ADAM
ROBERTS

JACK DIN STICLĂ

Premiile British SF Association și
John W. Campbell Memorial, 2013

TREI

SCIENCE FICTION

ADAM ROBERTS

Jack-din-Sticlă

traducere din engleză de

BOGDAN PERDIVARĂ

Adam Roberts ***JACK GLASS*** 2012

Editura Trei, 2013

Istoria ce urmează, pe care-o voi relata spre folosul tău, o, cititorule, are de-a face cu cel mai mare mister al timpurilor noastre. Vorbesc despre aşa-zisa „descoperire” a lui McAuley, o metodă de a călători mai iute decât lumina, şi despre crimele, trădările şi violenţele ocazionate de această descoperire. Fiindcă, până la urmă – mai iute ca lumina! Ştim cu toţii că-i imposibil, ştim cu toţii, până la unul, că legile fizicii n-o permit. Şi, iarăşi, istoria de faţă are de-a face cu una dintre cele mai grandioase minţi pe care le-am cunoscut – îndrăgitul, dacă nu infamul Jack-din-Sticlă. Jack-din-Sticlă, nici mai mult nici mai puţin: detectiv, profesor, protector şi ucigaş, un individ dăruit cu extraordinare puteri explicative când vine vorba despre omoruri, *fiindcă* era atât de familiarizat cu crima. O anumită cantitate de sânge este vărsată în această poveste, îmi pare rău s-o spun, şi mor o mulţime de oameni de treabă; mai este şi ceva politică pe ici, pe colo. Avem primejdie şi frică. Am relatat, aşadar, povestea sub forma unui mister poliţist; sau, ca să fiu mai precis (şi *precizia* e necesară, cu orice preţ) sub forma a trei mistere poliţiste legate între ele.

Însă, cititorule, vreau să fiu cinstit cu tine încă de la început, altfel ce povestitor aş mai fi? Aşa că dă-mi voie să-ţi spun totul acum, la început, înainte să încep cu povestea.

Unul dintre aceste mistere e o poveste de închisoare. Altul respectă regula obişnuită a lui „cine-i făptaşul?” Al treilea e o enigmă cu o cameră încuiată. Nu-ţi pot promite că vor fi prezentate în ordinea asta musai, dar ar trebui să-ţi dai cu uşurinţă seama care-i care şi să le potriveşti la locul lor. Asta dacă nu descoperi cumva că fiecare dintre ele e *toate trei deodată,* caz în care nu sunt sigur că te pot ajuta.

În fiecare caz, ucigaşul e acelaşi individ – sigur că da, Jack-din-Sticlă însuşi. Cum altfel? A existat vreodată un ucigaş mai sărbătorit?

E destul de cinstit, sper, da?

Sarcina ta este să citeşti relatarea, să rezolvi enigmele şi să identifici criminalul. Chiar dacă ţi-am spus soluţia deja, soluţia te va surprinde. Dacă revelaţia, în fiecare caz, e *mai puţin* decât o surpriză, înseamnă că am eşuat.

Nu-mi place să eşuez.

PARTEA I

LA CUTIE

„Hei, Liz! Ce-i în cutie?”
„E glăsciorul nesiguranţei mele.”
Liz Phair, „Fum”

Vasul-închisoare era numit *Ciocolatiul.* Numele n-avea nimic de-a face cu modul în care arăta.

Era la a şasea cursă şi, cum făcuse şi în cele cinci rânduri de dinainte, începu prin a-şi descărca echipamentele. Cei şapte prizonieri rămaşi aşteptau, încuiaţi. Tusea lor stârnea ecouri, la fel şi izbiturile cu călcâiul în zidul de plasmetal. Era totuşi greu de crezut că, atunci când părăsiseră 8Flora, în spaţiul respectiv se îmbulzeau mai bine de patruzeci de fiinţe umane. Nu era, evident, atât de încăpător pentru un asemenea număr de corpuri.

Şi *iată-l* – hârâitul. Zguduitura.

— Zgâlţâitul ăla, zise Gordius, e de la descărcatul celulei de fuziune. Am auzit că o poţi scurtcircuita, că poţi să arunci în aer asteroidul întreg, un fel de-a zice care vrea să spună că l-ar transforma într-un nor de praf cu extindere rapidă şi…

— Taci din gură, făcu Lwon.

Dar Gordius nu se putea opri din vorbit. Văzuse cum toţi prizonierii erau scoşi din cală fără ceremonie: fiecare la închisoarea lui. Ştia acum, în fine, că-i venea rândul şi lui, iar nervii începeau să-i cedeze.

— Ştiţi ce-i spaţiul? E-un şanţ de apărare. Un şanţ de netrecut, are milioane de kilometri. N-o să ne mai vedem *în veci* casele. Unşpe ani? N-avem cum să rezistăm atât. Şi dacă, printr-o minune, rezistăm totuşi, o să înnebunim şi n-o să mai vrem să ne întoarcem.

Lwon, accentuând ceva mai feroce cuvintele, îşi repetă îndemnul.

— Uitaţi! zise Gordius.

Vasul îşi scuipa în scobitură încărcăturile: un filtru cilindric de aer; un stâlp de iluminat, o legăturică cu spori. Şi, la sfârşit, lucrul cel mai important – trei excavatoare, legate împreună. Acceleraţia încărcăturii şi forţa newtoniană de acţiune-reacţiune făceau structura de plasmetal a *Ciocolatiului* să se cutremure şi să vibreze. Bum, bum, zbang! Afară, unde fiecare pachet zbura

prin trapă şi se izbea de zidul de piatră, ori nimerea printr-un ungher, nu se auzea, desigur, niciun sunet. Însă cei şapte prizonieri erau înăuntrul vasului, ascultând zarva activităţilor. Era a şasea oară când o auzeau: ştiau cu toţii ce avea să se întâmple după aceea şi nu se puteau abţine să nu fie alerţi. Vocile stivuitorilor se puteau auzi, ceva din strigătele lor înfundate se desluşea dincolo de pereţii despărţitori ai navei, reduse doar la un soi de mormăit ritmic, muzical.

— Munca ar fi destul de grea, zise Gordius, tot săpatul ăla, şi nu *doar* săpatul, ci şi toată faza *arhitecturală,* de concepţie a… când faci mare parte din… cea mai mare parte… dar muncă *şi mai grea* o să fie să găsim o cale de a trăi împreună fără să ne ucidem unii pe alţii.

— Te omor eu acuma, zise Davide, dacă nu-ţi tace fleanca.

Iar zidul de care erau legaţi cu toţii făcu *grrrr;* alte zgomote, mai slabe, se puteau sesiza pe fundal.

Sentinţa cerea ca să fie depuşi cei şapte în scobitura centrală a asteroidului cunoscut drept Lamy3o6 – 200 de metri în diametru, în parodia asta de lume, în acest micuţ principat. Scobitura era o vale în formă de semilună, săpată în rocă, rămasă de la un impact produs cu multă vreme în urmă (evident), unul care deformase materialul constituent al asteroidului, îl contorsionase, îl rupsese şi-l îndoise, lăsând o crevasă lungă, îngustă, ca un buzunar: se întindea cam cincisprezece metri pe suprafaţa lui Lamy şi avea cam zece metri adâncime maximă. Nicăieri nu era mai lată de un metru. În cavitatea asta cu pereţi inegali depozitase *Ciocolatiul* tot echipamentul relevant; mai avea doar două sarcini. Scoase furtunul cu spumă şi aplică o peliculă adezivă, ca un sigiliu, peste gura alungită a depresiunii. De la un capăt la altul. Pecetea se coagulă instantaneu, expusă vidului de afară.

Cei şapte ştiau ce-i aşteaptă.

Lwon vorbi.

— Auziţi, lătră el, sunt şanse mai mari să supravieţuim dacă lucrăm *împreună.* Fără încăierări, fără panică. Mai întâi să montăm lumina, apoi filtrul…

Acceleraţia expulzării îi tăie vorba. Containerul se zgudui şi se cutremură, iar cei şapte oameni dinăuntru tresăriră, cu gândul

la ce avea să urmeze. Şapte inimi începură să bată mai tare. Unii se oţeliră, alţii erau prea febrili ca s-o facă, însă totul se întâmplă oricum, fie că erau gata sau nu.

O trapă se deschise în container, iar barele de care erau legaţi toţi şapte se desprinseră de perete. Porniră în ordinea următoare: Gordius, de trei ori mai corpolent decât oricare dintre ceilalţi, un bărbat aproape sferic; Mo, cu gura strânsă şi pleoapele bine închise; Davide răcnind; Lwon, calm, sau părând să fie; Marit, cu o expresie surprinsă; E-d-C fluturându-şi pumnii grei, ca şi cum s-ar fi războit cu aerul însuşi; şi, la sfârşitul şirului, cel mai slăbănog dintre toţi, Jac, fără picioare, cu o expresie placidă de idiot pe figură. De parcă nu prea înţelegea ce i se întâmplă!

Fură apoi absorbiţi afară şi în jos, izbiţi în faţă şi-n spate de materialul rece şi flexibil al paraşutelor de debarcare şi împinşi în negura învârtejită a microgravitaţiei.

Era un întuneric absolut şi un frig pătrunzător. Jac, într-un mod destul de raţional, îşi cuprinse capul cu braţele de îndată ce se închise paraşuta, însă le întinse în faţă imediat ce-şi dădu seama că ajunsese în grotă. O coliziune dureroasă, zdruncinătoare. Ricoşă dintr-o suprafaţă stâncoasă şi izbuti să-şi mai reducă viteza. Pielea goală atingea goliciunea asteroidului, într-un moment de contact mistic, ca de pe tavanul Capelei Sixtine: prima persoană care pusese mâna pe el de când globul acesta aspru se formase din praf şi gheaţă. Nu era niciun mâner pe acolo, evident, aşa că, deşi bâjbâi pipăind roca, Jac nu izbuti să se prindă de ceva. Îi era mai greu, fără picioare, decât celorlalţi. Aerul din interior zvâcnea în învolburări trecătoare, azvârlindu-l când într-o parte, când într-alta. Se dezorientase, se dezorientase monstruos: densitatea neagră a acestui loc lipsit de lumină, urechile umplute cu zgomot alb şi durere. Fu proiectat în spate, se izbi în treacăt de o suprafaţă neiertător de tare, apoi se trezi îmbrâncit înainte, săltând.

Iată ce se petrecea: *Ciocolatiul,* după ce pompase în cavitate aer la o presiune corespunzătoare unei altitudini peste nivelul mării, pecetluia acum ultima spărtură în sigiliu. Jac fusese în cala vasului la ultimele şase repetări ale procedurii, aşa că ştia cum se simţea în acel moment în interior nava – legată de

materia lipicioasă de la capătul furtunului şi zgâlţâită de gazele ce ieşeau prin gaura (tot mai îngustă) a cavităţii ce primise atmosferă. Toţi şapte stătuseră înlănţuiţi în acelaşi container, gemând de prizonieri, în vreme ce *Ciocolatiul* sălta şi se zgâlţâia până ce-i treceau năbădăile, până ce vasul se desprindea, îşi corecta poziţia şi accelera, îndepărtându-se. Zăcuseră acolo cu alţi treizeci şi cinci şi văzuseră cum se întâmpla totul; rămăseseră apoi cu douăzeci şi opt de oameni, apoi cu paisprezece. Acum rămâneau numai ei. Acum cala *Ciocolatiului* era goală, şi atunci când avea să se oprească din zgâlțâieli şi tremurături, şalupa spaţială avea să întoarcă şi să stabilească un curs către 8Flora.

Nicio navă nu avea să mai treacă pe aici vreme de unsprezece ani.

Dar când, în cele din urmă, avea să revină un vas spaţial, era de aşteptat să descopere una din două: ori avea să-i găsească vii, cu treaba făcută, ori morţi şi cu munca neterminată. Poate că cei şapte prizonieri (sau câţi dintre ei supravieţuiau) aveau să excaveze spaţiile lăuntrice ale asteroidului sub forma unor încăperi de locuit; ar fi putut însă şi să scobească o sală mare şi să adapteze motorul cu fuziune să lucească în mijlocul ei ca un soare; mai puteau şi să dăltuiască un ansamblu de celule şi zone, ca într-un stup, ori un şir întortocheat de tunele.

Dacă mai erau vii – măcar o parte dintre ei – atunci Gongsi avea să-i recupereze. De obicei, când se întâmpla asta, supravieţuitorii erau jenant de recunoscători, abia aşteptând să se suie la bordul navei-închisoare. Doar uneori se întâmpla ca supravieţuitorii să opună rezistenţă, deja simţindu-se acasă la ei pe asteroidul de piatră, şi să se sustragă încercărilor de recuperare ale ofiţerilor, încercând să se ascundă ori să se lupte. Însă, în acea eventualitate prea puţin probabilă, nu li se permitea să rămână. Rocile erau mult mai valoroase pentru Gongsi ca proprietăţi vacante. Trimiteau un echipaj pentru retuşuri, să mai pună câteva ferestre, trăgeau asteroidul pe o orbită mai avantajoasă şi-l vindeau. Imobiliare. Iar prizonierii? Erau eliberaţi şi trimişi înapoi în libertatea cavernoasă a Sistemului Ulanov.

Liberi.

Dar mai întâi trebuia să supravieţuieşti sentinţei. Şi asta însemna că trebuia să faci dintr-un balonaş cu aer, ce umplea un şanţ nu mai încăpător decât o cameră, un mediu care să permită supravieţuirea a şapte oameni pentru mai bine de un deceniu. Trebuia s-o faci *chiar tu,* fără ajutor sau îndrumare externă, şi să foloseşti cât de bine puteai cele câteva utilaje pe care izbutea cu chiu cu vai să ţi le furnizeze Gongsi, mereu grijuliu în privinţa profitului. Era un model de afaceri simplu şi de-a dreptul (cum nu conteneau să se exprime, în felul lor corporatist) *elegant.* Gongsi era unul dintre cei patru operatori ce activau în domeniu; numele – care întâmplător era Diyiren – prezenta prea puţină importanţă. Obţinuse contractul de detenţie pentru infractori solicitând nişte sume infime pentru întreţinerea deţinuţilor. Pornind de aici, încercau să stoarcă maximum de profit.

Aşa merg lucrurile pe lume. Mereu a fost aşa.

Sigur, nimic din toate astea nu le trecea prin minte celor şapte prizonieri. Îşi simţeau din plin existenţa mizerabilă, lipită de ei la fel ca jugularele din gâtlejuri. Totul era copleşit de nevoia presantă a supravieţuirii imediate. Se auzi un huruit puternic, se simţi un miros acru de praf de puşcă şi câteva fire de nisip le fură aruncate în faţă. Jac tuşi o dată, apoi încă o dată. Totul era negru. Dar, în toată bulibăşeala, cugeta: *Cât de vast e spaţiul ăsta?* Nu tocmai vast. Cu *şapte oameni respirând aici, cam cât o să dureze aerul?* Nu prea mult.

Vocea cuiva, atenuată de huruiturile navei, în întuneric:

— *Lumina,* repede, lumina sau *murim!*

Jac ricoşă iarăşi din perete, se izbi dureros în tâmplă şi se strecură înainte. Întinse mâinile, se apucă de bolovani şi împinse cu toată puterea din umeri. Se ţinu nemişcat şi, preţ de o secundă sau două, nu reuşi decât să clipească şi să tuşească în mod repetat. Întunecimea era absolută; simţea pe piele răceala mortală a pietrei.

— Găsiţi *lumina!* mugi iarăşi cineva, cu voce distorsionată. Că dacă nu…

Şi se făcu lumină. O panglică de lumină gălbui-albicioasă ce aduse în încăperea îngustă un halo tulbure. Jac simţi că-l înţeapă în ochi; ori poate era praful, ce se învârtejea încă.

Jac clipea fără oprire. Putea să desluşească siluetele celorlalţi prizonieri; unii stăteau pe loc, ceilalţi se foiau încă. Davide fusese cel ce apucase stâlpul de iluminat şi-l aprinsese – da, Jac văzu felul ingenios în care îl folosise ca pe un punct de sprijin, izbutind să se ţină drept în aerul învolburat după ce-l potrivise între doi pereţi înguşti. Nu era prea mult spaţiu. O muchie groasă de rocă neagră-cenuşie deasupra, plină de adâncituri mici, altă lespede groasă în loc de podea, sfârşind amândouă într-o fundătură pătrăţoasă. Iar peste fosta deschizătură a cavernei, uşor înfiorată de aerul zbuciumat, o peliculă arămie de permasigiliu. Jack se gândi exact la ce se gândeau toţi ceilalţi: *Trebuie să supravieţuim unsprezece ani aici. Trebuie să luăm un stâlp de iluminat şi-o mână de utilaje pe care le poţi lua cu două mii de credite de la orice Mart, iar cu astea să ţinem cumva în viaţă şapte oameni, timp de unsprezece ani.* Părea de-a dreptul imposibil. Jac ştia, desigur, cum ştiau toţi, că o sumedenie de prizonieri reuşeau în cele din urmă – modelul de afaceri Gongsi depindea, până la urmă, de asta. Dar modelul de dezvoltare Gongsi presupunea, totodată, şi moartea unui procent dintre deţinuţi. În aproape toate cazurile, îşi recuperau şi echipamentele furnizate, şi, chiar şi în caz de deces, sumele pe care le obţineau de la departamentul administrativ-poliţienesc Ulanov acopereau din plin costurile de transport şi alte cheltuieli mărunte. Dacă totuşi supravieţuiau şi transformau asteroidul într-o proprietate imobiliară bună de scos la vânzare, Gongsi obţinea şi mai *mulţi* bani, evident. Întrebarea, pentru Jac, era: dacă izbuteau să reziste, în ce stare mentală aveau să ajungă? Pe de altă parte, asemenea întrebări păreau ceva mai puţin îngrijorătoare decât perspectiva morţii iminente.

Separat pentru prima dată în viaţă de bId-ul său, Jac nu izbutea să-şi reprezinte numerele – câţi prizonieri, în total, mureau executându-şi pedeapsa? Şi, dintre aceştia, de câte ori murea întregul grup de şapte? Şi, dintre aceste decese, câte se produceau în primele ore de după transfer?

Se gândeau la asta cu toţii. Unsprezece ani în mediul cel mai ostil cu putinţă, dependenţi întru totul de resursele proprii, fără vreo speranţă de ajutor. O închisoare de piatră, izolată de restul umanităţii de un vid ce se întindea, în toate direcţiile, pe

milioane de kilometri. Unsprezece ani! Singura lor speranţă era să suporte integral termenul, rugându-se ca Gongsi să nu uite cumva de ei până atunci, să facă mai departe comerţ şi să aibă motive pentru a veni să recupereze globul scobit pe dinăuntru.

Jac se temea mai mult de ce avea să-i aducă finalul pedepsei decât de sentinţa de unsprezece ani însăşi, dar, desigur, nu le spuse şi celorlalţi asta.

— Acum! Repede! ţipa Davide, înfundat, cu gura plină de praf. Localizaţi filtrul!

Acum, că stâlpul de iluminat era aprins, cei care fuseseră dezechilibraţi de suflarea aerului se puteau orienta ceva mai bine şi-şi puteau stăvili viteza apucându-se de pereţi ori intrând în fundătura joasă unde se întâlneau tavanul şi podeaua. Nu peste mult, singurele lucruri în mişcare rămâneau obiectele de echipament pe care le descărcase în cavitate *Ciocolatiul.* Chiar şi în mişcare, dându-se de-a rostogolul, stârnind praful de pe pereţi la fiecare ricoşeu, era uşor să desluşeşti care şi cum: cel mai mare obiect era celula de fuziune, care se izbea greoaie când de un perete, când de altul; doar o idee mai mic, dar conţinând trei maşinării prinse laolaltă, era pachetul cu excavatoare – forma neregulată a containerului, împreună cu mărimea sa, însemnau că se blocase între lespezile de piatră. Însă restul echipamentului, filtrul ca un trunchi triplu, recipientul cu spori, o cutie sigilată de biscuiţi (marca Lembas), aşa de mică încât şi un copil ar fi putut s-o ascundă sub tunică – lucrurile astea continuau să se smucească şi să zăngăne în spaţiul claustrant.

Jac îşi şterse faţa cu o mână prăfuită, fără s-o facă mai curată decât era. În stânga lui, forma globulară a lui Gordius era înghesuită între pereţi, braţele îi fluturau, iar stratul de grăsime i se vălurea. Era drăcesc de frig.

În dreapta îi văzu şi pe ceilalţi cinci. Marit se aruncă asupra filtrului, care tocmai plutea pe lângă el, îl apucă cu o mână şi-l ţinu aşa în aer. Dar, până să-l apuce de-a binelea, Lwon se împinse cu amândouă picioarele, străbătu ca o săgeată spaţiul, din cealaltă parte a cavernei, şi cuprinse cu amândouă braţele purificatorul de aer.

— Ascultaţi-mă! strigă. Fiţi atenţi! Orele care vin sunt *cele mai periculoase.* Un pas greşit şi ne-am curăţat *toţi.* Nu ne permitem să ne luptăm între noi.

— Porneşte naibii filtrul, zise Marit posomorât. Şi gata cu predicile!

— Asta nu-i predică, bubui E-d-C. Candidează la preşedinţie!

Altcineva huidui, ori mârâi, sau poate tuşi.

Lwon ridică vocea prin aerul plin de pulbere:

— Nu zic c-ar trebui să conduc eu, zise, deşi exact asta insinua. Nu spun nimănui ce să facă. Dar, dacă ne apucăm să ne luăm la harţă între noi, la fel de bine am putea face bucăţele filtrul – şi să ne sufocăm în câteva ore, în loc să prelungim ani întregi agonia.

— Îţi rup capul, grohăi Davide, dar fără să fie prea beligerant.

Avea, până la urmă, stâlpul de iluminat.

— Porneşte filtrul! făcu Mo. Porneşte-l *odată.*

— Staţi, zise Lwon ridicând mâna. Nici măcar nu ştim ce model e.

— Ce-i de ştiut? zise Marit, lovindu-şi picioarele cu palma ca să le încălzească. Un filtru-i un filtru…

— Nu ne putem permite să greşim, zise Lwon răsucind în braţe, iar şi iar, dispozitivul masiv. O singură greşeală ne-ar putea ucide pe toţi.

Însă pe maşinărie nu erau imprimate instrucţiuni; nu putea lungi prea mult scena.

Aşa că porni filtrul. Fără vreun sunet, însă praful din apropierea uneia dintre deschizăturile sale circulare începu să se mişte şi să se tragă înăuntru alene.

— Ce-ar fi să ne ocupăm fiecare de câte un lucru? zise Gordius. Ca să avem toţi un scop, da?

Toate feţele se întoarseră spre celălalt capăt. Lumina era puternică şi lăsa umbre negre, severe, întinzându-se ciudat peste suprafeţele înclinate ale pereţilor.

— Ce zici tu acolo, grăsunei? vru să ştie Marit.

— Zic numai, rosti Gordius cu o voce tremurată, şovăitoare acum, că uite… suntem şapte. Celula de fuziune, filtrul, lumina, ăăă, recipientul cu spori şi… şi biscuiţii – sunt cinci obiecte. Împărţite egal între…

— Aa, vrei *biscuiţii,* nu? bubui E-d-C, iar efortul depus îl făcu să tuşească amarnic. Biscuiţii trebuie să ne ajungă până ce iese *crăpelniţa* din sporii ăia. Dacă-i dai gata pe toţi, ce-o să mai mâncăm?

— L-am putea mânca pe *el,* zise Mo arătându-şi cei treizeci şi doi de dinţi. Ar ţine un timp. Iar jumătatea de om de colo, arătă el spre Jac, auzi, presupun că nu mănânci cât un om normal?

— Ei, nu mă-nţelege greşit. Nu vreau biscuiţii, insistă Gordius, care, şi în frigul tăios al spaţiului, transpira de zor. N-am zis asta! Adică… sigur, mi-ar plăcea un biscuite, dar na, mâncarea trebuie împărţită egal, până ce… Sigur. Dar uitaţi, *nu* mă supăr, şi cred că nici domnul Fără-Picioare de acolo nu se supără. Ce-ar fi să împărţiţi voi cinci cele cinci obiecte? Şi-aţi putea… aţi putea…

Lwon îl întrerupse, vorbind tare, pe un ton sever, dar aproape binevoitor:

— Cel mai bine-ar fi, Fleşcăitule, să-ţi ţii părerile pentru *tine.* Avem o groază de făcut numai ca să nu murim îndată, pe loc.

Îi privi, pe rând, pe ceilalţi patru: Davide, Mo, Marit şi E-d-C.

— Te ştiu, Ennemi-du-Concorde, şi mă ştii şi tu. Ştiu că eşti puternic şi că ai voinţă. Ştii şi tu asta despre mine, aşa cred. N-o s-o fac pe şeful cu tine – n-o s-o fac pe şeful cu *niciunul.*

Filtrul, în braţele lui, edifica o coloană dorică, spectrală, provenită din praful plutitor de lângă umărul său.

— Ştiţi ce? zise.

— Ce? se răsti Marit, cu accent sarcastic.

— Eu aş spune că, *atunci* când am rezolvat treaba, când am scos-o la capăt cu proviziile de aer, apă şi mâncare, după ce am terminat cu toate astea deci, să excavăm şapte camere complet separate şi să luăm fiecare câte una. Ca să nu stăm unii pe capul celorlalţi. Şi după aia să aşteptăm, cât de bine vom putea, să treacă timpul. Dar până atunci…

Davide, evident, avea o minte practică.

— Rupe tu stâlpul de iluminat în şapte şi să mor dac-o să avem destulă lumină ca să *crească* măcar sporii.

— Cresc ei, rosti Marit. Dar încet-încetişor, câte-un pic. Dar ai dreptate, mai bine ţinem stâlpul într-o singură bucată. Sau poate în două.

— Şi-o să avem timp berechet pentru discuţiile astea, zise Lwon. Dar nu acum! Acum avem alte griji!

Jac examină spaţiul din jur. Nu-i luă mult.

— Am putea face o fereastră, zise.

Era prima oară când ceilalţi îl auzeau vorbind, fiindcă tăcuse de-a lungul călătoriei. Sunetul vocii sale îi făcu pe toţi să-şi întoarcă spre el privirile.

— *Ce* zici tu acolo, Picioruş?

— Să facem o fereastră, repetă Jac, să intre soarele. Ştiu că suntem departe de soare, dar asta totuşi ar asigura un grad de…

Mo începu să râdă: un zgomot brutal, lătrător, agresiv, care se transformă aproape instantaneu în tuse.

Lwon rosti, dispreţuitor:

— Sigur, jumate-de-om. Fă *tu* asta. Invocă-ţi fereastra magică şi potriveşte-o în stâncă.

Din vreun motiv oarecare, Jac insista:

— Trebuie să fie silicaţi în roca asta. N-ar fi greu să tragem un fir de la celula de fuziune, să topim…

— Că veni vorba, bubui E-d-C, mi-au îngheţat oasele de frig.

Începu să se târască alandala pe suprafaţa unui perete, până la locul unde se afla celula de fuziune. Lwon îl urmări cu privirea, dar nu făcu nimic ca să-l oprească. Avea, totuşi, filtrul de aer.

Mâinile mari ale lui E-d-C apucară celula, răsuciră cu uşurinţă, în microgravitaţie, obiectul voluminos şi dădură drumul la ceva căldură. Îndată, ceilalţi începură să se foiască, dând să se apropie. Aerul era teribil, îngrozitor de rece, şi cu toate că celula emana doar un pic de căldură, era mai bine, totuşi, decât nimic.

Toţi, în afară de Lwon.

— Nu vă faceţi prea comozi, ţipă el. Trebuie să găsim *apă* înainte să ne întindem la căldură ca pisica după sobă. Trebuie să dăm de nişte gheaţă, altfel o mierlim în câteva zile.

Ceilalţi patru masculi alfa îl ignorară. Gordius scânci încercând să-şi extragă trupul cărnos de unde se ghemuise. Jac se porni, în mâini, spre flăcăul cel barosan.

— Te-ai înţepenit ca lumea, observă proptindu-şi cioturile picioarelor în perete şi trăgându-l de o mână.

— M-am rostogolit în întuneric, zise Gordius zbătându-se, şi pac. M-am trezit aruncat aici, ca un… ca un… *uuf*

Se eliberă şi se depărtă, plutind.

Îşi strânseră feluritele angarale şi le înghesuiră în despicătura îngustă, ca să nu mai umble peste tot. David aşeză pieziş stâlpul de iluminat, de la un perete la altul, undeva pe mijloc. Apoi se apucară cu toţii de despachetat cele trei excavatoare care li se furnizaseră. Filtrul avea să ţină aerul proaspăt, dar n-aveau cum să reziste mult fără apă. Asta însemna că trebuiau să sfredelească până găseau gheaţă.

— Şi dacă nu găsim? întrebă Gordius.

Ştia, ca şi ceilalţi, răspunsul, însă nu se putea opri să nu întrebe cu voce tare.

— Murim, îi zise Jac.

— Dar dacă găsim un pic, doar că nu suficientă cât să ne ajungă unsprezece ani, insistă Gordius. Dacă nu-i destulă gheaţă în stâncă pentru şapte oameni, timp de unsprezece ani? Ce facem atunci?

N-avea rost să i se răspundă.

E-d-C scosese primul excavator la iveală şi examina dispozitivul.

— A lucrat vreunul ca miner? întrebă.

Filtrul curăţase ceva din praful care împânzea aerul, iar suflarea răcoroasă se stabilizase către filtru de-a lungul unui perete şi dinspre filtru pe peretele celălalt. Jac descoperi că putea să tuşească şi să-şi umezească gura suficient cât să scape de colbul din ea.

— Am ieşit odată cu o tipă, miner pe Lună. Era dură ca un bot-de-asalt.

— Şi ţi-a împărtăşit din tainele meseriei? vru să ştie E-d-C.

— Nu.

— Atunci gura *mică,* idiotule, se stropşi E-d-C.

Mo îl ţintui cu privirea. Lwon luă cuvântul, ca să împrăştie ostilitatea:

— Când ne-om termina anii aici, declară el, o să fim cu toţii *experţi* în minerit.

Al doilea dispozitiv de excavare era la el. Îl examina.

— Avem o serie de probleme, anunţă.

Chiar şi cu căldura furnizată de celula de fuziune, spaţiul dimprejurul lor era nespus de rece. La fiecare cuvânt scos de Lwon ieşeau fuioare de aburi.

— Atâta tot. Dacă luăm fiecare problemă şi-o rezolvăm, lucrând împreună, atunci o s-o scoatem la capăt. E o serie de probleme de rezolvat – nu ne-a mai rămas, în afară de asta, decât voinţa de a suporta perioada petrecută aici.

Şi, în afară de asta, nu mai avem decât voinţa, gândi Jac.

— Eu, unul, nu-s expert, E-d-C, dar astea par utilaje universale. Vechi de decenii. La mâna a doua. Îmi dau seama.

— Mă uimeşti, zise Davide pe un ton lipsit cu totul de uimire.

— Unsprezece ani, zise Gordius ca din senin.

— Trebuie să fie vreun cap de evacuare pe-aici, zise Marit. Un căpeţel. Un căpşor, zise scormonind prin echipament. Ăsta?

Era un vălătuc de furtun negru, gros cât încheietura unui bărbat. Erau de fapt trei, încolăcite împreună: câte una pentru fiecare excavator.

Desfăcură un furtun şi-i descoperiră capătul, ce avea forma unei peniţe de stilou.

— Toate trei împreună, zise Lwon. E-d-C şi Davide fac prima tură. Săpăm până ce dăm de apă.

Davide, ţinând al treilea excavator, îşi abătu atenţia de la tabloul de comandă pentru a-şi înclina faţa către Lwon.

— A sunat foarte asemănător, zise, cu un ordin.

Tonul pe care o spuse, ca şi vorbele însele, făcură să se lase în cavernă o tăcere îngheţată. Toată lumea se uita la Lwon.

— Dacă preferi să n-o faci, Davide, zise Lwon cu voce scăzută, cumpănită, e-n regulă. Numai că, dacă nu găsim apă, o să murim.

— Încerc *eeu!* zise voios Gordius, întinzând mâna după excavatorul lui Davide.

Fără o vorbă, Davide îşi desfăcu propriul furtun şi-l băgă în lăcaşul de la spatele excavatorului.

E-d-C şi-l potrivise pe al lui deja.

— Bun, deci încotro săpăm? Prin stâncă sau prin chestia cu care au dat ca să sigileze peştera?

Marit, aflat lângă tavan, întinse braţul şi lovi cu pumnul substanţa artificială. Apoi şi-l trase lângă genunchi şi se chirci,

cuprinzându-se cu braţele. Jac, din cealaltă parte, văzu cât de tare tremura. În microgravitaţie, uşoarele spasme musculare îl făceau să se zgâlţâie uşor, de parcă l-ar fi zguduit ceva din afară, ca pe o particulă aflată în mişcare browniană.

— Chestia cu pecetea, zise E-d-C, e că ştim, măcar, că nu-i foarte groasă.

Trase piciorul, târând excavatorul după el. Ajunse la tavan şi apăsă capătul ascuţit în materialul tavanului, apoi porni utilajul. Jac se aştepta… nici nu ştia la ce: să audă scrâşnete, să vadă lasere, ceva. Dar ascuţişul se cufundă, pur şi simplu, în textura materialului. Trase după el cam un metru de cablu, apoi se opri.

— Pe ăsta o să-l încerc pe piatră, zise Lwon căţărându-se de cealaltă parte a cavităţii şi apăsând capătul de evacuare în perete.

De data asta se auzi mai mult zgomot, ca al unei maşini de râşnit cafea. Capătul de evacuare se înfundă mai lent în rocă şi trase după el unu, doi, trei metri de furtun. Apoi se opri.

Davide alesese şi el un loc, iar perforatorul său trase mai puţin de doi metri de furtun. Cei trei îşi duseră utilajele către diferite locuri din pereţi şi porniră să sfredelească stânca.

— N-am putea cumva să… cum îi zice… spuse Marit, vizibil nemulţumit că n-avea şi el o unealtă de săpat… să prospectăm?

— Să prospectăm? repetă Lwon.

— Păi, o să sapi aşa, la nimereală? Dacă nu-i deloc gheaţă în direcţia pe care o alegi?

— Atunci încercăm altundeva. Săpăm până găsim, zise Lwon şi-şi porni maşinăria.

Sunetul nu era excesiv de tare, dar nici odihnitor pentru ureche, şi n-aveai unde să te ascunzi. Lwon, E-d-C şi Davide săpau cu mişcări circulare. Primii doi ţineau contră apăsându-şi tălpile de celălalt perete, iar Davide îşi vârâse călcâiele în muchia tavanului. Dar treaba nu mergea cu spor, iar ceilalţi patru prizonieri n-aveau ce face decât să privească.

Celula de fuziune slobozea doar un pic de căldură şi, cu toate că în general nu prea izbutea să încălzească aerul, Mo, Marit şi Jac se adunară în jurul ei, în vreme ce Gordius se dădea pe cât de aproape îi permitea trupul mătăhălos.

— De ce nu-i mai fierbinte celula? vru Mo să ştie. Are suficient potenţial energetic cât să facă praf şi pulbere tot asteroidul. Dacă ai ambala-o la maximum, adică. Atunci de ce au setat căldura atât de *jos?*

— De ce crezi? mârâi Marit. Sunt sadici. Nişte birocraţi mărunţi şi sadici.

— Cred, se băgă Jac accentuând pe primul cuvânt şi continuând cu voce cântată, că avem un motiv mai practic. Acum e frig şi o să mai fie un timp aşa. Dar o să vină o vreme când principala noastră problemă are să fie cum să scăpăm de căldura în exces.

— Tacă-ţi fleanca, Picioruş, zise Marit.

Jac îşi feri privirea, zâmbind.

Grr, grr, grr, făceau perforatoarele.

— Mi-e sete, zise într-un târziu Gordius. Plesneau ăia de la Gongsi dacă ne cadoriseau şi cu câteva sute de litri de apă dulce? Ha? Cu cât le-ar fi crescut preţioasele lor cheltuieli?

Continua să pălăvrăgească. Era genul, băgă de seamă Jac, care nu reuşea să-şi vadă singur de-ale lui.

Pereţii cenuşii formau un „V” întors. Aerul era plin cu particule de praf şi bucăţele de rocă. Jac simţea, în nări, mirosul de cordită. Puturos, puturos.

— N-ar face decât să întârzie inevitabilul. Nu prea ar fi avut cum să ne dea cât ne trebuie pentru unsprezece ani. E *nevoie* să ne trudim singuri. Şi am face bine să-ncepem.

— Dar… porni să zică Gordius, apăsându-şi imensul stomac cu pumnii, însă se opri şi nu mai spuse nimic.

— Parcă ai fi de partea *lor,* observă Mo. E o atitudine provocatoare.

— Odată-ţi mai zic, Picioruş, spuse Marit, şi gata cu avertismentele. Ţine-ţi gura închisă!

Jac îl privi pieziş, dar nu mai scoase o vorbă.

— Unsprezece ani, zise Gordius. N-o să rezistăm nici măcar *unul.* O să murim în prima săptămână, de sete. Nu-i gheaţă în piatra asta. Ar trebui să se dea o lege. Gongsi ar trebui obligat de Lex Ulanova să-şi supravegheze asteroizii-puşcărie, să se asigure că…

Vocea i se pierdu.

Căzură într-o tăcere nefericită. Jac îi urmări pe cei trei săpători. Cel mai agresiv era Davide: îşi încorda muşchii ca să apese cât mai tare sfredelul în stâncă. Jac se întrebă dacă rezolva ceva aşa; maşina procesa, probabil, cât de multă materie putea, indiferent că era apăsată sau doar lipită de piatră. Însă Davide era nerăbdător de fel. Toată atitudinea lui dezvăluia asta. Trebuia să înveţe să-şi stăvilească nerăbdarea. Lwon era mai metodic, mişca perforatorul într-un cerc strâns, săpând, încet-încet, o gaură circulară cu diametrul de un metru. E-d-C era mai dramatic, făcea gesturi largi în dreapta şi-n stânga cu unealta lui, scobind o adâncitură. Excavatoarele necesitau un efort muscular considerabil – nu aveau greutate, însă erau masive totuşi – era deci greu să faci asemenea mişcări. Jac se întrebă cât avea să mai dureze până ce ostenea. Când şi când, Lwon şi E-d-C se mai opreau, cercetând aria săpată şi verificându-şi maşinăriile. Davide nu se oprea.

Timpul trecea. Nimeni nu putea să-l măsoare fără conexiune bId. Jac îşi purtă mintea, fără ţintă, către anii de şcoală. Cum procedaseră vechii oameni ca să măsoare trecerea timpului? (Cât pe ce să gândească: cum o scoteau la capăt *oamenii peşterilor?* însă, în situaţia prezentă, aşa ceva părea o glumă cam prea de tot.) Clepsidre. Penduluri. Ambele având nevoie de gravitaţie. Ce fel de ceas să construiască în mediul ăsta fără gravitaţie? Ceasuri solare. Dar nici soare nu era.

Nu conta. Timpul nu conta. Doar voinţa conta.

Davide, în ciuda frigului necruţător, asudase.

Jac privi cum particulele de praf alunecau alene, în traiectorii încântător coordonate, lent, către fanta de absorbţie a filtrului. Gordius îl văzu.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise.

— Da?

— Te gândeşti aşa: dar dacă cipul de alimentare din filtru se strică?

Jac nu se gândise de fapt la asta, dar n-o spuse.

— Bun, continuă Gordius, m-am gândit şi eu la asta. Fără filtru, ne-am asfixia în scurt timp. Dar vezi, *dacă* se întâmplă asta, putem să-l legăm la celula de fuziune, zise de parcă ar fi născocit ceva teribil de iscusit şi folositor.

Jac îşi văzu mai departe de urmăritul modelelor prin praf.

Timpul trecea. Apoi Davide se opri din săpat.

— Să mai treacă şi altcineva la aparat, gâfâi el, trebuie să mă odihnesc.

— Te forţezi, observă Lwon peste zgomotul scos de propriul săpător. Trebuie s-o laşi mai moale.

— Două ore şi jumate pe zi, se răsti Davide. Minimum... *minimum.* Mai puţin de-atât şi muşchii ţi se fac terci. O să ajungi să arăţi ca Picioruş, spuse indicându-l cu bărbia pe Jac.

Apoi se trase de-acolo şi pluti către locul unde fuseseră puşi biscuiţii. Lwon văzu îndată ce-avea de gând.

— Stai! răcni şi se opri din săpat.

— Ori o să mănânc un biscuite, anunţă Davide, ori te mănânc pe tine, Lwon.

— O să mâncăm *toţi odată* şi o să mâncăm la fel, anunţă plin de forţă Lwon. Aşa o să evităm să ne luăm la harţă. Dacă începem să ne certăm, am putea la fel de bine să ne tăiem gâturile singuri. Şi biscuiţii, oricum, n-o să ţină mult. Ar trebui să-i păstrăm până ce chiar ne e foame de-a binelea.

— Dar mie îmi *este* foame de-a binelea. Ai văzut câtă muncă am băgat?

Jac privi expresia feţei lui Lwon, cântărind situaţia, încercând să-şi dea seama dacă acel tip masiv avea sau nu să dea înapoi. Lwon decisese, evident, în favoarea ultimei variante.

— În cazul acesta, o să luăm fiecare câte un Lembas. Fiecare câte unul.

Davide mormăi, dar nu obiectă. E-d-C îşi opri şi el perforatorul şi tusşapte se adunară în jurul mâncării. Davide îşi rezervă dreptul de a împărţi proviziile: un biscuite de persoană.

— Lui Picioruş nu-i trebuie unul întreg, zise, făcându-l pe Marit să râdă.

— Mă mulţumesc şi cu jumătate, zise cu blândeţe Jac.

Însă Lwon ridică vocea:

— Dă-i şi lui ca şi celorlalţi, Davide.

Dar n-o prea scoteau la capăt cu biscuiţii. Fără apă erau prea uscaţi, nu fuseseră concepuţi să mulţumească guri uscate. Jac mâncă vreo câteva firimituri şi puse restul deoparte. Davide se împinse în capătul celălalt al cavernei, se întoarse cu faţa la

piatră, se cuibări acolo şi se puse să doarmă. Ori poate că nu: tremura destul de violent şi era greu de închipuit că se odihnea prea grozav. Dar se apucase să joace scena dormitului, cea cu „nu deranjaţi”, iar ceilalţi îl lăsară în pace.

— Hai, zise Lwon. Ne trebuie *apă.*

Gordius se oferi iarăşi să preia locul vacant, dar Marit îl ignoră şi preluă el utilajul. Drrr, grrr, grr.

Trudiră aşa vreme îndelungată. Presiunea relativ ridicată a aerului din balonul lor cu atmosferă însemna că aerul era uscat, iar acest fapt, combinat cu praful, însemna că tuturor le era o sete teribilă.

— Nu puteau şi ei să ne lase un butoiaş cu *apă* măcar? gemu Davide.

— Filtrul o să producă niţică, aşa cred, zise Jac. Reacţia ia carbonul din ce-o-doi şi…

— O să taci tu, se răţoi Marit, când o să-ţi smulg limba.

Jac zâmbi, dar tăcu.

Era mai frig decât se putea spune, mai frig decât suportase vreunul dintre ei vreodată. Cum zisese şi Davide, repetat, cu incredulitate morocănoasă, era uimitor că nişte fiinţe umane puteau rezista, totuşi, atâta vreme într-un asemenea ger năprasnic fără să dea în primire. Purtau ce purtaseră la arestare – tunici, nădragi, pantofi sport. Nimeni nu avea haine groase. Răsuflau nori grei, ca de ectoplasmă; li se tot lipeau pleoapele, a căror umezeală îngheţa. Munca ajuta un pic, iar vreo doi imitară exerciţiile lui Davide: împinsul furios într-un perete, apoi coborâtul în fugă pe celălalt. Ba se şi înghesuiră, unii în alţii, posaci, pentru un pic de căldură.

Frigul era greu de îndurat, însă mai rea era setea. Aerul uscat şi efortul de a perfora stânca le uscaseră gurile; îşi simţeau limbile uscate ca tălpile bocancilor, cerul gurii li se umflase şi se umpluse cu praf întărit. Îi dureau muşchii de la utilaje, ori de la tremuratul continuu. Cei şapte se provocau fără încetare, ba chiar se lăsau uneori pradă şi câte unei izbucniri temperamentale mai violente, dar nimeni n-avea destulă energie pentru aşa ceva. Roca se fărâmiţa greu sub muşcătura perforatoarelor. Se opreau una-două, examinau excavaţia şi căutau gheaţă. Însă era doar piatră, nimic altceva decât piatră.

— Zile, zise Lwon, atât o să rezistăm fără apă. Poate nici atât, la cât de ger e.

Însă Jac avusese dreptate: unul dintre efectele secundare ale filtrului, ce elimina dioxidul de carbon din aer, erau picurii de apă ce se prelingeau printr-o ţevuşcă aflată într-o parte a cilindrului. Abia dacă era îndeajuns să umezească o singură gură, darmite să potolească setea a şapte oameni truditori. Şi, aşa stând lucrurile, avea potenţialul de a stârni vrajba dintre cei şapte şi de a o înălţa pe cote periculoase.

Lwon anunţă că or să facă cu schimbul ca să soarbă picăturile şi, deşi Marit îi contestă în gura mare dreptul de a face anunţul, se arătară de acord cu toţii. Nu era altă cale. Davide fu primul, apoi Lwon. Dar dura multe ore până ce ţeava să picure din nou şi cu fiecare persoană al cărui rând venea la umezit gura, dispoziţia grupului, per ansamblu, se înăcrea tot mai tare.

Lucrurile se inflamară mai repede decât s-ar fi aşteptat Jac. Ennemi-du-Concorde lăsă baltă săpatul şi porni plutind spre micuţa vană picurătoare. Dar, pe când se apropia, Marit zise:

— Eu urmez. Rândul tău e după mine.

Fără să se uite la el măcar, E-d-C mârâi:

— Încearcă tu să mă opreşti şi-ţi mut fălcile.

E-d-C apucă cu ambele mâini filtrul masiv, dar lipsit de greutate, aducându-şi ţeava spre gură. Şi, îndată, Marit izbi. Se proiectă, împingând zidul cu amândouă picioarele, şi se lovi tare de E-d-C. Cei doi săltară într-un arc, răsucindu-se pe lângă filtrul ce luneca prin aer. Spaţiul însă era atât de redus că n-aveau loc să se încaiere. Spinarea lui E-d-C se izbi cu zgomot de perete. Marit începu să-i care la lovituri, ca un boxer băgat pe sub gardă, la coaste şi stomac. Jac văzu că în pumnul drept avea o piatră.

Însă Lwon reacţionă cu o viteză impresionantă. Cât ai clipi, ajunse în spatele lui Marit, strigând la Davide să-l ajute, şi îndată îl traseră deoparte pe Marit, care se zbătea. Pe parcurs, Davide se alese şi cu un pumn – cu piatră – în tâmplă, lucru care nu-i îmbunătăţi dispoziţia. Apoi veni şi E-d-C, plutind, ca să-l ajute, şi cei trei începură să-l burduşească pe Marit.

Dar pedeapsa nu dură mult. Marit, singur, rămase să se rotească în mijloc, făcut ghem, tuşind şi tremurând. Era ca un

titirez uman, şi împroşca împrejur un şirag de picături mici, roşii. Şiragul provenea din gura lui. E-d-C sorbi picul de apă de pe ţeavă şi, văzându-l, Jac îşi simţi şi mai acut uscăciunea din gură.

Continuară să sape. Marit stătu un timp într-un ungher, posomorât, dar, când Lwon îl zgâlţâi uşor şi-i zise să treacă la săpat, făcu aşa cum i se spusese.

Săpară, îngheţaţi de frig şi însetaţi, cu orele.

— Nu m-am simţit în viaţa mea aşa de mizerabil fizic, anunţă Mo la capătul unui schimb cu perforatorul, cuprinzându-şi corpul cu braţele, dându-se mai aproape de celula de fuziune. E literalmente imposibil să dorm. Somnul este, pur şi simplu, o imposibilitate.

Însă se prăbuşi pe loc în inconştienţă, iar Lwon îl mişcă mai încolo.

— O să murim, făcu Gordius.

— Durerea mea de cap e destul cât să mă facă să-mi găuresc singur capul cu un burghiu, grohăi E-d-C.

Nu puteau decât să continue. Cele înconjurătoare căpătau un aspect din ce în ce mai halucinant. Zidurile cenuşiu-închis. Felul în care lucirea continuă a stâlpului de iluminat trasa linii drepte, ca nişte zăbrele, prin aerul închis, prăfuit din spaţiul lor. La un moment dat, lui Jac i se păru că pereţii transpirau şi îşi lipi faţa, dar nu descoperi decât uscăciune îngheţată şi praf amar la gust. Simţea, pe gâtlej, cenuşă. În ţesătura spaţiu-timpului ceva zvâcni. Cutia nu era închisă suficient de bine. Vocea se pierdea în depărtare. Jac ascultă vocea, o ignoră, în fine. Nu prea mai conta. Mai avea doar câteva ore până la moarte. Atât mai aveau cu toţii.

Perforatorul huruia. Jac îl simţea de parcă i-ar fi sfredelit un dinte. In dintele lui erau prinşi oameni microscopici, care săpau cu perforatoare minuscule. Nervii îi vibrau.

Venea rândul lui. Lipi maşinăria de stâncă şi o mişcă cu dureroasă încetineală.

Buzele tuturor aveau culoarea pereţilor.

— Stai, ţipă Lwon, stai aşa.

Întindea mâna către săpătorul lui, cu pielea de pe gât cutremurată de frisoane minuscule. Lui Jac îi trecu prin minte: „Dacă mă aplec şi dau drumul maşinii lui, o să-i devoreze palma

şi braţul şi-o să moară.” Se abţinu, desigur. Se simţea ameţit, îngreţoşat, doborât. Terminat, stors. Bolnav, uscat, uscat, uscat.

Lwon îi trecu ceva pe dinaintea ochilor. Arăta ca o bucată de cărbune.

— Gheaţă, zise.

Lwon dăduse peste o vână de gheaţă: vreo cometă izbită de rocă cu miliarde de ani în urmă, atrasă de gravitaţie sau sosită în urma unei coliziuni accidentale. Apă străveche, mai bătrână decât oceanele Pământului despre care povesteau Strămoşii în Cartea Genezei. Apoteoza îngheţată a originii lucrurilor.

Scrijeliseră destulă gheaţă pentru toată lumea. Era dureros s-o ţii în gură şi avea gust infect de la pulberea cu care era amestecată, însă – dacă rezistai răcelii sale şi ignorai tremurăturile – era apă, iar apa le ajunse în cele din urmă în stomacuri. Odată cu apa veni şi o profundă conştientizare a stării lor de înfometare, aşa că cei şapte dădură iama în cutia cu biscuiţi. Jac decise că cel mai bine era să amestece firimituri cu gheaţă şi să le bage împreună în gură.

Mâncară şi băură, tremurând necontenit. Nimeni nu mai săpă vreme de câteva ore. În schimb, se înghesuiră în jurul celulei de fuziune şi picotiră, ori stătură, pur şi simplu, aşa. Erau prea obosiţi ca să mai sărbătorească.

Lwon îi trezi curând din amorţeală.

— Biscuiţii se termină acuşi, zise silindu-şi buzele fremătătoare să rostească cuvintele. Avem gheaţă, acum trebuie să creştem sporii, iar asta n-o să se întâmple peste noapte.

Adunară, mişcându-se ca melcii, nişte gheaţă şi încercară s-o aranjeze pe lângă stâlpul de iluminat. Microgravitaţia le îngreuna munca, până ce Davide sugeră să sape un şanţ în rocă şi să-l umple cu gheaţă.

Asta dură câteva ore, iar după ce isprăviră nu aveau destulă gheaţă ca să-l umple, aşa că Lwon mai săpă ceva, ca să-i sporească volumul. Reuşiră, într-un târziu, să umple cu bucăţi de gheaţă şanţul. Degetele tuturor erau vinete de frig. E-d-C rupse ambalajul unei pungi cu spori – primiseră doar trei – şi aruncă peste gheaţă conţinutul unsuros.

— Acum aşteptăm, zise încercând din nou să-şi încălzească palmele adăpostindu-le la subsuori.

— Nu, făcu Lwon, acum *săpăm.*

***

Nu exista zi ori noapte. Stâlpul lumina continuu. E-d-C începu să scrijelească un răboj pe tavan – n-avea rost să-l scrijelească în zidul de stâncă, observă, de vreme ce în anii următori aveau să sape şi să îndepărteze toată stânca aceea. Începu să ţină răbojul după propriile perioade de somn, socotind că de la o trezire la alta s-ar fi scurs o zi mondială. Jac îl suspecta că-i plăcea să tragă la aghioase, că putea să doarmă de zece ori în două zile, dar perioade scurte, trezindu-se la cea mai mică mişcare, însă nu scoase o vorbă, fiindcă nu conta defel. Iar somnul prelungit era dur pentru toţi, fiindcă era atât de frig. Îi cuprindea epuizarea şi adormeau buştean, dar numai spre a fi treziţi de propriile tremurături.

Nu peste mult timp, E-d-C încetă să-şi mai bată capul cu răbojul. Biscuiţii se terminau, însă pasta aceea de spori încă nu se făcuse din neagră verde. Davide încercă să mănânce nişte substanţă neagră, dar sfârşi prin a o vărsa.

— Deci n-are gust de caviar? întrebă sarcastic Lwon. Răbdare, băieţi! Noi chestia *verde* o vrem, *verdele* e cu toţi nutrienţii necesari. Nu mai durează mult!

Flămânzeau. Dar măcar aveau apă; gheaţa din vâna pe care-o descoperiseră, la care se adăugau picăturile de pe ţeava filtrului de aer.

Davide se lăsă de exerciţii. Nu mai avea, pur şi simplu, energie.

Era, încă, ger de crăpau pietrele. Ţinură mereu deschisă celula de fuziune, la maximum; însă maximul fusese intenţionat limitat de către cei de la Gongsi, aşa că, deşi aparatul emana un pic de căldură, roca dimprejur făcea aerul ca de congelator.

— N-o să reuşim să creştem temperatura din balonul nostru cu aer până ce n-o să creştem temperatura *stâncii* ăsteia afurisite, bolborosi Mo.

Gordius se apucă să le spună că, de vreme ce piatra era un prost conductor, nu era nevoie să încălzească întreaga chestie, ci suficient din zona înconjurătoare cât să le permită să se

izoleze de frigul mai cuprinzător de dincolo. Însă ceilalţi ţipară la el, iar Marit azvârli, cu forţa şi acurateţea unui aruncător la baseball, o ţandără de piatră cu care-l nimeri drept în cap. Îi lăsă o adâncitură în formă de romb pe frunte, iar sângele ţâşni. Asta-l înfurie pe Jac.

— Ce faceţi? răcni. Hei!

Ceilalţi nu-l mai văzuseră enervat pe omul fără picioare şi deciseră să se amuze copios. Gordius se făcuse palid şi tăcut. Jac îi îngriji muntelui de om rana, apăsându-i fruntea cu colţul tunicii până ce hemoragia se opri.

— Cred că te supără pe *tine* mai mult decât îl supără pe el, îl aţâţă Marit. Îl iubeşti pe grasul ăla, sau cum?

— Explica problema încălzirii spaţiului, replică Jac. Nu-i nevoie să-i faci pielea să plesnească.

Ceilalţi mai râseră, apoi o lăsară baltă.

Nu înţelegeau, oricum, situaţia, cugetă Jac. Acţiunea înceată a celulei de fuziune încălzea acea parte îngheţată a stâncii ce *era* expusă la aer. Însă zi după zi, tăiau exact porţiunile acelea şi aruncau în spaţiu molozul. Făceau în aşa fel încât, fără să vrea, îşi menţineau habitatul rece. Dar nu se putea face nimic, trebuiau să îndure cu toţii.

Foamea ţinu cu zilele, iar asta nu le îmbunătăţea dispoziţia. Însă, într-o bună zi, o porţiune de pastă unsuroasă se făcu verde.

Prima masă fu specială. Mâncând-o, membrii grupului atinseră, aproape, un soi de camaraderie. Prima recoltă era suficientă pentru ca toată lumea să se înfrupte din belşug, şi avea gust de… ei bine, avea gustul pe care-l simţi când ai alungat din nou foamea. Stomacurile, strânse de înfometare, se umpleau; după aceea, toţi rămaseră la mijloc ori se lipiră de pereţi, cuprinzându-şi trupurile cu braţele ca să se mai încălzească. Când şi când, cineva se ducea la ţeava picurătoare a filtrului şi recolta câteva picături de apă.

— Am putea modifica sporii? întrebă Davide după o vreme? Să-i alterăm cumva? Să-i încurajăm să producă alcool?

Nu răspunse nimeni, aşa că Gordius, cercetându-le cu timiditate figurile, de parcă s-ar fi aşteptat la o săpuneală, zise:

— Teoretic, ar trebui să fie posibil. Dar pun pariu pe ce-am mai scump că tulpina pe care ne-au dat-o a fost limitată genetic ca să blocheze asemenea variaţiuni.

— Ar fi în *stare,* îşi exprimă acordul, placid, E-d-C. Şi nu i-ar costa nimic. Ce le pasă *lor* cum ne trecem noi timpul aici? Unşpe ani de beţie – sau de trezie cu sila – le-ar fi cam totuna. Au ales ultima variantă fiindcă e mai crudă. Atâta tot.

— Cruzimea nu-i în regulă, cred, sugeră Jac. E doar o afacere, nu sadism.

Marit se hlizi, de parcă ar fi zis: „Vezi vreo diferenţă?”, iar E-d-C mârâi:

— O iei de la capăt, le ţii partea.

Însă Jac continuă:

— Nimic nu-i la voia întâmplării, nimic nu-i neplanificat. Au făcut aşa cu mii de prizonieri. Cu zeci de mii poate. O fac de decenii întregi. Au adus-o la nivelul de artă. *Aşa* extrag maximul de productivitate din… din noi. Aşa se asigură că asteroidul a fost cioplit şi lucrat cumsecade.

— Noi muncim ca robii, iar după aia vin şi ni-l iau, îl vând şi bagă în buzunar banii noştri. Îţi vine să faci *zob* tot asteroidul, zise Mo, aşa, de-al dracului.

— Jac are dreptate, zise Gordius, încurajat de succesul replicii de dinainte (succes măsurat, desigur, prin absenţa vreunei agresiuni fizice). Dacă le facem pietroiul vraişte, ne facem vraişte habitatul nostru, ne facem rău singuri. N-avem încotro. Ne-au prins la strâmtoare.

— Cu toate astea, spuse Mo întinzându-şi oasele şi căpătând un ton expansiv, trebuie să fie o cale ca să putem, să zicem spre sfârşitul sentinţei, să săpăm nişte tuneluri care să compromită integritatea pietroiului cumva. Nu cât să fie periculos, dar suficient ca Gongsi să nu-l poată vinde nicicum.

Cum nimeni nu răspunse, adăugă:

— Multe *şanţuri* aproape de suprafaţă, gen… sau… spuse, dar râse şi completă: N-o să meargă în veci! *Chiar* n-avem ce face. Ne-au pus pe sfori şi trebuie să jucăm cum ne cântă! Sunt nişte nenorociţi, dar trebuie să le admiri isteţimea!

— Nu-mi place să mă gândesc că nu putem face nimic, zise întunecat Davide.

— Hai… făcu Mo, îndeajuns de aproape de Davide ca să se întindă şi să-l împungă prieteneşte în coaste. Nu te-mpotrivi! O să te faci fărâme. Unsprezece ani nu-s aşa *mulţi!* Avem de mâncare, putem să ne ocupăm cu săpatul. Şi nici nu-ţi dai seama când ajungi iarăşi liber.

Însă Davide clătină din cap.

— Vrei să te transformi în roboţel, n-ai decât. Eu refuz să accept că m-au pus la colţ. Trebuie să fie o scăpare din celula asta.

— Ca de pildă? întrebă Lwon.

Toţi îl priveau pe Davide. Acesta se îmbujoră, iar pielea oacheşă îi căpătă culoarea granitului roşu.

— Sunteţi razna, zise întorcându-şi spre perete privirile. Toţi.

— Fă o gaură până afară, zise rânjind E-d-C, trage o gură bună de aer şi sari, ce zici?

Nu era aşa de amuzant, dar le stârni râsete lui Marit şi Mo, urmaţi îndată de Gordius.

— Da’ să tragi *bine* aer, insistă E-d-C, ca să sari tocmai pe Pământ.

— Un pic de căldură la intrarea în atmosferă, se băgă şi Marit. Ne-ar mai dezmorţi oasele.

Tremurau *toţi.*

Davide, în cele din urmă, se simţi îndemnat să răspundă.

— Fără o navă nu-i cale de ieşire, sigur. Dar cine zice că prima navă care apare trebuie musai să fie de la Gongsi?

— O să transmiţi deci semnale unei nave? întrebă Lwon pe un ton serios. Ai şi vreun transmiţător pus bine pe undeva, aşa-i?

Davide se holbă la el cu furie.

— Sau şi dacă prima navă care apare *este* patrula de recuperare Gongsi, zise repezit, chiar dacă *trebuie* să aşteptăm unsprezece ani, de ce ne-am urca frumuşel în ea şi ne-am întoarce pe 8Flora? De ce să nu *preluăm* nava?

— S-o preluăm… cum? făcu Lwon, dând impresia că voia cu adevărat să afle.

— În stâncă e metal, zise Davide întorcându-şi din nou privirea spre perete. Trebuie să fie. De ce nu l-am extrage şi nu ne-am face arme? Şi-apoi, când echipa Gongsi coboară să ne recupereze… bang! îi capturăm şi pe ei şi nava lor.

Nu vorbi nimeni un timp, dar în cele din urmă o făcu Lwon.

— Un plan, recunoscu el. Dar are cel puţin trei mici probleme. Cum transformăm minereul în metal? Îl topim?

— Îl topim, repetă Davide, poate în acord cu Lwon, ori poate opunându-se, prin repetare, vorbelor care arătau îndoială.

— Ne întrebam de ce are celula de fuziune un prag termic atât de jos, da? N-ar fi drăguţ să putem încălzi ceva mai bine pe-aici? Ei, poate de aceea Gongsi a şi reglat-o în felul ăsta. Dacă ne-ar da temperatură nelimitată, exact asta am face, am topi minereu, am forja nişte ditamai săbiile, am da de lucru patrulei de recuperare.

Clătină din cap. Din barbă i se ridică un fuior de praf care se învârteji, moale, în jurul feţei sale.

— Ne-au luat-o înainte cu asta.

— Trebuie să putem face ceva, insistă Davide.

Jac luă cuvântul.

— Metalul ar putea să nu ne stea în puteri? Dar ce ziceţi de sticlă?

— Ha! făcu E-d-C. Iarăşi tu? Încă mai vrei *ferestre,* Picioruş?

— Atâta doar că am observat, când mi-a venit rândul la săpat, că scormoneam printre silicaţi – am observat că apar bobiţe de sticlă. Sunt create de fricţiune, presupun. Ei, şi n-ar putea exista o cale să…

— Ştii diferenţa dintre *ingenios* şi *iscusit,* Picioruş? se băgă Davide. Oi fi tu din prima categorie, dar sigur nu eşti dintr-a doua. Gândeşte-te un *pic.* La ce-s bune mărgelele de sticlă? Dacă nu putem genera căldură ca să topim metal, cum o să putem genera căldură ca să topim sticlă? Şi dacă am face un geam… cum să-l potrivim în latura asteroidului? Cum, mai exact, să cioplim un cadru de fereastră fără să ne pierdem tot aerul? Şi chiar dac-am putea, ce? Să zicem că vorbim de-o bucată de geam lată de-un metru – ar fi atât de plină de impurităţi că s-ar face ţăndări la cea mai mică atingere. Ar fi un portal spre sinucidere.

Jac nu zise nimic. Toată lumea tăcea.

— Ştiţi ce? spuse deodată Mo.

Barba sa creştea în şuviţe cârlionţate, rebele, dar mai ales pe la favoriţi şi, se părea, defel pe bărbie. Îşi petrecu degetele prăfuite prin părul facial şi trase.

— N-am vorbit niciodată despre motivul pentru care am ajuns aici.

— Într-un sens existenţial, vrei să zici? făcu E-d-C.

— Nu, zise Mo. Ce-a *făcut* fiecare din noi ca să capete o sentinţă de unşpe ani. Şi mă gândesc că omor nu, altfel n-aţi fi scăpat atât de – îşi roti ochii prin camera frigorifică ce le era reşedinţă – uşor. Deci, ce?

— Cred că pot ghici, zise Davide.

Toată lumea îl privi.

— Hai, zi, îl îndemnă Lwon, ghiceşte.

— Aşa, aşa, zise Davide întinzându-şi articulaţiile. Deci: tu şi cu E-d-C vă cunoaşteţi. Ai zis asta în prima zi. Presupun că faceţi parte din acelaşi mediu criminal. Care sugerează organizare, care sugerează, la rândul ei, ceva tranzit ilicit prin Sistem. Ori încălcare de teritoriu. Contrabandă, trafic, încărcături mascate, abordaje ilegale. Care din astea?

E-d-C încuviinţă din cap.

— Cam pe-acolo, zise pe un ton ciudat, greu de desluşit. E-adevărat că-l ştiu *într-adevăr* un pic pe domnul Lwon, deşi numai în calitate de om de afaceri.

— Şi-l mai avem pe Piciorus, zise răsucindu-se ca să se uite la Jac. Poţi afla multe despre cineva observând la ce le umblă mintea. Tu, de pildă, ai rămas fixat pe ideea de *fereastră.* Nu? Da. Vrei să te poţi uita *afară.* E ca o obsesie. Ce-mi zice mie asta? Păi combinat cu faptul că nu eşti făcut pentru violenţă – şi, zicând acestea, Davide arătă spre locul de mai în josul pelvisului lui Jac, pe unde ar fi trebuit să fie picioarele – mă duce la concluzia că eşti deţinut *politic.* Un visător, un idealist, cineva care nu s-a împăcat cu ideea că acum clanul Ulanov conduce. Am dreptate?

— Nu-s făcut pentru violenţă, repetă meditativ Jac. Asta nu depinde de ce anume numeşti violenţă?

— Sigur, sigur, zise Davide, neconvins. Statul opresiv e violent în sine, suntem de acord toţi cu asta. Sunt sigur că eşti capabil de tot *soiul* de acţiuni revoluţionare – să plantezi programe

periculoase care fac lucruri teribil de violente unor sisteme de contabilitate ori accesului la bId, de pildă. Cum să nu. Numai că mă pot uita la Marit, totuşi, şi să-mi dau seama că-i capabil să reteze gâtul cuiva cu cuţitul, iar când mă uit la tine îmi dau seama *că nu eşti.*

Îi aruncă un rânjet lung, lupesc lui Jac, ca să-i indice că şi *el* era capabil de agresiuni dintre cele mai fizice.

— Nu-i nicio ruşine să fii deţinut politic. Atâta timp cât îţi ştii locul în ierarhie, zise şi-şi îndreptă atenţia către Marit şi Mo.

— Voi doi, zise, să mă iertaţi, dar nu mi se pare c-aţi fi infractori la vârf. Bătăuşi plătiţi, gorile, ceva de genul ăsta.

— Du-te-n spaţiu învârtindu-te, se stropşi Mo.

— Aşa că rămânem cu prietenul nostru cel grăsun. Nu te prea potriveşti în peisaj, este, Gordius? Nu te potriveşti *deloc.* Ia zi, ce-ai făcut *tu,* amice, de ai ajuns într-o asemenea companie nedemnă?

Pe grumazul uriaş al lui Gordius şi pe obraji începu să se răspândească o roşeaţă precum bulionul. Cicatricea romboidală de pe frunte se vindeca şi căpătase o nuanţă mai rozalie decât ţesuturile din jur. I se albi în vreme ce restul feţei roşea.

— Nu vreţi să ştiţi, bolborosi.

— Ba cum să nu, surâse iar Davide, vrem.

— Am fost încarcerat pe nedrept, zise. Nu făceam decât ce-mi cere religia.

— Oho! bubui Mo. Eşti un maniac *religios?* Ce-ai făcut, măi, dolofanule?

Însă mintea lui Gordius fusese cuprinsă cu totul într-o membrană impermeabilă. Deşi cei patru alfa (cu excepţia lui Lwon) continuară încă mult timp să-l provoace şi să-l tachineze, nu-i ascultă şi nimic nu-l putu convinge să vorbească. Îşi strânse membrele pe lângă trupul mătăhălos şi se aşeză cu faţa la perete. Jac îl privi. Recunoştea asta: era o retragere într-un profund mister, închisoarea melancoliei, cu amintiri scrijelite pe uşă. Nu peste mult timp, celorlalţi li se făcu lehamite să-l necăjească şi, cu burţile pline, îşi mişcară cât de bine putură corpurile, se apropiară, plutind, unii de alţii pentru un pic de căldură corporală şi adormiră.

Jac stătu multă vreme treaz, gândindu-se la sticlă.

***

Le trebuiră mai multe zile – sau ce trecea drept zile în spaţiul acela fără ceas – ca să obţină un ritm de creştere pentru cleiul comestibil. Mai întâi, culturile individuale creşteau fără sincronizare. Se trezeau cu zile în care terciul era prea mult şi zile în care nu se găsea nimic verde şi se culcau lihniţi. Dar prin încercare şi eroare izbutiră să atingă un echilibru, cu mâncare în fiecare zi, chiar dacă nu neapărat suficientă cât să potolească pe deplin apetitul tuturor. Obişnuinţa nu-i făcu să-şi trateze hrana cu mai mult entuziasm. Textura, ca şi gustul, era de vină. Terci.

Deciseră să-şi extindă spaţiul dedicat culturilor. Jac şi Gordius săpară un şanţ în două ore şi ajustară un pic poziţia stâlpului de iluminat, ca să cadă o rază şi-acolo.

Introduseră în gaură o cârpă muiată în apă, o fixară pe fund cu bucăţi de bolovan şi-o presărară cu spori scurmaţi de sub verdele comestibil, iar mediul de cultură un pic mai protejat duse la o creştere a masei vegetale nu doar mai rapidă, ci şi, li se păru tuturor, ceva mai suportabilă la gust. Dar cu greu îi puteai zice mâncare. Nu te săturai *defel.* Zăcea gelatinoasă în stomac şi ieşea, profund nesatisfăcătoare, pe la celălalt capăt al traiectului digestiv. Şi asta, în spaţiul acela închis, era o altă problemă. Dezbătură ce era de făcut cu resturile digestive. Urina, îmbibată în cârpe, făcu pasta gelatinoasă să crească şi mai repede încă, dar pentru fecale nu descoperiră nicio funcţie utilă. Deşi cu toţii presupuneau că aveau să fie folositoare cumva la creşterea hranei, gelatina se dovedi absolut indiferentă la prezenţa reziduurilor: îi era la fel de bine să crească pe piatră goală, cât îi era şi pe un rahat îngheţat. Aşa că, în două zile, E-d-C şi Jac săpară o adâncitură în care să se depoziteze asemenea reziduuri.

Dar, în principiu, activitatea obişnuită a unei zile era săpatul. Pe măsură ce cavitatea se extindea, folosiră celulele de fuziune ca să extragă oxigen din gheaţă – de aceea, de fapt, şi nu pentru încălzire, le-o furnizaseră cei de la Gongsi. Filtrul se descurca la împrospătat aerul, dar noul spaţiu avea nevoie de o atmosferă nouă care să-l umple. Celula lucra destul de bine, iar vâna de gheaţă părea suficientă ca să îi aprovizioneze şi cu aer

nou, şi cu apă de băut. Vocile le căpătară registre mai înalte, cu un semiton sau un ton. Unii chiţăiau mai amuzant decât alţii – din cauza hidrogenului, evident. Lwon începu să se arate preocupat de foc: dacă stârneau cu perforatoarele vreo scânteie, apăsând pe vreo rocă de fier meteoritic sau altceva? îngrijorarea sa era contagioasă, dar trecură câteva zile şi nivelul de hidrogen din aer se stabiliză. Părea că filtrul, deşi un model vechi, era la fel de pregătit să proceseze şi hidrogenul din aer şi să-l transforme în carbon. Discutau, când şi când, despre cum făcea asta dispozitivul. Metanul era o posibilitate – la fel de inflamabilă. Nimeni n-avea impresia că aerul pute mai rău decât înainte.

— Deja miroase nasol de tot, era părerea lui Davide. Mai rău de-atât nu se poate.

Poate gazul era procesat într-un lanţ mai complex de hidrocarburi. Filtrele mai aveau când şi când nevoie de curăţat. Îi curăţau pe rând tubul de reziduuri, de pulberea înnegrită, asigurându-se că făceau asta lângă vreun săpător, pentru ca să fie absorbit colbul acela de furtunurile de evacuare.

— Viaţa noastră depinde de maşinăria asta, zise Gordius, pe un ton neobişnuit de sumbru.

Cicatricea de pe frunte arăta ca un rubin neşlefuit ce-i fusese încrustat în carne.

Viaţa, înăuntrul lui Lamy3o6, devenise o rutină. Era o amorţeală generală: disconfort fizic (mai ales frigul) şi monotonie. Dar era suportabil. Aveau mâncare şi apă, plus ceva de muncit cu care să-şi ocupe o parte din timp. Erau încă vii. Se produsese iute şi o ierarhizare în relaţiile dintre ei. La vârf erau masculii alfa: Lwon, Davide şi E-d-C, ultimul necedându-i pe faţă lui Lwon statutul de „lider”, dar nici provocându-l făţiş. Erau apoi Mo şi Marit. În fine, cei mai de jos, Gordius şi Jac Cel Fără Picioare. Ierarhia era cel mai vizibilă în aranjamentele sexuale ale grupului. Gordius avu parte de ce era mai rău, din păcate pentru el, şi toată lumea, în afară de Jac, se folosea de trupul lui în feluri umilitoare. La început plânse în hohote, implorându-i să-i dea pace. Dar, după un timp, păru că se obişnuieşte, într-un fel plin de resemnare posomorâtă. Ceilalţi bărbaţi discutau adesea despre el ca despre un obiect sexual, combinând multele atacuri

la adresa obezităţii sale cu observaţii mai admirative despre felul cum greutatea în plus îl făcea să arate mai feminin, cel puţin din anumite unghiuri. În privinţa lui Jac, comentariile erau mai scurte: diformitatea sa, erau cu toţii de acord, însemna ceva respingător. Asta însemna că-i lăsau în pace partea de jos a corpului, deşi toţi cinci dădeau asaltul asupra altor părţi care să-i satisfacă. Jac părea să primească aceste abuzuri nedemne cu un stoicism tăcut, dar era greu de spus la ce se gândea cu adevărat. Îşi ţinea gândurile pentru sine.

Mo şi Marit aveau, într-un fel, mai mult de furcă. Uneori erau trataţi ca alfa *de facto,* şi cei cinci glumeau şi râdeau împreună. Alteori însă, fără vreun avertisment, cei trei aflaţi în vârful ierarhiei îi tratau pe Marit şi Mo ca pe inferiori, aproape în rând cu Gordius şi Jac. Era mai ales o chestiune de sex cu penetrare, care, în afară de faptul că le cauza disconfort fizic, producea o rană psihologică şi mai dureroasă. Mo suferea din această cauză mai mult decât Marit. Când deveni clar că Mo considera tratamentul la care era supus unul deosebit de opresiv, Davide se apucă, cu delicii, să-l prefere întru atenţiile sale sexuale. După asemenea momente, Mo se posomora şi se putea lua de Jac, dar mai ales de Gordius, în chipuri imprevizibile.

Interacţiunile sexuale din grup nu erau însă nici frecvente şi nici de durată. Locul era prea în ochii tuturor, prea te sleia de puteri, prea *rece* pentru vreun apetit erotic prelungit. Sexul, când se întâmpla, avea tendinţa să fie un proces rapid şi mai mult sau mai puţin brutal de descărcare masculină.

Pentru Jac era doar o neplăcere în plus, alături de frigul continuu, mâncarea nesatisfăcătoare şi monotonia generală. Nu le purta pică celorlalţi. Însă observa că pe Gordius asta părea să-l chinuie, să-i fărâmiţeze pacea minţii.

— Gândeşte-te la altceva, îl sfătui pe dolofan. Nu lăsa asta să-ţi băltească în gânduri.

Gordius îl privi posac, iar Jac se gândi c-o să-i întoarcă amărât spatele, dar în loc de asta izbucni în lacrimi.

— Nu mai suport! La ce altceva să mă gândesc? Mi-e frig mereu, sunt tot timpul flămând! Ceilalţi n-au pic de milă! La ce să mă mai gândesc?

Marit, Mo şi Davide erau la săpat; zgomotul de perforare a rocii le era de-acum absolut familiar celor şapte, la fel ca sângele pulsându-le în urechi, zumzăind pe fundal.

Jac nu ştia ce să mai zică.

— Mută-ţi mintea în afara asteroidului, sugeră.

— Cum? Dacă mă uit în viitor, pare doar o perioadă imposibil de lungă! Şi dacă mă uit la trecut… ooh, trecutul!

— Ştii unde se intersectează trecutul şi viitorul?

— Unde?

— În mintea ta şi-atât. E singurul loc. Altfel, trecutul e mai departe decât cea mai îndepărtată galaxie. O ştim, intuitiv, fiindcă pricepem că acţiunile trecute au caracter irevocabil, şi asta ne face, uneori, trişti.

Privi faţa lui Gordius, încercând să-i citească expresia, dar flăcăul nu voia să se uite în ochii lui.

— Dar n-ar trebui să ne întristăm. Un alt nume pentru prăpastia de netrecut între trecut şi prezent este… libertatea. Doar mintea te ţine aici.

— Libertate, zise Gordius. A, faci băşcălie! Uite unde suntem! Nu-i niciun grăunte de libertate pe-aici.

— A, dar întotdeauna există o cale de scăpare, zise Jac.

Şi, cum spuse asta, subit inima începu să i se zbată tare în piept. Fibrilaţii, şi sudoarea curgându-i tremurătoare pe obraji. Spusese prea mult? Însă Gordius era prea cuprins de nefericirea proprie ca să bage în seamă vorbele acelea.

— L-am omorât pe tata, spuse.

Jac stătu, o clipă, ca să-şi calmeze bubuitul inimii, apoi zise:

— Aşa ai ajuns aici?

Gordius părea cuprins de cea mai adâncă melancolie, încuviinţă din cap, făcându-şi bărbiile să se scuture.

— Unsprezece ani pentru omor? spuse Jac. Pare destul de… milostivă sentinţa.

— Au fost circumstanţe atenuante, mormăi Gordius.

— Pentru *omor?*

Gordius păru că sughiţa, sau tuşea, şi un fior îi străbătu trupul. Apoi deşertă tot:

— Sunt de fel dintr-o aşezare stelară, zise. O mie de oameni într-o capsulă lângă Venus, toţi cu aceeaşi credinţă religioasă.

Şi, mă crezi ori nu, dacă te uiţi la degradarea la care am fost redus în prezent, sunt… ăă… o persoană foarte importantă în comunitatea mea. Am fost un copil-zeu, o fiinţă-glob.

Începu să suspine, cu spasme musculare mărunte care-i făcură corpul să se zgâlţâie şi să înceapă să se învârtă prin spaţiu.

— Eu sunt soarele! zise cu amărăciune, sau poate „Eu sunt fiul[1]!” Jac nu-şi dădu seama.

Apoi îi veni în cap că tocmai asta era problema.

— M-au îndopat şi răsfăţat de când mă ştiu. Prin tot cosmosul Dumnezeu-Atotprezentul şi-a dăltuit voinţa sub forma unor globuri: sori, planete şi planetoizi ca ăsta, chiar şi lumea asta strâmtă unde suntem încarceraţi. Şi-l venerăm printr-un… dădu să zică, dar fu copleşit de lacrimi şi de suspine slabe, la intervale egale.

După un timp, Jac zise:

— Ţi-ai omorât tatăl printr-un… ritual religios?

— Sacrificiu, hohoti Gordius cu faţa în palme.

— Tatăl tău a fost de acord să fie victimă?

— Sigur! E cea mai *mare* onoare… una mai mare nu se poate imagina. Când o să-mi vină *vremea* şi mie, o să-mi accept destinul cu… zise şi se înecă iar în hohote de plâns. Dar n-o să mai vină niciodată vremea mea, niciodată!

— Gardienii Ulanov n-au văzut aşa lucrurile, presupun, spuse Jac. Bietul băiat. Nu! Bietul… zeu, presupun. Şi cum se descurcă poporul tău cât le e zeul la închisoare?

— Congregaţia o are pe sora mea, zise Gordius, care-i mult mai puţin globulară ca mine, dar măcar *este* de sânge divin.

— Nu s-ar putea, spuse Jac cu voce devenită calculată, ca oamenii tăi să te caute? Poate să-i mituiască pe Gongsi şi să afle unde ne-au vârât? Poate să trimită o navă să te salveze?

Se gândea: „Ce n-ar *face* lumea ca să-şi salveze zeul? Poate că, dacă mă împrietenesc cu omul acesta, ar fi şi un gest *politic,* pe lângă unul uman – unui prieten i-ar da voie, poate, să-l însoţească după ce e salvat”.

Gordius însă răspunse:

---

[1] „Sun”, soare, se pronunţă la fel ca „son”, fiu. (N.tr.)

— Nu mai sunt zeu. Am *fost,* dar nu mai sunt. Nu mai însemn nimic pentru Credincioşii Sferelor. E ca şi cum aş fi mort deja. Nu m-ar putea localiza în veci, şi nici n-ar încerca, de fapt. Ce, să-i supere pe Ulanovi? Ar risca distrugerea aşezării. Un Crucişător Avansat ar putea să le ciuruiască suprafaţa bulei de la o sută de mii de kilometri distanţă.

Scutură din capul său mare.

— Vezi deci care-i problema mea: vorbeşti de trecut, dar ce am să-mi amintesc în afară de exil? Şi la ce mă pot aştepta în viitor, chiar dacă am presupune că o să supravieţuiesc în locul ăsta infernal. Nu m-aş mai putea întoarce acasă. N-am casă. Am fost zeu cândva, iar de-zeificarea lasă în urmă nu un om, ci un… nimic, zise şi se apucă iarăşi să plângă.

Jac se simţi surprins de câtă dezamăgire încerca aflând că erau şanse mici de salvare. Poate că voinţa sa nu mai era atât de concentrată ca altădată. Îşi scărpină o mâncărime la un ciot. Apoi îşi dădu seama de ceva şi zâmbi cu toată gura.

— Zâmbeşti, observă Gordius pe o voce fără intonaţie, dezabuzată.

Dar măcar se oprise din plâns.

— Scuze, nu mă pot abţine. Ceilalţi au făcut diverse infracţiuni şi te cred moale ca un pisoi. Dar tu eşti un ucigaş! Tu ai comis violenţe reale în trecut! Ei habar n-au de nimic.

— Să nu le spui, se rugă Gordius, panicat.

— Sigur că nu, zise Jac. Noi doi suntem în asta împreună, da? Dar mi se pare amuzant. Mă amuză în general chestiile pe care nu le ştiu oamenii, mai ales dacă-s pur şi simplu prea încuiaţi ca să vadă ce le stă în faţa ochilor.

Era demn de milă să vezi cât de îmbărbătat se simţi deodată Gordius de afirmarea aceea simplă a nefericirii comune, *suntem în asta împreună, da?* îşi duse la ochi încheieturile mâinilor, surâse şi încuviinţă din cap.

— Dar *tu* ce-ai făcut, întrebă apoi cu voce înfundată, conspirativă. Ca să ajungi aici, adică?

— Ce-am făcut, zâmbi Jac. Vrei să zici, pentru ce m-au condamnat? Ei bine, n-am fost condamnat pentru ce trebuie.

— Ştiam eu, gâfâi Gordius. Ca mine… un nevinovat osândit pe nedrept!

— Nu, zise Jac cu voce neutră. Nu asta vreau să spun. Merit să fiu aici, fără îndoială. Doar că nu-s vinovat de chestia anume pentru care am fost condamnat.

Şi adăugă, hotărând că era totuşi cazul, dată fiind situaţia, să şi-l facă pe dolofan confident:

— Asta mi-e dilema. Unsprezece ani. Cu mult înainte ca sentinţa să ajungă la final, Ulanovii o să descopere ce-am făcut *cu adevărat.* Iar pentru asta pedeapsa e... ceva mai severă decât unsprezece ani într-un asteroid.

Gordius îl privea, acum, cu ochi mari.

— Mă aflu deci într-o situaţie de-a dreptul dificilă, zise Jac. Nu pot zice că mă bucur de starea prezentă de fapt, dar, oricât de oribilă ar fi, e mai bună decât ce-o să mi se întâmple când o să reapară în cele din urmă Gongsi, ca să ne recupereze. Nu pot să aştept cu nerăbdare *aşa ceva.*

— Şi ce-o să faci? şopti Gordius.

— Eu, unul, zise Jac uitându-se peste umăr şi încercând să cântărească dacă-i spusese prea multe lui Gordius, sau doar suficient cât să lege o prietenie ca între victime, o să fac sticlă.

Gordius clipi, clipi şi apoi rânji. Îl trase brusc la pieptul său pe Jac, într-o îmbrăţişare unduitoare.

— Tu şi fereastra ta! ţipă, înveselit. Nu te opri din visat fereastra, Jac! Păstrează visul!

Dezbărându-se de el, Jac zise:

— Mm, da. O fereastră ar fi de folos. Chiar şi una mică. Dacă ai o fereastră poţi să... vezi lumea de-afară.

***

Grupul îşi dezbătea situaţia, învârtindu-se necontenit pe lângă subiect, dar nu era, de fapt, nimic de discutat. Singurul lucru pe care-l voiau era spaţiul privat. Aşa că singura acţiune rezonabilă era excavarea unor încăperi separate, legate între ele prin tuneluri. Era ţelul cel mai presant.

— Şapte camere mai întâi, zise Lwon. Una de fiecare. Şi, când o să putem încălzi aerul în fiecare, iar aerul o să încălzească la rândul lui piatra, pereţii o să fie ca o izolaţie şi o să ne simţim, poate, ceva mai confortabil.

— Îmi place ce-aud, zise Davide.

Jac îşi dădu seama că cei trei din vârful ierarhiei aveau să-şi sape camere, ba chiar aveau să-i lase pe Mo şi pe Marit să şi le sape şi ei pe ale lor, dar că vreun alt plan urma să intre în acţiune înainte ca el şi Gordius să apuce să-şi scobească încăperile proprii. Totuşi unsprezece ani înseamnă mult timp. Îşi imagina că, la un moment dat, ar fi reuşit şi el să-şi sape vreo cămăruţă.

Însă între timp aduna sticlă. Când săpa prin zone bogate în silicaţi, bucăţele şi mărgeluşe din acest material erau împrăştiate de perforator. Închidea aspiratorul de deşeuri şi le culegea dintre celelalte rămăşiţe. Nu erau niciodată prea mari – zece încăpeau pe-o unghie – dar erau reale, sticlă adevărată.

Şi încercă un experiment: săpă o cavitate nu prea adâncă, strânse biluţe până reuşi să o umple, apoi aşeză deasupra perforatorul. Încercă de câteva ori, dar obţinu în cele din urmă o bucată mai mare de sticlă cu formă neregulată, topită din bucăţile mai mici. Îi stătea frumos în palmă.

Davide îl luă în râs.

— Ce mai fereastră! Abia ajunge de-un monoclu!

— Un sticlar trebuie să înceapă de undeva, zise cu blândeţe Jac.

— Lasă sticlăria, se stropşi Davide, care nu apreciase răspunsul, şi ţine-te de săpat. Vreau camera mea, ai priceput?

— Sapă-ţi-o singur, zise Jac strecurând boţul de sticlă înăuntrul tunicii.

— Ce? mugi Davide.

— Ţi-o *sap* eu singur, lămuri Jac. Asta am spus. *Acum* mă apuc.

Dădu drumul la furtunul de evacuare şi începu iarăşi să răscolească stânca.

***

După ce i se termină schimbul, după ce mâncă nişte gelatină verde şi sorbi o gură de apă de pe ţeava filtrului, Jac scoase bucata de sticlă şi-o examină. Era opacă pe dinafară, cu protuberanţe şi umflături ca o amibă. Luă o bucată zgrunţuroasă de rocă şi începu să o şlefuiască. Prinse ritm în mişcări şi se mai încălzi un pic. Dar ceilalţi continuau să-l ia în balon.

— Hei, ce faci acolo?

— Ce tot freci, Picioruş?

Jac zâmbi şi clătină din cap.

— Ce-i aia? vru să ştie E-d-C.

— O bucată de sticlă, zise Gordius dornic să placă. Hei, *şlefuieşti* sticla?

— Aia ţi-e fereastra, schilodule? zise Marit râzând neprietenos. O fereastră numai bună pentru un gândac, poate?

— Eu cred c-o să facă un microscop, zise Mo. Şi după aia? Cu microscopul o să… ce? Te uiţi după picioare?

Toată lumea râse, iar Jac continuă cu frecatul sticlei. După un timp Davide zise:

— Cum ţi-ai *pierdut* picioarele, până la urmă, prietene Jac?

— E-o poveste lungă.

— A, spuse Marit, te gândeşti poate că n-o să avem *timp* s-o ascultăm?

Hohoti sec.

— Spune povestea, schilodule!

Jac se opri din frecat. Toţi ochii erau pe el.

— Ei bine, Marit, rosti, s-a întâmplat aşa: o satisfăceam pe mă-ta şi s-a excitat aşa de tare că mi le-a retezat cu coapsele ei musculoase.

Urmă o scurtă pauză, în care păru că Marit s-ar putea năpusti drept spre el ca să-l strângă de gât, însă apoi râseră toţi şi furia se retrase mai adânc în privirea lui Marit.

Mai încolo, când Mo, Marit şi Lwon erau la săpat, Gordius se apropie şi întrebă:

— Dar *cum* ţi-ai pierdut picioarele totuşi, prietene?

— Povestea nu-i nici lungă şi nici plictisitoare, zise Jac, dar aş prefera să nu mă apuc de ea.

— Oh, făcu dezamăgit Gordius. Mi s-a părut curajos din partea ta să-i răspunzi aşa lui Marit. E un suflet violent. Tata obişnuia să zică: una dintre chestii, când eşti zeu, e că poţi vedea în sufletele femeilor şi bărbaţilor. Vezi gravitaţia care le ţine laolaltă spiritul şi-l percepi cum e, bun sau rău. El, Marit, are, cred, un suflet violent.

— Crezi? întrebă scurt Jac.

— O, da! zise ingenuu Gordius. Davide, spuse şi-şi coborî vocea, uitându-se peste umăr, e şi el furios, dar are o furie

normală. Marit e altfel. E crud. Îi place să-şi treacă timpul aruncând în mine cu aşchii de piatră, cât de tare poate. Îi place să-mi ţintească faţa, când nu mă aştept. Cred că vrea să-mi scoată musai un ochi. Dacă mi l-ar putea scoate, ce-ar mai râde! se cutremură Gordius.

Nu-şi păstrase masivitatea iniţială, din cauza dietei sărăcăcioase formată din gelatină şi din pricina muncii grele la săpat; se subţiase şi pielea îi atârna în falduri pe lângă trup, ca o draperie.

— Am face bine să stăm cu ochii pe el, zise Jac.

— Noi amândoi, prietene! zise Gordius cu emoţie în voce.

Şi trecu, astfel, o zi şi apoi altele. Jac îi ţinea pe toţi sub ochi. Marit, nici vorbă, avea o parte crudă, însă impresia lui Jac era că, pe termen scurt, cel mai periculos era Davide, a cărui frustrare îi cataliza furia. Cu toate că deocamdată truda şi extenuarea de după ea îi diminuau mânia, nu se ştia cât avea să o mai ţină aşa. Lwon şi E-d-C erau prea concentraţi asupra manevrelor care să le asigure supremaţia în grup ca să-şi consume energia persecutându-i pe Gordius sau Jac. Nu, ameninţarea iminentă era formată din Mo şi Marit. Jac vedea, deja, că nici chiar intensitatea sarcinilor necesare pentru supravieţuire nu era îndeajuns ca să-i abată de la propria nemulţumire. Erau plictisiţi, plini de ranchiune şi, cu toate că privirile lor sumbre se abăteau cel mai adesea asupra celor trei alfa, Jac ştia că era doar o chestiune de timp până să se uite şi-n spate, la ei. Mai devreme sau mai târziu, aveau să-şi reverse amărăciunea asupra lui Gordius sau asupra lui. Avea să fie cel puţin dureros şi cel mult fatal.

Unsprezece ani: n-avea cum să reziste atât. Şi nici Gordius. Trebuia ca ei doi să scape de-acolo. Sau, cel puţin, el trebuia.

În momentul acela, totuşi, cei trei alfa şi cei doi alfa-beta îşi petreceau o groază de vreme cu jocuri de dominare.

— Am fost cuiul din coasta clanului Ulanov, pretindea Davide. Ştiţi cine m-a arestat? Bar-le-duc însuşi!

Atenţia lui Jac fu atrasă de asta.

— Aşa eşti de *important,* zise mohorât Marit, că cel mai bun agent a venit special pentru tine?

— Bar-le-duc! repetă Davide.

— Nu cred o iotă, zise E-d-C. Cred că te-a înhăţat vreun poliţai de rang inferior, ca şi pe noi ceilalţi.

— Asta demonstrează câte *ştii!* zise Davide. Bar-le-duc, faimosul Bar-le-duc m-a luat *personal* în custodie. Ulanovii au pierdut miliarde de credite din cauza mea. Am fost inamicul numărul unu al Sistemului Solar.

— Pe vremuri, zise Marit, obişnuiau să-i interneze în spitale pe demenţii deliranţi, nu în închisori ca asta! Dar să vă spun eu ceva adevărat, nu invenţii de lăudăroşi ca ale lui Davide. S-a făcut un *film* după mine! Eu sunt modelul lui Jesse James. Sunt celebru într-o sută de comunităţi.

— Poate în capsule de periferie, zise Davide.

Lwon se abţinu de la lăudăroşenii, însă ceilalţi nu se dădură în lături defel. Şi Jac văzu că Gordius, infantil, tânjea să se alăture lor. Într-o zi, incapabil să păstreze secretul, îi dezvălui lui Lwon, lăudându-se la rându-i, că fusese zeu al poporului său. Şi asta se dovedi o greşeală. Lwon transmise informaţia tuturor, iar Gordius îşi trase genunchii la piept şi se învârti prin aer, roşu de jenă, în vreme ce E-d-C, Marit şi Mo îl batjocoreau cât îi ţinea gura.

— Deci tu eşti *Dumnezeul* de care mi-a zis predicatorul!

— Hei, Doamne, de ce nu faci o minune ca să ne scoţi de-aici? Hai, dă-ne drumul, du-mă… undeva unde-i cald.

— Magia lui merge, zise Mo sarcastic, ca şi cum ar fi explicat un important punct doctrinar, doar după ce-l crucificăm. După ce l-am torturat până la moarte, abia *atunci* revine la viaţă şi poate să-şi facă magia.

— Nu înţelegi adevărul revelat al religiei cosmice, bolborosi Gordius, care fusese întărâtat dincolo de precauţie. Nu sunt zeu *spiritual. Aceea* e Omni… eu sunt doar un zeu material, înglobat în carne. Sau mai degrabă, coborî el vocea, am fost. Dar acum… sunt un nimic.

Începu să plângă, iar lacrimile, prelinse pe coada ochiului, începură să plutească precum nişte biluţe de argint.

— Un nimic, ba chiar mai puţin decât un nimic! se văită. Am pierdut totul! Aţi putea la fel de bine să mă omorâţi odată şi să scăpaţi de mine!

— Gata cu gălăgia, izbucni furios E-d-C.

Era destul de aproape ca să-i dea un şut, şi-l nimeri pe Gordius în mijlocul stomacului său pleoştit. Grăsunul mugi precum un viţel, făcându-se covrig şi izbindu-se cu spatele, brutal, de peretele din cealaltă parte. Jac se uita atent. Râdeau toţi. E-d-C avea pe faţă un rânjet sever; lovitura îl făcuse şi pe el să ricoşeze; Lwon şi Mo se hlizeau, dar Marit râdea cel mai tare. Poate el e cel mai aproape să cedeze nervos, îşi spuse Jac.

El sau Davide, era sigur.

— Bar-le-duc, bar-le-duc, fredonă, fals, E-d-C. Ne-a căptuşit pe toţi… în afară de băiatul-zeu, pe el l-a trădat Iuda.

Dar de munca trudnică n-aveau scăpare. Când celorlalţi le venea rândul la săpat, Jac se ocupa cu lustruitul boţului său de sticlă. Mergea greu, iar după câteva zile nu se alese nimic din toată munca: o apăsare prea tare, în încercarea de a elimina o mică protuberanţă, făcu bucata să se spargă în trei. Jac trase mult aer în piept, apoi expiră. Adună laolaltă bucăţile, mai strânse câteva mărgeluşe de sticlă, iar când îi veni din nou rândul la săpat, ţinu iarăşi perforatorul peste ele şi-şi făcu un boţ de sticlă nou. Davide îl văzu, iar pentru un timp, întregul grup, inclusiv Gordius, se adună în jurul lui şi-şi bătură joc de sarcina sisifică pe care şi-o impusese singur. Jac însă se arătă calm şi nedornic de confruntare, aşa că, în cele din urmă, se plictisiră şi-i dădură pace. Reuşi, după îndelungate eforturi, să producă o bucată ceva mai mare şi mai netedă.

Apoi, după ce-şi făcu norma la săpat, se întoarse la şlefuit şi lustruit.

— Faci asta numai ca să-ţi omori timpul, i se adresă dispreţuitor Davide.

— Chiar aşa, încuviinţă Jac. Dar cred că trece oricum, indiferent ce-aş face.

Truda continua. Cele trei săpătoare fură folosite pentru a excava câte o cameră. Lwon, într-o zi, avu norocul să descopere un al doilea filon de gheaţă, mai mare ca primul. Opri aspirarea şi făcu gheaţa bolovani. Ceilalţi se opriră din ceea ce făceau şi începură să apuce bucăţile de gheaţă şi să le dea din mână în mână.

— Acum o să putem creşte mai multă pastă delicioasă de spori, ţipă Davide. Oare e pe lume bucurie mai mare?

— Tare m-am săturat să-ţi aud vocea, zise Marit, apoi, rotindu-şi privirea pentru a lămuri că nu voia să se ia la harţă cu Davide, completă: M-am săturat de *toate* vocile voastre.

— Păi, zise Lwon, avem unsprezece ani, aşa c-ai face bine să te obişnuieşti.

— Cum se poate să fie tot *unsprezece?* mormăi Marit. Trebuie să fi trecut măcar vreun an deja!

Asta, cum să nu, era ditamai problema. Cum aveau să măsoare curgerea timpului, pe un interval mai lung? Ar fi trebuit măcar să se obosească să încerce? Lwon termină de tras gheaţa din groapă, cel puţin cea la care putea ajunge. Rămase cu un ţanc de stâncă uşor de fărâmat cu perforatorul. Părea o zi în care se obţinuse ceva, o structură adăugată interiorului; toată lumea se opri din muncit ca să mănânce nişte gelatină cleioasă şi să soarbă un pic de apă, apoi se aşezară cu spatele la perete sau la tavan.

— Gheaţa e mai uşor de săpat decât piatra, zise Davide, de parcă ar fi scos la iveală un gând profund şi original. Încă vreo câteva filoane ca ăsta şi o să avem toţi câte o cameră.

E-d-C se pârţâi, stârnind protestele glumeţe ale celorlalţi, care se apucară să vorbească fără perdea despre fundul lui.

— Ştiţi ce? făcu Mo. Parcă-i un pic mai cald.

— Nu cine ştie ce, zise tremurând Marit.

Dar era adevărat: în aer nu mai stăruia gerul acela arctic.

— O să trebuiască să păstrăm în amintire frigul ăsta, zise Lwon. Nu peste mult o să fie *năduşeală* aici, iar noi o să avem o problemă cu căldura în exces. Şi-o să ne amintim de zilele astea cu afecţiune.

— Mai bine crăpi de cald decât să mori de frig, zise Mo din toată inima.

Gândul că într-o zi aveau să-şi amintească de toate acestea – că exista, poate, un viitor şi pentru ei – îi făcu să se mai domolească. Îi făcu meditativi.

— Trebuie să se poată evacua excesul de căldură, spuse E-d-C. Mii de prizonieri supravieţuiesc. Presupun că majoritatea. Găsesc ei o cale şi-o să găsim şi noi. Nicio problemă de pe pietroiul ăsta nu-i imposibil de rezolvat.

Jac îşi ţinu cumpătul.

Mo începu să vorbească despre vremea petrecută pe Pământ, unde cărase bagajele unui chitarist bogat.

— Gravitaţia aia completă e obositoare, sigur, cum se zice. Te oboseşte fiindcă e acolo şi când dormi, aşa că nu dormi niciodată tocmai bine. Dar, pentru numele zeilor, ce-ţi mai tonifiază musculatura! Nu făceam decât să car bagaje, şi nici măcar grele, dar mi-am făcut nişte muşchi cât bolovanii, zise şi-şi expuse braţele. Acum nu mai sunt aşa de mari, recunoscu întristat.

Gordius slobozi o băşină.

— Hei! obiectă cu voce tare Davide, apoi, pe măsură ce duhoarea străbătea şi copleşea mirosul pestilenţial în care trăiau de obicei, toţi începură să mormăie şi să rostească vorbe de ameninţare.

Gordius începu să chicotească.

— Pardon, băieţi, zise, dar continuă să chicotească.

Hlizeala făcea ca pliurile şi faldurile cărnii sale să fâlfâie ca un drapel în bătaia vântului. Râsul îi ajunse isteric. Te zgâria pe timpan.

— Pardon, pardon!

Marit se ridică şi porni plutind spre Gordius. Întinse braţul şi-l plesni peste faţă, cu sunetul unei cârpe ude lovind un bolovan de pe râu. Capul lui Gordius se întoarse iute spre dreapta, dar râsul nu se opri. Marit îşi retrase braţul şi-şi strânse palma, făcând-o pumn. Apoi izbi în obrazul lui Gordius. Chicotelile se opriră. Sunetul unei bâte izbind o minge. Sunetul unui satâr lovind carnea.

Braţul lui Marit se ridică şi coborî iar: poc, poc, tot în faţă. Gordius scotea un soi de ţiuit continuu, zbătându-se să se elibereze, cu braţele întinse, încercând să-l împingă pe Marit de lângă el. Încă un plesnet, de data asta o lovitură în ochi. Marit apucase părul lung al lui Gordius cu mâna dreaptă, şi-l ţinea strâns. Încă o lovitură, în nas, ce făcu ca o dâră de fluid întunecat, sinuos ca o viperă, să se împrăştie în aer. Pentru că Gordius se zbătea, cei doi se învârteau, picioarele ajungeau în locuri în care le fuseseră capetele cu o clipă înainte, însă Marit era atent doar să-şi plaseze loviturile: în obraz, apoi iarăşi în orbita oculară, în vreme ce Gordius ţipa tot mai tare. Pumnul lui

Marit se izbi în cele din urmă, cu zgomot, de osul frunţii, iar Marit slăbi strânsoarea. Pluti înapoi, purtându-şi cu grijă mâna dreaptă.

— Mi-ai rănit pumnul! se stropşi. Mi-ai făcut ceva la degete, sac de osânză ce eşti.

Gordius adoptase poziţia fetală, chircit, iar corpul masiv i se răsucea încetişor. Urme lipicioase de sânge se întindeau şi şerpuiau straniu în gravitaţia zero.

— Eşti în regulă, băiete-zeu? întrebă Lwon, dar nu primi răspuns.

Marit se înapoie lângă noua grămăjoară de gheaţă, care plutea, şi încercă să-şi pună un pic pe monturile înroşite ale degetelor.

— Aţi *mirosit* ce-a făcut? întrebă aşa, în general. Şi noi să respirăm treaba aia? Nici vorbă. Eu, unul, nu.

Jac se apropie de dolofan şi încercă să-l aline. Durǎ mult până să-l convingă să-şi ia mâinile de pe faţă şi văzu ce distrusă era. Laţe de sânge închegat îi atârnau din nări, iar ochiul stâng îi era umflat şi închis. Avea multe contuzii, iar vânătăile începeau să se arate deja, ca nişte trepte de piatră albă în formă de degete profilându-se pe pielea albă. Jac aduse nişte gheaţă, îl făcu pe Gordius să sugă o bucăţică, ca să-şi mai micşoreze umflătura dinăuntrul gurii, şi-l curăţă de sânge.

— Nu-i aşa de rău, zise, dar ochiul o să-ţi rămână închis vreo câteva zile, de la umflătură.

— De ce nu l-a oprit Lwon? bolborosi plângând Gordius, cu gura plină de gheaţă. Marit mi-a dat şi mi-a tot dat. De ce n-a intervenit Lwon ca să-l oprească?

— De ce să rişte să se pună rău cu Marit? Pentru tine? Nu merită. Dimpotrivă, zise Jac. Ar prefera ca Marit să se uşureze snopindu-te decât… ştii tu. Să-l atace pe el.

Faţa zdrobită a lui Gordius căpătă o uitătură posomorâtă.

— N-ar trebui să conducă? Ar trebui să se poarte ca atare.

— Nu cred că-ţi dai seama ce-nseamnă să conduci în locul ăsta, cu oamenii ăştia, zise Jac. Şi, oricum, nu cred că ţi-a rupt nasul.

Din vreun motiv oarecare, aceste veşti îl făcură pe Gordius să înceapă iar cu bocitul.

— Uite, zise şovăielnic Jac, mai ia nişte gheaţă.

— N-o să supravieţuim aici, tu şi cu mine! zise Gordius printre suspine. Azi se iau de mine, dar mâine o să-ţi vină ţie rândul. De fiecare dată când o să se enerveze un pic, o să se lege de noi. O să ne omoare în bătaie. Literalmente or să ne omoare. Şi cel mai rău e că n-avem ce *face!*

— Trebuie să ieşim din pietroiul ăsta, zise Jac privind peste umăr.

Sunetul perforatoarelor începuse din nou în camere. Davide, E-d-C şi Mo reluaseră sfredelitul; Lwon se uita la ei, Marit îşi îngrijea mâna.

— Nu se poate afară din pietroi, gemu Gordius, însă îl ţintui pe Jac cu ochiul rămas deschis. Sau se poate?

— Spune-mi tu, băiete-zeu, replică Jac.

— Plănuieşti ceva. Ce? Ce-o să faci?

— Pentru început, zise Jac ştergându-şi mâinile însângerate de tunica lui Gordius, o să termin de făcut piesa mea de sticlă.

— Asta-i cheia? zise Gordius şi-şi pipăi faţa umflată, delicat, cu buricele degetelor, scâncind. *Asta e?* Dar fereastra ta ar putea fi doar de-o palmă, mai mică poate… la ce-ar folosi?

— La nimic, încuviinţă Jac. La absolut nimic.

Era pe punctul să se împingă de-acolo, când Gordius îl prinse de cot.

— Ia-mă cu tine.

Jac îi aruncă o privire lui Marit, apoi se uită iarăşi către grăsun.

— Îmi ţin gura! zise Gordius. Promit! Nu le spun. Şi, oricum, nu pot să dezvălui ce plănuieşti fiindcă nu *ştiu* ce plănuieşti. Ştiu doar că plănuieşti *ceva.* Dar când o faci, orice-ar fi, când o fi să… zise scuipând un cheag de sânge ce-i coborâse pe gâtlej din nas, ia-mă cu tine. Dacă nu, o să mor aici. Ceilalţi n-au decât să-şi execute pedeapsa. N-o să ne ducă dorul.

— O să se facă bucăţi unii pe alţii, zise Jac.

Gordius chicoti, dar chicotitul deveni rapid un icnet de tuse.

— Uite, zise când îşi recăpătă răsuflarea, e drept că nu mai sunt zeu, dar poporul meu e bogat – plătesc taxe de 22 la sută! Ulanovii îi socotesc o comunitate de contribuabili speciali. Ar fi spre avantajul tău să mă ajuţi. Şi… şi oricum, să mă laşi în urmă

ar fi crimă, spuse şi-şi suci într-o parte şi-ntr-alta capul vânăt şi umflat. Dar ce-o să *faci,* totuşi? Ce plănuieşti? La ce-ţi trebuie fereastra?

Jac se uită la el.

— Mi-ar plăcea, zise răspicat, cu voce scăzută, să pot vedea afară.

— O să chemi o navă, zise Gordius cu voce de băieţel surescitat.

Ridică mâna.

— E-n regulă, n-o să le spun! În numele Globului, *habar nu am* cum o să faci asta! Nu *sunt* nave prin zonă, iar un geam cât un nasture n-o să-ţi dea voie să… lasă, nu contează. Nu trebuie să ştiu cum. Trebuie doar să ştiu că o să mă iei cu tine.

Jac îl ţintui cu privirea.

— Jac, se rugă pe şoptite Gordius, uite ce mi-a făcut Marit! Fără niciun motiv! Ăştia-s oameni violenţi, ucigaşi. Noi nu… eu sunt aici pe motive de pietate, tu eşti politic. *Suntem* diferiţi. Dar ăştia… parcă-s tigri. Nu mai putem sta mult, dacă vrem să rămânem în viaţă.

— Tigri, zise meditativ Jac, de parcă vorba aceea i-ar fi reamintit de ceva.

Zise apoi, revenit parcă de pe meleagurile îndepărtate ale cugetului:

— Ţi-ar mai trebui nişte gheaţă.

— E plină de praf, zise posac Gordius, apoi sâsâi: *Zi* că mă iei cu tine, te rog! Te rog! Poporul meu o să te facă bogat. Numai zi că mă iei cu tine! Promite!

Jac ridică degetul mare şi atinse uşor buzele vinete ale lui Gordius.

— Promit, zise, să te iau cu mine.

În voce avea, parcă, un fel de tandreţe. Poate asta şi era.

Jac lucră cât de bine putu la boţul de sticlă, când nu-l băga nimeni în seamă, dar era greu, fiindcă erau toţi înghesuiţi de-a valma. Şlefuia bucata mai cu grijă, cu mişcări atente, străduindu-se să nu o spargă. Şi dură mult.

Prima cameră fiind terminată, se ajunse, de comun acord, la ideea că săpătorul rămas ar trebui folosit pentru săparea unui

coridor în inima asteroidului, urmând ca noile camere să dea în această linie centrală. Şi truda, interminabilă, continuă.

Jac îşi sfârşi tura de săpat la excavarea noului tunel. Pluti, plin de sudoare, spre ţeava robinetului.

— Rândul tău, gâfâi înspre Marit.

— Încă mă doare mâna unde m-a rănit băiatul-Budha de colo, zise Marit. Mai sapă o tură.

Jac era prea obosit ca să mai poată face şi altceva decât să doarmă. Se deplasă către filtru, fără să zică nimic, nereuşind decât să clatine trudit din cap. Însă, când se încovoie ca să-şi lipească buzele de ţeavă, simţi o presiune, o apăsare ascuţită în ceafă. Gura i se izbi de robinet, iar dinţii îi scoaseră un sunet precum butonul unui întrerupător. În cap, sângele îi vui tare, brusc, şi Jac ridică creştetul. Privirea i se tulburase de furie pură. Se uită în jur. Simţea în gură cântecul teribil al durerii, la fel ca şi în ceafă. Toată lumea râdea de el, deşi iureşul cacofonic al sângelui ce-i alerga prin vene şi artere diminua celelalte zgomote. Marit îi aruncase în cap cu un bolovan, iar impactul îi făcuse dinţii să se izbească de substanţa dură a robinetului. Îşi duse o mână în locul unde craniul se prinde de şira spinării. Părul îi era ud şi cleios. Îi măsură cu privirea pe toţi. Stâlpul de iluminat iradia un roşu infernal, chipurile păreau demonice şi roşii precum asfinţitul. Răsuflă adânc. Acum?

Lăsă aerul să iasă. Nu, nu, nu.

Culoarea îi dispăru dinaintea ochilor, iar sunetul reveni la normal. Trase aer în piept, apoi îl expiră.

— Ce *mutră* ai făcut! râse Marit, părând mulţumit cu ce făcuse. Trebuia să te vezi.

Privind spre stânga, Jac îşi pipăi dintele din faţă, ce fusese deplasat la un unghi de mai bine de treizeci şi cinci de grade. Gingia pulsa de durere furioasă. Privi şi spre dreapta şi văzu proiectilul, încă rotindu-se şi depărtându-se uşor de locul din care ricoşase; era un bolovan aproape cât capul lui Jac de mare.

— E-n regulă, omuleţ fără picioare, zise Marit. Ştii ce? Mi-e cam frig. O să lucrez totuşi, ca să te scutesc de treabă. Ba nu, ca să mă-ncălzesc *eu.*

Porni spre tunelul abia început şi, încă râzând în barbă de unul singur, se apucă să sape.

Jac trecea cu privirea de la o figură la alta. Lwon, E-d-C şi Mo erau plictisiţi acum, iar atenţia li se îndreptase spre alte lucruri. Davide totuşi râdea, şi – mai spre dreapta – la fel şi Gordius, a cărui faţă învineţită se crispase într-un zâmbet, pe cât îi permiteau umflăturile: un surâs neomenesc. Surprinse privirea lui Jac şi surâsul se veșteji.

Însă, acum, Jac avea nevoie, mai presus de orice, de ceva de băut. Simţea nevoia să-şi clătească sângele din gură. Lăsă în pace ţeava, luă o bucată de gheaţă şi-o potrivi între buze, dincolo de dintele strâmbat, dureros. Îl înţepa teribil ceafa. Simţea cu degetele tăietura în scalp. Nu părea prea adâncă. Însă spaţiul minuscul căpătase acum o aură de irealitate, de parcă s-ar fi trezit într-o realitate virtuală dintre cele ieftine. Se apropie de perete şi-şi potrivi călcâiul într-o adâncitură, menită să-l ancoreze. Apoi se surprinse, iarăşi, singur, adormind adânc şi instantaneu.

De fiecare dată când se trezea, Jac analiza atent împrejurimile, căutând parcă ceva ce se schimbase. Dar desigur că nu se schimbase nimic: era aceeaşi rocă, neagră ca cerneala de sepie; acelaşi gust de cenuşă din gură, aceeaşi licărire şovăitoare a stâlpului de iluminat, aceleaşi muşuroaie greţoase de gelatină.

Alte două camere erau gata de-acum, iar săpătorii trecură la prima excavare, a tunelului central. Scopul era să-l deschidă cât mai larg şi să-l continue încă zece sau douăzeci de metri înainte să adauge alte camere. Lwon, Davide şi E-d-C se stabiliseră, desigur, în cele trei încăperi care erau gata; şi, în vreme ce Jac se bucura că e mai mult loc în cavitatea originală – ce miracol, absenţa lor făcea spaţiul să pară de-a dreptul cavernos – ceilalţi erau mai puţin mulţumiţi.

— Douăzeci de metri de tunel? răcni Mo. Vreau o cameră acum! Cu cele trei săpătoare la un loc puteţi să-mi scobiţi o cameră cât ai zice peşte.

— Sunt înaintea ta la coadă, făcu Marit izbindu-şi pumnii unul de celălalt.

— Doamnelor, puteţi să vă bateţi mai târziu pentru ea, spuse Davide. Mai e de săpat la tunel înainte să facem şi camerele voastre.

— Dar nu *douăzeci de metri,* totuşi!

— Nu, zise Lwon, ci exact cât ne trebuie.

Noua sarcină consta, deci, în scobitul tunelului. Vânătăile de pe faţa lui Gordius se micşorară, se făcură cafenii şi apoi galbene, iar ochiul umflat îşi reveni încet la normal. Însă Marit continuă să-l persecute, supunându-l unui regim neregulat de palme, pişcături şi lovituri de pumn. Într-o zi, anunţă că e nevoie să fie sporită producţia de gelatină şi că tunica lui Gordius era numai bună ca teren de creştere. Grasul crezu, la început, că-i o glumă, dar îşi dădu seama rapid că Marit vorbea serios.

— Sigur, îşi dădu acordul Davide, de ce nu?

— O să îngheţ! se plânse Gordius.

— Ei, e mult mai cald decât era când am sosit, zise Marit.

Era adevărat, deşi uşoara creştere a temperaturii nu schimba cu nimic faptul că încăperea principală încă era rece ca un congelator. Camerele individuale erau mai confortabile: fiecare dintre cei trei alfa luase pe rând celula de fuziune în încăperea lui, lăsând-o cât dormeau: spaţiile, mai înguste, se încălziseră destul de bine, iar o parte din răceală dispăruse din pereţi. Acum, celula revenise în cavitatea principală, dar numai fiindcă Mo şi Marit se plânseseră cât îi ţinuse gura.

— Hai, insistă Marit, cu o licărire sadică în ochi. Jos tunica! Îţi fac un serviciu – ai pierdut în greutate, băiete. Dacă mai creştem ceva gelatină, o să poţi mânca mai cu spor şi-o să pui la loc un pic de grăsime.

Ceilalţi zâmbeau, în vreme ce Gordius îşi plimba privirea de la unul la altul, tot mai panicat. Apoi făcu o greşeală.

— Lwon, zise adresându-i-se direct. Nu-i lăsa să facă asta…

— De ce-l rogi pe *el?* răcni Marit. Ar trebui să mă rogi pe *mine,* vierme ce eşti!

Şi se năpusti asupra lui, plesnindu-l – de data asta cu palma – peste faţă, începu să-l tragă de tunică şi să ţipe „dă-o jos” direct în faţa lui Gordius. Scâncind, victima îi făcu pe plac, iar nu peste mult timp porni să-şi strângă braţele pe lângă corp şi să tremure vizibil.

— O să îngheţ! se văită. Serios, o să mor de frig!

— Cu şuncile alea? zise Marit priponind cu câteva bucăţi de piatră, lângă stâlpul de iluminat, tunica. O să-ţi fie mai cald în pielea goală decât ne e nouă îmbrăcaţi.

— Eşti zeu, nu? făcu Mo. Fă o minune şi produ nişte căldură.

Mo şi Davide îl ajutară pe Marit să picure apă pe pânză, după care aplicară nişte spori negri. Marit păru, la sfârşit, satisfăcut cu ceea ce realizase.

***

Şi iarăşi săpat. E-d-C găsi un premiu, îngropat în inima pietrei: o bucată de metal. Era negru precum spaţiul şi semnificativ mai dens decât stâncărişul din jur.

— Fier de meteorit, zise mândru E-d-C. Metal adevărat! Ce-am vorbit noi, despre cum să obţinem metal… nu-i nevoie! Avem o bucată din Sistemul Solar timpuriu încrustată în asteroidul ăsta!

— Dar tot trebuie să ne gândim la o cale să-l prelucrăm, zise Lwon. E mai dur decât piatra.

Aşa că lăsară cu toţii săpatul, un timp, şi se strânseră ciorchine, propunând diverse variante pentru prelucrarea fierului. Davide puse perforatorul pe el, în speranţa că frecarea ar fi putut să-l încălzească şi să-l facă maleabil, dar nu reuşi decât să spargă în două bucata. Ţipară toţi, de parcă boţul de fier ar fi fost o maşinărie complexă ce se stricase ireparabil. Apoi, la sugestia lui Mo, prinseră fierul de placa fierbinte a celulei de fuziune. Se încălzi un pic, dar fără să devină mai uşor de mânuit. Apoi porniră o dezbatere îndelungată, întrebându-se dacă puteau să-l bată ca să-l facă maleabil. Ideea lui Davide era să-l sprijine de perete şi să folosească filtrul pe post de ciocan, dar tuturor li se păru o idee tare proastă.

— Dacă stricăm filtrul, o să murim cu toţii în câteva ore, zise Lwon.

Aceleaşi obiecţii apărură şi în privinţa celulei de fuziune. Se chinuiră pe rând cu cele mai dense bucăţi de piatră pe care le găsiră, izbind cele două bucăţi de metal, dar fără să schimbe nimic cu asta.

Dar fierul era, totuşi, un premiu. E-d-C luă cea mai mare bucată, iar Lwon pe cealaltă.

În altă zi, când Mo, Marit şi Lwon erau la săpat, iar E-d-C şi Davide dormeau, Gordius se strecură lângă Jac.

— Mă gândeam la planul tău, şopti surescitat, iar când Jac dădu să zică ceva, adăugă: Ştiu! Ştiu! Dar n-o să le spun *lor.* Ştiu că are ceva de-a face cu geamul pe care-l şlefuieşti, zise şi arătă spre tunica lui Jac, unde băgase bucata de sticlă. Cred că m-am prins. Faci sticla *transparentă* şi-o potriveşti într-o latură a asteroidului. Mi-am zis după aia că nu se poate aşa, că n-o să fie suficient de mare ca să poţi vedea ceva prin ea. Dar apoi m-am gândit: bun, atunci, logic, n-o *faci* ca să vezi afară. Şi în sfârşit m-am prins.

Gordius îşi frecă braţele, apoi îşi trecu palmele peste trunchiul masiv, cu piele lăsată, ca să se mai încălzească.

— Vezi, mi-am zis, dacă nu-i ca să vezi tu în afară, poate e pentru ca alţii să vadă *înăuntru.* Am dreptate? Adică nu să pună ochiul la gaura cheii, evident. Dar, de pildă, să zicem că aş conduce o navă spaţială, căutându-l printre bolovani pe camaradul meu Jac Fără Picioare. Ştiu că-i într-unul dintre asteroizi, da-s cu milioanele! Cum să ştiu în *care* e Jac? Nu cumva cel din care licăreşte o luminiţă?

Zâmbetul de pe figura lui îl făcu pe Jac să se strâmbe cu milă.

— Nu-mi pare complet plauzibil, Gordius, replică apoi, cât de blând putu. Ar trebui să fii destul de aproape de asteroidul exact ca să *vezi* o luminiţă aşa de slabă ca a noastră, strălucind printr-o bucată de sticlă nici cât palma de mare. Şi sunt o mulţime de luminiţe alandala pe asteroizi nelocuiţi, unii nu mai mari ca ăsta. Şi, până la urmă, cum aş putea să fac o fereastră fără să pierdem tot aerul în spaţiu?

— Încă nu mi-am dat seama de subtilităţi, încuviinţă bucuros Gordius. Dar sunt pe drumul cel bun, nu?

— Dar te-ai gândit, sugeră cu blândeţe Jac, că fac sticla doar ca să am o ocupaţie, să fac ceva cu cele patru mii de zile în care-o să stăm blocaţi aici?

— A, e mai *mult* decât ceva să treacă timpul, rosti Gordius cu o siguranţă ce izvora, şi Jac o ştia, din disperare. E parte din planul tău. Eşti pirat? Ai echipaj?

— Nu, făcu Jac un pic întristat. Şi nu. Sunt singur.

Asta îi mai potoli întru câtva avântul lui Gordius, însă acesta, totuşi, zise:

— Ţine minte ce-ai promis. O să mă iei cu tine.

— Stai liniştit, Gordius, n-o să te las *pe tine* în urmă.

***

Era înăuntrul unei cutii: cutia era făcută din piatră şi se învârtea în jurul Soarelui la o distanţă de sute de milioane de kilometri. Avea o orbită deviată. Era la cutie, fără posibilitatea de a fi ajutat, alături de oameni care aveau nu peste mult timp să-l ucidă – din pură plictiseală, dacă nu de altceva.

Şi, pe măsură ce sfredelitul stâncii devenea tot mai mult un obicei banal, plictiseala devenea o tot mai arzătoare problemă.

— Aproape că prefer primele noastre zile aici. Aproape, zise într-o zi E-d-C.

— Eşti nebun? făcu Davide îndreptându-şi barba cu degetele, fir după fir.

După ce termina asta, urma să împletească firele în codiţe, apoi să împletească între ele codiţele.

— Nu mai ştii ce ger era? Sper să nu mai am parte în viaţa mea de un frig ca ăla.

— Asta aşa-i, domnule M-a-arestat-faimosul-Bar-le-duc, dar măcar eram *ocupaţi,* zise E-d-C. Aveam ce face. Era frig, da. Dar abia dacă-l observam, eram prea ocupat să rămân pur şi simplu în viaţă.

— Prefer să mă plictisesc şi să-mi fie cald, zise Davide, decât treabă şi... *frig.*

Înăuntrul lui Lamy3o6 temperatura devenise simţitor mai ridicată. Nu era tocmai cald, totuşi, iar încăperea principală era evident mai friguroasă decât cele trei camere noi ocupate de masculii alfa. Dar chiar şi încăperea principală era ceva mai puţin îngheţată decât înainte. Sigur că Gordius, gol de la brâu în sus, se plângea necontenit de frig. Şi adevărul e că tremura precum un bolnav de Parkinson. Când şi când Marit mai mugea câte un „Ţi-e *frig?* Vin eu şi te-ncing îndată, băiete-zeu!” şi se lansa către Gordius cu palmele şi pumnii. Când se întâmpla asta, adică frecvent, victima ţipa şi se ghemuia rotunjindu-se ca o minge, pe cât de bine putea. De obicei, Marit se plictisea rapid şi pleca în altă parte, plutind.

Plictiseala nu era o problemă pentru Jac. Urmărea, privea. Era la cutie. *Era* cutia. Ce se afla înăuntrul *lui?* Ştia, sigur, şi ştii şi tu.

Dar chiar şi vocea slabă a îndoielii are unele momente de catastrofică certitudine.

O certitudine era că nu putea ieşi din cutie. Cum să iasă? Asta constituia o reformulare practică a situaţiei, dar care nu făcea decât să deschidă diverse traiectorii ale viitorului. *Dacă* ar ieşi din cutie – la modul condiţional. Dar limba condiţionalului e posibilitatea, iar posibilitatea e un alt nume pentru nesiguranţă. Asta era: îndoială. Punctul său de certitudine şi îndoiala sa. Materialul din care era construită cutia lui personală.

— Chiar crezi că o să se întoarcă? întrebă într-o zi Mo.

Era un interval în care cei trei masculi alfa săpau, iar ceilalţi patru pluteau cu toţii, pasivi, prin încăperea principală.

— Sigur, răspunse Jac. Unsprezece ani nu reprezintă aşa de mult, într-o perspectivă de ansamblu.

— Dar de ce să se obosească?

— Fiindcă, zise Marit, evident iritat de întrebare, trebuie să-şi recupereze investiţia. *Asta-i* chestia, pricepi? Nu-i vorba de pedeapsă. Nu le pasă de reabilitarea noastră. În spaţiu, totul e scump. Profitul e subţire ca pânza de păianjen. Cheltuie bani să ne-aducă aici şi bani pe mizeria de echipament cu care ne înzestrează – săpătoarele, filtrul, până şi săculeţul ăla de spori împuţiţi. Totul costă credite. Credite, credite, *creditto.* Îşi scot banii cu profit. Noi le *facem* profitul transformând pietroiul ăsta într-o proprietate imobiliară ce se poate vinde. Asta-i tot. Asta-i toată povestea.

Devenea, cu fiecare propoziţie spusă, tot mai furios.

— Sigur, zise Mo. O să dea o tură să-l colecteze pe Lamy3o6 la un moment dat, or să-i ataşeze un jet şi-o să-l aşeze pe o orbită vandabilă. Sigur. Dar de ce s-o facă în al unşpelea an?

— Ăla ne e termenul, se bâlbâi Gordius, ale cărui tremurături îi afectau capacitatea de a articula cuvinte.

Îi ieşeau neclare şi bâlbâite.

— *Trebuie* să se întoarcă – odată ce ne-am executat sentinţa şi ne-am plătit datoria faţă de societatea solară.

— Dumnezeu a *vorbit,* zise Marit şi aruncă cu o piatră în el.

— Totuşi Gongsi nu se ocupă în special cu afacerile imobiliare, zise Jac. Profitul principal vine din procesarea prizonierilor pentru o taxă, potrivit sentinţelor date de lege.

— Aşa-i. Dar nicio companie nu rezistă mult pe o singură sursă de profit. Gongsi se diversifică. Iar profitul înseamnă reducerea pe cât posibil a tuturor cheltuielilor. *Sentinţa?* Păi dacă vin când am ispăşit anii, o să trebuiască să aducă o navă mare, să ne ţină într-o celulă presurizată, să ne hrănească şi să ne adape, să ne ducă înapoi pe 8Flora, să ne treacă prin birocraţie – astea toate-s costuri, zise Mo. Hai să zicem că se întorc în *cincisprezece ani.* Sau într-o sută.

— Ar fi cu *adevărat* o investiţie pe termen lung, spuse Jac.

— Gongsi ăştia gândesc pe termen lung! zise Mo. Asta vreau să spun. Dacă se întorc după un sfert de secol, or să ne găsească morţi pe toţi. Şi mai ieftin înseamnă profit mai mare.

— Gândiţi-vă ce-o să pută, spuse Gordius, făcând ochii mari. Ar fi oribil.

— N-ar face cine ştie ce economii, spuse Jac. Nu prea ar merita. Şi ar fi şi costuri secundare. Presupun că ar costa mai mult.

— Cum presupui tu, mititelule? se arătă curios Mo.

— În principal, ar fi costul întârzierii. Cu fiecare an în care *nu* pun în vânzare cutia asta, se pierd nişte bani. Aş paria că IA-ul lor contabil ar prefera să nu aştepte toţi unsprezece ani – ăsta ar fi, adică, termenul din contractul semnat cu Ulanovii – dar sunt sigur că ar prefera să ne ia îndată ce am terminat de scobit pietroiul pe interior. Numai că, evident, nu pot s-o facă. Zic numai că ar prefera mai devreme decât mai târziu. Şi, dacă ne-ar lăsa să murim, ar fi costuri de întreţinere în plus. Dac-am fi morţi şi putrezi, ar trebui să facă curăţenie generală. Cred că ar fi mai costisitor decât să ne ia cu nava înapoi pe 8Flora.

— Da, zise Gordius cu un zâmbet larg pe figura tremurătoare. Vedeţi? E clar c-or să se întoarcă după noi.

— Crezi că, în frigul ăsta, cadavrele ar putrezi? spuse Mo, care nu dorea să cedeze. Eu zic că s-ar păstra destul de fragede. E frig ca-n frigider.

— Peste încă doi ani, zise Jac, cu celula de fuziune emanând căldură, plus căldura noastră corporală, şi ţinând seama de ce bun izolator este vidul cosmic, peste încă doi ani locul ăsta o să fie fierbinte ca o saună. Problema de căpătâi o să fie, atunci, cum să scăpăm de căldură. O să săpăm numai ca să dăm de

stâncă mai rece, ca să scadă temperatura. Şi, când vom fi scobit peste tot, o să trebuiască să ne gândim cum să eliminăm căldura în exces.

— Ah, făcu Mo, care se afla destul de aproape de celula de fuziune ca să-i ardă o palmă. Asta dacă rabla asta o să mai dea căldură peste un an.

— Celulele de fuziune ţin decenii, zise mohorât Marit, de parcă l-ar fi agasat rezistenţa tehnologiei în cauză. Stâlpul de iluminat de colo o să strălucească *decenii.* Şi celula o să ţină *la fel.*

— În general vorbind, da, o să funcţioneze zeci de ani. Dar nu ştim ce-i în cutia pe care-o avem noi, nu? Are temperatura limitată, nu? Sigur.

— Corect, zise Marit cu voce aspriţă.

Gordius se văita sincron cu tremuratul. Probabil nu-şi dădea seama că scotea zgomote.

— Ştii ce-aş face eu? zise Mo. Dacă aş fi la conducere, în Gongsi. Câteva luni, normal, fără căldură am fi murit. Dar dacă înăuntru e un ceas intern? Un termostat? Aşteaptă ca temperatura să atingă un prag anume – zero, să zicem – şi apoi se opreşte.

Toată lumea chibzui asupra acestei posibilităţi.

— Ar fi sadic, zise Gordius, făcând s-ul să sune tremurat de la zgâlţâieli.

— Crezi că n-ar fi în stare? Păi, uite: nu-i destul de frig ca să murim, dar nici destul de cald ca să ne simţim confortabil. Şi, chiar dacă vidul izolează, tot pierdem căldură prin radiaţie. Oricum, pietroiul ăsta-i mai rece ca gheaţa, iar noi îl scobim zi de zi. Asta face mai mult decât să compenseze pentru căldura noastră corporală. Dacă n-o să fie *niciodată* mai cald? Dacă, dimpotrivă, o să se facă din ce în ce mai frig? Muncim, fiindcă doar aşa ne mai încălzim. Dar se face tot mai ger, iar nu peste mult timp îngheţăm. *După aia,* Gongsi trimite un vas; IA-urile au calculat totul, la minut. Deschid cutia şi dau peste corpurile noastre congelate. Poate nici n-or să elibereze spaţiul. Poate le mărunţesc şi cu materia organică cresc roşii! Habar nu am. Dar zic aşa… n-ar fi mai *economic*?

— Unsprezece ani, spuse Gordius ferindu-şi privirile. Ce-a zis Mo… n-ar face aşa ceva.

— Eu tot zic că ar fi mai costisitor, zise Jac. Dacă nu de alta, există mereu riscul să fie descoperiţi şi amendaţi. Iar Gongsi nu suportă să rişte. Riscul e scump.

— Ştii ce-am studiat la Gobi? spuse Mo deschizându-şi expansiv braţele. Economie. Şi ştii ce-am învăţat? Că în univers sunt doar trei lucruri. *Doar* trei. Materiile prime, energia şi munca. Energia e scumpă, ştim. Da, e mai ieftină decât era în era chimiei, dar în continuare costă. Şi materiile prime sunt mai costisitoare ca niciodată. Abundă ele, dar numai în spaţiu, iar spaţiul e un mediu teribil de scump din care să le aduni. Energia e puţină, materia primă la fel, iar puţinătatea înseamnă mai multe costuri. Ce se găseşte din belşug? Munca. Oamenii aduc pe lume *alţi oameni.* Cu cât mai săraci, cu atât mai mulţi copii fac. E una dintre legile alea nebuneşti, contraintuitive, ale lumii naturale. De fapt, ar trebui să fie invers, iar cei mai bogaţi să aibă copii mai mulţi. Dar nu aşa stau lucrurile. Pământul e stors de materii prime, stă foarte prost în termeni de energie, fiindcă are pătura aia dintre el şi Soare numită „atmosferă” şi fiindcă gravitaţia degradează eficienţa celulelor de fuziune până la punctul la care devin ridicole. Dar are din belşug oameni. E-o nebunie, cu înmulţitul ăsta, e ca o *fabrică de oameni.* Şi-aşa merge economia: puţin înseamnă scump, abundent înseamnă ieftin. Cerere şi ofertă. În sistemul ăsta trăim, domnilor – şi băieţilor-zei. E un sistem în care materia primă e scumpă, energia e scumpă, iar singurul lucru ieftin e viaţa umană. Cutia asta de piatră face mai mult pentru Gongsi ai noştri decât orice număr de vieţi omeneşti.

Discursul fusese lung şi-l făcu pe Mo să răguşească. Pluti până la ţeava filtrului şi luă o gură de apă.

— Asta-i o… zise Jac precaut, nesigur de stabilitatea dispoziţiei lui Mo – o perspectivă cam *nihilistă,* poate?

— Crezi? zise întunecat Mo. Am crescut în Trickledown. Pe Pământ, nu în vreo capsulă puturoasă din plastic, pe care o vezi cum se degradează în timp real. Nu, am crescut într-un oraş închis din Africa de Vest. Băiatul-zeu de colo a avut viaţă uşoară, comparată cu a mea. *Funcţionarea economiei* era mecanica

newtoniană a lumii noastre. Taţii mei studiau şi *venerau* economia. Ştiţi de ce?

— Fiindcă ei credeau că economia explică întregul cosmos, zise Marit pe tonul cuiva care ştie despre ce vorbeşte.

— Asta clar, încuviinţă Mo. Dar ştii ce, prietene? Mai era şi altceva. Credeau că economia *menţine locul special al umanităţii* în centrul universului. Credeam cândva că Pământul e centrul cosmosului, iar *asta* însemna că eram speciali, până ce ştiinţa ne-a arătat că suntem creaturi marginale. Am crezut, apoi, că centrul e Soarele, până ce ştiinţa ne-a zis că nici asta nu-i corect. Obişnuiam să credem că Dumnezeu ne-a făcut după chipul său, iar asta însemna că suntem deosebiţi, dar a venit ştiinţa şi a arătat că am evoluat în felul ăsta ca să ne potrivim într-un peisaj cu copaci şi savană. Asta face ştiinţa: zice „Mai uită-te o dată şi-o să vezi că nu *eşti special*". Dar economia? Economia e şi ea o ştiinţă. Şi ce spune? întrebaţi-i pe taţii mei şi-or să vă spună. Zice aşa: avem energie, avem materii prime şi ăsta-i cosmosul. Dar, fără *noi,* energia e la întâmplare şi materiile prime sunt inerte. Doar truda noastră face cosmosul să capete viaţă. Doar mulţumită nouă se-ntâmplă economia. Şi *asta* ne face speciali.

— E ceva aici, zise diplomatic Lwon.

— Aşa credeam şi eu. Tinzi să crezi ce-ai fost învăţat din copilărie, presupun. Apoi însă m-am dus la Gobi, la studii. Economie, cum altfel; n-aveam de gând să-nvăţ *altceva* la universitate. Mi-am dat licenţa în Schimburi Haotice şi în filosofia banilor. Dar am făcut şi un curs de istoria economiei. Menirea *ăsteia* era, evident, să arate cât de ineficiente erau sistemele economice vechi, fiindcă nu înţelegeau fizica sistemelor pe care încercau să le utilizeze. Dar asupra mea n-a avut efectul respectiv, ci, din contră, mi-a deschis ochii, m-a făcut să-mi pierd credinţa – nu în economie, care e la fel de imuabilă precum entropia. Ci credinţa că economia ar pune umanitatea la loc de cinste. Am văzut totul deodată. Economia ţine *valoarea* la loc de cinste, iar valoarea nu-i acelaşi lucru cu oamenii. O vreme, în perioada timpurie de dezvoltare a Pământului, cele două, întâmplător, au coincis. Dar gata cu asta, s-a terminat de când am epuizat materiile prime terestre. De

când am păşit în spaţiu. Ascultaţi aici: economiştii de pe Pământ ziceau că trimiterea în spaţiu a unor fiinţe umane n-o să fie niciodată eficientă din punctul de vedere al costurilor. Închipuiţi-vă! Timp de jumate de secol, guvernele terestre au cheltuit miliarde de credite ca să propulseze în spaţiu *roboţi,* cu explozii chimice. Oho, şi ce *costisitor* mai era, nu? Roboţii sunt scumpi acum, dar atunci erau *mult mai scumpi.* Oamenii însă sunt ieftini şi se ieftinesc tot mai mult. Se înmulţesc, iar asta înseamnă că devin, relativ, *mai puţin* valoroşi. Suntem *mereu* opţiunea cea mai ieftină. Ne pierdem din valoarea absolută de la o generaţie la alta. M-am lăsat deci de şcoală şi m-am apucat de infracţiuni. Taţii mei m-au dezmoştenit. Şi ştiţi ceva? Nu cred c-a fost cinstit. Nu făceam decât să le urmez preceptele, până la urmă. Am început să trag profit din unica resursă aflată la îndemână. Am intrat într-o bandă de traficanţi de persoane. Am făcut-o pentru profit şi plăcere vreme de zece ani… până ce m-au prins Ulanovii.

Mo obosise vorbind; se întoarse cu faţa la perete şi se culcă.

— Face să sune chestia de parcă ar fi mare filosofie, mormăi Davide. Dar eu sunt cel pe care l-a arestat marele Bar-le-duc în persoană.

Nimeni nu mai avea energie să-l ia în râs pentru pretenţia sa ridicolă. Se lăsă tăcerea.

Marit îşi petrecu timpul aruncând cu pietre într-o protuberanţă a peretelui aflată de cealaltă parte a încăperii centrale. O nimeri exact în centru de nouăsprezece ori din douăzeci, dar continuă să arunce. Poc, poc, poc. Sunetul te înnebunea. Era necruţător precum picătura chinezească. Dar Jac n-avea cum să-i spună să se oprească fără să-şi atragă asupra lui furia individului. Încercă să ignore zgomotul. Poc, poc, poc.

Gordius pluti până la Jac.

— Mi-e frig, zise. Dă-mi tunica ta.

— N-o să-ţi vină, zise Jac.

Era o simplă afirmare a unui fapt.

— Mi-e *frig.* E mai bună decât nimic. Aş putea muri de frigul ăsta, e mai mult decât poate suporta un corp uman. Eşti prietenul meu. *Haide,* Jac. Hai să *împărţim* tunica ta, asta zic. O port până mă-ncălzesc niţel, apoi ţi-o dau înapoi.

— Nu, zise Jac.

Faţa lată a lui Gordius se cutremură, apoi se schimonosi, ca a unui sugar pe cale să izbucnească în plâns. Dar nu plânse. Încruntă din sprâncene şi se holbă cu o uitătură diabolică, dezlănţuind furia îndelung reţinută a celui plin de obidă.

— Da! schelălăi. Da! Da! Da!

Şi deodată mâinile îi căzură pe gâtul lui Jac, iar faldurile de piele de pe braţe se izbiră plescăind de umerii lui.

Rapiditatea şi brutalitatea acestui act îl surprinseră pe Jac. Masa mult mai mare a lui Gordius îi propulsă pe amândoi, tare, în perete. Jac simţi că-l durea spatele. Pielea de pe gât îi era întinsă într-un mod foarte neplăcut.

Se retrase în sine, profund, ferindu-se de durere. Unde se ducea? Greu de spus. Poate în cutie. Însă, dacă era aşa, cutia rămânea intactă, nedeschisă. Acolo – pe o orbită complet diferită, mult mai departe în întuneric decât Jupiter – se afla propria lui inimă, cu toate că bătea prea iute. Asta nu era bine. Pielea de pe gât îl ustura. S-ar fi putut rupe, ar fi putut să dea sângele. Nici asta nu era bine.

Îşi linişti gândurile. Creierul era aici. Asta se afla în cutia de oase numită cap. Sub mâna dreaptă era o piatră. O pipăi: desprinsă, cu muchii tăioase. O apucă. Buricele degetelor o scăpară la limită, făcând-o să se învârtă prin aer. Întinse mâna iar, reuşi s-o tragă mai aproape şi s-o apuce.

Era o situaţie delicată. Voia, desigur, să minimizeze impactul fizic, mai ales să evite tăieturi prea adânci, răni sau chiar zgârieturi prea puternice. Însă trebuia să acţioneze.

N-avea să fie uşor.

Îşi linişti bătăile inimii.

Ochii îi erau aici şi transmiteau izbiturile fotonilor pe retină, prin nervul optic, până la creier. Erau două găuri în cutia de os. Se strecură la loc în ochii săi şi văzu faţa lui Gordius, strâmbată şi schimonosită de furie, aproape de a sa. Cicatricea romboidală din mijlocul frunţii acestuia licărea roşie, ca un ochi mânios. Al treilea ochi este cel ce face legătura cu sufletul. Însă vederea lui Jac se distorsionase bizar, rămăsese din ea doar un oval central, înconjurat de întuneric. Îşi dădu seama că-i ieşeau ochii din cap şi că nu trăsese aer în piept. N-avea rost să încerce, aşa că nu-şi

bătu capul cu asta. Trebuia să vadă ce-i de făcut cu piatra din pumn.

Opţiunile îi apărură. Să izbească repetat la corp, la gât sau poate la faţă. Asta l-ar fi făcut cu siguranţă pe Gordius să-şi înceteze atacul, dar, la fel de sigur, i-ar fi deschis răni în piele. Să-l pocnească în ceafă, unde părul lung şi cleios ar fi atenuat lovitura, aşa că pielea nu s-ar fi despicat, însă nu exista garanţia că l-ar fi făcut pe Gordius să renunţe la atacul lui. Îi mai rămânea o singură variantă, cea de-a treia.

Vederea i se îngusta tot mai mult. Undeva, pe aproape, se auzea un horcăit ca de sufocare. El îl scotea.

Jac se gândi la traiectorie, pipăi muchia cea mai ascuţită a pietrei, o ridică.

Şi o proiectă, cât de tare putu, în ochiul lui Gordius.

Traiectoria fusese oblică, piatra venise pieziş, iar feţele lor fuseseră atât de apropiate că Jac nu reuşi să evite să se lovească şi el în cap. Însă partea ascuţită nimeri în lumina ochiului.

Gordius urlă şi-i dădu drumul. Era, cumva, momentul cel mai dificil; diafragma lui Jac coborî instinctiv, aerul îi intră şuierând în plămâni, inima porni să-i bată darabana, iar aspectul fizic al acestor lucruri aproape că-l scoase pe Jac din locul său liniştit din cutie. Dar nu-şi permitea să piardă controlul. Nu şi dacă voia să minimizeze impactul fizic.

Se strădui să-şi recapete cumpătul. Roti mâna stângă şi-o duse la ceafa lui Gordius, în vreme ce cu dreapta răsuci ascuţişul pietrei, cât de tare putu, în ochiul lui. Ţipătul lui Gordius spori în înălţime cu exact un ton şi jumătate. Îşi duse mâinile spre faţă, încercând să îndepărteze piatra.

Era suficient. Jac îi dădu drumul, alunecă pe lângă perete şi reintră cu totul în propriul corp. Nu era prea plăcut: gâtlejul îl ustura oribil, o senzaţie amestecată de zdrobit şi de jupuit. În ţeastă simţea o altă durere, bubuind ritmic. Ochii îi lăcrimau, iar plămânii îi erau cuprinşi de o tuse acidă, de necontrolat. Se încovoie şi încercă să elimine durerea iniţială. Pe când partea cea mai dureroasă începea să se diminueze, îşi dădu seama că săpatul încetase. Nu se mai auzea nici poc-poc-poc-ul lui Marit.

Singurul sunet rămăsese scâncetul ascuţit al lui Gordius. Ba nu, mai era ceva… un sunet ca de rafală de ploaie.

Deschise ochii. Ceilalţi cinci îl aplaudau, plutind. Ăsta era zgomotul.

— Bravo, Picioruş, zise Marit cu faţa numai zâmbet radios. Credeam că eşti o victimă, dar ai dovedit – zise făcând un gest larg cu mâna dreaptă, rotind-o ca un curtean de pe vremuri – că ai resurse impresionante.

— *Chiar* a fost distractiv, încuviinţă Davide. Poate ar trebui să vă punem să vă luptaţi periodic. Să mai ieşim din amorţeală.

E-d-C chicoti.

— Ca anticii gladiatori greci!

— Romani, zise Lwon.

— În fine! Să treacă timpul.

Jac răsuflă adânc, de trei ori, ca să-şi aline plămânii arşi, şi se apropie, pe lângă zid, de Gordius. Dolofanul se mai potolise din ţipat şi-şi ţinea faţa ascunsă în palme. Când simţi atingerea lui Jac pe umăr tresări puternic.

— Lasă-mă să-ţi văd ochiul.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, scânci.

— Haide, Gord, zise Jac apucându-i palmele mari şi dându-le cu blândeţe deoparte. Să văd ce pagube am făcut.

— Nu ştiu ce m-a apucat! îmi pare aşa de rău… eşti singurul meu prieten! îmi pare rău!

— Gata, lasă, rosti Jac.

Gordius deschisese un pic ochiul sănătos, însă ochiul drept era dezastru.

— Vino la filtru, zise, trebuie să ţi-l spăl un pic.

— Dar mi-era aşa de frig – frig, de mult – zise Gordius lăsându-l pe Jac să-l ducă lângă filtru, tresărind doar un pic cât acesta din urmă îi frecă rana cu mărgeluşele minuscule de apă.

Ceilalţi continuau să caşte gura.

— Dă-i un pupic, strigă Marit. Un pupic e numai bun.

Râse aspru.

Jac ridică privirea o clipă, apoi o coborî la loc. Se temea să nu fi făcut mai mult decât să-i fi crăpat globul ocular; ar fi putut să-i despice pielea dimprejur, să-i taie obrazul sau sprânceana. Nu tăieturile ca atare îl îngrijorau – o tăietură oarecare s-ar fi

vindecat destul de iute. Însă mediul nu era tocmai sănătos; era foarte greu să menţii igiena într-un asemenea loc, cu atâta rahat şi împuţiciune, cu atâtea bucăţele şi particule plutind prin aer, iar tăietura ar fi putut cu uşurinţă să se infecteze. Şi odată ce se instala infecţia, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla – putea să supureze, bucăţi mari de piele puteau să se transforme în leziuni deschise. Gordius ar fi putut muri în chinuri, iar Jac nu voia asta. Tăietura de la frunte fusese destul de gravă, dar, din fericire, părea să se fi vindecat fără complicaţii. Putea să nu mai aibă norocul ăsta.

Desfăcutul pleoapelor îl făcu pe Gordius să scâncească, dar nimic altceva: pupila fusese împinsă înăuntrul globului ocular, iar prin gaura care se căscase se prelingea ceva tulbure, gelatinos. Jac însă socoti că era materie sterilă şi că avea, nu ştia cum, să se oprească din curs, să se cicatrizeze sau aşa ceva. Închise la loc pleoapa şi-o mai spălă un pic.

— Nu atinge, îl povăţui pe Gordius. Lasă-l să se vindece. Într-o zi sau două n-o să te mai doară.

Emoţiile lui Gordius, ce trecuseră prin furie şi remuşcare, virau către indignare acum.

— Ochiul *meu!* ţipă. Mi-ai scos ochiul!

— Lasă că mai ai unul, strigă la el E-d-C. Să zici mersi, balot de osânză.

Asta-i făcu pe toţi cinci să râdă cu poftă, iar Mo se apucă să-l maimuţărească, piţigăindu-şi vocea, pe un ton efeminat:

— Au, ochiul! Au, ochiul meeeu!

— Nu trebuia să mă *chiorăşti,* se văită Gordius. Ce-ai făcut? De unde să capăt eu, *aici,* un ochi artificial?

Ceilalţi cinci râseră şi mai tare.

— Credeam că-mi eşti *prieten*! se văicări Gordius. De ce m-ai *orbit*?

— Fiindcă încercai să mă sugrumi, indică Jac cu glas scăzut.

Era prea mult pentru Gordius. Începu să plângă.

— Te-ai gândi că cineva rămas într-un ochi o să plângă pe jumate cât înainte, zise Marit. Dar *auziţi-l!*

Voia să facă o altă observaţie comică, dar râsetele se mai diminuară. E-d-C, Lwon şi Davide plutiră înapoi în tunelul central şi se apucară din nou de săpat. Gordius se făcu ghem şi

continuă să suspine. Mo se duse înapoi la culcare, iar Marit reveni la poc-poc-poc-ul lui cu pietricele.

Jac se băgă într-un ungher şi scoase la iveală bucata de sticlă. Îl calma s-o netezească, s-o lucreze, s-o şlefuiască cu mişcări circulare. Îşi contemplă propriul trup în timp ce lucra: beregata îl ustura, iar bronhiile scrâşneau şi scârţâiau când îşi trăgea răsuflarea. Nu era plăcut, dar avea să se simtă mai bine. Vedea stele verzi. Asta, cumva, era un subiect de îngrijorare. Dacă violenţa atacului îi desprinsese vreo porţiune de retină, era rău de tot. Probabil era vorba doar de câteva vase de sânge sparte. Şi spera că avea să treacă.

Îşi luă mintea de la durere şi se concentră asupra şlefuitului sticlei.

***

Ceva mai încolo, cei trei alfa ieşiră din tunel, prăfuiţi, gâfâind. Era tura lui Gordius acum, dar, cu toate că se simţea slăbit, plin de dureri şi nu tocmai înclinat să muncească, Jac îi luă locul băiatului-zeu. Se temea ca de la munca la perforat de rocă să nu-i intre lui Gordius, în ochiul încă rană vie, granule de piatră. O infecţie putea să fie fatală. Că doar n-aveau, pe-acolo, niciun spital.

Aşa că Jack îi făcu tura. Tunelul avea acum cincisprezece metri lungime, se întindea până în inima asteroidului. Marit decisese, unilateral, că era suficient; se pregătea să-şi scobească o cameră proprie. Mo se luă după el, iar Jac se conformă la rându-i. După cum se prezentau lucrurile în grup la momentul acela, aveau mare nevoie măcar de iluzia unui timp petrecut departe de toţi ceilalţi, sau altfel ar fi explodat. Aşa că sfredeleau, lent, săpând alte trei camere. Dacă erau şase, Gordius ar fi urmat să rămână în spaţiul central.

Dar nu conta. Fiecare cameră era o cutie într-o altă cutie. Şi ce era în cutie?

Vocea era în cutie. Încă acolo, înăuntru.

Mult mai târziu, după ce Jac îşi termină schimbul şi se retrase într-un colţişor ca să doarmă, Gordius veni la el. Trebuia să lucreze la perforator. Deşi se plânse şi se văicări, n-avea cum să-şi mai evite rândul; dar, înainte de a aluneca pe gura tunelului, îşi apropie capul de cel al lui Jac.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, zise cu voce amărâtă. A fost nebunie curată. Nu trebuia să fac aşa ceva. Ai avut dreptate să-mi scoţi ochiul.

— Hai, lasă, nu-i nimic, spuse Jac, stânjenit de slugărnicia lui Gordius. Dar sunt foarte, foarte ostenit şi trebuie să dorm.

— Voiam doar să-ţi zic ce rău îmi pare! Ai avut *dreptate* să-mi scoţi ochiul! M-am purtat abominabil! O să mă ierţi că te-am atacat? Eşti singurul meu prieten în locul ăsta drăcesc! O să…

— Hai, băiete-zeu, strigă Lwon din tunel. E timpul să munceşti. Vino *odată.*

— O să mă mai iei, zise coborând vocea şi vorbind cu o febrilitate demnă de milă, o să mă mai iei cu tine? Când pleci?

— Doar am promis, nu?

— Doar că… n-ar fi trebuit să te strâng de gât. Regret profund. Nu te-ai… răzgândit?

— Când o să plec eu, zise Jac închizând ochii, n-o să te las în urmă, Gord.

Dolofanul bocea iarăşi, dar cu lacrimi de bucurie de data asta, ce-i curgeau doar dintr-un ochi.

— Mulţumesc, prietene, n-o să uit asta. Suntem împreună, eu şi cu tine. E-o nebunie să ne batem între noi.

— Hai, băiete-zeu, ţipă E-d-C, sau îţi scot şi ochiul celălalt.

Gordius intră în tunel. Jac simţi cum somnul îi cuprindea cugetul, ca apa caldă dintr-un bazin termal. Era pe cale să se cufunde în adormire când simţi o palmă pe braţ.

Deschise ochii cu un pocnet aproape audibil. Chiar în faţa lui, cu un rânjet pe faţă, se afla Marit.

— Ce vrei, Marit? Sex, nu? Sunt cam obosit. Lasă-mă să dorm mai întâi şi-o să pot face mai multe pentru tine.

— Am auzit ce-ai vorbit cu băiatul-zeu, spuse Marit.

Jac prelucră ce auzise, trecu prin diferite variante şi selectă o replică:

— Ai atâta păr în urechi, încât mă mir că mai auzi ceva, cât de cât. Parcă ai nişte periuţe de dinţi acolo.

Zise însă toate acestea cu o tărăgănare aproape muzicală, ca în glumă.

— Ha, făcu amuzat Marit, te-am auzit destul de bine. Crede că ştii o cale de scăpare de pe pietroi?

— Aşa crede, da, rosti grijuliu Jac.

— Nu-i întreg la cap. Are voinţa slabă şi nici prea deştept nu-i. Cum să putem scăpa de-aici vreunul?

— Nu-i chip, încuviinţă Jac.

— Decât dacă ar veni cineva după noi. Şi doar cei de la Gongsi ştiu că suntem aici.

— Doar ei, aprobă Jac din cap, deoarece era destul de adevărat.

— Şi n-or să apară mai repede de un deceniu, corect?

— Corect.

Marit se dădu mai aproape. Respiraţia îi duhnea a sulf şi putreziciune.

— Atunci de ce are impresia asta băiatul-zeu? Ce i-ai spus?

— Nimic nu i-am spus, zise Jac măsurându-şi cu grijă vorbele. Dar mintea lui se ţine într-un fir de păr. Să zicem aşa: dacă i-a intrat cumva în cap că ştiu o cale magică de scăpare din cutia asta… ei bine, cu siguranţă că nu l-am contrazis direct. Lasă-l să spere.

— Speranţa creşte, observă Marit. Striveşte-o de fragedă şi-o să-l doară. Ucide-o mai târziu şi-o să-l termine.

Apoi se depărtă, plutind.

Jac închise iarăşi ochii. Nimic nu-l mai putea opri să nu adoarmă. Însă, în vreme ce conştiinţa i se dizolva încetişor, precum o bitPilulă din cele ieftine, auzi vocea aspră a lui Marit, ca de la o distanţă uriaşă:

— Sunt cu ochii pe tine, Picioruş. Nu te scap din priviri.

Vremea trecea. Săpară necontenit şi, nu peste mult timp, alte trei camere erau gata. Apoi masculii alfa discutară între ei şi deciseră că tunelul ar trebui extins încă cinci metri, şi apoi săpată încă o încăpere-salon.

— Putem rupe în două stâlpul de iluminat şi să avem două spaţii luminate separat. Să creştem de două ori mai multă gelatină! zicea Lwon.

Jac nu voi să-l contrazică înfăţişându-i evidenţa: dacă aveau lumină pe jumătate, sporii aveau să crească de două ori mai încet. Făcutul încă unei încăperi părea o utilizare a timpului lor la fel de bună ca oricare.

Ochiul lui Gordius, cât de cât, se vindecă. Nu se infectase, deşi genele ochiului aceluia erau, din câte spunea, „cusute împreună”. Jac ar fi vrut să testeze dacă chiar erau aşa de lipite ori dacă nu cumva Gordius nu le deschidea fiindcă îi era neplăcut să clipească cu globul ocular deformat, înălbit şi mort. Numai că nu-i trecu prin cap o cale s-o facă.

Aşa că-şi văzu de sticla lui. Piesa era aproape completă. Următoarea acţiune era să mai facă o piesă. Uneori, la săpat, capul perforator mai azvârlea bucăţele noi de sticlă. Niciodată în cantităţi însemnate; nu se strădui să-şi facă o bucată mai mare. Luă însă nişte cioburi ce arătau aidoma: două semiluni arătoase, verzi-maronii (după ce le curăţă de mizerie şi le lustrui), o bucată dreaptă, ca o sabie în miniatură sau pai pentru cocktail şi nişte frânturi micuţe în formă de D care ar fi fost deliciul unor oameni de Neanderthal.

Era aproape gata.

Apoi două probleme destul de serioase se înfăţişară grupului, una după alta. Prima era ceva de care deveniseră conştienţi doar treptat, dar care-i împinse la acţiune disperată. Devenea tot mai clar că presiunea aerului scădea, chiar dacă extrem de lent. Suficient motiv pentru îngrijorare, însă şi mai alarmant era faptul că aerul se făcea tot mai puţin consistent. La cea mai mică mişcare rămâneau fără suflu. Verificară filtrul, dar mergea bine; sigur că nu putea, totuşi, să recicleze decât ce se afla acolo, iar excavările lărgeau continuu spaţiul interior. Era nevoie de mai multă gheaţă care să genereze mai mult oxigen. Iar provizia pentru băut nu era suficientă.

— Băgaţi ce-avem, zise Davide cu o furie care nu prea izbutea să-i ascundă neliniştea.

Gândul sufocării lente, îşi zise Jac, era o teroare mai mare decât cea de a muri de sete.

— Şi ce-o să bem? se împotrivi Lwon. Pisatul nostru? Nu, trebuie să *săpăm după mai multă gheaţă.*

Practic, asta însemnă că se apucară de al doilea salon mai iute decât anticipaseră, şi măriră aria săpând pe o suprafaţă mai largă în căutarea vreunui alt depozit de gheaţă.

Asta le aduse pe cap a doua problemă. Furtunurile de evacuare, prinse în spatele săpătoarelor, erau de ceva timp

extinse la maximum. Noua direcţie de săpat le încremeni de tot. Era în regulă; când E-d-C scoase din mufă furtunul lui, pe care-l înfipsese în stratul de rocă, gaura rezultată se sigilă singură. Părea că aşa fusese conceput vârful său ascuţit: să-şi sigileze gaura cu moloz. Repoziţionarea se dovedi uşoară. E-d-C îi înfipse vârful în piatră, în interiorul tunelului, şi furtunul străbătu până afară în cam o oră şi jumătate. Acelaşi lucru şi cu furtunul de evacuare al celui de-al doilea perforator. Problema veni cu al treilea, cel al cărui furtun fusese împins prin sigiliul artificial cu care acoperise *Ciocolatiul* cavitatea, la începutul şederii lor. Trecerea furtunului *prin* acest material părea acum, retrospectiv, o idee proastă. Când traseră furtunul gaura nu se sigilă, iar aerul, cu un şuierat teribil, începu să se reverse în spaţiu.

Lwon, Davide şi Marit icniră de groază. Mo începu să strige incoerent. Tot ce se afla în camera principală era absorbit spre spărtură.

Până şi lui Jac i se păru destul de greu să se dezbare de răspunsurile somatice proprii (inimă bubuind, adrenalină în sânge) şi să-şi afle calmul. Totuşi reuşi. Alese o piatră ce se potrivea şi-o puse peste gaură. Năvala aerului se mai domoli, dar nu se opri, fiindcă atmosfera încă se pierdea pe la margini. Aduse, aşadar, o cantitate din materia abjectă aflată în cavitatea pe care o foloseau drept toaletă şi, amestecând-o cu nişte apă de pe ţeava filtrului, făcu un chit cu care pecetlui piatra şi chestia din care era făcut tavanul.

Spărtura fusese astupată.

— Nimeni, gâfâi Jac, să nu atingă piatra asta.

Dar, până la urmă, situaţia nu se îmbunătăţise. Presiunea aerului scăzuse între timp şi mai mult, şi cu toţii abia dacă mai respirau. Până şi cea mai simplă acţiune devenise oribil de trudnică şi de extenuantă. O oarecare consolare, pentru Jac şi Gordius, se dovedi faptul că acum niciunul dintre masculii alfa şi beta nu mai avea energie pentru sex. Situaţia era însă dezastruoasă. Dacă nu găseau gheaţă, aveau să moară în curând şi gata.

Aşa că săpau, greoi şi ineficient. Şi se cufundau în perioade de somn narcoleptic chiar în timp ce foloseau maşinăriile.

Zi după zi.

Davide, furibund, îl învinuia pe E-d-C pentru neplăcuta turnură a evenimentelor.

— Ce te-a făcut să crezi că *sigiliul* ar fi un material bun să treci furtunul prin el, omule? zicea. Doar se vede că-i proiectat pentru stâncă.

— Gura, gâfâi E-d-C.

— Să ţi-o ţii *tu!* O să ne sufoce pe toţi tâmpenia ta.

E-d-C mugi, apucă o piatră din aer, îşi lăsă în spate braţul. Davide tresări vizibil, dar nu dădu înapoi.

— Hai, dă-i drumul, se răţoi.

Sprâncenele lui E-d-C se înălţară. I se vedeau muşchii gâtului încordându-se, gata de confruntare.

— Hei! ţipă Lwon.

Amândoi bărbaţii azvârliră priviri împrejur.

— Las-o moartă, Ennemi, zise cu voce răspicată Lwon.

Privirile tuturor se mutau de la Lwon la E-d-C.

— V-am *întrebat,* zise acesta din urmă. Am întrebat pe toată lumea, să-ncerc? Şi toţi au zis da. Aşa aţi zis.

— Nimeni n-a zis să nu, spuse Davide, dar nu-i acelaşi lucru.

E-d-C făcu ochii mari; se holba la Davide ca la un trădător.

— Omuleţul ăsta n-o să mă certe pe *mine,* zise pregătit să arunce piatra.

— Las-o baltă, spuse Lwon enunţând cu claritate fiecare cuvânt.

E-d-C se întoarse spre Lwon. Îi căzuse faţa. Nimeni nu putea trece cu vederea expresia rănită de pe figura lui.

Lwon îi răspunse şi el cu o privire directă.

Jac privea cu interes.

— Las-o baltă, rosti iarăşi Lwon.

E-d-C îşi desfăcu degetele de pe piatră şi-o lăsă să atârne în aer.

— Marele ofiţer de poliţie Bar-le-duc nu s-a apropiat de tine nici la un an-lumină, spuse şi, trudit, se împinse înapoi spre tunel.

Îndată se auzi huruitul perforatorului.

Jac reveni la lustruitul sticlei. Piesa era aproape gata. Cam neşlefuită pe la margini, dar nu conta. Ridică privirea. Marit

purta o conversaţie animată cu Davide. Pe Jac îl izbi scena: Davide, întâmplător, avea aceeaşi direcţie în spaţiu ca şi Jac. Corpul lui Marit era întors la o sută optzeci de grade, cu gura la urechea lui Davide. Ciudăţenia poziţiei lui şi murmurul aproape inaudibil făceau scena să arate diabolic. Poate lipsa de oxigen din aer contribuia la atmosfera lucioasă, parcă îngheţată.

Timpul trecea. Pereţii negri se întunecau şi mai tare. Deveniră esenţa întunericului, un negru perfect, total. Ardeau, luceau, licăreau negru. Culoarea asta era adevărul despre univers. Cosmosul se aprinsese, timp de câteva sute de mii de ani, de la lumina Big Bang-ului, iar acum exista în carbonul pârjolit de după ardere.

Capacul cutiei se zgudui şi se mişcă.

Nu aveau altceva de făcut decât să spere că vor găsi apă, fiindcă altfel aveau să moară. Jac chibzui: erau şi lucruri mai rele decât moartea lui care se puteau întâmpla. Dar, sigur, erau şi lucruri mult mai bune.

Ascunse bucata de sticlă sub tunică. Dacă nu găseau rapid gheaţă nu mai conta oricum, nimic nu mai conta şi nici n-avea să mai conteze vreodată. Gândul era aproape odihnitor. Gândul abia dacă-l stingherea; îl stingherea totuşi un pic, în Voinţa aflată în centrul fiinţei sale. Şi ar fi vrut, cel puţin, să-şi termine fereastra. Fereastra lui miniaturală. Micuţul lui geam.

Oricare dintre ei ar fi putut să sfâşie sigiliul temporar din perete, lipitura cu fecale, şi să-i ucidă pe toţi. Ar fi fost treabă simplă.

Aţipi şi visă un vis incoerent. Unii dintre ofiţerii Ulanov visează lucid, iar în visele lor rezolvă probleme, deduc soluţii la enigme, descoperă conspiraţii, află făptaşii unor infracţiuni. Dar o asemenea claritate a visului era peste puterile lui Jac.

Mo îl zgâlţâi: îi venise rândul la săpat. Îşi simţea capul prea mic pentru lava încinsă în care i se transformase materia cerebrală. Durere de cap, migrenă. Era foarte neplăcută, şi avea ceva morbid de fascinant, deoarece nu se putea decupla de la disconfort aşa cum reuşea cu durerea convenţională. Îşi retrase mintea din carapacea de nervi şi muşchi, însă extenuarea şi durerea stăruiră. Chinurile îi pătaseră sufletul.

Nimic decât piatră seacă. Muncă lentă. Jac opri furtunul de aspirare, scociorî prin piatră cu vârful perforatorului şi căută prin rămăşiţele plutitoare. Carbon negru, sfărâmicios, bucăţi reci şi dure de lavă topită, silicaţi, dar nici urmă de gheaţă. Jac porni iar furtunul şi lucră în aceeaşi zonă, trăgând deoparte molozul şi degajând zona de resturi.

Îl cuprinse un somn agitat, neliniştit, dar era tot la săpător, şi se trezi în pumnii şi palmele lui Lwon, care, ostenit şi furios, urla:

— Picioruş! Picioruş, scoală!

Dăduse de gheaţă, însă furtunul o aspira şi-o azvârlea în spaţiu.

Următoarea oră trecu într-o pâclă agonizantă, delirantă. Aduseră toate trei perforatoarele ca să dea de filon – unul bogat, cu gheaţă neagră-albăstruie – şi scoaseră la iveală bucăţi mari, pe care le băgară în purificator. Gheaţă! În sfârşit! Celula de fuziune a dispozitivului funcţiona; apa fu procesată şi, încet-încet, nivelul oxigenului porni să crească. Dar dură mult până ce simptomele fizice mai neplăcute ale lui Jac să cedeze.

Reîmprospătare.

Nimeni nu făcu nimic mult timp în afara suptului de gheaţă şi mestecatului de gelatină. Erau cu toţii teribil de uşuraţi de descoperire.

Masculii alfa bântuiau prin camerele lor, restul pluteau în spaţiul central. Aveau şi ei camere, în afară de Gordius, dar acestea erau reci şi singuratice, aşa că preferau să plutească împreună. Gordius, care se alesese cu buze permanent vinete şi o uitătură lungă, şi ale cărui tremurături respectau modele ciudate, cu replici stranii, bolborosea necontenit ceva.

Marit, ce băgase capul în camera lui Davide, şoptea – probabil despre rebeliune. Jac era prea sleit, prea făcut zob ca să-i mai pese.

Praful şi resturile din aer, de peste tot, se transformau inevitabil în constelaţii şi vârtejuri mici, de la rotaţia continuă a lui Lamy3o6. Lumea lor, închisoarea lor, se răsucea în spaţiu ca un insomniac.

Jac moţăi, se trezi, moţăi, se trezi.

Cutia era pecetluită. Părea că încuietoarea sa nu poate fi deschisă de abilităţile niciunui muritor. Doar câteva zgomote dinăuntru, abia simţite, ar fi putut arăta că aici fusese ceva.

Bâz-bâz!

Scoase la iveală sticla şi se apucă s-o lustruiască şi s-o netezească. Era aproape gata. Însă lucra greu şi fără vlagă. Se apropia de punctul eternei dezamăgiri existenţiale.

Asta era geometria cosmică. Negru şi cenuşiu, albastru, vineţiu şi…

— Picioruş! rosti Marit.

Plutise spre el, iar gura puturoasă i se apropiase de faţa lui Jac. Doar extenuarea îl opri să nu tresară sau să ţipe.

— Marit, reuşi să hârâie.

— Gata cu fereastra, deci?

Se uită la celălalt. Aproape că-i venea să zică: *tu* eşti o fereastră, atât de transparente îţi sunt urzelile. Dar n-avea nimic de câştigat dacă Marit ar fi aflat cât de multe ştia.

— Ce-i?

— Am tot vrut să te-ntreb, de mult, zise Marit ţinându-şi capul unde era, dar împingându-se mai aproape de Jac. Cum ţi-ai *pierdut* picioarele? Sau aşa te-ai născut?

Jac îşi puse degetul mare în mijlocul bărbiei şi apăsă tare. Se retrase în sine şi-şi pregăti spiritul.

— Una din două trebuie să fi fost, replică.

Dar pe Marit, evident, nu-l prea interesa asta.

— E-d-C *te urmăreşte* cum lucrezi la sticla aia, să ştii. Te urmăreşte! Mi-a zis că o să ţi-o ia după ce o termini. Pentru ce? i-am zis. Dar nu contează. Nu-i trebuie pentru nimic. Doar o vrea. E un bătăuş.

Jac îşi lăsă capul pe-o parte.

— Plănuieşti ceva?

Ochii lui Marit licăriră, umblând de la stânga la dreapta.

— Uite ce, lucrurile nu mai pot merge cum sunt acum. Aproape că ne-am sufocat! E-d-C *e în plus,* omule. Îţi dai seama, nu? E o chestiune de autoconservare. Davide înţelege asta. Şi, din câte văd, cred că şi tu eşti destul de priceput ca să-nţelegi asta.

— Deci e vorba de sprijinul şi loialitatea mea pentru… tine, Marit? Şi în schimb?

Marit reuşi să zâmbească cu buzele sale vinete, de te treceau răcorile.

— Direct la subiect, nu, Picioruş? Bun, îmi place asta. În regulă, la subiect. Davide şi Mo sunt de partea mea. Ai văzut ce părere are Lwon despre aşa-zisul lui *adjunct.* E-d-C e izolat, se ţine într-un fir. Ce obţii în *schimbul* sprijinului? O situaţie mai bună în micuţa noastră închisoare. Te ridici în lumea asta, zise cu ochii umblându-i de la stânga la dreapta ca nişte mărgele.

Jac aproape că dădu să râdă: ştia doar, ca oricine, cum stăteau de fapt lucrurile. Dar nu conta oricum.

— Dar cum? întrebă Jac. E-d-C e ditamai omul, are forţă. Dacă-i dai cu o piatră în cap s-ar putea să nu-l omori.

— Am ceva mai dens decât piatra, zise Marit cu încă un zâmbet neplăcut. Nu-ţi fă tu griji despre *asta.* Nu-ţi cer ţie să… să-ţi murdăreşti mâinile. Îţi cer doar sprijin. Şi… să vorbeşti cu el. Davide nu vrea, iar în mine şi-n Mo n-are încredere. Vorbeşte cu el, distrage-i atenţia.

Jac aproape că hohoti.

— Şi?

— O să vezi.

— Dar Gordius?

Asta, clar, nu intrase în calculele lui Marit. Aruncă o privire spre grăsan şi reveni.

— Ce-i cu el?

— Nu crezi că… începu Jac, dar Marit îl întrerupse.

— Cu el sau fără el, tot aia e. El?

— O ia razna, zise Jac. Mintea… nu vezi cum stă şi bolboroseşte acolo de unul singur?

Marit încreţi din buze, sfidător.

— Aşa, şi?

— Nu se ştie în ce parte poate să-ncline. A fost totuşi condamnat fiindcă a ucis un om. A mai omorât. Dacă o face iar? Dacă înnebuneşte de la violenţă?

Marit dădu din cap cu încetineală.

— Crezi că ar putea să o ia razna de tot? Îl ştii mai bine ca mine. Bine, bine. O să-i zic lui Davide să-l ţină sub ochi. Bun!

Vezi, când lucrăm împreună lucrurile se rezolvă. Nu? Zi şi tu, nu?

— Sigur, făcu Jac.

Poate că era mai mult oxigen în aer. Începea să simtă că apăsarea şi nefericirea de pe sufletul său se mai estompaseră un pic.

Jac observa. Şi se minuna că E-d-C nu-şi dădea seama că Marit şi Davide complotau, într-atât de evident şi teatral le era comportamentul. Dar poate că tocmai din cauză că aerul era încă rarefiat, ori fiindcă se ajunsese la un punct de cotitură, iar E-d-C renunţa, la nivel subconştient. Renunţarea era un motiv de îngrijorare pentru toţi. Jac nu putea să stea în cutia aceea de piatră vreme de unsprezece ani. Nu mai putea zăbovi. Nu conta, doar că, de fapt, conta. Era important, era neimportant.

Până la urmă, nici nu mai trebui să-l provoace la discuţii pe E-d-C, fiindcă veni E-d-C la *el.* Putea să simtă că era ceva în aer, chiar dacă n-ar fi putut spune cu precizie ce anume.

— Am vorbit cu Lwon, zise într-o zi, din senin. Şi ne-am ciorovăit. El zice că, din cauză că ai mai puţin sânge în corp – fără picioare fiind – simţi frigul *mai puternic,* fiindcă sângele din corp ne ţine de cald. Dar eu am zis că ţi-e mai *puţin* frig, fiindcă nu pierzi căldură pe la extremităţi, adică prin picioare, ca noi ceilalţi. Cum e de fapt?

— N-am experienţa altcuiva cu care să o compar pe-a mea, spuse Jac. N-aş şti să-ţi spun.

E-d-C încuviinţă, de parcă ar fi auzit ceva înţelept. Dar atenţia nu-i stătea la asta. Zise:

— Noul filon de gheaţă pare c-o să ne poată oferi apă şi aer cu anii. Ani întregi! Vorbeam cu Mo, şi i-am zis: tu chiar crezi că Gongsi ne-ar exila pe o rocă fără s-o *cerceteze* mai întâi? Evident că au verificat-o, ca să se asigure că are ce-i trebuie ca să susţină viaţa. El a zis că-i crede în stare de orice, dar nu-s psihopaţi! Cruzi sunt, da. Inumani, sigur. Dar nu *nebuni.* Acum, c-am dat de filonul ăsta, avem apă, aer şi mâncare garantate cu anii. Ne putem concentra să facem locul ăsta un pic mai plăcut pentru toată lumea. Am dreptate? O cameră pentru toţi! Bine încălzită!

— Sigur, făcu Jac, distrat.

— Nu-ncerc să trec cu vederea greutăţile prin care am trecut. Le-am suferit şi eu! A *fost* greu, aşa-i?

— Trebuie să fiu de acord că da, zise Jac.

E-d-C îşi supse, pentru o vreme, măseaua.

— Avem o singură şansă, să ştii.

în spatele lui, Jac îl vedea pe Marit cum bagă mâna înăuntrul tunicii.

— O singură şansă?

— Organizarea bună. E singura noastră şansă. Dacă ne mai abţinem şi noi de la scandal şi ne organizăm, putem rezista perioada… cei unsprezece ani, iar la final să ieşim de-aici oameni liberi, cu demnitatea intactă. Dar dacă ne dedăm anarhiei, o să murim toţi într-o săptămână. Murim ca animalele sau supravieţuim ca oamenii? Poate fi vorba, măcar, de vreo *alegere* aici?

— Murim ca animalele, repetă Jac. Sau?

Îşi tot aţinea privirea asupra lui Marit, care plutea în cealaltă parte a spaţiului comun. Scosese mâna din tunică, goală. De parcă şi-ar fi scărpinat o mâncărime. Dar nici vorbă. Jac ştia că avea acolo bucata de meteorit. Se pregătea, psihologic, s-o folosească. Verifica unde erau ceilalţi. Davide era în tunel, la săpat, la fel ca Lwon şi Mo. Să-şi aducă aliatul? Să aştepte până la finalul schimbului? Era de parcă gândurile i se proiectau pe faţă, ca pe un ecran vizibil pentru toată lumea.

S-o facă acum?

Jac se sili să-şi mute iarăşi privirile spre E-d-C, să i se uite în ochi. Asculta ce spunea acesta, dar între timp cugeta: globii oculari sunt foarte fragili, craniul se poate foarte uşor crăpa. Sângele tânjeşte după eliberarea din trup.

— Sigur, zise.

— Să-ţi spun cum am ajuns aici?

— În regulă.

— Am omorât un om.

— Chiar?

— A, ştiu ce crezi: oi fi avut circumstanţe atenuante, altfel mi-ar fi făcut mai rău decât să mă încuie într-o cutie timp de unsprezece ani. Şi da, am avut. Circumstanţe. Dar… ştii cu ce mă ocupam?

— Cu ce? zise Jac uitându-se iar, scurt, peste umărul lui E-d-C.

Marit avea iarăşi mâna băgată în tunică şi se uita pieziş. Jac îşi dădu seama că respiraţia i se precipita. Din celălalt capăt al tunelului venea zgomotul săpătoarelor ce perforau gheaţa, zumzăind şi huruind.

Rece, rece, rece.

— Ştii că zicea Lwon că mă ştie de dinainte… dar *ştii* de unde?

— Nu, făcu Jac.

— Eram în Forţa Civilă. Şi nu eram vreun răcan sau ceva. Eram *mareşal* în forţa civil-militară. Când Ulanovii au luat puterea, cu ani în urmă, au păstrat structura Forţelor destul de apropiată de cum era. Comandanţi noi, evident, şi câteva reguli proaspete, dar propriu-zis acelaşi lucru. Şi eram mareşal! Zic asta ca să poţi înţelege. Îţi dai seama că *mă pricep* la dinamica grupurilor mici. Am avut multă experienţă să le conduc, să le menţin în acţiune, să păstrez ordinea. Ştiu că fără reguli n-avem nimic.

Jac încuviinţă. În spatele lui E-d-C, Marit scosese pe jumătate din tunică bucata de fier ca un falus negru. Dar se opri, speriat de vreun pericol real sau imaginar, şi se grăbi să o bage la loc.

Îşi pierdeau cu toţii minţile, îşi dădu Jac seama. Paranoia, mânie, auto-compătimire, suferinţă şi proximitatea toxică a altor fiinţe umane.

— Una dintre îndatoririle mele, zise E-d-C, era să mă ocup de execuţii. Nu-mi plăcea să fac asta, dar trebuia. Ascultă ordinul, asta-mi era lumea. Şi a fost o chestie cu un cadet care a agresat un ofiţer. Ofiţerul făcuse sex cu fata lui, sau ceva de genul… ori îi făcuse avansuri, nu mai contează. Cadetul n-avea de ce să-l atace. Oricare ar fi provocarea, un elev-ofiţer nu poate să dea cu pumnul într-un superior! S-au dus la băut împreună. Cadetul l-a îmbătat pe ofiţer şi i-a rupt picioarele cu o bară de tungsten. Şi după aia ofiţerul era plin de remuşcări, poţi să crezi? Zicea că n-a fost bine să umble după fata altcuiva. Dar n-a contat. Cadetul trebuia pedepsit. Se aştepta, că doar ştia regulile. Şi la asta mă refer. Nu trebuie să ne *plăcem* unii pe alţii, sau să ne placă situaţia. Dar trebuie s-o suportăm, iar asta-nseamnă că ne trebuie un cod. Lwon înţelege asta, Davide la fel, chiar dacă are

un temperament cam aiurea. Dar pricepe măcar. Marit… cu el e ceva mai greu.

— Aşa, zise Jac. N-ai mai zis cum ai ajuns aici.

E-d-C zâmbi subţire.

— L-am executat pe cadet, zise. Fiindcă a lovit un ofiţer superior. I-a rupt picioarele! Regulile erau clare, am aprobat ordinul şi a fost executat. Doar după aceea a ieşit la iveală că solicitase, *mai înainte,* să fie scos din rândurile Forţei. Lăsarea la vatră îi fusese acordată, însă notificarea întârziase din cauza unei furtuni de spam. Şi n-am ştiut asta! Dar cum aş fi putut? Oricum, asta nu m-a salvat. Participasem la uciderea lui, socotindu-l subiect al disciplinei civil-cazone. A reieşit însă că la vremea execuţiei nu mai era civil-militar, ci doar un civil oarecare. Am pledat necunoaşterea situaţiei. Curtea mi-a luat în considerare pledoaria, dar faptul rămânea. Am omorât un cetăţean. Aşa că uite-mă aici.

Săpătoarele îşi opriseră vuietul, unul după celălalt, îndată aveau să apară Davide, Lwon şi Mo. Atunci, gândi Jac, o să se-ntâmple.

— Jac, zicea între timp E-d-C. Cred c-ai auzit ce-am spus. N-am dreptate? Am vorbit cu Gordius mai demult şi mi-a zis că ai fost condamnat pentru infracţiuni politice. Aşa am crezut şi noi, evident. Da? Aşa că… voiam să-ţi zic atât: înţeleg impulsul de a te opune Ulanovilor. Sigur că da! Respect dorinţa de a te opune autorităţii. Zic numai: nu aici. Da? Şi nu acum. Ştiu că Marit se joacă cu focul, dar trebuie să m-asculţi. Supravieţuieşte, întoarce-te în Sistemul extins şi vezi-ţi de, hm, agitaţia politică după pofta inimii, da?

— Înapoi în Sistemul extins, îngână Jac. Aşa sper.

E-d-C era pe cale să zică ceva încurajator, când văzu, în cele din urmă, că Jac nu se uita la el, ci peste umărul lui. Se răsuci. Lwon ieşea din tunel. Davide era chiar în spatele lui. E-d-C îl privi ţintă pe Marit, care-şi ţinea mâna în tunică. Marit încremeni.

Jac evaluă situaţia. Întinse amândouă mâinile, atinse pereţii şi se trase mai aproape, într-un colţişor.

Curgerea timpului se tulbură. Secunda rămase suspendată. Apoi se scurse.

Davide fu cel care acţionă. Văzuse pe loc că Marit îngheţase şi că pe figura acestuia se citea, clar, panica. Chipul lui Davide se schimonosi de furie şi frustrare. Răcni. Un vuiet zguduitor în spaţiul strâmt, un muget ca de taur. Fiindcă era încă pe jumătate în tunel, Jac nu-l văzu pe Davide cum scoate la iveală a doua bucată de fier. Dar o avea în mână de-acum şi-l izbi pe Lwon, cu zgomot, în moalele capului.

E-d-C strigă „Nu!” şi se lansă într-acolo, încercând să intervină. Cât se năpustea E-d-C, Davide avu timp să mai ridice şi să coboare iar, cu forţă, bulgărele negru de fier. Niciun jucător profesionist de baseball nu şi-ar fi putut coordona mai bine lovitura. Îl nimeri pe E-d-C în mijlocul frunţii, îi azvârli pe spate capul şi trimise prin aer o dâră de sânge, un şirag de mărgeluţe şi viermişori roşii. Inerţia lui E-d-C îi făcu trupul să avanseze şi să se ciocnească de Davide, iar cei doi se loviră împreună de perete.

Cu un ţipăt nefiresc, precum cel al unui cimpanzeu, Marit se aruncă asupra trupului inconştient al lui Lwon. Îşi coborî măciuca de metal de două ori, în succesiune rapidă, nimerindu-l în tâmplă şi în ceafă. Apoi, cu stângăcie, dar tot mai regulat, porni să lovească forma inertă a lui Lwon. Unele lovituri nu-i ieşiră, sau alunecară, altele însă îi crăpară craniul sau extraseră fărâmiţe de carne din scalp. Niciuna nici două, un norişor de bucăţele de carne, de os şi de picături de sânge începu să-i plutească împrejurul ţestei.

— Marit! ţipă Davide. Destul!

Atunci, la fel de brusc cum începuse, Marit îşi opri asaltul. Jac îi văzu chipul. Era presărat cu puzderie de punctuleţe roşii. Trăsăturile îi căpătaseră expresia extazului pur.

Şi aşa se făcu transferul de putere. Nimeni nu scoase o vorbă câtva timp. Gordius nu mai bolborosea pentru sine, ci se holba, cu gura căscată, la dezastru: două cadavre plutitoare, din care sângele ieşea sub forma a nenumărate biluţe, punctuleţe şi cocoloaşe. Şi, pe măsură ce închisoarea lor se rotea alene în jurul axei, dârele de sânge căpătau o formă spiralată, circulară.

Apoi, la final, Davide şi Marit ridicară triumfători bulgării de fier, iar Mo începu să-i ovaţioneze şi să-i aplaude, în vreme ce Gordius şi Jac tăceau.

În cele din urmă, Davide ţinu un discurs:

— Re-naştere, zise, apoi, mai tare, renaştere! De-acum lucrurile or să stea *mai bine.* Nimeni nu l-a ales şef pe Lwon! Nimeni nu l-a votat. A fost un tiran şi un bătăuş. Suntem implicaţi cu toţii în asta.

Dar nu erau. După ce adrenalina datorată atacului le scăzu în fluxul sangvin, cei doi asasini deveniră morocănoşi şi iritabili.

— Voi doi! le porunci Marit lui Gordius şi lui Jac. Curăţaţi mizeria!

Gordius nu reacţionă la început, dar când Marit se făcu spre el agitând măciuca de fier, grasul chiţăi şi se retrase zorit într-o parte.

— Am zis să curăţaţi *mizeria!* mugi Marit.

Iar Mo, deloc dornic să se situeze în partea neplăcută a noii diviziuni ierarhice, îşi dădu aportul la noua autoritate a lui Marit:

— Faceţi ce v-a zis, ori vă rup oasele!

— Şi cum propui să facem curat? întrebă Jac pe un ton mai degrabă potolit.

Mo apucă o piatră din aer şi i-o aruncă în cap. Traiectoria îi fu încetinită de materia lipicioasă din drum şi Jac reuşi să se ferească.

— Dezbrăcaţi corpurile, zise cu voce gravă Davide. Folosiţi pânza ca să strângeţi chestia de prin aer şi curăţaţi ce-i pe pereţi cu nişte gheaţă zdrobită.

Jac şi Gordius făcură aşa cu li se spusese.

— O, minunată lume nouă, şopti Gordius în timp ce lucrau – primul lucru pe care-l auzise Jac spunându-l după multă vreme. Ştii, noi o să fim următorii, îi spuse el lui Jac. De-acum, nu mai e mult.

Jac cugetă: „De-acum, nu mai e mult”.

Gordius îi scoase, mai întâi, tunica lui E-d-C; avea mai puţin sânge pe ea decât cealaltă şi şi-o petrecu peste spinare ca pe o mantie – trecuse mult de când nu mai avea acoperământ pentru partea de sus a corpului. Apoi, cu Jac, dădu jos nădragii lui E-d-C şi haina şi pantalonii lui Lwon. Gordius apucă trupul lui Lwon şi Jac pe al lui E-d-C; le îndesară într-una dintre camerele aflate de-a lungul coridorului. Camera era pierdută astfel, dar era mai bine decât să stai în spaţiu deschis cu două cadavre.

Erau, când reveniră în încăperea principală, plini de sânge; dar la fel erau şi ceilalţi trei – nu era cale să eviţi aşa ceva într-un spaţiu atât de înghesuit.

Curăţatul sângelui din aer se dovedi o chestie dificilă, iar curăţatul pereţilor nu făcea decât să întindă şi mai mult petele de sânge. După ce trudiră din plin, reuşind să strângă o parte dintre resturile din aer, reveniră pe coridor şi aruncară peste cadavre cârpele muiate în sânge.

În încăperea principală, Davide şi Marit păreau încă puţin buimăciţi de victorie.

— Pietroiul ăsta o să susţină cinci oameni mai uşor decât ar fi susţinut şapte, zise Mo. Nu-s sigur că şapte oameni puteau să trăiască aşa unsprezece ani întregi.

Nu era adevărat, evident, dar nu-l contrazise nimeni.

— A fost o... o soluţie pe termen lung pentru... ăăă... *problemă.*

— Cu siguranţă n-o să mai fie aşa îmbulzeală pe-aici, făcu Marit.

Totuşi n-avea dreptate. Deşi erau mai puţini acum, spaţiul părea, paradoxal, mai aglomerat. Nu aveai cum să-ţi scoţi din minte că într-una dintre încăperi erau îndesate două cadavre umane, pe stânga, cum intrai în tunel. Trupurile erau inerte, mai lăbărţate decât fuseseră vii. Dar nu se putea face nimic în privinţa asta. Mai rău, spectrul violenţei ucigaşe fusese invocat, iar acesta-i o nălucă cu care coabitarea nu-i foarte confortabilă.

Pe parcursul următoarelor zile, Davide le puse în vedere lui Gordius şi Jac că, de-acum, ei singuri or să sape – fiindcă, într-adevăr, el şi ceilalţi doi amici se săturaseră *până-n gât* de săpat. Dar nu dură mult. Adevărul era că săpatul, deşi istovitor, era totuşi o activitate. În nici două zile, toată lumea îşi reluă schimburile la săpat, ca înainte.

Davide luă pentru el şi bucata de sticlă a lui Jac.

— Merit o decoraţie, zise, şi-o să mă mulţumesc cu asta.

Jac o cedă fără să protesteze. Nu prea mai conta.

— Oricum n-aveai cum să-ţi faci geam din ea, se stropşi Marit. N-o să-i duci dorul. N-ai decât să-ţi faci alta.

Jac nu răspunse. Nu mai avea boţuri de sticlă nelucrată, ci doar diferite cocoloaşe şi cioburi strânse pe parcurs, pe care le

ţinea lipite de trup, prinse în pilozitatea corporală. Când nu era băgat în seamă se mai întâmpla să scoată câte-o bucăţică şi s-o lustruiască. Dar era mulţumit că nu trebuia să mai lucreze la bucata mai mare.

Schimbarea în relaţiile de putere nu părea, totuşi, să-i satisfacă pe cei trei. Conversaţiile erau rare. Gheaţa fusese excavată, sporii creşteau. Începu lucrul la mărirea camerelor celor trei alfa. Se aflau în *aşteptare* şi nimic mai mult. Nu mai aveau, propriu-zis, nimic de făcut. Davide, în special, părea să se cufunde în ceva ce aducea foarte mult cu depresia.

— Ce-o să-i zicem echipei de recuperare, când o să vină, într-un deceniu? îl întrebă Jac pe Davide într-o zi.

— O să le zicem că *tu* i-ai omorât! croncăni Marit, care trăsese cu urechea. Tu şi cu umflatul! Sau… o să zicem că s-au omorât unul pe altul! Cine-o să zică altfel?

— Nimeni, acceptă Jac.

Singurul rezultat pozitiv, dacă se putea numi aşa, era că evenimentele recente îl scoseseră pe Gordius din delirul său. Nu mai bolborosea în barbă şi, pe măsură ce temperatura continua să crească încetişor, începea să tremure mai puţin. Rupsese, din nou-căpătata tunică, o fâşie pe care şi-o legase, ca un pirat, la ochiul vătămat. Dar începea să-şi recapete, deşi doar intermitent, felul cicălitor de-a fi.

— S-au liniştit, îi zise lui Jac pe un ton scăzut. Şi ştii de ce? Şi-au dat frâu liber frustrării. Dar o să se adune din nou, iar data viitoare victimele o să fim… tu şi cu mine.

— Foarte probabil, încuviinţă Jac.

— Păi atunci… planul de evadare? sâsâi Gordius. Poţi să-l pui în aplicare?

— Dacă vrei, spuse Jac cu voce ostenită.

Gordius îl privi printre gene, încercând să-şi dea seama dacă glumea sau nu.

— Serios? Fiindcă, să ştii, e *musai* să ieşim de-aici. Ceilalţi au întrecut măsura! Noi urmăm! Nu-ţi trebuie, totuşi, geamul? Bucata ta de sticlă?

Jac clătină din cap.

— Nu.

Nu mai simţea, acum, decât tristeţe. Şi tristeţea, ca şi groaznicele chinuri cauzate de scăderea dramatică a nivelului de oxigen, nu era ceva din care sufletul său să se poată retrage.

— A fost praf în ochi tot lustruitul ăla de sticlă? insistă Gordius. Ca să abaţi atenţia? Isteţ! Să-i pui pe o pistă falsă. Deci, care-i planul? Dacă a fost vreodată un moment potrivit ca să-mi spui, ăsta e, acum!

— Totu-i praf în ochi, Gord, îi zise Jac. Nu există plan de evadare. N-am avut niciodată vreunul. Cum să scapi din puşcăria asta? Am încercat doar să-mi trec timpul până ce Gongsi îşi trimit nava, în zece ani sau când s-or hotărî să apară.

Gordius se holbă la el şi decise să nu-l creadă.

— Cum să nu! exclamă. Cum să nu!

— Nu-s aici pentru delicte politice, îi zise Jac. Ştiu că aşa crezi, te-ai grăbit cu concluzia asta. N-am zis vreodată că aş fi. Nu-i cazul, am ajuns aici fiindcă autorităţile mi-au încurcat identitatea. Probabil că şi-au dat seama, între timp, de greşeală, iar dacă nu, o să-şi dea seama în curând. Mă vor pentru ceva mult mai rău decât delictele politice normale. Mult mai rău. Când or să se întoarcă după voi, mie or să-mi şteargă mintea.

— Eşti nevinovat? gâfâi Gordius făcând ochii mari.

— Sub nicio formă, spuse Jac. Sunt, de fapt, vinovat de lucruri cu mult mai rele decât ştiu oamenii legii. O să-şi dea seama unde mă aflu. Şi, când se-ntâmplă asta, cred că o să trimită imediat o navă ca să mă recupereze – nu mă laud, afirm doar un fapt. Nu ştiu ce-o să însemne asta pentru voi – poate o să vă sigileze la loc şi-o să vă lase să vă terminaţi pedeapsa. Poate o să vă aducă înapoi, poate o să vă dea drumul. Mă tem că nu-mi prea pasă, fiindcă de îndată ce se întorc după mine, fie că în viitorul apropiat ori la capătul termenului, lucrurile or să fie pentru mine cu mult mai rele decât acum. Şi, în plus… ei bine, mai sunt şi *alte motive* pentru care autorităţile nu trebuie să pună în veci mâna pe mine. Când m-au băgat aici, n-au ştiut cine sunt. Şi uite-mă. Dar n-o să mai am norocul ăsta. Nu pot permite să se întâmple asta.

Gordius, acum, părea foarte serios.

— Ce prost am fost, zise cu voce joasă, hârâită. Tu ai *zis,* tot acest timp, că trebuie să scapi. Dar nu voiai *literalmente* să scapi, nu? Voiai să… te eliberezi. Prin… sinucidere. Să te omori!

Jac îi privi chipul lat, fleşcăit.

— După tine, zise, niciunul dintre noi n-ar trebui să-şi bată capul cu sinuciderea. Zici că ăia trei or să ne omoare oricum.

Gordius dădu să râdă, se opri şi căpătă, apoi, o expresie teribil de tristă.

— Mă simt prost grămadă că n-am înţeles la ce te refereai, zise cu voce îndurerată. Eram aşa de plin de speranţă, că eram gata să cred orice.

Jac zâmbi.

— Suportă-ţi pedeapsa, zise, şi Gongsi o să te ducă de-aici pentru totdeauna. Măcar *tu* ai ceva la care să speri!

În cea mai mare parte, Lamy3o6 era destul de friguros pentru ca sângele vărsat să nu se altereze; însă lângă celula de fuziune şi pe lângă lumină materia organică se împuţea. Se strica şi începea să duhnească. Marit le ordonă lui Gordius şi lui Jac să scape de materia puturoasă, însă de miros nu putură scăpa.

Era aproape timpul, şi din nou era aproape timpul, iar Jac se obişnuise să trăiască într-o stare mentală de provizorat. Aproape. Ciudat cum cuvântul includea *ţinta,* implica şi *depărtarea* de ea, dar fără să însemne de fapt vreuna dintre cele două.

Apoi însă, natural şi în firea lucrurilor, timpul *se făcu.* Momentul veni firesc, fără grabă, ca o piesă dintr-o maşinărie introdusă în lăcaşul potrivit. Ca un puzzle pus laolaltă, arătându-şi soluţia într-un moment glorios de coerenţă.

Toate la timpul lor.

Davide şi Marit săpau, la celălalt capăt al coridorului. Mo era în camera lui, iar Jac şi Gordius în spaţiul principal. Când apăru Mo, Jac îşi dădu seama, după expresie, că voia sex.

— Vino-încoace, Picioruş, comandă el. În camera mea. Nu vreau să se uite la noi băiatul-zeu.

Ceva în spiritul lui Jac se frânse, sau plesni; avea o senzaţie de „ultima picătură”. Dar nu se rupsese nimic de fapt. Era doar piesa care-şi găsea locul. Aşteptase, totuşi, vreme lungă. Nu unsprezece ani, ce-i drept, dar multişor, în vreme ce plutea

după Mo, către cămăruţa cioplită în piatră a acestuia, îşi desprinse din păr un ciob de sticlă.

Îşi simţi părul, sub degete, îmbâcsit şi încâlcit, uleios şi respingător precum tentaculele.

Ce-i în cutie?

Îndoială.

Care-i celălalt nume al îndoielii?

Celălalt nume al îndoielii e moartea. Moartea conferă lipsă de certitudine universalei certitudini a lumii.

Când ajunseră în spaţiul îngust al încăperii, Mo zise:

— O să închid ochii şi-o să mă prefac că eşti nevastă-mea. Nu zi nimic, să nu-mi strici cheful, şi ai grijă cu afurisiţii de *dinţi,* bine?

— Bine, zise Jac.

Capacul cutiei săltă. Cutia nu mai era cutie. Cutia dispăruse, dizolvată în căldură şi lumină. Totul, pentru Jac, se clarifică. Lumina e o formă de căldură. Tot ce se află în mişcare e o formă de căldură. Până şi goana lipsită de masă a protonilor.

Sângele lui Jac curgea iute, fără şovăială, după luni întregi de lentoare.

Apucă membrul lui Mo în mâna stângă. Se înălţă apoi pe lângă trupul celuilalt şi-şi apropie faţa de a lui.

— Dragostea mea, şopti şi-l sărută.

Mo reacţionă prost.

— Ce dracu *faci*?

Dar Jac săruta bine, săruta cu putere, aşa că-şi lipi gura de a celuilalt şi-i astupă cuvintele, aşteptând până ce strigătul sugrumat se sfârşi. Atunci, desprinzându-se în sfârşit din sărut, Jac împinse membrul retezat în gura deschisă a lui Mo, îl îndesă cu forţă acolo. Al doilea strigăt nu se mai auzi, deşi Mo se zvârcolea şi se zbătea. Însă în încăpere nu era prea mult loc, aşa că n-avea cum să-şi azvârle de pe el atacatorul.

Jac îl ţinu până ce tot sângele i se scurse. Îi simţi trupul moleşindu-i-se în strânsoare şi, în cele din urmă, înţepenind. Întreaga încăpere era plină de sânge. Jac era şi el mânjit complet. Îşi tăie o fâşie din tunica lui Mo şi şi-o prinse peste gură, ca să filtreze sângele, să nu-l sufoce. Îi era cald acum, iar în interiorul craniului simţea lumină. Îşi ascultă inima. Aceeaşi

bătaie în patru timpi, nu mai iute ca înainte. Îşi ţinu cumpătul. Putea să se menţină astfel. Fără panică şi fără încântare. Calm. Calm.

Jac pătrunse în tunel şi alunecă pe lângă pereţi până spre celălalt capăt, unde cei doi bărbaţi săpau. Marit era ceva mai încolo, la capătul extrem al tunelului, excavând. Davide, cu spatele la Jac, lărgea trecătoarea. Sfredelurile vibrau cu zgomot, o vibraţie dublă. Jac o simţi în masivitatea pietrei. Licărirea de lumină din camera principală era mult în spatele lor, şi doar beculeţele individuale ale perforatoarelor mai făceau o geană de lumină. Era un vălmăşag de praf, pietricele mărunte şi umbre. Jac îşi făcu loc prin harababură cu uşurinţă, de parcă ar fi fost mediul său natural. Apăru, ca din senin, cu pielea roşie şi lucioasă, şi-i băgă lui Davide, cu putere, pe la spate, două cioburi de sticlă în gât, din două părţi. Bucăţile de sticlă ascuţită pătrunseră destul de uşor, deşi din cauza apăsării îl tăiară şi pe Jac pe palme. Când împinse deoparte trupul cutremurat de fiori al lui Davide, avea mâinile ude, şi cu mâinile ude apucă manetele perforatorului. Marit îşi dădu seama că se întâmplă ceva doar la sfârşit, când gura niciodată sătulă a săpătorului se abătu asupra sa.

Placuit.

După aceea, Jac pluti prin tunel, asigurându-se că era calm. Se cercetă lăuntric. Inima îi era acolo, bătând regulat. Era bine. Trebuia să-şi şteargă apărătoarea, cârpa aceea, de sângele adunat. Dar se putea încă respira. Şi atunci, dinspre luminiţa din capăt, unde se afla încăperea principală, auzi vocea lui Gordius, mieroasă şi neliniştită:

— Băieţi? Băieţi! Ce se-ntâmplă? Am auzit ţipete.

— E-n regulă, Gordius, îi strigă înapoi, cu voce puternică şi clară. Sunt gata pentru tine acum.

O porni spre licărirea de lumină.

***

Aduse, după aceea, excavatoarele din tunel în sala mare. Pregăti cele necesare.

Partea cea mai grea se dovedi ţinutul cioburilor de sticlă în mâinile însângerate. Fără mâner erau prea alunecoase şi, fireşte, aveau tendinţa să-i taie palmele. Însă totul era doar o

problemă de rezolvat, aşa că-şi puse la lucru pragmatismul şi-o rezolvă. Osul era numai bun pentru mânere, iar victimele sale aveau oase din belşug.

Nu era nicio grabă.

Lucră atent, metodic, spintecând corpul lui Gordius cu cât de puţine incizii reuşi. Scoase o cantitate însemnată de măruntaie. Ţeasta se desprinse după ce reteză şira spinării şi nervii optici; pipăi spaţiul gol cu degetele alunecoase şi cu unghiile lungi.

— Ce să-ţi mai spun? i se adresă ţestei în timp ce lucra. Ăsta-i adevărul pe care e fondată orice aşezare spaţială. Energia e valoroasă, materia primă e scumpă, însă fiinţele umane sunt doar o resursă de exploatat.

Învăţase o lecţie preţioasă în închisoare.

Păstră coastele, împreună cu membranele lor dure şi pelicula de grăsime subcutanată. Însă coloana vertebrală o scoase, oasele şi muşchii braţelor, tibia şi fibula, galbene şi roşii în strălucirea necontenită a stâlpului de iluminat.

Pelvisul se dovedi mai greu de extras, dar în cele din urmă izbuti.

Dormea dacă era obosit şi mânca gelatină cât de multă putea; îşi îndreptă apoi atenţia asupra picioarelor. Cioburile, desigur, se toceau şi trebuia să le ascută mereu. Era însă grijuliu, răbdător şi obişnuit să lucreze cu sticla.

Nu peste mult timp, isprăvise.

Îşi derulă următoarea mişcare prin minte. Ştia, desigur, că frigul excesiv putea să fie o problemă un timp, după care surplusul de *căldură* avea să constituie următoarea problemă. N-avea posibilitatea să construiască un dispozitiv de transfer sau de eliminare a radiaţiei; n-avea decât să îndure şi să plece unde voia să plece înainte de a deveni fatală. Gheaţa avea să-i fie de ajutor.

Se concentră deci asupra problemelor practice. Îşi făcu un ac de cusut din os şi cusu spărtura largă de la ceafa lui Gordius cu fire făcute din tendoane. Cu oasele scoase, din Gordius nu mai rămăsese decât un soi de prelată, pleoştită în gravitaţia zero precum un cort doborât de vânt.

Apoi, Jac umplu cu gheaţă unul dintre braţele scobite pe dinăuntru ale lui Gordius. Făcu la fel şi cu unul dintre picioare –

îndesându-l până ce, din afară, ajunse să arate ca un membru suferind de elefantiazis. Umplu cu gheaţă şi partea inferioară a celuilalt picior, apoi introduse, cu grijă, filtrul, ca într-o teacă de piele. Pielea se întinse să-l cuprindă, ca un şarpe boa ce-şi înghiţea prada.

Era, aproape, vremea de plecare.

Cusu celula de fuziune de omoplaţi, ca pe un rucsac. Gura emiţătoare de căldură era în partea de jos, uşor de ajuns cu mâna lipsită de oase a lui Gordius, dacă mâna aceea ar mai fi putut schiţa gestul de a se întinde.

Încă trei lucruri.

Luă hainele de pe diversele cadavre şi le legă, alcătuind un sac mare din ele. Acolo aşeză restul de gheaţă. Nu era nevoie să mai sape. Sacul, când isprăvi, era plin. Jac îl prinse grosolan, în două locuri, de pielea burţii lui Gordius.

Se duse la cadavrul lui Davide şi-şi recuperă piesa de sticlă. Davide, mort, i-o cedă fără obiecţii. Acum începea cea mai dificilă şi importantă parte a acţiunii sale. Pleoapa de peste ochiul betegit al lui Gordius era lipită bine, dar scoase globul ocular şi umplu orbita cu un amestec de grăsime, apă şi moloz. Îl scoase şi pe celălalt, desigur. Jac se credea în stare (lucrând doar pe pipăite, cu unelte nu tocmai precise) să potrivească ochiul de geam în aşa fel încât să izoleze interiorul de spaţiul dinafară. Se chinui ceva, dar în sfârşit termină şi-l curăţă cât de bine putu.

Aproape gata. Lipi un perforator, cu gura înainte, de sigiliul membranei artificiale, care-i izolase, cândva, înăuntru. Părea să fi trecut o veşnicie de-atunci.

Scoase, în cele din urmă, cadavrele lui Lwon şi E-d-C din mausoleul lor temporar şi le lăsă în încăperea mare. Când avea să străbată membrana şi să golească spaţiul de atmosferă, urmau să se alăture, în adâncul spaţiului, celorlalţi foşti tovarăşi. Autorităţile, întorcându-se, aveau să găsească închisoarea goală. N-avea cum să scape de toate urmele, evident; era o groază de sânge pe-acolo, pe pereţi şi-n tunel şi o simplă analiză a ADN-ului, de către Poliţie, urma să stabilească şi cui îi aparţinuse. Dar atâta era şi Jac în stare să facă pentru a-i încurca.

Era mânjit, plin de sânge; părul îi prinsese o crustă unsuroasă de la rămăşiţele umane. Se gândi să şi-l taie, însă bisturiele sale de sticlă – în afară de unul – erau acum tocite şi sparte, iar după altele noi nu mai avea timp să sape. Îşi păstrase un ciob ascuţit şi unul dintre bulgării de fier, pe care le îndesă în noul său costum. Apoi se pregăti. Chiar şi la microgravitaţie era treabă complicată să se vâre în el, iar ultimele cusături, la care folosi membrană pleurală pentru izolaţie şi trăinicie, durară vreme lungă. Apoi altă izolaţie, cu chitul improvizat.

Înăuntru era frig: temperatura ambientală, la care se adăuga gheaţa din picior şi din braţ. Dar putea, totuşi, să suporte.

Era, însă, gata. Îşi băgă braţul drept prin mâneca cea nouă şi porni perforatorul. Urmă un moment de nimic – nu se auzeau sunete în exterior – şi o perioadă de obişnuinţă cu vizorul de sticlă. Simţi că era împins şi absorbit, iar încăperea se umplu cu rămăşiţe sclipitoare. Perforatorul ţâşni prin gaura pe care-o deschisese, iar Jac la fel.

Era afară.

Îndată, noul costum al lui Jac se umflă, devenind uriaş, ca un balon umflat mult peste capacitate. Se aşteptase la asta, dar şi la posibilitatea ca să se rupă cusăturile şi ca totul să se sfârşească înainte de a începe. Dar nu se întâmplă aşa. Costumul deveni, poate, de două ori mai spaţios, lucru bun. Un lucru rău era că, după ce-şi băgase braţul în mâneca dreaptă, nu-şi mai putea folosi degetele, ba nici măcar să-şi coboare braţul pe lângă corp. Era o problemă adevărată, presantă, fiindcă, dacă nu-şi putea mişca braţul, era condamnat să rătăcească prin spaţiu până ce murea. Dar descoperi că, dacă se răsucea şi-şi băga ambele braţe în mâneca dreaptă, căpăta suficientă putere musculară ca să învingă înţepeneala dată de presiunea ridicată, destul cât să mişte braţul şi să strângă pumn degetele umflate.

Se răsucea în jurul axei proprii şi se ducea de-a rostogolul. Jac simţi, dincolo de răceala costumului umplut cu gheaţă, gerul de afară: un lucru intens, primitiv, înfricoşător – un ger absolut. Numele său era Moartea. Moartea poate avea multe nume. Era un mediu ce nu îngăduia oameni. Era opus implacabil, monstruos, scânteii vieţii ce anima trupul viu. Dar mai era şi

Soarele, un bănuţ lucitor de lumină ce se mişca alene de la stânga la dreapta vizorului său de sticlă. Cu ceva strădanie, şi după ce dădu greş de câteva ori, Jac umplu cu gheaţă fanta de căldură a celulei de fuziune, folosindu-se de impulsul rezultat pentru a-şi mai îndulci tumbele spaţiale.

Ceva se auzea fâsâind, semn că scăpa aer. Însă Jac descoperi fisura şi-o lipi cu clei, după ce frământă materialul cu degetele ca să-l înmoaie.

Lamy3o6 trecu prin raza lui vizuală şi dispăru. Părea bizar de micuţ, ca şi cum o zână l-ar fi micşorat ca prin minune. Îi reveni în vedere, undeva în sus, apoi coborî din nou şi dispăru în josul câmpului său vizual. Cu alte câteva ajustări ale celulei de fuziune şi nişte aplicaţii cu gheaţă la gura de încălzire, reuşi să obţină o rotaţie mai puţin alandala. După care, luptând eroic cu scorţoşenia costumului, izbuti să emită destul gaz ca să o facă să se oprească de tot.

Atârna în mijlocul spaţiului. Soarele şi stelele erau ale lui. Începu să aştepte. Tremura, dar era fericit. Aştepta, privea; era bun la amândouă. Filtrul zumzăia la picior, deci avea aer. Inspira şi expira.

Dură câteva ore, dar răbdarea îi fu răsplătită. Văzu o clipire de lumină, un alt asteroid, la cine ştie câte milioane de kilometri distanţă. Trebuia să ajungă. Băgă gheaţă în gura de încălzire a celulei de fuziune şi începu, uşor uşor, să ia viteză prin spaţiu. Lent mai întâi, dar natura acceleraţiei este că, treptat, devine mai puţin lentă. Cu geana de lumină la mijlocul vizorului, trudind precum un fochist ca să genereze gaz, porni, pentru început, cătinel, însă nu era nimic care să-l oprească, iar el introducea cu regularitate câte-o porţie mică de gaz. Avea să dureze un pic, însă timp avea din belşug. Nu chiar tot timpul din lume, dar suficient. Suficient. Ori poate prea mult!

PARTEA A DOUA

CRIMELE PVL

DRAMATIS PERSONAE

Diana Argent
Eva Argent
Eroinele noastre
Iago
Tutorele lor
Berthezene
Dominico Deno
Jong-il
Gărzile de corp
Carna
DArch
Faber
Leron
Mantolini
Oldorando
Poon-si
Sapho
Sun-kil
Tapanat
Tigris *şi alţi nouă*
Servitori personali ai domnişoarei Diana şi ai domnişoarei Eva
Inspector de poliţie Halkiopoulou
Subinspector Zarian
Poliţia locală, anchetatori ai crimei
Madam Joad
Agent personal al familiei Ulanov
Jack-din-Sticlă
Cunoscutul criminal

1. MISTERUL SERVITORULUI ZDROBIT

Cu o lună înainte să împlinească şaisprezece ani, Diana se trezi implicată într-o poveste poliţistă reală. Era *atât* de încântător.

Ea, aşadar, împreună cu Eva, venise la Korkura pentru o ţâră de gravitaţie – să stea aici, cum ar veni, o lună înainte de petrecerea-i aniversară, ca să se obişnuiască din nou cu Pământul. Şi după aceea, gândindu-se la excursia în cauză, avea să-şi asocieze mereu în minte majoratul cu misterul şi cu moartea unui servitor. O problemă ce trebuia rezolvată! Şi cine, dacă nu ea, se pricepea cel mai bine la rezolvarea unor asemenea probleme? (Nimeni! *Capacitatea ei* de a rezolva probleme este inegalabilă: intuitiv, uman, haosologic – pentru *asta* fusese născută şi crescută). Eva îi spunea să aibă grijă, putea să fie periculos, mai bine să lăsăm totul în seama autorităţilor, poveşti din astea. Eva însă era panicoasă din fire; iar Dia îşi puse gărzile de corp să se ocupe de tot, şi pe Iago să o ajute. Şi oricum, era ziua ei de naştere. *Aproape* ziua ei de naştere.

Drumul în jos se dovedi o altă ţâşnire de plasmă, cu aceeaşi greaţă în măruntaie, la care, pentru numele Domnului, se adăuga şi groaza *densităţii* sporite. Decise ca, după ce se făcea mare, să călătorească peste tot într-o *şalupă,* să urmărească reatmosferizarea, în scânteiuţe ce se aprind colorate şi sar în geamul hubloului. Şalupele ţâşnesc în sus, iar când vor să se întoarcă nu fac decât să cadă drept în jos; ceva o ducea cu gândul la *cădere liberă* prin aerul fierbinte, gol. Dar avea să se aleagă până la urmă, din nou, cu habitaclul de plasmaser şi cu lenta coborâre a ascensorului şi nici măcar cu satisfacţia de a vedea cum se înălţa contracabina, fiindcă în momentul de întâlnire geamul era opacizat de un strat gros de nori.

În fine: ajunseră pe undeva prin Turque, după care urmă un drum plictisitor, la altitudine mică, cu naveta până pe insulă. MAHmele aveau în stăpânire Korkura, mai mult sau mai puţin, de dinainte să se fi născut fetele; Diana şi Eva îşi petreceau adesea timp acolo. Ca întotdeauna, era vremea de vacanţă şi

relaxare, şi de plănuire a celei de-a şaisprezecea aniversări a Dianei, dar, *totodată,* MAHma punea un accent obositor pe beneficiile unui pic de gravitaţie şi toate cele. Ambele MAHme erau de fapt foc de supărate fiindcă niciuna dintre fete nu-şi făcea exerciţiile. „Trei ore la centrifugă pe zi e minimum”, ziceau de câteva miliarde de ori pe *oră.* „Cinci ore ar fi şi mai bine. Dar, oricât v-am mustra, nu vreţi nici *trei* să faceţi. Or să vi se vestejească oasele! O să vă faceţi extere permanente! Schiloade!” Atâta *cicăleală.* Nu v-ar veni să credeţi. Şi, oricum, urma o lună întreagă de gravitaţie egală cu cea a Pământului. Coborau, în plasmaser. În cabină: Diana şi Suriorissima Evissima, însoţite de cele treisprezece persoane a căror treabă era să aibă grijă de ele.

Cei pe care-i cunoştea de fapt Diana erau, desigur, paznicii de corp. Era nevoie să fii în relaţii apropiate cu gardienii personali: Domenico Deno, Jong-il (evident) şi cel nou, Berthezene. *El* părea în regulă. Îl mai ştia şi pe Iago, desigur – cu manierele sale din lumea veche şi cu veşmintele imaculate. Dia îi pronunţa numele *ai-a-go,* iar Eva *ii-go,* iar el zâmbea şi refuza să le dezvăluie care pronunţie era cea corectă. Poate că niciuna. Mai erau apoi ceilalţi, ale căror nume îi erau aduse în minte de bId-ul său: Faber, Mantolini, Oldorando şi Poon-si, Sapho, Sun-kil, Tapanat şi Tigris. Opt slujitori, şi toţi aghesmuiți cu atâta FEC că n-aveau ce face decât să le iubească pe Dia şi Eva mai mult decât orice din Sistemul bătut de vânturi solare şi scăldat în ploi de asteroizi.

Ceilalţi servitori veneau cu o a doua cabină, iar printre ei se număra şi viitoarea victimă a omorului. Asta însemna (Diana, gândindu-se după aceea la asta, se cutremură de o delicioasă groază) că Leron – aşa-l chema – *stătuse* acolo, însoţit de ceilalţi unsprezece servitori, aşteptând răbdător să ajungă la sol. Ce gând ciudat! Stătuse acolo prins cu centura în scaun, în vreme ce maşina se prăvălea şi stomacul îi înregistra saltul în gol, dar se grăbise, de fapt, spre propria-i moarte. Spre ultima gură de aer. Spre ultimele ore de viaţă. Dar nu ştia!

Nu va şti *niciunul* dintre noi, desigur. Asta-i gramatica bizară a morţii. Tu mori, el sau ea moare, ei mor, dar nu există nicio

formă adevărată pentru „eu”. Ştie toată lumea că moare, doar că nu ştie *când.*

În fine, maşina se opri la sol, iar apăsarea deplină a gravitaţiei se lăsă strivitoare peste membrele, stomacul şi pieptul Dianei, îi strâmbă capul şi-i întinse gâtul. Regreta *acum* că nu-şi făcuse orele de exerciţi, ohoho; trebuise să fie cărată, fizic (şi u-mi-li-tor!) spre naveta-ţopăitoare, şi băgată acolo, cu capul pe tetiera înaltă. Eva, pe de altă parte, nu arăta nicio remuşcare.

— Puteam să stăm noi şi cinci ore, zise ea gâfâind şi trăgându-şi sufletul. Centrifuga nu-i acelaşi lucru ca, rosti întretăiat şi şuierător, gravitaţia propriu-zisă.

Icnet. Pauză.

Naveta-ţopăitoare zumzăi şi-şi execută saltul ca de somon în aer, rămase fixată în atmosferă şi porni în zbor.

Nu-i nimic de *făcut* cu neplăcerile gravitaţiei, nimic decât să le înduri, să te obişnuieşti şi, *treptat,* să le depăşeşti. Însă Eva avu parte de un moment de furie în timp ce naveta zbura şi gravitaţia *se făcea şi mai aiurea decât 1 g* vreme de câteva secunde. Ce greu era! Apoi însă vehiculul se aşternu pe zburat; fata îşi răsuci capul puţin şi văzu cum peisajul aluneca pe lângă vizorul ei. Era un peisaj răpitor, chiar era, mai răpitor decât perspectivele orbitale, fiind *mult* mai variat şi bine luminat. Cerul, pe aici, nu avea o singură culoare, ca spaţiul: mai degrabă o nuanţă ce trecea de la albastru translucid precum fumul, în dom, la un purpuriu de floare ce se zărea pe lângă marginea ca de foaie netăiată a orizontului. Dealuri şi piscuri de culoarea muştarului, tufişuri şi ierburi verzi-gălbui, forme poligonale de aşezări umane. Aparatul de zbor înainta spre vest, pe linia coastei, pământul se mişca înapoi aşa cum îl vezi pe calea ferată şi nu mai rămase decât marea, care lăsa o impresie dură, de faţetă solidă, cu toate că ea ştie bine că era vorba de mii de miliarde de tone de apă, ohoho, plescăind şi zăcând într-un imens bazin geografic, în ciuda oricărui impuls raţional.

Depăşiră, curând, o altă linie de coastă şi, aproape imediat, aterizară înaintea casei. Fetele fură date jos şi cărate în casă, şi adormiră pe loc, fiindcă gravitaţia era atât de extenuantă. Dar somnul nu era uşor, iar Diana se tot trezea îndurerată de efortul de a-şi ridica pieptul ca să respire, sau de la chinul istovitor de a

se întoarce de pe o parte pe cealaltă. Făcură o baie lungă, la ivirea serii. Slujitorii aşezară lumânări adevărate împrejurul bazinului, în vreme ce ele se bălăceau şi înotau – lumânări! De parcă ar fi coborât nu doar prin puţul apăsării gravitaţionale, ci şi printr-un puţ temporal, până în Grecia *antică* sau ceva de genul.

Mai erau pe-acolo şi alte chestii, evident, însă Dia nu-şi mai aminti nimic după. Totul avea să fie umbrit, retrospectiv, de evenimentele zilei următoare. Omorul, enormitatea sa, acoperind amintirile recente – asta, sigur, nu-i o surpriză. *Se poate presupune* că fetele au vorbit cu MAHmele lor, după care au dormit. Trebuie să fi răsărit şi soarele, cum face întotdeauna. Probabil că n-au avut prea mult energie pentru jocuri şi distracţie. Explozia solară a amintirii iluminează doar acea după-amiază. Crimă… şi poate *revoluţie!* Peste viteza luminii.

Iată cum s-a întâmplat:

Diana şi Eva se aflau în clădirea principală, desigur, şi nu făceau decât să zacă, epuizate. Majoritatea servitorilor, la fel de sleiţi, erau în clădirea servitorilor. Eva dormea, însă Diana nu reuşise să aţipească, sau să rămână aşa, din cauza felului al naibii de astmatic în care-şi simţea plămânii *contractându-se* dintr-o simplă *respiraţie,* fir-ar să fie. Dezopacizase pereţii şi privea fără ţintă în lungul proprietăţii. O zi fierbinte şi strălucitoare, mediteraneană. Cugeta la lucruri. De pildă: se gândea la rostul aducerii cu ea a servitorilor, când ar fi putut să-i angajeze pe Pământ pe unii deja obişnuiţi cu gravitaţia. Sigur că *erau* o groază de servitori băştinaşi pe-aici care întreţineau domeniul când nu locuia nimeni şi *aşa mai departe.* Dar să vii aici implica să-ţi iei cu tine oamenii aduşi de la gravitaţie zero, lucru, pentru Diana, strigător la cer.

Peluza era verde-măslinie şi încălzită de soare. Iarba era ţepoasă precum o barbă. Copaci plaţi se înclinau indulgenţi către ele. Cerul avea culoarea şi grosimea unei coji de ou de sturz. În dreapta ei, în depărtare, apărea o livadă de măslini, ale căror coroane albastru-hiacint se profilau în aerul alb. Dia oftă. Soarele strălucea cu putere, alb, aruncând umbre vineţii pe lângă orice obiect în poziţie verticală. Părea aiurea că soarele era mai strălucitor văzut de pe suprafaţa Pământului decât în

spaţiu, unde, pentru numele Domnului, erau mai aproape de el. Locuinţa servitorilor era o structură cu un singur cat, aşezată înspre stânga, cu compost convertor solar negru pe acoperiş, unde îşi deschideau petalele flori roşii şi galbene. Dar cea mai frumoasă privelişte era pe unde se termina grădina şi privirea aluneca înspre mare. Ce culoare! Te uiţi la Mediterană de pe orbită şi pare să aibă un albastru banal, ca oricare; dar când te întinzi pe divan, chiar pe ţărm, arată cu *totul* altfel. Un lucru invizibil de sus e felul în care *învolburarea* suprafeţei o face să capete zeci de nuanţe azurii. Superb.

Dincolo de golf era oraşul – Koloura, deţinut în procent de 55 la sută de MAHmele lui Dia şi dedicat, propriu-zis, în totalitate lor. Populaţia de-acolo le venera pe MAHme, cu adevărat. Sute de case zugrăvite în alb, ca nişte dinţi înfipţi în curbura ca un maxilar a golfului. Dia îşi schimbă poziţia, cu o răsuflare chinuită. Deno tuşi încetişor. Era la datorie într-un colţ, pe un scaun, cu arma în poală. BId-ul Diei îi arătă că mai avea o oră din tura lui, după care urma ca Jong-il să-i ia locul.

Privea, iar până în momentul în care se schimbă totul lucrurile păreau la fel de banale şi de obişnuite ca întotdeauna. Privea, iar în timp ce privea, totul se schimba. Viaţa ei n-avea să mai fie la fel.

Văzu un lucru ciudat. Servitori ieşind în fugă din locuinţa servitorilor. Erau la fel de afectaţi de gravitaţie ca şi ea, desigur, ba chiar şi mai mult, de vreme ce obligaţiile de serviciu nu le ofereau acces la timpul şi facilităţile necesare pentru a-şi face exerciţiile. Însă ceva îi *înfricoşase* de-a binelea, fiindcă ieşeau pe la intrarea principală cu toţii, cu membre moi ca de cauciuc, târşâindu-şi picioarele, clătinându-se şi poticnindu-se precum viţeii nou-fătaţi. Cu braţele întinse înainte, cu picioare ce refuzau să le ducă greutatea, împiedicându-se şi ridicându-se unii pe alţii de pe jos. Era destul de comic, până ce înţelese de ce. Dia chiar începu să râdă, dar asta îi spori apăsarea pe piept, făcând-o să se oprească.

Însă îşi dădu seama, curând, că ceva nu era în regulă. Ţipete şi văicăreli ascuţite ajunseră la urechile sale, venind de dincolo de peluză. Unii servitori se trăgeau de păr, cu feţele transformate în măşti tragice (bId-ul îi prezentă vreo zece

exemple, ca să înţeleagă cât de potrivită era comparaţia). Urletele se auzeau *clar* prin perete.

— Ce-i acolo? întrebă Dia.

Îşi verifică bId-ul, dar sistemul personal nu făcea decât să raporteze că totul era în regulă. Nu era de la casă deci. Dacă nu casa însăşi, atunci… ceva din casă?

Îi comandă divanului s-o ridice în şezut.

— Dominico, a zis, ce se petrece acolo?

Însă Deno se ridicase deja, un pic şovăielnic, în picioare.

— Berthezene verifică, zise el.

Şi era adevărat: printre pereţii de sticlă, Berthezene putea fi văzut cum umbla ca un bărzoi pe iarba uscată, îndreptându-se cu paşi mari spre locuinţa servitorilor. El, cu Jong-il şi cu Deno, având un interes profesional în a-şi face exerciţiile gravitaţionale, petreceau cu ele cinci sau şase ore pe zi. Şi, cu toate acestea, în primele zile, apăsarea gravitaţiei li se părea împovărătoare (dintre toţi membrii anturajului său, doar Iago părea să nu fie afectat). Acum însă era o chestiune serioasă.

Dia se conectă la canalul de securitate prin bId-ul ei, ceea ce însemna că auzea noutăţile la fel de iute ca ceilalţi – la fel ca MAHmele de sus, din spaţiu. Vestea era că unul dintre servitori murise. Şi, aproape instantaneu, veştile se împrospătară: nume – Leron, ucis, omorât cu adevărat.

— Asta, icni fata, *trebuie* să văd!

În câteva clipe îşi şi potrivea pantofii-târâtori, ieşea pe uşă şi o apuca greoi peste peluză. Mireasma de lavandă şi sare. Lumina soarelui izbind precum bagheta lui Apollo, strălucitoare şi fierbinte. Acoperişul scund şi înflorit al locuinţei servitorilor se apropia câte puţin cu fiecare pas, legănându-se precum o barcă pe valuri în timp ce suportul de deplasare o ducea într-acolo, iar în cele din urmă ajunse la intrare. Un servitor (bId-ul îi afişă numele: Tigris) zăcea pe spate, chinuindu-se să respire; alta (nume: Sapho) stătea pe vine, ghemuită, bocind. Dia n-avea timp de ei! Trebuia să intre! Voia să vadă corpul.

Deno era lângă ea.

— Domnişoară, zise el punându-i o mână pe umăr, eşti sigură că vrei să intri acolo? Eşti sigură că vrei să vezi…?

— Glumeşti, Dominico? răspunse fata.

Misterele poliţiste cu crime erau pasiunea ei! Şi avea, aici, unul care se petrecea în realitate! Cum să pierzi aşa ceva?

Sub. Nici. O. Formă.

Se strecură înăuntru: un moment ca să-şi obişnuiască ochii cu afişajul bId-ului, ce licărea deranjant de tare. Îşi trase sufletul. Holul, coridorul central, camerele individuale pe stânga şi pe dreapta. Tavanul era reglat pe luminozitate slabă. Simţi izul mâncării gătite acolo, ieftină şi condimentată. Mai era şi un alt miros, metalic, ori de frică, ori de surescitare, sau de…

Deno o atinse iarăşi pe umăr.

— Dă-mi voie să mă duc eu primul, domnişoară.

Se gândi să-i facă vânt din calea ei şi să se năpustească pe coridor. Dar asta *ar fi fost* necugetat. Era nerăbdătoare, dar nu şi proastă. Sprâncenele lui Deno închipuiau un /-\, o figură ce i se întindea în jos, pe obraji. Avea expresia aceea numai când se concentra cu adevărat. Însemna, probabil, că era ceva foarte în neregulă pe-acolo.

El întinse arma în faţă, păşind încetişor pe hol, iar ea se furişă după el. Se uită pe toate uşile deschise, una după alta, şi toate cămăruţele erau goale. Dia îşi tot verifica bId-ul, dar toată clădirea ieşea Normală la scanare. Ajunseră la celălalt capăt; mai era doar magazia, iar Diana era cam sleită de puteri, dă-mi voie să-ţi spun, după toată agitaţia şi umbletul, iar asta în ciuda pantofilor-târâtori. Însă Deno îi ordonă uşii să se deschidă şi aceasta se făcu nevăzută lăsând la iveală… scena crimei.

Numele victimei era Leron. Un mascul adult a cărui origine se afla într-o capsulă-ghetou mare, pe nume Smirr. Recrutat ca servitor, împreună cu alţi şapte, de mai puţin de o lună. Şi acum era mort!

Stătea lăţit pe jos, lipit de chestia de pe duşumea de necruţătoarea gravitaţie terestră. Pieptul nu i se ridica şi nu cobora. Capul îi fusese despicat, oasele craniului sparte, iar o cantitate însemnată de sânge cursese – cam cât să faci din el o minge mare de jucat pe plajă. Partea cea mai bizară era felul în care sângele era aplatizat şi răspândit împrejur, bine lipit de podeaua de ciment. Rana mortală era aproape în creştet, şi-i strâmba expresia feţei într-o mască bizară. Avea amândoi ochii deschişi, deşi unul căpătase culoarea tuşului negru.

Beah!

Diana întoarse capul şi-i văzu pe Jong-il şi pe Berthezene înaintând ca nişte matahale greoaie pe coridor.

— Domnişoară! Ai grijă!

Şi-n spatele lor apăru Iago, păşind netulburat, fără să pară că făcea vreun efort, ca întotdeauna. Cel mai delicat dintre delicaţi.

— Domnişoară! Domnişoară!

— Sunt bine, îi răspunse iritată de întrerupere.

O iubeau, ştia asta, dar uneori erau aşa o plictiseală-plictiseală!

— Hai înapoi în casă, domnişoară, zise Jong-il.

Berthezene îndreptă pistolul, pe rând, asupra tuturor cămăruţelor, proţăpindu-se în pragul fiecăreia cu arma ţinută vertical pe lângă piept, şi coborând apoi ţeava, de fiecare dată, pentru a surprinde eventuali atacatori. Ţeava armei: vertical-orizontal. Vertical-orizontal.

— Slujitorii sunt afară toţi, strigă Dia uitându-se la cadavru. Nu-i nimeni *înăuntru!* Sunteţi fricoşi ca nişte babe!

— Moartea nu-i niciodată un mediu sigur, zise Iago.

— *Te rog* să ai grijă, domnişoară! ţipă Jong-il. Poliţia a fost înştiinţată!

Ignoră dădăcelile fără sens şi se apucă să cerceteze victima. Dacă ar fi trebuit să-şi descrie prima reacţie înaintea acestui trup uman mort – primul pe care-l văzuse vreodată – ar fi zis atât: dezamăgire. Nu doar fiindcă arăta deranjant de asemănător cu un corp viu odihnindu-se (cu toate că aşa era, dacă nu ţineai cont de crăpătura din craniu). Ci mai ales fiindcă era lipsit cu totul de alte calităţi. Se aşteptase, cum altfel, la ceva profund, care să-i zguduie existenţa: ceva care să aibă direct de-a face cu moartea însăşi. Extincţia personală, finalul de negândit al existenţei. Poate că *tânjise* după un asemenea şoc conceptual. De murit n-ar fi vrut, desigur, să moară, dar se aşteptase să fie ceva mai vibrant, mai cutremurător, mai *incitant.* Numai că, oricum ar fi fost, nu era aşa. Îşi reglă pantofii-târâtori, se ghemui lângă cadavru şi întinse mâna dreaptă ca să atingă mâna neînsufleţită, precum Dumnezeu pe tavanul Capelei Sixtine. Nimic.

Iar Iago o ridică din nou pe picioare.

— Mai bine-i daţi pace, domnişoară Diana.

Dintre toţi servitorii, doar el îi spunea pe numele mic.

— Tocmai voiam să... începu Diana să zică, dar nu ştia ce anume *tocmai* voia.

Cu IQ îmbunătăţit şi cei mai buni algoritmi de acces la date din întregul protectorat Ulanov, ar fi *trebuit* să o poată scoate la capăt. „Tocmai” avea ceva de-a face cu iminenţa a... ceva. Suntem cu toţii la doar câteva clipe distanţă de moarte. Va veni un moment care va fi ultimul pe care-l vom simţi, ultimul de dinainte să pierdem totul. Asta ar trebui să-ţi împrăştie prin suflet un fior sumbru şi delicios. Însă Dia nu simţea aşa ceva.

Rămase aşadar acolo, lângă tutorele său, aruncând priviri lungi corpului de pe podea, în vreme ce paznicii de corp, tustrei, luau poziţie în juru-i şi-şi aţinteau armele asupra unor vrăjmaşi imaginari. Până ce nu se hotăra să plece de-acolo, nu le mai rămânea nimic altceva de făcut.

— Are un ten neobişnuit de deschis, emise Iago o scurtă observaţie.

Era adevărat: culoarea lui Leron cel mort, sub lumina venită din tavan, era undeva între argilă cafenie şi ambră. Sângele vărsat era mult mai închis la culoare decât el. Îşi întrebă bId-ul, dar maşina avea prea puţine de spus despre subiect, lipsa datelor reflectând, probabil, faptul că victima dusese o *viaţă* ştearsă. Nume: Leron, unul dintre sărăntocii Centurii Verzi, crescut cu gelatină nerafinată şi apă reciclată în proporţie de 80 la sută. Exista o înregistrare a angajării sale de către familia Argent, dar era absolut, deprimant, plictisitor de neexcepţională. Fusese luat de pe globul său de un agent, pe baza aspectului fizic mai-arătos-ca-media şi pe baza IQ-ului mai ridicat decât media, şi trecut apoi de la un agent la altul, iar de acolo pe lunga cărare a bunelor servicii până la o gamă largă de posturi, până ce intrase în vizorul unuia dintre mijlocitorii familiei Argent. O familie atât de importantă ca a lor se afla mereu în căutare de servitori destoinici. Din punctul său de vedere, reflectă Dia, probabil că a câştigat premiul cel mare la loterie. BId-ul o informa că Iago însuşi fusese implicat în procesul de examinare a candidatului, aceasta fiind una dintre îndatoririle sale în serviciul familiei. Şi ce se mai întâmplase cu Leron? Fusese

iniţiat în treburile familiei, antrenat pentru serviciu sub influenţa gravitaţiei, tratat cu FEC şi toate cele. Dar abia dacă începuse lucrul! Nici *măcar* nu-l începuse! Era prima dată când Diana îl atingea, şi era deja un cadavru! Să treci prin atâtea, să obţii în cele din urmă slujba vieţii, să ajungi pe Pământ… şi astea doar ca să fii asasinat pe loc! Ar fi putut să pută ceva în toată istoria, dacă n-ar fi fost atât de banală, plictisitoare şi obişnuită. Măcar, cugetă Dia, a apucat să pună piciorul pe Pământ înainte să moară – câţi dintre miliardele de amărâţi din capsulele-ghetou puteau spune asta? Măcar păşise pe planeta-mamă. Apoi însă se gândi la ea însăşi: nu ajunseseră decât de o zi. Erau şanse mari să nu se fi aclimatizat încă suficient ca să poată păşi. Gândul o întristă puţin.

//De ce are pielea lui nuanţa asta? // întrebă.

//Fiinţele umane născute în habitate spaţiale trebuie să se confrunte cu radiaţii mai mari decât cele standard terestre. Pielea cu pigment închis este atât o adaptare comună, cât şi o puternică dovadă a evoluţiei. // grăi bId-ul.

Ţţ! Măi să fie, întrebi ceva *particular* şi Biolegătura de InterDate îţi oferă un răspuns *general.* Nefolositoare, nefolositoare.

— Cea de colo e arma crimei, aş presupune, zise Iago înclinând bărbia.

Şi iată-l, o Măciucă a lui Heracle modernă, un baros de plasmetal; plasmetal sau ceva ce arăta a metal solid. Stătea aruncat pe lângă victimă.

— Doar cineva foarte puternic ar putea să ridice aşa ceva, opină Deno. Chiar dacă am presupune că era obişnuit cu gravitaţia.

Acest lucru sărea în ochi ca adevărat. Dar ştiţi ce se gândi Diana? Se gândi aşa: de vreme ce arma crimei sugerează că făptuitorul are o mare putere fizică, *de fapt* criminalul se va dovedi o persoană foarte firavă! Fu *primul* ei gând. Diana ştia, vedeţi voi, cum merge treaba cu enigmele poliţiste. Jucase de vreo mie de ori misiunile criminalistice din Palatul Ideal. Cel puţin de-o mie! Şi nu era neghioabă. Ştia că de data asta era altfel, că era vorba despre viaţă. Nu despre poveşti închipuite. Dar îşi petrecuse la fel de mult timp rezolvând crime istorice pe

cât stătuse să descâlcească misterele fictive. Iar neaşteptatul era cheia şi pentru crimele reale, şi pentru cele inventate!

Aruncă privirea de jur împrejur, ca să-şi facă o idee despre mediul imediat al crimei. Camera era plină de *lucruri.* Ciocanul pe jos, cu sânge pe ciocul de metal, era doar una dintre uneltele de lovit, de săpat şi ce alte activităţi de neînţeles mai erau necesare pentru întreţinerea grădinilor. Într-un ungher se afla un robot, nemişcat. Pe peretele din fund atârna o funie făcută din cearşafuri, iar lângă zid se afla o adunătură de butoiaşe şi cutii de plastic. Din perete se iţeau un soi de aripioare ciudate, precum paletele radiatorului de căldură de la o casă din spaţiu, deşi, nu se ştie de ce, apăreau *pe dinăuntrul* clădirii. Ce rost aveau? Înspre stânga se aflau puzderie de cutii cu vopsea şi lacuri de plasmetal, un fel de tuburi lungi şi câte şi mai câte.

— Multe arme posibile, remarcă ea.

— Şi totuşi ucigaşul alege un baros, zise Iago.

— Sau a făcut *să pară* aşa, spuse Diana.

— Domnişoară Argent, te rog, o îndemnă Deno, aflat alături. Hai să plecăm de-aici. Nu mă simt bine. Spaţiul ăsta nu-mi permite să maximizez protecţia.

— Sigur, răspunse absentă, trecând-şi privirea printre feluritele obiecte depozitate.

Nu mai era nimic de văzut. Şi *era* obosită din nou. Gravitaţia era zdrobitoare, era ceva necruţător. Aşa că ieşiră.

Drumul peste pajiştea uscată fu greu şi lung.

Ajunse în casă, unde Eva nu mişcase nici măcar un centimetru. Diana îşi scoase pantofii-târâtori şi izbuti să se întoarcă pe canapea, sprijinită pe parcurs de braţul de gentleman al lui Iago. Văzu că sora ei era conectată la Palatul Ideal.

— Eva! se stropşi. Evissima!

Dar n-avea energie nici cât să dea din mână, şi nici pe departe suficient avânt cât să se ducă până la ea. O lăsă deci pe Eva cufundată în virtulume şi se cufundă şi ea într-o moţăială agitată.

2. POLIȚIA

O trezi Iago.

— Poliţia vrea să vorbiţi, domnişoară Diana.

Se holbă la chipul lui bătrân, plin de riduri ca al unui druid, la părul tuns scurt, la pieptul musculos, la picioarele lungi. Se aplecase asupra ei, dar părea, chiar şi acum, că făcea o plecăciune.

— Mă iubeşti, aşa-i, Ai-a-go? rosti fata.

— Sigur că da, domnişoară Diana.

— Vreau să spun: nu-i doar fiindcă ţi se administrează FEC?

— Toţi servitorii familiei sunt trataţi astfel, domnişoară.

— Dar nu-i *doar* din cauza asta?

— Nu e doar din cauza asta.

— M-ai iubi şi dacă n-ai avea deloc FEC în sânge?

— Sigur, domnişoară.

Dia zâmbi.

— *Vrei* să ai cu mine o relaţie sexuală cu penetrare, zise ea.

Reacţia lui fu de milioane!

— Nu! Cu siguranţă nu, domnişoară Diana, zise făcând ochii cât cepele, de la sperietură şi de la mândrie rănită. Ideea însăşi! Dragostea mea pentru tine e pură precum Platon.

La care ea râse în hohote.

— Te necăjesc doar, zise făcând divanul să se mai înalţe niţel.

De parcă era nevoie s-o mai spună! Iago era destul de bătrân ca să-i fie *mamă.* Era bătrân ca un druid. Străvechi precum haosul şi negura nopţii.

— Bun, atunci să-i primim pe poliţiştii ăştia. O să le răspund la întrebări.

— Să rămân? întrebă Iago, însă întrebarea o agasă.

— Crezi că nu pot răspunde la întrebările poliţiei fără tutela ta? Pleacă de-aci, *hodorog* zbârcit şi hidos.

— MAHmele m-au rugat să asist cât vorbeşti cu poliţia, domnişoară, murmură el, dar îndreptându-se spre uşă deja.

— Am şaisprezece ani, răspunse fata, şi pot să am grijă de *mine.*

— *Vei avea* şaisprezece, zise Iago. În trei săptămâni.

— Suficient ca să mă apuc de muncă guvernamentală. Şi, oricum, Deno e aici dacă o să fie vreo problemă cu zmeii de *poliţai,* aşa că poţi să… uşş, uşş de-aici.

Tutorele său se înclină şi ieşi. Asta-i treaba cu Iago: făcea lucrurile să pară uşoare. Cele trei gărzi de corp se străduiau încontinuu, se antrenau să-şi ţină muşchii tonifiaţi. Nu-i venea a crede că Iago se supunea unui asemenea regim draconic de exerciţii, fiindcă era tutore şi nu gardian. Şi se vedea, din felul în care i se aduna sudoarea pe buza de sus, că deplasarea la gravitaţia asta era pentru el o strădanie dureroasă, chinuitoare. Dar nu se plângea niciodată, nu făcea nicio aluzie că nu s-ar simţi confortabil. Iago mersese pe jos încă de la sosire, fără pantofi-târâtori: îşi purtase picioarele, îşi ţinuse spatele drept şi braţele pe lângă corp. Făcea plecăciuni. Insista să stea în picioare în vreme ce alţii se aşezau. Era, de fapt, ceva eroic. Ea ştia ce făcea el, evident. Încerca să o impresioneze. Nici vorbă de FEC, o adora cum adorau cavalerii de prin romane fecioarele neprihănite. Să admită că-l dureau picioarele, sau că-l usturau plămânii, ar fi însemnat s-o dezamăgească.

Diana se pregăti deci, iar doi poliţişti intrară, un bărbat şi o femeie. Ambii aveau soliditatea aceea masivă, ca de căpcăun, a celor crescuţi în gravitaţia asta oribilă. Amândoi înclinară capul când ajunseră alături de ea.

— Bună ziua, domnişoară Argent, rosti femeia.

BId-ul Dianei îi furniză cele necesare: era inspector Halkiopoulou, însoţită de subinspectorul Zarian, ambii angajaţi la o agenţie de sprijin legal acreditată de Ulanovi. Alungă informaţia cu un gest.

— Sora mea s-a rătăcit prin Palatul Ideal în momentul de faţă, le spuse.

Uşoara întârziere în apariţia zâmbetelor pe feţele lor sugera că ori pricepeau greu, ori foloseau amândoi module de traducere. *Asta* era cam neconform, totuşi. Că doar Dia vorbea engleză, nu Combinată, Tidariană sau Jargonmarţiană. Şi insula asta era *deţinută majoritar* de familia Argent, până la urmă!

— Uau, nu că-i groaznic? zise. Un cadavru! Un servitor mort!

— E clar că individul a fost *ucis,* şi că moartea a fost cauzată de o lovitură puternică în zona craniului, zise poliţistul

accentuând pe unele silabe, citind, probabil, traducerea fonetică ce-i circula pe lentile.

Nu suporta asta. Prea era de tot.

— Am văzut, zise fata, a fost super-bleah.

— Este neclar cine a comis omorul, zise poliţista. Cu siguranţă a fost un alt servitor, prezent în clădire. Am verificat IA-ul Casei, şi nimeni altcineva n-a intrat în locuinţa servitorilor, nici n-a ieşit în perioada premergătoare crimei. Când s-a descoperit cadavrul, cei nouăsprezece slujitori cazaţi acolo au ieşit cu toţii înfricoşaţi, dar au fost număraţi, nu mai era altcineva înăuntru. Deci criminalul trebuie să fie unul dintre cei nouăsprezece…

— Asta-i exact cum te-ai aştepta, ce plictiseală maximă! o întrerupse Diana. Am rezolvat, literalmente, *sute* de mistere în Palatul Ideal, şi ştiu cât de important este să-ţi ţii mintea deschisă. Poate că nu-i defel unul dintre cei nouăsprezece!

Cei doi poliţai se uitară unul la celălalt, apoi coborâră ochii spre podea. Stânjeneala lor, vizibilă, o înfurie pe Diana.

— IA-ul Casei, zise femeia, a înregistrat cum victima, în viaţă, a intrat în clădire. Apoi nimeni n-a mai intrat şi nici ieşit până la crimă. Potrivit cu…

— Of, ştiu, izbucni ea, sigur că ştiu că viaţa reală e altfel decât misterele PI. Cum să nu ştiu! Dar m-am specializat şi în enigme poliţiste *reale.* Serios, am desluşit sute şi *sute.*

Se opri ca să-şi recapete suflul. Cum să-i convingă pe poliţiştii ăştia de meserie de ardoarea pasiunii sale?

— Vă trimit scorurile pe bId-uri dacă vreţi… mai e o fată pe Marte care are rezultate ceva mai bune, nu în alegerea criminalului corect, dar la identificarea indiciilor corecte în anumite intervale de timp. Dar chestia e că ea e mai bună la crime inventate, iar alea-s *mai uşoare.* Sunt, adică mai *complicate* decât crimele reale, istorice – Diana gâfâi, trase un pic de aer în plămâni şi continuă – dar sunt complicate într-un mod previzibil cumva. Pricepeţi ce zic? O crimă misterioasă inventată are aceeaşi legătură cu viaţa cât are o tablă de şah cu şahul însuşi. Uitaţi-vă numai la clasici: Poe! Femeia aia din familia lui Christos, cum o cheamă, ori Dickson-Carr, Queen Ellery, ori Jay Creek sau Rajah Nimmi. Ca să rezolvi asemenea enigme trebuie musai să începi cu *oare care ar fi soluţia cea mai*

ingenioasă? Lasă deoparte evidenţa, caută inventivitate imposibilă şi aproape ai dat de capăt. Evident că viaţa reală nu-i aşa!

Se istovea de puteri, de la gravitaţie şi toate cele, însă impulsul entuziasmului o purta mai departe.

— Am jucat sute de cazuri reale, din istorie. Am rezolvat crime şi răpiri. Am rezolvat cu *patru* Spintecători diferiţi. Tonks – aşa-i spune fetei de pe Marte, Anna Tonks Yu, oare există nume mai idiot? — se ocupă şi ea de cazuri istorice, dar e mai bună ca mine doar la cele inventate. Aţi priceput?

— Face parte, zise şovăielnică poliţista, din *faimoasa* familie Yu?

— Da, ditai familionul, dar să lăsăm asta, zise cu asprime Diana. Nu cu ea aveţi de-a face voi, ci cu mine. S-a întâmplat la *mine* în casă! Aveţi nevoie de ajutorul *meu* ca să rezolvaţi cazul! Ea nu v-ar fi oricum de folos. Pot să v-ajut eu!

Discursurile aşa de lungi o oboseau, aşa că se cufundă la loc în fotoliu. Se aşteptase ca poliţiştii să scoată sunete politicoase de descurajare, ori poate promisiuni vagi şi refuzuri. Dar nici vorbă, păreau cu adevărat încântaţi.

— Am aprecia foarte mult ajutorul, Tânără Stăpână, zise bărbatul – Zarian, îi amintea bId-ul că se numeşte – ar fi pentru noi un sprijin *de nepreţuit* la anchetă.

Diana era prea surprinsă şi ostenită ca să mai replice. Dar făcu ochii mari.

Fiindcă tăcerea începea să devină stânjenitoare, poliţista, inspectoarea Halkiopoulou, luă cuvântul:

— Sunt sigură că vă daţi seama, domnişoară Argent, că suntem cât se poate de conştienţi de *delicateţea* desfăşurării unei anchete poliţieneşti care pătrunde în afacerile private ale unei familii cu atâta… cu atâta greutate în afacerile întregului Sistem.

Bărbatul adăugă:

— Suntem absolut conştienţi de faptul că cei doi părinţi MAH ai voştri au… legături personale cu Ulanovii.

— Clanul Argent e foarte… iubit pe insulă, zise femeia, accentuând cu multă şovăială „iubit”. Fără vreo legătură cu faptul că deţineţi mai mult de 50 la sută din oraş.

— MAHmele mele îl deţin, zise Diana, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru.

Se simţea un pic agasată, că veni vorba, chiar dacă asta se putea datora oboselii sau bulibăşelii generale. Dar voia ca poliţia să o dorească din cauza experienţei în Palatul Ideal!… nu fiindcă era odrasla unor prieteni bine situaţi de-ai *familiei* Ulanov. Ce voia de fapt era să o lase să arunce o privire doar pe scorurile ei, şi să priceapă că, dacă le interpretai cum trebuie – adică în modul cel mai relevant pentru delictul criminal despre care vorbim – *nu exista literalmente nimeni în Sistemul Solar* care s-o bată la rezolvat cazuri criminalistice! Sau mai degrabă nimeni de vârsta ei. Dintre cele câteva zeci de adolescenţi ce-şi treceau vremea pe (în regulă, recunoştea) cele mai costisitoare tărâmuri virtuale, doar Anna Tonky-wonks Yu se *apropia* cât de cât de performanţele ei.

Ar fi fost o minciună totală să zici că avea o slăbiciune pentru Ana. Era mai absurd ca absurdul. S-ar fi luat la harţă cu oricine spunea asta.

Însă, în loc de asta, poliţaii îi ofereau obişnuitele atitudini slugarnice, din cauză că MAHmele ei erau *barosani.* Asta, desigur, era adevărat. Şi, pe lângă asta, victima era un servitor Argent, şi probabil că şi criminalul era la fel. Oamenii ăştia erau *ai ei,* nu ai poliţiei.

— Părinţii voştri ne-au vorbit, evident, zise bărbatul.

Femeia îi aruncă o privire, apoi lăsă iarăşi privirea spre podea.

— Sigur că da, zise cu acreală Diana.

— Înţelegeţi că avem anumite proceduri legale de desfăşurat, pentru a rămâne în limitele contractului comercial, de poliţie aprobată de Ulanovi, începu să toarcă femeia. Dar am vrea să… recurgem la ajutorul vostru pentru a determina cine… a comis omorul.

— Sunt foarte obosită, le spuse Diana, simţindu-se copleşită de o adâncă tristeţe. O să vă ajut să rezolvaţi misterul. Mâine voi interoga toţi servitorii, ajutată de gardienii şi de tutorele meu. Vă vom înştiinţa în privinţa rezultatului.

Poliţaii se înclinară şi ieşiră. Diana coborî divanul şi se suci greoaie pe-o parte, ca să-şi mai relaxeze spinarea strivită. Şi, mişcându-se, surprinse privirea lui Deno. Avea o lucire în ochi. O

făcea să zâmbească. O simţea şi el. Propria ei enigmă poliţistă! *Prea,* prea tare.

3. FOLOSUL UNUI VIS

În aceeaşi zi, ceva mai târziu, fetele vorbiră cu MAHmele lor. Legătura era recirculată prin relee de vreo sută de ori, în caz că cineva ar fi încercat să se strecoare la sursă (şi nimeni nu trebuia să ştie unde-s fetele – pericol! pericol!), aşa că semnalul n-avea cine ştie ce calitate. Părinţii lor erau însă uşor de recunoscut: braţ la braţ, plutind prin spaţiu într-unul dintre marile lor globuri verzi.

— MAHmelor, dragelor, n-o să ghiciţi în veci! izbucni Dia îndată după ce conexiunea fusese securizată.

Însă MAHmele zâmbiră cu zâmbete identice, iar MAHma Yin zise:

— Avem o *idee,* draga mea – ne-a informat Iago, şi am primit comunicat de la poliţie, pe canalele oficiale.

— O enigmă poliţistă reală! Un servitor mort… ucis, şi nimeni nu ştie cine-i făptaşul!

— Am auzit asta. I-am instruit pe poliţişti să îţi accepte ajutorul.

Zâmbetele, pe feţe separate, arătau atât de identice încât aduceau cu exerciţiile acelea de suprapunere dimensională pe care le faci în grădiniţă.

— O scot eu la capăt, zise cu mândrie Dia. O să dezvălui misterul într-o… păi cred că într-o zi, îmi imaginez. Sau o zi jumate, dacă *imaginaţionez.*

— Nu ne-ndoim, spuse Yin. O s-o ajuţi, Eva?

Eva părea morocănoasă.

— Dar *ştiţi* că acum am de terminat doctoratul. Mă apropii de o soluţie pentru problema supernovei. O soluţie reală! Şi, MAHmelor-dragelor, dacă-mi *permiteţi,* există probleme banale şi probleme profunde. Când ne-aţi conceput ca rezolvatoare de probleme, trebuie să le fi avut în minte pe *cele din a doua categorie,* nu?

— A, dar care-i una şi care-i alta? zise MAHma Yin întorcându-se ca să se uite către MAHma Yang. Stelele care explodează sunt profunde fiindcă-s mari şi foarte îndepărtate? Sau tocmai asta le face *banale*?

Diana se prinse îndată ce sugera.

— O fiinţă umană e moartă, spuse ea. Importantul şi banalul sunt măsuri ce se aplică doar lumii umane. Şi în lumea umană tocmai moartea e un lucru profund.

— Vorbeşti prostii, surioară, zise Eva supărată că MAHmele păreau să-i ţină partea Dianei. Nu-ţi pasă de fiinţa aia umană nici cât negru sub unghie, fie moartă sau nu! Te lasă rece persoana în cauză. Păi, cum altfel, dacă nici nu l-ai cunoscut? Nu-i decât un servitor şi gata. Doar o problemă de rezolvat, exact ca Supernova Şampanie pentru mine.

— Viaţa e mai însemnată decât informaţia, replică Dia cu pioşenie.

— Când ai văzut cadavrul… ai plâns?

Diana îi aruncă o uitătură mohorâtă.

— Nu fi obtuză, replică sfidătoare.

Zâmbetele radioase ale părinţilor apăreau în redare tridimensională proastă înaintea fetelor.

— Dar e ceva, MAHmelor, spuse Eva. Ceva ce mă nedumereşte. Când mă gândesc la câtă osteneală vă daţi ca să ne ţineţi *în siguranţă…*

— Sigur că da, zise MAHma Yang. Nimic nu-i mai de preţ ca voi, fetelor. Viitorul Clanului *depinde* de voi.

Chipul Evei se încordă un pic, dar ea continuă:

— Bine, bine, dar… într-un *asemenea* caz, nu vă alarmează puţin că cineva a fost ucis în mod violent la… la câţiva metri de noi, literalmente? N-ar trebui să… nu ştiu… să ne luaţi de-aici?

MAHma Yang vorbi pentru întâia oară:

— Să vă luăm? Nu, nu, aveţi nevoie de gravitaţie*,* fete dragi.

— Nu vă ameninţă nimic pe *voi,* dragelor, încuviinţă şi MAHma Yin. Servitorilor li se administrează FEC. Trataţi *şi* condiţionaţi *berechet.*

— La sânge, încuviinţă MAHma Yang.

— Nu v-ar face rău, mai degrabă şi-ar reteza singuri picioarele! *Asta* nu-i o problemă. Şi, în ce priveşte crima asta – ei bine, e-o problemă de rezolvat. Şi cine ştie mai bine decât voi să rezolve probleme, dragelor?

— Mai e şi Anna Tonks Yu pe undeva, zise printre dinţi Eva, în timp ce apelul se termina.

Diana o auzi, dar decise s-o ignore. Ignoră datele, întoarce-i spatele. Clanul Yu le-ar fi decapitat (la propriu, fără nicio îndoială) dacă ar fi avut o ocazie cât de mică. Era de fapt destul de jignitor că soră-sa o menţionase pe idioata aia pricăjită, cu faţă lată. Mai să trădeze Clanul, de fapt. Era cel puţin *dureros* să zici că Anna Tonks Yu ar fi putut s-o depăşească pe Diana la rezolvarea de probleme. Pe de altă parte, dacă Diana o provoca pe ea, dacă o trata de sus ori reacţiona în vreun fel, Eva îi răspundea cu asupra de măsură şi, niciuna, nici două, ajungea la „o *iubeşti”,* la „vrei să te *măriţi* cu ea" şi aşa mai departe. Să se mărite! Nici măcar n-o *întâlnise* în carne şi oase. De parcă Eva ar fi avut vreo idee despre iubire, măcar atâtica! Era rece ca o cometă, numai gândire raţională şi rumegat de date. Ar fi putut să fie, la fel de bine, şi o IA.

De data asta nu se ciondăniră prea tare. Cele două fete îşi spuseră împreună rugăciunile, se pupară şi se băgă fiecare în patul ei.

Eva adormi îndată. Amândouă dormeau din plin: *adormitul* nu era o problemă. Diana mai rămase trează un timp, reflectând la evenimentele zilei ce trecuse, şi nu făcu asta fiindcă era prea surescitată ca să adoarmă. Era ceva mai pragmatic. Voia să proceseze datele zile înainte ca visele să se ivească.

Vise! Orice IA învechită putea mesteca date, emite ipoteze şi detecta modele. Însă nu IA-urile, ci preţioasele minţi *umane* puteau intui soluţii pentru sisteme ce interacţionau haotic. Asta le făcea speciale pe Eva şi Diana, iar calitatea lor – ce apărea şi la MAHmele lor, desigur, şi la alţi fraţi şi rubedenii, dar într-o măsură mult mai mică – era baza succesului lor de Clan. Îi serveau pe Ulanovi direct, şi ce bogaţi îi făcuse asta! În ceea ce priveşte visele… ei bine, visele erau generate de oscilaţii neuronale întâmplătoare, produse în timpul fazelor de odihnă a creierului. Visele nu făceau decât să ruleze şi să recicleze imagini şi stări, raţionalizări şi temeri. Nu era nimic special în asta. Nu *visele* contau (reziduuri, turbulenţe mentale, maşini de măcinat ce mărunţeau necontenit terciul metaforic), ci ceea ce izbuteau *să facă* din vise circuitele care rezolvau probleme. Visele evocau şi testau structuri mentale, le lepădau pe cele nepotrivite înapoi în terci, spre a fi distruse. Visele erau o

pregătire emoţională pentru rezolvarea de probleme – de asta şi evoluaserăm cu abilitatea asta, deoarece abilitatea de a rezolva probleme era *profund* adaptivă şi, aşadar, selectată de evoluţie. Visele îl făceau pe individ să nu se mai bazeze pe raţiune ori prejudecăţi şi-l atrăgeau în sfera logicii particulare. Visele erau utile.

Visarea era un punct central în activitatea fetelor, nu datorită conţinutului viselor, ci datorită scânteilor de interpretare ce licăreau prin ele.

Dianei îi plăcea să-şi ordoneze gândurile înainte de a coborî pe panta personală a visului. Îşi sortă mental evenimentele zilei. Repetă tot ce văzuse şi auzise; se gândi o vreme la răspunsul emoţional legat de ceea ce văzuse. Ciudat, câtă insatisfacţie se afla acolo! Cadavrul însuşi. Se aşteptase ca moartea să aibă un soi de profunzime existenţială şi fusese dezamăgită. Dar poate că *exista* un adevăr mai profund. Poate că profunzimea *nu era decât* un soi de dezamăgire. Ritmul punctului culminant – bucurie şi deznădejde, sex şi durere – era, cum altfel, moneda de schimb a *vieţii.* Moartea nu putea fi decât un soi de întunecare anticlimactică.

Nu prea conta: mâine avea să înceapă ancheta la propria-i enigmă poliţistă. Fără îndoială că o putea rezolva. Era atât, *atât* de incitant.

Îşi limpezi gândurile, apoi adormi pe loc. Şi visă, cum să nu. Întotdeauna visa.

Văzu întregul Sistem Solar: răsfirarea lui de neînţeles. Planete gemând de oameni, şi miliardul de globuri şi case orbitând în spaţiul gol – o spumă de capsule ce dădeau Soarelui o nuanţă verde şi ocru dacă se adunau laolaltă. Mult plastic, extras din silicat şi ulei de alge, în fabrici nesfârşite. Unele dintre casele aflate la zero gravitaţie erau reşedinţe impunătoare, slab populate şi costisitoare; ceva mai multe erau locuinţe săpate în piatră, asteroizi scobiţi şi sateliţi artificiali. Cele mai multe, de departe, erau capsulele-ghetou: baloane ieftine, cu pereţii subţiri, înţesate cu cei mai săraci dintre săraci, supravieţuind cu gelatină din spori, la care se adăuga bruma de plante pe care reuşeau să le cultive. Se preumbla prin puzderia de locuinţe aglomerate, vedea gelatina scăldată în soare şi sute de feţe

lipite de pereţii transparenţi, urmărind-o. Multe erau murdare, cenuşii, albastre sau înnegrite, pline de furuncule şi cu pielea plesnită de anii lungi de expunere la radiaţia solară nemiloasă. Ori…

Stop. Era ceva ciudat.

Aflată în interiorul visului, Diana îşi dădu seama că visa arareori asemenea vastităţi. Era mai degrabă ceva ce-ar fi visat Eva: întinderea uriaşă a spaţiului, mecanica orbitală şi stelele depărtate. Diana, de obicei, visa mai intim şi mai uman. Şi totuşi, iat-o cuprinzând întregul Sistem. Se uita la ea însăşi, întrebându-se cum putea atârna aşa în spaţiu şi să vadă asemenea privelişte fără să moară. Dar văzu că i se dăruise corpul unei nave spaţiale; o chilă de şalupă, vopsită în alb *(de ce în alb?)* şi cu o inscripţie pe latură: VSL. Ciudat era însă că fuzelajul era plin de aripi, aripioare direcţionale, palete rotative şi pistoane de compresie. Aripi, în spaţiu? Aripioarele direcţionale n-aveau niciun sens în gravitaţie zero. Şi totuşi erau prezente, în fel şi chip, iţindu-se pe întregul corp al navei. De ce?

„Încotro mă îndrept?” se întrebă, iar răspunsul se întoarse înspre ea ca un ecou: „Către Soare”. Dincolo de spuma de case şi capsule, dincolo de miliardele de fiinţe umane, vedea soarele. Avea faţă de om şi, cu toate că n-aducea cu Leron, servitorul ucis, Diana ştia, cumva, că *era* el. „Corpul meu de navă e greu şi dur. Dacă aş zbura drept în soare, i-aş zdrobi craniul şi l-aş omorî. Contează?”

Contează?

Vocea îi răspunse: „Bucăţile răspândite o să omoare întreaga omenire. *Asta* contează?”

Contează?

Se trezi brusc, respirând greu. Însă inima nu-i galopa în piept, iar camera era liniştită. Doar gravitaţia o făcea să gâfâie. *Înţesată de aripi, aripioare, palete şi pistoane.* Ce ciudat. Se gândi o vreme la vis, apoi se cufundă iarăşi în somn.

4. MISTERUL SUPERNOVEI ŞAMPANIE

Eva Argent, mai mare cu cinci ani decât sora ei, fusese concepută într-un mod uşor diferit. Nu *prea* diferit, evident, altfel ar fi fost în zadar conceptul de „familia Argent”. Diferenţele *fizice* dintre fete erau minore, însă mental erau precum laptele şi cafeaua. Amândouă, desigur, trăiau pentru informaţii – erau *mişcate* de date, le socoteau delicioase, se cufundau în ele. Pentru asta *erau pe lume.* Familia Argent îşi clădise averea şi-şi căpătase poziţia de frunte în Sistem pe seama unor asemenea abilităţi legate de informaţii, astfel că şi tânăra generaţie – Eva şi Diana – fuseseră înzestrate cu aceeaşi pasiune pentru rezolvarea problemelor. Însă mintea Dianei funcţiona mai bine dacă putea să *personalizeze* informaţiile. Rezolva problemele intuitiv şi creativ. Eva era altceva. Problemele umane n-o interesau. Datele îi păreau a fi o entitate mai vastă, mai pură, mai transcendentă decât calitatea de *Homo Sapiens.* Acţiunile interumane nu erau altceva, propriu-zis, decât politică, iar politica o plictisea. Asta nu însemna, neapărat, că *nu-i plăceau* oamenii. De pildă, ironia sorţii făcea ca ea să se fi implicat în mult mai multe experimente sexuale decât sora sa încă virgină; atât cu egali de-ai săi, cât şi cu servitori dintre cei cu fizic atractiv. Era însă în stare de asta *tocmai* fiindcă nu risca să se complice emoţional. Nu: mintea îi era stimulată de probleme desprinse, în sens literal, de lumea oamenilor.

Acum lucra la cel de-al şaptelea doctorat. De aceea petrecea atât timp în virtulume în loc să se confrunte cu realitatea (nu că ar fi avut vreun sens să *încerce* asta până nu se obişnuia un pic cu apăsarea oribilă a gravitaţiei). Era a treia lucrare despre supernove – a cincea în domeniul mai extins al astrofizicii – şi se pregătea de final. Şi ce interesant! Punerea la punct a unor IA-uri specializate permitea accesul la o cantitate mai mare de date brute despre supernove, de neimaginat cu câteva decenii în urmă. Artiştii datelor aveau o sumedenie de căi noi de a rezolva cele câteva zeci de mistere astrofizice încă nerezolvate.

Lucrarea actuală a Evei avea de-a face cu un anume fel de supernovă, cea de tip 2. Asemenea lucruri li se întâmplau de obicei unor stele ce aveau cel puţin de nouă ori masa soarelui, fiindcă un prag minim al masei era absolut necesar pentru ca reacţia de transformare în supernovă să se producă. Adică (evident) este posibil ca stele mai puţin uriaşe să se transforme în supernove, însă profilul lor de date era altul, în termenii echilibrului dintre hidrogen şi heliu, faţă de cele din tipul 2. Într-un doctorat mai timpuriu, Eva se ocupase de problema stelelor ce deveneau supernove în ciuda masei insuficiente. Cerceta acum un alt tip de stele, care obţineau luminozitate de supernove tip 2 fără a genera o carcasă de resturi împrăştiate şi în ciuda faptului că erau *mult* prea mici, mai mici decât orice alte exemple observate. Doar patru asemenea cazuri fuseseră identificate – primul, pe la începutul secolului douăzeci şi unu, fusese botezat drept „Supernova Şampanie". După un cântec, din câte se părea (fusese era de glorie a *cântecului,* toată lumea fusese nebună după *cântec).* De atunci, fuseseră găsite doar încă trei alte „şampanii", printre miliardele de stele observate. Extrapolarea proporţională cu parametrii capacităţii de observare (un algoritm simplu) ducea la ideea că era vorba despre un fenomen ce se petrecuse poate de vreo douăzeci şi ceva de ori *în întreaga istorie a universului,* ceea ce făcea problema acestei „anomalii superluminoase" una dintre cele mai rare şi mai speciale probleme cu putinţă. *Ceva* făcea stelele astea miniaturale să *imite* explozii de supernove! Şi Eva era hotărâtă să stabilească ce anume. Datele erau abundente, însă nu atât de abundente pentru a propune o explicaţie de nouăzeci de procente probabilitate. Avea totuşi trei ipoteze de lucru, dintre care două cu o probabilitate de cincizeci la sută, suficient pentru un doctorat.

Nu fusese concepută pe post de copil-minune, şi cu toate acestea Eva fusese răsplătită cu primul doctorat cu mult înainte să împlinească şaisprezece ani. Diana, pe de altă parte, era altfel: se apropia a şaisprezecea ei aniversare, era la doar câteva săptămâni, şi n-avea cu ce să se laude în afară de banala diplomă de la Ciclul Şcolar Terţiar. Adevărul, şi Eva cunoştea asta, era că Diana avea o minte *uşor de distras.* Îi lipsea

perseverenţa necesară muncii de nivel mai ridicat cu informaţiile. Şi, de vreme ce strălucirea familiei, folosul lor pentru Ulanovi, *depindea* de munca de cea mai bună calitate cu informaţiile, asta s-ar fi putut dovedi o problemă pe termen lung.

Pe termen lung, Clanul avea nevoie, la conducere, de cineva cu o viziune mai clară.

Pentru Eva, toate ghicitorile poliţiste pe care le iubea atât de mult sora ei nu erau altceva decât simptomele unei imaturităţi ce persista încă. „Cine-i ucigaşul” nu era niciodată o problemă serioasă – nu la scară cosmică. Neplăcerile cele mai recente, de pildă: un servitor, dintr-un grup de nouăsprezece, ucisese un alt servitor cu un baros. Indubitabil *era* vorba despre unul dintre servitori – altcineva nu mai intrase şi nici nu ieşise, în afara celor repartizaţi să locuiască acolo. Singura întrebare care rămânea era, deci, care dintre cei nouăsprezece era făptaşul? De ce-o făcuse? Şi constituia acest act vreo ameninţare la adresa Evei sau Dianei? De i-ar fi cerut părerea, Diana ar fi aflat de la Eva, pe loc, nişte răspunsuri a căror marjă de eroare ar fi mulţumit orice explorator de date. Diana, însă, nu întreba niciodată, fiindcă tocmai romantismul dulceag din enigma poliţistă îi plăcea. Romantism!

Lasă deoparte chestiile romanţioase şi ia la rând cele trei întrebări. Prima: cine a comis crima? Deja reducerea grupului la doar nouăsprezece persoane situa soluţia în zona lui 99,9 şi ceva la sută. Chiar dacă te-ai fi limitat la populaţia de pe insulă (cu toate că întregul grup Argent abia aterizase şi nu interacţionase încă cu băştinaşi, astfel că era extrem de puţin probabil ca omorul să aibă de-a face cu cineva din afară – dar aşa, de dragul discuţiei), s-ar fi putut vorbi de 19 din 102 530, adică 99,998 la sută Eva nu atinsese asemenea niveluri de aproape-certitudine în niciunul dintre doctoratele ei! Era ridicol să ceri mai mult. Erau miliarde de oameni pe lume şi Diana voia să-şi piardă timpul răscolind un grupuleţ de nouăsprezece? Treaba ei. Dacă Eva s-ar fi ocupat de asta, i-ar fi socotit vinovaţi pe toţi cei nouăsprezece şi i-ar fi executat, ori poate ar fi socotit întreaga condamnare un fel de excepţie tehnică şi ar fi trimis tot grupul la sentinţe îndelungate în închisoare.

A doua: *de ce* făcuse ce făcuse acel unu-din-nouăsprezece? Perspectivele nu erau atât de bune aici; dar chiar şi zece minute de hoinărit pasiv prin Palatul Ideal îi oferiseră Evei destule date cât să ajungă la o probabilitate de 85 de procente, sau mai mult chiar. Motivele care explicau uciderile se împărţeau, istoric, în trei grupuri: folos material, răzbunare şi sociopatie. De vreme ce era vorba despre servitori de familie, intimi, care fuseseră selectaţi cu toţii, atent, de sistemele de control Argent (altfel n-ar fi fost sub nicio formă însărcinaţi să aibă grijă de fete), Eva putea să elimine ultima posibilitate. Prima variantă părea şi ea puţin probabilă. Erau servitori, nu cetăţeni. Crescuseră în ghetouri-capsule, ori la marginea Puţului, se hrăniseră cu gelatină şi trăiseră cu filtre de aer ieftine şi celule de fuziune. Nu vorbim de casele din rocă, mai durabile, excavate din asteroizi şi alte cele – doar cei relativ înstăriţi puteau să-şi permită asemenea locuinţe (şi doar superbogaţii, precum familia Evei, îşi permiteau structurile masive din plasmetal în care locuiau *ele).* Nu, capsulele erau structuri concepute să nu dureze, ce rezistau câţiva ani abia, până ce radiaţia începea să degradeze integritatea plasticului. Când le cumpărai, garanţia se dădea pe maximum trei ani. Apoi, ca să nu încâlci Pravila Ulanov, ar fi trebuit să-ţi cumperi una nouă. Însă SubMujicii, cei mai săraci dintre amărâţi, evident că nu-şi permiteau aşa ceva. Continuau deci să trăiască în acele capcane mortale, cârpindu-le şi lipindu-le, forţându-le rezistenţa cu locuitori mai numeroşi decât permitea capacitatea. Ori, mai rău, le transformau în locuinţe-ciorchine – orice garanţie înceta pe loc şi era posibilă o pedeapsă de până la doi ani de închisoare (dar cine se obosea să-i controleze?) – decupau ferestre şi conectau capsulele unele cu altele, transformându-le în roiuri. Umanitate oribilă, vulgară şi colcăitoare. Trupuri în proximitate continuă. Duhori, ameninţări, mizerie. Până şi consolele de date erau puse la comun de obicei, aşa că nici măcar *acolo* nu aveai parte de intimitate. Adeseori, Bulele crăpau şi toţi cei dinăuntru erau ucişi; ori poate supravieţuiau câţiva nefericiţi, care reuşeau să se aburce, precum şobolanii, pe vreo capsulă vecină. Dar nu se lăsau opriţi. Se înmulţeau necontenit. Şi în Sistemul Solar erau

miliarde de capsule, ofilindu-se în lumina verzui-închis a Soarelui! Sărăcie fără de măsură.

Dar *aceşti* slujitori, servitorii personali ai fetelor Argent, fuseseră extraşi din mlaştina cea puturoasă. Prin simpla intrare în serviciul familiei Argent deveneau, automat, mai bogaţi decât orice persoană pe care-o cunoscuseră. Erau de fapt chestii *minore,* vai de ele. Dar pentru servitori însemna o *grămadă.* De ce-ar fi vrut mai mult? Oricum, deoarece contractele le erau permanente, n-ar fi avut destul timp liber ca să se bucure cheltuind credite în plus. Aşadar, cu toate că Eva nu putea renunţa complet la posibilitatea ca omorul să fi fost săvârşit din motive materiale, părea prea puţin probabil. Cea mai probabilă explicaţie, de departe, era vendeta personală. Se putea sonda mai profund, pentru stabilirea cauzelor vendetei, dar de ce să te oboseşti? Avea o explicaţie cu care s-ar fi mulţumit orice profesionist într-ale datelor. Ba chiar orice om de ştiinţă.

Mai rămânea întrebarea a treia: constituia crima o ameninţare pentru fete, acum? La prima vedere, puteai zice că da. Cineva capabil de violenţă ucigaşă se afla în apropierea fetelor. Însă fetele erau înconjurate de gărzi de corp experte; cei nouăsprezece suspecţi fuseseră reţinuţi, în aşteptarea anchetei şi, mai ales, fetele însele n-ar fi putut niciodată să fie ţinte. Toţi servitorii Argent erau îmbibaţi cu cantităţi mari de FEC, conceput să genereze nu doar sentimente de loialitate, ci şi de iubire capabilă de sacrificiu, adevărata iubire, pentru membrii de bază ai MAHfamiliei. Şi-ar fi retezat mai degrabă mâinile, literalmente, decât să le ridice asupra Evei sau Dianei.

Elementul hotărâtor, în ce-o privea pe Eva, era felul în care reacţionaseră MAHmele ei. Dacă s-ar fi temut câtuşi de puţin că fetele li se află în primejdie, le-ar fi retras pe loc înapoi pe orbită. Însă nu numai că n-o făcuseră, dar o încurajau pe Diana să dea frâu liber pasiunii sale şi să investigheze crima – la locul faptei. Era evident că *nu* reprezenta crima o ameninţare directă pentru fete.

Dar cele două nu erau, e drept, niciodată *în siguranţă.* Dimpotrivă, pericolul făcea mereu parte din vieţile Dianei şi Evei. Fuseseră alese fete-cheie ale Clanului Argent. Familia lor era una dintre cele cinci aflate, colectiv, sub autoritatea unică a

Ulanovilor în ierarhia Sistemului Solar. Dedesubtul lor se aflau miile de corporaţii Gongsi, de variate mărimi şi agresivităţi, luptându-se pentru poziţie. Oricare dintre acestea sau, desigur, celelalte MAHfamilii ar fi avut motive temeinice să le facă rău. Însă nimic din toate astea n-avea a face cu servitorul căruia un alt servitor îi crăpase capul cu un ciocan! Mare parte dintre servitori aveau doar o idee vagă despre ierarhia superioară a puterii – asta în afară de a şti că Ulanovii câştigaseră toate războaiele, cu mulţi ani în urmă, şi dăruiseră apoi ordine şi lege Sistemului. Familiile mari, sub ele Gongsi şi apoi puzderia de bande, poliţii, civili-militari, familii genetic convenţionale, cult şi mafii, *sub* care se aflau Mujicii, sute de milioane de cetăţeni obişnuiţi – dispuşi cu toţii în cercuri concentrice în jurul Ulanovilor, precum speciile de îngeri medievali împrejurul tronului lui Dumnezeu. Şi sub Mujici se mai aflau doar SubMujicii, pleava – cu miliardele. Unul mai puţin, răpus fie de cauze naturale ori de un ciocan în creştet, nu prea mai conta.

Deocamdată, din ce găsea în datele politice – şi nu prea avea cum s-o evite, deşi prefera perfecţiunea mai glacială a fizicii – rezulta că, la ora actuală, lucrurile erau stabile în Sistem. Trecuseră treizeci de ani de la ultima încercare de răsturnare a regimului, când MAHfamilia Palmer încercase să-i elimine pe Ulanovi şi să le uzurpe locul. Se putea presupune că şi alte familii, ca şi Gongsi ori alte organizaţii situate mai jos ierarhic, *complotau.* Ba chiar şi propriile ei MAHme. Să nu ai planuri şi strategii pe termen lung ar fi însemnat sinuciderea. Şi Ulanovii se aşteptau la asta, oricât ar fi interzis-o Pravila Ulanova, însă Eva nu sesiza nimic ce-ar fi putut duce, în viitorul apropiat, la violenţe şi vărsare de sânge.

Cu toate acestea, era raţional să-şi ia măsuri de precauţie. Clanul Palmer fusese anihilat şi nicio altă familie sau corporaţie n-ar fi fost atât de neghioabe ca să încerce iarăşi un atac făţiş. Era însă posibil să se atace unii pe alţii, iar o lovitură împotriva familiei Argent – breasla informatorilor, de o utilitate vitală pentru Ulanovi – putea însemna o realizare deosebită pentru o organizaţie situată la un nivel inferior. Şansele unei asemenea lovituri sporeau, devenind din posibile probabile. Dia şi Eva nu erau încă în stare să-şi ia pe umeri mantiile de conducătoare.

Acum avea mai multă logică un atac, cât încă nu-şi consolidaseră moştenirea.

Exista, desigur, o forfotă de iZvonuri, toate despre călătoria mai rapidă decât viteza luminii. Dacă-i credeai pe răspândaci, Ulanovii erau pe cale de a descoperi, sau redescoperi, ori dezvălui (sau ceva de genul) o *tehnologie care permitea PVL.* O idioţenie. Era, evident, imposibil. Legile fizicii nu permiteau asta. Însă nişte simple zvonuri se dovedeau suficiente ca să dezechilibreze Pieţele de Date. Era ca şi cum cineva de pe piaţa olandeză de mărfuri din secolul al şaptesprezecelea ar fi anunţat: „Mâine voi avea o tehnologie funcţională de transformare a plumbului în aer!” Pieţele înclinau s-o ia razna la simpla enunţare a *ideii,* iar pieţele de date erau mai volatile decât alte pieţe. Asta nu însemna, însă, că avea cu adevărat să se întâmple.

În ceea ce-o privea pe Eva, ei bine: avea şase doctorate în fizică şi era pe cale să predea o a şaptea teză. Ştia prea bine nu doar că PVL e imposibilă, ci şi că imposibilitatea era una mai mult decât evidentă. Mc Nuştiucum ăla, tipul care se spunea că ar fi găsit calea de a sparge bariera vitezei luminii, dispăruse, evident. Eva se îndoia că existase de fapt. Sau, dacă existase, era vorba de-o farsă. „Descoperirea” era ca şi cum ai fi auzit pe cineva zicând *am creat un perpetuum mobile* sau *tocmai am inventat cercul pătrat.* Ea, însă, nu trebuia să creadă că tehnologia exista, ci doar să creadă că *lumea credea* în existenţa tehnologiei. Oamenii, proşti de fel, credeau tot soiul de lucruri.

Dacă acel dispozitiv imposibil ar fi picat în mâinile Ulanovilor, el ar fi însemnat, cum altfel, putere şi bogăţie de neînchipuit. Le-ar fi consolidat puterea la modul absolut. Ar fi controlat migraţia omenirii către stele. Sigur, oamenii ar fi fost în stare să ucidă pentru aşa ceva. La scară mare. Şi evident că familia Argent, clanul de informatori ai Ulanovilor, era presupusă a avea multe de-a face cu o asemenea descoperire. Toate acestea, simpla idee, îi puneau într-o situaţie de risc grav.

Eva şi Diana erau, însă, bine protejate: locul unde se aflau constituia un secret, erau supravegheate de cei mai buni paznici ce se puteau găsi. Insula era plină, cruciş şi curmeziş, cu

sisteme defensive. O debarcare cu asalt ar fi avut şanse mici de succes. Da, o familie rivală sau Gongsi, presupunându-se că ar fi ştiut unde erau ascunse fetele, putea să bombardeze insula de pe orbită. Dar ar fi însemnat război, un pas nu tocmai uşor de făcut. O încercare de asasinat ar fi fost mai sigură şi, cu toate că se putea produce oricând, nu era, totuşi, foarte probabilă.

Şi toate astea erau la *ani-lumină* distanţă de servitorul care-l miruise pe celălalt cu un ciocan în cap. Doar un idiot ar fi putut crede că această crimă sordidă putea să constituie ceea ce un narator ar numi „Crimele PVL”.

Eva îşi scoase din cap toată povestea. Lucră la problema anomaliei supernovei şi îşi crescu procentul de probabilitate a rezolvării de la 52 la 55 la sută. După aceea, făcu baie, mâncă şi jucă şah vreme de jumătate de oră. Apoi se distră cu sora ei în PI şi vorbiră amândouă cu MAHmele lor – Dia, evident, trăncănind febrilă despre această *enigmă poliţistă reală* şi despre cum avea să afle ea care dintre cei nouăsprezece servitori era responsabil, la care părinţii lor zâmbiră cu indulgenţă. Eva îşi dădu seama că era furioasă fără să ştie de ce. Apoi însă dormi într-un compartiment cu gel şi, a doua zi dimineaţă, se simţea mai bine cu gravitaţia. Îşi continuă cercetarea.

Crima era o chestiune vulgară. Şi Eva continuă să gândească aşa până în momentul în care apăru madam Joad.

5. MADAM JOAD

Madam Joad lucra direct pentru Ulanovi. Mai sus de-atât nu *se putea!* Faptul că venise pe insulă ca să vorbească cu fetele faţă în faţă *arunca la gunoi* tot ce crezuse Eva. Puf! Gata. Cum zisese Diana, *sub nicio formă* Ulanovii n-ar fi fost interesaţi de omorul ăsta dacă era vorba doar de un servitor care-l omorâse pe altul.

Madam Joad arăta precum cineva obişnuit cu spaţiul: membre lungi şi răşchirate, încheieturi subţiri, mâini mari. Avea ochii mari, dar nu ca fetiţele din animaţii japoneze. Dimpotrivă, aceştia aveau o culoare neagră-vineţie şi erau capabili de priviri mai pătrunzătoare decât ochiul uman obişnuit. Trăsăturile sale nu indicau niciodată altceva în afară de seninătate şi control şi avea o figură ce-ar fi putut fi numită atrăgătoare. Însă avea ceva, un lucru anume, care-i făcea frumuseţea să arate *terifiant.* Ori de câte ori îşi aţintea înspre ea privirea binevoitoare, Eva aproape că-şi putea reprezenta ochii aceia umblându-i prin vălmăşagul minţii. Era violentă, dar nu genul care călca oameni în picioare. Era de-o violenţă ontologică. Era periculoasă ca un scorpion. Ce prostie, era cu mult mai periculoasă decât un scorpion!

Obişnuită să călătorească mereu cu afaceri de-ale Ulanovilor, era familiarizată cu gravitaţia; îi trebuiră doar două ore ca să se aclimatizeze – suficient pentru ca Eva, Diana şi cele trei gărzi de corp să aibă timp să se adune în sala mare ca s-o întâmpine. O conducea Iago. El intră în încăpere primul şi ea îl urmă, iar uşa schelălăi şi se zgudui la trecerea sa, de parcă ar fi posedat-o câţiva draci.

— Pardon, am uitat! zise cu vocea ei întunecată.

Din expresia feţei se citea clar că nu uita niciodată nimic, că să piardă ceva din vedere îi era un lucru cu totul străin. Fără ostentaţie, dar într-un fel care arăta clar c-o făcea pentru spectatori, scoase din jachetă o armă de foc. I-o întinse lui Berthezene, care-o strecură într-un buzunar ascuns. Apoi, schiţând un zâmbet, ieşi şi intră iarăşi pe uşă.

A doua oară, uşa nu se mai plânse.

Purta pantofi-târâtori, însă ajunse iute la locul ei şi se aşeză fără forfotă.

— Dragele mele, zise, patronii m-au trimis să mă asigur că sunteţi *bine.*

Fetele, aşezate, nu se ridicară (în gravitaţia asta? o nebunie).

— Suntem foarte bine amândouă, zise Diana.

Se uită spre Iago – care, cum îi era felul, se încăpăţâna să *nu* se aşeze în scaunul disponibil şi se sprijinea, în schimb, de perete, ceva mai la stânga lui Jong-il. Iago nu-i întoarse privirea.

— Foarte bine amândouă, zise şi Eva, ca un ecou.

Joad le cercetă cu privirea.

— A fost un omor, am auzit, pe proprietatea voastră. La câţiva metri de casă. Nu-i extraordinar?

— De asta ai venit, madam Joad? întrebă Eva. Te asigur că Ulanovii n-au de ce să-şi bată capul cu ceva atât de banal.

— *Eu* trebuie să anchetez omorul, zise Diana. Deşi legea Ulanov a fost respectată la literă, doi poliţişti acreditaţi – o mişcare uşoară a pleoapelor la extragerea numelor de pe bId – inspectorul Halkiopoulou şi subinspectorul Zarian au trecut pe-aici ieri. Totul e în ordine.

Joad clipi puternic, o dată, recepţionând astfel informaţiile necesare.

— Foarte bine. Patronii mei sunt, desigur, nerăbdători să fie asiguraţi că sunteţi în deplină siguranţă.

— Am pus imediat să se verifice nivelul de FEC al tuturor servitorilor, zise Diana, cu toate că nu era chiar necesar. Nu e nimic în neregulă.

Joad se uită la Diana, apoi la Eva, şi zâmbi.

— Vrei deci să-ţi încerci mâna la anchetarea unei crime, dragă? rosti ea.

Deşi vorbise cu Diana, privirea îi era aţintită, prin geam, drept către grădina de-afară.

— Da, zise Diana, am experienţă vastă în virtulume, la…

— Crede-mă, în viaţa reală e altceva, o întrerupse madam Joad. Ştiu ce înseamnă să anchetezi cu adevărat un omor.

— Omorul *este* o chestiune simplă, zise Eva, parcă prea precipitat. Un servitor l-a ucis pe altul, probabil din gelozie sexuală ori pe motive de răzbunare personală. Criminalul

trebuie să fie în grupul de nouăsprezece. E un eveniment nefericit, dar controlabil. Este, de fapt, *controlat.* Sora mea caută servitorul cu pricina. Eu însămi am petrecut ceva timp, ieri, evaluând şansele ca omorul să aibă de-a face cu o ameninţare mai mare la adresa familiei noastre, şi nu-i.

— Iar tu, zise madam Joad pe un ton amabil, dar cu o voce ce-ar fi putut îngheţa miezul stelelor, ai deja şase doctorate!

— Păi, a zis Eva prinsă pe picior greşit, da, am.

— *Dragele* mele, îmi pare rău să vă spun, dar chestiunea e mai periculoasă decât pare.

Inima Dianei bătu tare. Oare Joad avea de gând să *rămână?* O trimiseseră Ulanovii să le *monitorizeze,* să le spioneze, să le intimideze? Gândul că această individă i-ar putea contamina spaţiul personal, casa ei, *era* intolerabil.

— Serios? spuse cu o voce cât mai ingenuă cu putinţă.

— Ai jucat multe partide de rezolvat enigme poliţiste, în virtulume şi aşa mai departe, îi zise Joad Dianei, tot fără să se uite la ea, aşa că spune-mi, ai *auzit* vreodată de Jack-din-Sticlă?

— Din-Sticlă! Cum să nu, spuse Diana.

Gura lui madam Joad se încreţi într-un zâmbet.

— I-am umblat şi eu pe urme, sigur că da, zise.

Nimic din ceea ce spunea madam Joad nu putea fi descris drept întâmplător, şi cu toate acestea felul în care dezvăluise informaţia era destul de aproape de asta.

Iar biata prostuţă de Diana era destul de împătimită de hobby-ul ei cât să muşte momeala.

— Nu! Chiar? Serios şi pe bune?

— O, *draga* mea, zise Joad pe un ton imperturbabil, uitându-se iarăşi pe geam, habar nu ai. E chiar mai periculos decât îl arată reputaţia. Ştiai asta? L-am prins cândva!

— L-aţi prins? repetă Eva.

— Adică… arestat? întrebă Dia.

— Arestat *şi* încarcerat.

— Nici n-am ştiut! gâfâi Diana. Nu există date disponibile în locurile obişnuite.

— Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă lucrurile ar rămâne aşa. Dacă răsuflă ceva, o să aflu de unde.

— Madam Joad! făcu Diana, cu adevărat afectată.

— Sigur, continuă Joad, fără pauză şi fără să-şi schimbe murmurul monoton, că sunteţi fetiţele MAHmelor voastre. Înţelegeţi importanţa igienei informaţiei, secretul – aici ridică braţul drept, de parcă ar fi testat gravitaţia, apoi îl lăsă în jos – şi toate cele.

Mâna îi coborî iar.

— Am încredere să vă spun toate astea fără frică. L-am *prins.* Acţiona sub nume fals, evident, şi l-am judecat şi condamnat pentru o infracţiune minoră – apoi l-am trimis pe un asteroid numit Lamy3o6, foarte departe, pe o orbită la mare distanţă. Ar fi trebuit să execute unsprezece ani. Ne-a luat şase luni ca să ne dăm seama de greşeală – o eroare lamentabilă, să fim drepţi. Apoi ne-am dat seama că-l aveam – adică *pe cine* – pe *Jack-din-Sticlă* însuşi. Am dat, aşadar, fuga pe Lamy3o6, cu patru nave, ca să-l săltăm. Ştiţi ce-am găsit?

— Era mort? întrebă Eva. Sinucidere?

Joad îşi mişcă alene capul pe gâtul flexibil şi o ţintui pe sora ei cu privirea.

— Nici vorbă. Dar toţi *ceilalţi prizonieri* erau. Sau ce mai rămăsese din ei. Mutilaţi. Scobiţi pe dinăuntru, făcuţi – şi aici îi dădu următorului cuvânt o intonaţie ciudată, lubrică, de parcă ar fi rezonat cu ceva intim pentru ea – *chiseliță.*

Mai că-şi lingea buzele.

— Cadavrele nu mai erau, dar pe toţi pereţii era sânge.

Se lăsă tăcerea. Lăcustele ţârâiau pe câmpuri.

— Au avut ghinion, zise în cele din urmă Eva, încercând să nu tresară când Joad o pironi cu o privire aspră.

— Chiar aşa.

— Măcar l-aţi prins iarăşi? întrebă Diana.

Joad îşi dădu capul pe spate.

— Nu, nu era acolo. A scăpat cumva. Vai şi-amar.

Amândouă fetele rumegară cele spuse şi, o clipă după aceea, izbucniră deodată:

— Cum e posibil? Cum se poate aşa ceva?

Se opriră apoi, iar Diana zise:

— Nu era acolo de la început, aşa-i?

— E un adevărat mister al camerei încuiate, spuse Joad. Cum să scapi din una dintre cele mai bine zăvorâte încăperi din întreg Sistemul Solar!

— O fi avut ajutoare, zise Eva. Probabil vreun prieten a spart criptarea, a aflat unde-şi execută termenul şi a trimis o navă să-l ia.

Joad scutură din cap, o serie de zguduiri scurte mergând dinspre stânga spre dreapta.

— Respectiva Gongsi are IA care supraveghează toate închisorile-asteroizi principale. Se economisesc bani prin supravegherea de la distanţă, cu IA-uri. Asta înseamnă că, *dacă* ar fi venit o navă să-l salveze, n-ar fi putut neapărat să facă ceva ca s-o oprească. *Dar* ar fi avut măcar înregistrări ale salvării, le-ar fi putut folosi ca pe un punct de pornire pentru anchetă şi recapturare. Imaginile înregistrate pe Lamy3o6 sunt neîntrerupte, complete, şi nu arată absolut nimic. Neclare, cu rezoluţie proastă, dar complete. Calitatea e suficientă ca, în caz că ar fi apărut vreo şalupă cosmică sau vreo urmă de combustibil consumat, acestea să fie sesizate. Dar n-a trecut nicio navă pe acolo, zise privindu-le fără grabă pe surori. Şi, în afară de toate astea, de unde să fi ştiut contactele lui Jack ce asteroid să viziteze? Expertiza în informaţii a familiei voastre ar trebui să vă spună că datele criptate nu-s chiar aşa de uşor de spart. Şi sunt sute de mii de amplasamente posibile. Nu. Nu l-a salvat nimeni.

— Nici n-a fost acolo, spuse Diana. Asta-i soluţia… adică şmecheria. Şmecheria cu *camerele sigilate,* oricum. Ar trebui să credem că ucigaşul a pătruns sau a scăpat dintr-un spaţiu unde-i imposibil-de-intrat-sau-de-ieşit. Dar nu asta se întâmplă, roşi ea. Vreau să zic: dacă este imposibil ca Jack-din-Sticlă să fi scăpat de pe asteroid, atunci… păi atunci n-a scăpat. Asta, până la urmă, înseamnă imposibilul. Şi *asta* înseamnă că n-a ajuns acolo deloc; autorităţile au fost, cumva, păcălite să creadă că a fost. Dar n-a fost, iar ceilalţi prizonieri s-au măcelărit unii pe alţii.

Joad încuviinţă din cap.

— Dar, dragă, ADN-ul lui a fost găsit înăuntrul asteroidului, alături de al celorlalţi. Eh, a fost acolo. A stat un timp în

încăperea-de-unde-nu-se-poate-ieşi, după care, brusc, misterios, ai putea zice chiar *magic,* a dispărut. Puff! S-a teleportat de-acolo.

Joad izbucni în râs, slobozind un hohot ca un croncănit.

— *Trebuie* să fi avut o navă.

— N-a avut.

— Nu te poţi, pur şi simplu… teleporta, zise Diana. Nu există aşa ceva. Asta-i magie, nu ştiinţă. Există o explicaţie raţională. Chiar dacă n-am dedus-o imediat, o să apară.

— N-are picioare, spuse pe neaşteptate Eva.

— Întocmai! lătră, încântată, Joad. Ai aflat asta de pe bId, dragă?

Eva clătină din cap.

— Nu vreau să mă uit la logul lui de pe bId. Sunt sigură că-i plin de grozăvii… şi mă cam scârbesc asemenea chestii. A, mi-am amintit. E unul din lucrurile pe care le ştie toată lumea despre el, zise şi îşi privi sora. Eu prefer neanimatul animatului. E mai… la îndemână. Chimie, fizică, iDinamică.

— În timp ce *tu,* drăguţă, zise Joad înclinându-şi o idee capul într-o parte şi aruncându-i Dianei o uitătură de velociraptor, tu preferi chestiile umane, hmm? Din câte se-aude, printre Ulanovi, MAHmele voastre şi-au pus mari speranţe în tine în ce priveşte *administrarea personalului.* Rezolvat probleme şi investigaţie, cu un accent asupra *oamenilor,* da?

— Cred că prefer animatele neanimatelor, a zis Diana măsurându-şi cuvintele. Cu Eva e exact invers.

— Deci de asta te fascinează atât misterele poliţiste.

— Aşa cred.

— Nu te nelinişti, bombonica mea, zise madam Joad. Ulanovii, pe care-i reprezint, nu au vreo problemă ca familia Argent să-şi instruiască următoarea generaţie de experţi în informaţie. Dar nu poţi să ne-nvinuieşti că felul în care *progresează* pregătirea ne face curioşi. Diferenţierea e pe atât de clară pe cât ne va indica sculptarea MAH. Tu, Eva, rezolvi problemele corpurilor dure, iar tu, Diana, problemele corpurilor moi.

— Cum a rămas *fără* picioare? întrebă Eva, incapabilă să-şi scoată din minte imaginea grotescă.

— Nimeni nu pare să ştie precis. A, sunt diferite teorii, rosti cu voce moale Joad. Lăsaţi scârba deoparte, luaţi detaliile de pe bId şi-o să vedeţi.

— E ceva destul de obişnuit în extrateran, preciză Diana.

— Chiar aşa, rezolvatoare de corpuri-moi! Păi de ce nu? Dacă n-ai vreodată de gând să cobori pe gura puţului gravitaţional, nici n-o să ai nevoie de ele. Picioarele nu-s prea de folos la gravitaţie zero. Unii merg până la a şi le amputa intenţionat, or le vând. Oamenii îşi vând orice dacă-s îndeajuns de săraci.

— Faptul că n-are picioare, zise Eva, ar duce cu gândul mai degrabă la genul de tip căruia-i place spaţiul.

— E o presupunere rezonabilă, spuse cu indulgenţă Joad. Deşi unele dintre victimele sale au fost ucise la buza unor puţuri gravitaţionale. Din-Sticlă, ca să ştiţi, nu-i numele lui adevărat. I se spune Jack fiindcă… hmm, fiindcă-i nume de criminal în serie. Şi cu prenumele… nu ştim sigur ce prenume are. L-ar putea chema Prytherch. Nu ştiu cum ar trebui să sune numele ăsta. Ştiţi cum a ajuns să i se spună *Sticlă?*

— Cum?

— A primit o poreclă legată de… hmm, *munca lui.* Aşa omoară acest Jack Spintecătorul al spaţiului. La fel a fost şi cu victimele de pe Lamy3o6, i-a omorât pe toţi şi i-a făcut bucăţele cu *cioburi ascuţite de sticlă.*

Madam Joad o ţintuia cu privirea.

Ce ochi negri! Brr, clar îţi dau fiori, îi trecu prin minte Dianei.

Apoi îşi spuse: o fi Eva mai uşor de-ngreţoşat decât mine, totuşi… bleah!

— Se zice c-ar fi omorât mai bine de o *mie* de oameni, zise Diana, cu o nuanţă de neţărmurit respect în voce.

— Ori un milion, făcu Joad. În funcţie de ce poveste crezi. E sigur însă că numărul de asasinate s-a redus în ultima vreme. De fapt, până la măcelul de pe Lamy3o6, nu mai omorâse de mult! Îi e şi mai greu, normal. *Facem* noi să-i fie. După episodul de pe Lamy306, le-am împărţit tuturor poliţiştilor, forţei civil-militare şi personalului de securitate din Sistem datele lui ADN. Cu astea, fără picioare şi cu reputaţie proastă, o să *sară în ochi.* Fiecare crimă nouă e-un risc pentru el. Nu mai poate acţiona,

ăă, *gratuit.* Sunt sigură că acum, când omoară, o face doar pentru motive foarte întemeiate.

— Şi-a *făcut-o?* întrebă Diana, trădându-şi prin voce nerăbdarea. A omorât iar?

— Dragoste, altfel de ce crezi c-am venit aici?

Cele două fete o priviră.

— Nu vrei să spui că…? începu Eva.

— *Nu* este posibil, zise tare şi Diana, concomitent.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Şi *unul* dintre lucrurile remarcabile la domnul din-Sticlă, rosti Joad cu o figură serioasă, e abilitatea de a *face să se întâmple imposibilul.* Păi, cum altfel! Să scapi de pe Lamy3o6! Ei bine, eu încă sunt pe urmele lui şi am motive să cred că a pus ochii pe preţioasele voastre fiinţe, dragele mele.

— Nu, zise Dia.

N-ar fi trebuit să spună asta. Nu doar vorba, dar şi tonul era greşit. Joad îşi aţinti privirea asupra Dianei. Era neagră aşa cum e neagră apa valului tsunami ce muşcă edificiile unui oraş în ruine, neagră fiindcă a absorbit în ea şi cele vii, şi cele moarte. Aveau culoarea speranţei distruse de disperare.

— Pardon? rosti cu voce glacială.

— Scuză-mă, ăă, că te *contrazic,* zise Diana, simţind că i se aduna sudoare pe buza de sus, dar să stăm un pic calme şi să ne liniştim. Zici că servitorul nostru a fost ucis de *Jack-din-Sticlă.* Afirmi că *vestitul Jack-din-Sticlă* a venit aici şi mi-a asasinat servitorul?

— Exact asta zic, punctă mohorâtă madam Joad.

— Şi după aia ce? A plecat şi gata?

— De vreme ce nu mai e aici, da, zise Joad. Oamenii voştri de pază au verificat, sunt sigură, întregul domeniu. Poliţia a cercetat teritoriul din jur.

— Dar *de ce?* întrebă Diana. De ce să vină pân-aici, să se strecoare prin filtrele noastre de securitate, doar ca să omoare un *servitor.* De ce nu pe noi?

— Eu nu spun că ar fi terminat, observă Joad, al cărei zâmbet revenise.

Tăcere.

— Dar de ce *noi?*

— *O,* drăgălaşo! M-aş fi aşteptat să nu ştie asta sora ta, concentrată cu totul asupra supernovelor-anomalii, dar tu? Sigur ai descifrat existenţa lucrului ascuns, despre care nu vorbeşte *nimeni,* despre care cetăţenii nici nu ştiu că există, dar lucrul despre care discută *în secret* cei care *ştiu.*

— Ce? întrebă Diana, roşind de jenă. Despre ce-i vorba?

Joad, privind către paznici, replică:

— Păi PVL, ce altceva! Ceva pentru care merită să ucizi. Ceva ce ţi-ar putea oferi, dacă o ai în posesie, putere şi bogăţie fără măsură. O tehnologie *peste-viteza-luminii* funcţională.

— Dar ce-are asta de-a face cu *noi?*

Chiar când întrebă, Diana îşi dădu seama şi care era răspunsul la întrebare. Fiindcă reputaţia clanului Argent era bazată pe comoara lor de informaţie, pe abilitatea de a afla lucruri. Dacă era să ştie cineva de vreo tehnologie misterioasă, ei ar fi trebuit să fie aceia.

— N-are a face *de ce,* zise Eva, cu o singură cută orizontală brăzdându-i rădăcina nasului. Vreau să ştiu *cum* ar fi putut face una ca asta.

— Sigur, fata mea minune, spuse Joad. Te interesează mai degrabă *cum*-ul practic decât omenescul *de ce.*

— Vorbesc serios, zise Eva. Casa servitorilor e mereu sub supraveghere, iar toată proprietatea – la fel. În întreaga perioadă relevantă nu a intrat şi nu a ieşit nimeni din casă. *Cum* a izbutit fiorosul Jack-din-Sticlă să pătrundă în magazia aceea şi să-i stâlcească servitorului capul cu barosul?

— *Cum* chiar este o întrebare interesantă, nu? spuse Joad. La *cine* s-a răspuns, mai rămâne *cum?*

— Mai înainte de orice, cum a ajuns pe insulă? Sau pe Pământ, prin toate controalele? De unde putea să ştie măcar că suntem aici?

— Toate sunt întrebări bune, zise Joad.

— Şi cum a pătruns într-o casă zăvorâtă fără să fie observat de niciun sistem de supraveghere?

— Aţi putea să vă întrebaţi: „Cum a scăpat de pe Lamy306?” replică Joad. Nu ştiu cum. Dar el a ştiut.

— Ce *probe* ai că el a fost ucigaşul servitorului nostru?

— O să trebuiască să mă credeţi pe cuvânt. Nu vă pot spune exact de unde ştiu, înţelegeţi că sunt niveluri de confidenţialitate peste niveluri de confidenţialitate. Nici n-ar fi trebuit măcar să aduc vorba de cele trei litere.

— PVL? zise iarăşi Diana. De ce? De ce să vină, să se strecoare în locuinţa servitorilor şi să-i facă zob creierul unuia, pentru PVL? Nu înţeleg, *nu înţeleg şi pace.*

Madam Joad se ridică, îndeajuns de vioaie, dar cu o uşoară sforţare a muşchilor picioarelor în pantofii-târâtori.

— E-un mister, sunt de acord, şi admit că mă lasă şi pe mine perplexă, la fel ca pe toţi ceilalţi. Dar voi o să rezolvaţi sigur totul! MAHmele voastre au, până la urmă, cea mai înaltă preţuire pentru abilităţile voastre întru rezolvat probleme. Cea mai înaltă preţuire.

— Susţii, insistă Eva, că Jack-din-Sticlă *s-a teleportat* în locuinţa servitorilor?

— Nu există teleportare, draga mea. Mi-aţi putea da înapoi pistolul?

Berthezene i-l întinse.

— O să-mi pun servitorii să vă pregătească o casă, madam Joad, zise Eva amintindu-şi cu întârziere de regulile ospitalităţii. Ai vreo preferinţă… pe ţărm sau în interior?

— A, păi n-o să stau, dragele mele, spuse madam Joad fără să se uite la niciuna dintre ele.

— O! tresări Eva, ca şi cum ar fi fost plesnită peste faţă. Te întorci chiar acum?

— Ulanovii nu sunt oameni care să aştepte, zise vizitatoarea şi îşi trecu privirea, lent, peste cele două MAHsurori. Aveţi un viitor strălucit, dragelor, ca artişti în informaţii, *nu mă îndoiesc.* Şi-o să învăţaţi: sunt lucruri care se pot afla situându-te în acelaşi spaţiu fizic cu cineva, lucruri ce nu se pot afla virtual, indiferent cât de bună ar fi rezoluţia.

— Şi ce-ai aflat de la noi, madam Joad? întrebă Diana, căpătând curaj.

— Am aflat, zise în timp ce privirea i se oprea o clipă asupra Diei, care dintre cele două vestite surori merită *atenţie.*

Diana se simţi exaltată, scoasă din bula ei obişnuită de precauţie.

— Oricum, madam Joad, trebuie să vă mulţumim că ne-aţi spus că servitorul ne-a fost ucis de Jack-din-Sticlă, nici mai mult, nici mai puţin. Deşi tot mă întreb cum a apărut, ca prin minune, în locuinţa servitorilor.

— Habar nu am. La revedere, dragelor, zise madam Joad.

***

Îndată după plecarea sa, şi în vreme ce Deno superviza o nouă scotocire a zonei (nu era nimic de găsit; oamenii săi erau deosebit de *scrupuloşi),* Eva şi Diana îşi apelară din nou MAHmele – şi obţinură o imagine şuie, neclară, ce-ţi dădea ameţeli, asta fiindcă ruterele de securitate o rulau printr-o mie de servere aleatorii înainte de a face legătura. Dar erau acolo, amândouă, la braţ una cu cealaltă, plutind în spaţiu, iar spaţiul din jurul lor se lumina cum seva trasă din tulpini îmbujorează floarea[2]. Diana le spuse de vizita madamei Joad, deşi (evident) ştiau deja. Şi nici nu păreau prea îngrijorate.

— Puteţi rezolva împreună misterul ăsta oribil, ziseră la unison.

— Multe *neghiobii* se spun despre flăcăul acela, spuse MAHma Yin. Dacă te iei după zvonuri, ar fi nouăzeci la sută căpcăun şi doar zece la sută om. Dar refuz să cred că-i vreun supraom. E un individ ca oricare. Nu-i nici la călcâiul reputaţiei sale.

— Nu văd *cum* să fi făcut asta, zise Eva. Nu înţeleg, practic, cum se poate face aşa ceva.

— Eşti deşteaptă, spuse MAHma Yang. O să-ţi dai seama.

Înainte de finalul discuţiei, Diana zise:

— Madam Joad a zis că are ceva de-a face cu PVL.

Era greu de desluşit cu o conexiune atât de proastă, dar MAHmele, auzind cele trei litere, părură să se cutremure. Aşa era, sau doar un defect al imaginii?

— Nu-mi dau seama ce ar putea şti o *servitoare* despre asemenea lucruri, zise MAHma Yang, sau ce legătură ar avea cu crima.

Însă tonul vocii îi era straniu. De ce se înfuriase? Diana simţea că o cuprindea aceeaşi intuiţie, acelaşi al şaptelea simţ pe care-l avusese când atinsese o chestiune de nemenţionat; ca să fie şi

---

[2] „The force that through the green fuse drives the flower”, vers dintr-un poem al galezului Dylan Thomas.

mai complicat, i se părea de nemenţionat însuşi faptul că această chestie era de nemenţionat.

— PVL e-o himeră, zise MAHma Yin, cu un surâs neconvingător.

MAHma Yang completă:

— E un nonsens, un non-lucru. E imposibil, doar ştii. Legile fizicii o interzic.

— Că tot veni vorba despre legi, zise MAHma Yang, v-am acreditat pe amândouă ca investigatori Ulanov. Poliţiştii locali trebuie să vă raporteze vouă acum.

— A, deja făceau *asta,* spuse cu dispreţ Diana.

— Rezolvaţi misterul! intonară la unison MAHmele. Să fim mândre de voi, fiicelor!

Şi aşa se încheie conversaţia.

Surorile, un timp, mai zăboviră împreună. Diana, mai mult sau mai puţin din inerţie, căută pe bId ce date erau despre legendarul Jack-din-Sticlă. Trei sferturi mit şi o fantezie improbabilă; restul, viaţa obişnuită a unui disident politic cu înclinaţii criminale şi teroriste. Nu se menţiona nimic în câmpurile de date mai accesibile despre capturarea şi închiderea sa pe asteroid, iar apoi despre – imposibil, magic – evadare. Ulanovii ţineau totul sub un control strict, din vreun motiv sau altul. Asta presupunând că madam Joad nu născocise totul, din motive proprii. Se uită la imaginea feţei lui. Părea la fel de banală ca orice alt chip. De multe ori ucigaşii arată aşa.

— Tot nu văd de ce, zise Eva, care încă nu reuşea să-şi scoată din cap privirea întunecată a lui madam Joad, a trebuit să vină personal. Tocmai de la Ulanovi. La *noi*?

— Ceva e aiurea, spuse Diana. N-a venit doar ca să ne cunoască *personal.* Nu suntem noi aşa de importante. Şi nu poate fi niciun motiv pentru care s-o intereseze moartea unui servitor.

— A venit, atunci, ca să ne intimideze. O vizită personală *este* mai intimidantă decât o apariţie în virtual, până la urmă. Asta înseamnă, ca atare, că a venit să le intimideze *pe MAHmele noastre* – suntem cu ochii pe fete, putem ajunge la ele, le avem la îndemână.

Şi atunci, în clipa aceea, Diana avu unul dintre salturile ei intuitive, un moment de înţelegere, genul de înţelegere instinctivă a naturii umane la care Eva nu avea acces (cu toate că avea cu cinci ani mai mult şi pe deasupra cele şase doctorate).

— Le e frică.

— Ce?

Era aproape o infracţiune să rosteşti aşa ceva, iar Dia nu se putu abţine să nu arunce împrejur o privire neliniştită. Aproape sigur spaţiul era izolat şi ferit de supravegherea directă a Ulanovilor. Dar *aproape sigur* nu erau nişte vorbe prea liniștitoare când se refereau la puterea supremă din Sistem.

— Ulanovii se tem de noi, de clanul Argent.

— De ce?

— Trebuie să-ţi spun pe litere, Eva? Cele trei vorbuliţe, presupun. Crezi că eu *ştiu?* Am cincisprezece ani, iar politica, jocurile de putere şi conspiraţiile nu-s încă de nasul *meu.* Dar asta n-o să ţină la nesfârşit. Şi poţi să pui rămăşag pe ce-ai mai scump că Ulanovii au o sensibilitate sporită la orice iz de revoltă. Se tem ca nu cumva clanul Argent să… nu ştiu ce. Dar e *ceva.*

Eva făcuse ochii mari.

— Crezi că suntem pe cale să…? MAHmele noastre, adică?

— *Nu* ştiu, bine? Dar asta ar explica insistenţa ei neobişnuită pe partea cu Jack-din-Sticlă care l-a omorât pe bietul nostru Leron. De ce el?

— Explică.

Diana introduse nişte date pe un terminal virtual al surorii sale.

— Vezi şi singură. Nu-i nimic aici care să îngreţoşeze o surioară sensibilă, ar trebui să zic… cu toate că a *făcut* nişte lucruri oribile unor fiinţe umane. Dar eticheta lui principală este de asociat îndeaproape cu mişcările revoluţionare.

— Teroriştii, zise automat Eva, dintr-un reflex aproape superstiţios.

— Da, teroriştii. Antinomiştii. Discipolii lui Mithra. Din ăştia. Jack-din-Sticlă e un soi de figură exemplară, sau inspiraţie,

pentru grupurile de teapa asta. Şi-a dedicat viaţa, se pare, răsturnării Ulanovilor.

Eva fluieră, un do diez printre buzele ţuguiate perfect.

— Asta voia să zică Joad? Era felul ei cifrat de a transmite că Ulanovii ne suspectează că am avea simpatii *antinomiste*? „Jack-din-Sticlă e ucigaşul nostru”… *asta* înseamnă?

— Sau dacă nu noi, poate sunt asemenea simpatii printre servitorii noştri?

— Dar cum se poate? Sunt aleşi cu grijă! Trec prin… zeiţă, nici nu mai ştiu *prin câte* niveluri de preselecţie şi evaluare. Cum să se strecoare printre atâtea verificări?

— N-are logică, admise Diana. Sunt multe părţi care n-au logică. Doar dacă…

— Dacă?

— Dacă MAHmele noastre n-au căpătat vreun avantaj proaspăt. Mijloace noi de a exercita presiune. Cele trei litere de care-a făcut atâta caz madam Joad.

— Nu fi ridicolă, zise Eva.

În acea seară fetele mâncară împreună, în iatac. Deno şi Iago mâncară şi ei, la altă masă. Pe geamul deschis intrau mirosuri de sare de mare şi lavandă. Ţârâitul lăcustelor se intensifica şi se potolea pe rând, de parcă aerul însuşi ar fi pulsat. Sau ar fi căscat. Se vedeau siluetele ca de stalagmite ale chiparoşilor, iar deasupra cerul albastru-întunecat al nopţii, presărat cu luminiţe. Erau mai multe în mişcare decât pe loc.

— Când am adus vorba de PVL cu MAHmele noastre, zise Diana, care-şi rumega de mult gândul în minte, a fost de parcă aş fi zis o blasfemie.

Eva o privi.

— Crezi?

— De ce-ar fi secret? Dacă cineva a pus la punct tehnologia superluminică de călătorie… ei, e cazul ca umanitatea întreagă să sărbătorească! Ar însemna libertatea de a merge spre stele! De ce s-ar ţine secretă, de ce ar omorî cineva pentru asta, de ce-ar tresări MAHma Yang când aduc vorba?

— Poate doar s-a ondulat imaginea, zise Eva.

— Ar fi ca şi când fraţii Wright ar descoperi zborul cu aparate mai grele ca aerul şi-ar înghesui datele într-un cip şi *n-ar spune*

nimănui. N-ar fi logic să... împărtăşeşti cunoştinţele? Să faci o copie pentru o virtulume publică.

— Nu-i nicio viteză superluminică, răspunse Eva. Nu există aşa ceva. Şi ar încălca legile fizicii. E un nonsens.

— Şi n-ar fi şi mai ironic? Oameni care se omoară pentru ceva ce *cred* ei că e tehnologie PVL, când o aşa tehnologie nu există! Să omori lume doar pe bază de zvon.

— Oricine a umblat la grădiniţă ştie că viteza mai mare ca a luminii e o aberaţie, zise din nou Eva. Oricine care nu-i SubOm o ştie.

— Tocmai SubOamenii ar fi mai probabil s-o creadă, totuşi, spuse gânditoare Diana. Poate asta-i faza. Dacă ar exista tehnologia, oamenii ar putea să scape din Sistem... nu? Ar scăpa de Pravila Ulanova cu totul.

— Aha, şi dac-am avea o tehnologie ca să ne facă atotputernici şi nemuritori, am fi zei cu toţii, zise Eva. Dar nu există aşa ceva.

— N-ai înţeles. Tocmai, că *ideea* ar putea deveni un simbol, un steag. Un drapel. Un punct de coagulare a revoluţiei.

Eva se înfioră.

— Aş vrea să nu mai foloseşti cuvântul ăsta.

După masă se rugară împreună, apoi se pupară şi fiecare se duse în camera ei.

6. POARTA DE CORN SI POARTA DE FILDEŞ

Diana avea capul plin de mişcare şi electricitate. Toţi le avem aşa. Însă al ei avea un grad de sofisticare neobişnuit printre fiinţele umane. Cugeta aşa: dar dacă ar exista o tehnologie care să încalce legile fizicii şi să permită călători PVL, ar fi permis, cu această încălcare, ca utilizatorul să încalce şi alte legi? Teleportarea, de pildă? Cum Deno făcea o ultimă verificare în camera ei, îl întrebă:

— Domenico, sunt în siguranţă aici?

— Da, domnişoară, răspunse acesta, cât de în siguranţă este posibil.

— Dar dacă un ucigaş s-ar teleporta direct *în* camera mea?

Pe faţa lui Deno se citea perplexitatea.

— Dar, domnişoară, nimeni n-are cum să facă aşa ceva.

— Ai dreptate, zise ea, cuibărindu-se în patul-gel.

Senzaţia era delicioasă, fiindcă gelul o uşura de osteneala cauzată de gravitaţie.

— Iago e pe hol?

— Sigur, domnișoară.

— Trimite-l încoace, vreau să-i spun noapte bună.

Deno plecă şi Iago intră în încăpere. Se opri, de parcă ar fi stat drepţi, lângă pat.

— O, ia loc, Iago, îl mustră Diana. Stai în picioare numai ca să încerci să mă impresionezi… şi nu-s impresionată.

— Prefer aşa, domnişoară, replică el.

Însă pe frunte i se vedeau desluşit picăturile de sudoare, iar muşchii coapselor îi tremurau vizibil de la efortul depus pentru a-l ţine drept. Mândrie, decise Diana, atâta tot. Bine atunci: n-avea de gând să insiste.

— Ai-aaah-goo, rosti ea tărăgănat, crezi că cel mai fioros ucigaş din tot Sistemul Solar o să se materializeze la mine în dormitor, din senin, şi-o să mă omoare?

— Nu, răspuns el calm.

— Ei, haide, Iago, doar ai *auzit* ce-a zis madam Joad. Erai acolo.

— Oricum, nu prea înţeleg cum stă treaba cu acest domn. Am impresia că-i un mit.

Ea zâmbi.

— Ai dreptate, normal. Totu-i politică, păi cum? Toţi aleargă pentru poziţii în MAHfamilii şi Gongsi, nu? Suntem *intimidat abili,* cred. Uciderea Evei şi a mea ar face rău familiei Argent şi le-ar folosi rivalilor noştri. Şi, după acelaşi raţionament, chiar şi să ne *sperie* ar folosi la ceva. Dar, zeiţă… dacă ne-ar vrea moarte, de ce n-ar arunca întreaga insulă în aer, de pe orbită?

— Aşa ceva, zise Iago mutându-şi pe nevăzute greutatea de pe un picior pe altul, ar fi o declaraţie de război.

— Dar poate că spre război se îndreaptă lucrurile, spuse ea cu voce leneşă, afundându-se şi mai bine în patul-gel.

Grijile erau îndreptăţite, presupunea. Doar că vine un moment în care un trup se lasă pradă somnului, iar îngrijorările cele mai acute îşi pierd tăria.

— Puterea şi influenţa Clanului se bazează pe *influenţă,* zise Iago. Orice rival, oricine ar vrea să vă înlocuiască în ierarhie… ei bine, ar trebui să facă mai mult decât să vă căsăpească. Ar trebui să *vă ia locul,* iar asta înseamnă că au nevoie de *informaţiile* voastre. Fără ele n-ar avea cum să-şi consolideze puterea.

— Chiar aşa, spuse Diana.

O lua somnul. Bună, somnule!

— Impresia mea, domnişoară, continuă el cu vocea sa scăzută, ca un zumzet adormitor, asta dacă ţinem seama că nu ştiu detalii, în fine, impresia mea e că în casa asta sunt ascunzători ce conţin informaţii extrem de valoroase. Dac-ar fi distrusă, s-ar distruge şi datele.

— Aşadar, zise Diana neatentă, pe cale să se cufunde în adormire, *ar avea* sens să trimită un asasin ninja în casă, să-mi străpungă inima şi să o decapiteze pe Eva?

Dar, de-acum, bolborosea fără şir. Înclinându-se cu greutate pe picioarele tremurătoare, Iago ieşi din cameră şi sigilă uşa.

Diana dormea.

Visa despre copaci. Un baobab umplea întregul Sistem Solar, care, potrivit logicii din vise, devenise un spaţiu la scară umană, ca o catedrală medievală ori un spaţiu sportiv pentru Jocurile

Olimpice marţiene. Copacul era înalt cât orbita lui Saturn, iar detaliile miliardelor sale de frunze l-ar fi lăsat perplex pe gravorul ce-ar fi încercat să le ilustreze cu tuş şi hârtie. În acest copac locuia toată umanitatea care conta; oamenii de seamă, MAHfamiliile, Gongsi şi directorii lor, poliţia, armata, inginerii. Îi vedeai uşor pe toţi, printre ramuri, cocoţaţi ca nişte păsări. Apoi însă, în vis, Diana privi din nou şi văzu că fiecare frunzuliţă era un bărbat sau o femeie, toţi costumaţi în ceva de-un verde curios; purtau un sacou tubular, verde-închis, ce le cobora pe tors şi picioare, şi o mantie de-un verde mai diluat care-i înfăşură cu totul. Erau miliarde de indivizi de felul ăsta, agăţându-se disperaţi de codiţe şi rămurele. Şi în momentul acela Diana băgă de seamă că printre ramuri bătea un vânt puternic, că totul se legăna şi se zguduia, şi că puzderia de SubCetăţeni era în pericol de-a fi suflată de-acolo. De aceea se agăţau cu atâta febrilitate. Diana, evident, ştia că există un singur vânt în Sistem, adică vântul solar. Aşa că-şi coborî privirea, pe trunchi, până spre baza acestuia. Copacul cel colosal avea rădăcinile înfipte în Soare, răsucite şi pătrunzând adânc în materialul stelei arzânde. Desigur, îşi zise Diana, cum altfel? Soarele strălucea cu la fel de multă putere ca înainte, chiar dacă era acoperit şi cuprins de rădăcini groase cât de-o sută de ori diametrul lui Jupiter. Vântul solar încă sufla către ea, însă, treptat, substanţa solară suferea o schimbare. Luminozitatea-i pălea, căpăta culoarea sângelui, culoarea ardeiului iute roş, părea să se moaie şi să se frământe. Era ceva acolo. Se uită iar, cu ochii mijiţi de suflul vântului solar, şi se tot uită, din nou şi din nou. Era un bărbat, gigantic, de o imposibilă imensitate. Ştia cine-i. Nimeni altul decât Jack-din-Sticlă însuşi; ţinea la piept, strânsă, o carte străveche. Se opri şi se uită la ea cum se ascundea printre rămurele, apoi îi vorbi. Fără să strige, fără să urle, prin vid, şi totuşi îl auzea prea bine.

— Soarele a devenit o mare de sânge amestecată cu sticlă, rosti el. Rădăcinile sug viaţa Soarelui.

— Ce-i copacul ăsta? întrebă ea.

El însă nu răspunse, iar purpuriul Soarelui se întunecă şi mai mult, devenind negru-cafeniu. Se solidifica şi se răcea, căpătând

culoarea lavei răcită de ocean şi transformată într-un strat nou de granit.

— Când va sorbi viaţa Soarelui, bubui vocea lui Jack-din-Sticlă, deodată asurzitoare, Soarele va muri. Se întâmplă chiar acum!

— Arborele nu poate muri, zise ea. În ramuri are codificate informaţii vitale. În materia lui sunt ascunse date secrete.

— Prea târziu, spuse Jack-din-Sticlă.

Rădăcinile negre ale copacului aveau acum aceeaşi culoare ca substanţa neagră a Soarelui, iar Diana ştia că moartea străbătea vasele sale lemnoase şi că în curând arborele întreg avea să se ofilească şi să se transforme în pilitură de fier şi gogoloaie de funingine. Jack-din-Sticlă era vizibil încă, printre rădăcinile învălmăşite, dar vizibil din spate, precum Dumnezeu în Grădina Edenului. Îi venea să-i strige: Cine eşti? Şi de ce vrei să mă ucizi? Voia, mai presus de orice, să-l întrebe: Ce-i în cartea ta? Ştia însă că volumul conţinea, pe paginile făcute din piei albite de animal, întregul şi consistentul secret al *călătoriei cu viteze superluminice.* Şi că acea carte mai conţinea şi răspunsurile la celelalte două întrebări. Aşa că, în vreme ce frunzele începeau să se ofilească în pâlcuri mari pe ramurile din jurul său, strigă:

— Ce-i copacul ăsta?

Apoi se trezi. Când deschise ochii, un lucru aflat cu ea în cameră – invizibil, undeva la coada ochiului ei stâng, ori poate la cel drept, îi şopti: „Tu eşti copacul."

Gemu, străduindu-se să se ridice în şezut şi să se uite împrejur; gelul însă o încurca. Ceru să se aprindă luminile, după care se uită în dreapta şi-n stânga.

În cameră nu era nimeni.

Şi deodată panoul uşii se lumină, şi o reprezentare a lui Deno (cu gluga pe cap, în semn de respect umil) o întrebă dacă era bine şi dacă avea nevoie de asistenţă de vreun fel.

Inima îi tremura precum o frunză în bătaia vântului.

— E-n regulă, zise ea. Sunt în regulă. Dar îmi dau seama acum în ce fel se poate strecura Jack-din-Sticlă în camera mea, cu toată securitatea din lume, şi fără să aibă nevoie de teleportare.

— Să stau înăuntru de veghe, domnişoară?

— Nu, zise Diana, poruncind luminilor să se stingă şi întinzându-se la loc în pat. E un vis, un vis şi atât.

***

Şi Eva visă.

Nu se dusese îndată la culcare. După masă, rugăciuni şi după ce Jong-il îi cercetase camera, descoperi că nu-i e cine ştie ce somn. Ziua fusese plină de peripeţii şi poate că vizita lui madam Joad o neliniştise. Sau simplul fapt al problemei nerezolvate, ca şi lipsa de date suficiente pentru a o aborda, o deranjau. Faptul că o fiinţă umană murise n-o tulbura. Dacă ar fi fost cineva *cunoscut* i-ar fi părut rău; nu era un monstru. Dacă ar fi fost cineva de care îi păsa. Dar nu era cazul, şi ar fi fost artificial să se prefacă a fi afectată emoţional de decesul cuiva necunoscut. Problema o deranja pe ea, lipsa soluţiei la dilemă. Care se adăuga şi la faptul că cercetarea sa curentă nu era terminată.

Intră în virtulume cam preţ de o oră şi mai lucră ceva la chestiunea supernovelor-anomalii. Principala ipoteză avea de-a face cu principiul Pauli şi cu ipoteza că, în circumstanţe fizice extrem de improbabile, şi de aceea deosebit de rare (dar posibile), degenerarea în anumite stări ale materiei aflate în gravitaţie relativ scăzută putea produce o ruptură catastrofală. Se jucă un timp cu câteva ecuaţii creative, solicitând o bună parte din puterea de calcul a casei (fiind noapte, nu era prea folosită oricum) pentru a rezolva câteva milioane de ecuaţii obişnuite. În centrul de-densificării neutronilor, dacă lucrurile stăteau astfel, ar fi trebuit să apară o inechivalenţă guvernată de un set de criterii particulare; începea să creadă, însă, că teoria standard a inechivalenţei nu era adecvată pentru problema pusă de ea. Parcurse atunci câteva noţiuni speculative, dar nu părea niciuna de folos. Şi, ajunsă aici, descoperi – cu uimirea aceea ciudată ce caracterizează adesea stilul de viaţă al celor absorbiţi de cercetări – că *era,* de fapt, obosită. Ieşi din virtual şi se băgă în pat, iar pentru o vreme nu făcu altceva decât să-şi regleze respiraţia la gravitaţia care-o sugruma. Ceva nu se potrivea în peisaj, ceva lipsea, dar ce?

Ceva, în privinţa crimei ăsteia stupide, nu-i dădea pace. Nu trebuia să intre iar în virtulume, era suficient să ceară date pe bId. Verifică iute poziţionările relative ale oamenilor. După ce

fuseseră cazaţi, la sosire, nu mai intrase şi nu mai ieşise nimeni din casa lor. Gărzile, şi Iago, erau conectaţi unii la ceilalţi pentru a-şi cere ajutor în caz de necesitate, iar înregistrările lor arătau că fuseseră în clădirea principală în tot acel timp. Nu trecuse nimeni graniţele proprietăţii. Criminalul trebuia să fie (o banalitate logică) unul dintre servitorii din casa servitorilor. Altă explicaţie nu era. Nu levitase niciun Jack-din-Sticlă, nici nu se strecurase prin interstiţiile materiei pentru a străbate acoperişul.

Joad le tulburase minţile. Atâta tot. Chiar dacă se referise la „Jack-din-Sticlă” nu ca la o fiinţă umană cu acest nume, ci, într-un sens general, ca la „orice criminal periculos”, niciun individ n-ar fi putut face aşa ceva.

Îşi scoase toate acestea din minte, pregătindu-se pentru somn. Acesta, la început, o ocoli cu timiditate, dar nu stătu deoparte mult timp.

Şi Eva visa.

Neuronii din capul său aruncau descărcări şerpuitoare de electricitate prin materialul cerebral, cum ar şerpui vântul printre frunzele unui frasin.

Era acasă la MAHmele ei, în spaţiu. Nu era însă singură, nici n-o însoţea Diana. Era cu un străin, bărbat. Nu ştia cum îl chema.

— Am inventat o nouă cale de transport a oamenilor de pe suprafaţa planetei în spaţiu! Îţi dai seama, doar, că elevatorul plasmaser e stânjenitor şi infrastructura greoaie, iar zborul liber, balistic, consumă resurse, e costisitor şi periculos.

— Şi care-i calea cea nouă? vru Eva să ştie.

— Ce-ţi pasă? zise străinul.

Eva încercă să-şi dea seama dacă pielea îi era atât de închisă la culoare pe cât părea ori arăta astfel de la lumina verzui-închisă din locul acela. Îl *cunoştea?* Aşa i se părea.

— Ce-mi pasă? Astrofizica e specialitatea mea, am şase doctorate, îi spuse străinului, care chicoti.

— Sigur că ai, dar au de-a face cu stelele depărtate. Stele care explodează, deşi n-ar trebui! *Eu* zic de o tehnologie mult mai cu picioarele pe pământ!

— Spune-mi, insistă ea.

— Oh, e-o chestie de origami spaţiu-timp, atâta tot. Dacă locul ăsta e împăturit *peste* locul acela, atunci şi locul acela e

împăturit *peste* ăsta. Fiindcă Universul e infinit. Geometria normală nu se mai aplică la o asemenea scară.

— N-are sens ce spui, zise Eva.

Străinul schiţă un gest, iar ea văzu că are mâinile roşii. Se uită iar şi văzu că pielea fusese jupuită, cum ai trage o mănuşă, şi că jocul muşchilor şi tendoanelor era vizibil, lucind de sânge.

— Intră pe uşa aceea şi-o să îţi dai seama ce spun.

Era o uşă făcută din lumină. Fără să-şi ia vreo precauţie, Eva se prinse de un cablu şi, ţinându-se de el, pătrunse fără greutate pe uşă. De cealaltă parte era întuneric şi gravitaţie; păşi pe o podea plată. Unde sunt? se întrebă, dar ştia unde: întunericul din jur era plin cu scânduri, unelte şi maşinării. Era debaraua în care fusese ucis servitorul. Cineva se afla acolo.

— Cine e? zise.

— Leron, replică vocea.

Instinctiv, Eva dădu să localizeze numele pe bId, însă nu avea bId în vis – nu fusese, ciudat lucru, înzestrată cu unul. Dar nu conta oricum: îşi amintea numele. Leron era servitorul care fusese ucis.

— Nu te văd, zise ea.

— Nimeni nu-i vede pe morţi, replică el.

Însă, cu toate astea, un soi de lumină ceţoasă i se forma în jurul capului. Îi vedea trăsăturile. Faţa îi strălucea, ca a unui înger.

— De ce faci *asta?* îl întrebă.

— Tu eşti experta în stele, nu eu.

Lucirea începea să arate vederii formele nedesluşite ale tuturor obiectelor de acolo: doi roboţi grădinari, tăcuţi şi nemişcaţi, o dominau cu înălţimea lor în partea dreaptă. Era plin de cufere, containere şi globuri, de forme şi geometrii bizare. Aripioare şi adâncituri misterioase în perete. Cleşti şi prăjini atârnând din tavan.

— Trebuie să te avertizez, rosti ea, devenind conştientă de un copleşitor simţământ al iminenţei, de o nevoie de a-i comunica lui Leron în ce primejdie se afla. Cineva o să vină şi o să te omoare! Trebuie să eliberezi acest loc. Nu ştim de ce, sau cine, dar s-ar putea să fie notoriul criminal Jack-din-Sticlă.

Leron scutură din capul lucitor, care licărea din ce în ce mai puternic. Umbrele scăzură şi se retraseră printre obiectele din jur. Era atât de strălucitor că te dureau ochii.

— Pleacă! strigă Eva.

— Nu se poate pleca, zise el.

Un cap de ciocan apăru în spaţiul din spatele lui. Se deplasa pe o traiectorie, neghidat de nimeni, ce-l avea ca ţintă pe el. Forma, rotindu-se şi învârtindu-se, un arc de cerc. Apoi Eva văzu coliziunea dintre o bucată de fier romboidală (materia din care s-ar putea să fie făcute stelele pitice negre) şi capul lucitor al lui Leron. Craniul se sparse sub impact, aşchii de os pătrunseră înăuntru: apucă să vadă, o clipită, interiorul roşu precum magma, schimonosirea grotescă a feţei. Însă presiunea – ştia, ca orice persoană în viaţă, cum funcţionează – îşi genera propria contra-forţă subatomică. Într-o desăvârşită tăcere, capul explodă umplând totul cu o lumină de un alb orbitor. Nu mai vedea nimic. Stătea în furtuna de lumină care-i sufla părul pe spate şi năvălea, cu un freamăt, pe lângă ea. Totul era alb.

Se trezi.

Şi, cumva, simţi că şi sora ei era trează, la ea în cameră. Îi transmise un ciocănit pe bId şi căpătă imediat un răspuns.

— Tocmai am visat, zise.

— Şi eu la fel, spuse Diana. Că m-am întâlnit cu Jack-din-Sticlă. Tu?

— Stăteam de vorbă cu servitorul omorât, iar capul i s-a transformat într-o supernovă, chiar în faţa mea! Aproape *niciodată* n-am mai visat aşa, zise Eva. Dar am rămas cu o convingere.

— Ce anume?

— Că omorul ăsta, spuse Eva lent, uimită de propriile vorbe, *are* legătură cu cercetarea mea. Cele două *merg împreună.*

Diana aşteptă un pic până să răspundă, apoi zise:

— Dragă surioară, e cam *greu* de văzut ce au în comun cele două. Unui servitor i se crapă capul pe Korkura. O stea, la un milion de ani lumină, explodează. Cum ar putea fi conectate?

— Am eu o intuiţie. Intuiţiile nu mă fac să mă simt în largul meu, evident. Nu aşa *lucrez.* Dar, cu toate astea, aşa e, o simt.

— Noapte bună, dragă surioară, zise Diana prin bId.

— Noapte bună, surioară, răspunse Eva.

***

Însă Diana n-avea de gând să se culce. Simţea un glob de lumină în plex, de la surescitare. Aşa că mai dădu un ultim tur prin virtulumea ei personală. Era construit ca să-i ofere acces la câmpuri de date, însă îi lipsea capacitatea de a trimite sau primi mesaje. Din motive de protecţie, desigur. Teoretic, nimeni n-ar fi trebuit să ştie pe unde se aflau ea sau Eva acum. De fapt, cum o dovedea apariţia lui madam Joad, Ulanovii ştiau – dar era lesne de închipuit că Ulanovii ştiau tot. Era mai urgent să afle ce aveau de-a face cu povestea celelalte clanuri, organizaţiile inferioare (Gongsi, miliţiile şi cultele) şi toţi ceilalţi. *Ei* nu puteau şti sub nicio formă. Tentaţia de a-i lovi pe puternicii Argent unde-i durea mai tare ar fi fost prea mare.

BId-ul ei era un sistem complex, securizat. Însă Diana era mai mult decât isteaţă: fusese *concepută* ca să-şi croiască drum prin sisteme complexe. Putea face ce nu putea nicio IA, putea intui căi printre algoritmi haotici. Partea grea nu era să spargă blocajul comunicării, ci să-l spargă în asemenea fel încât nimeni să nu ştie că fusese spart.

Îi luă douăzeci de minute ca s-o facă. Apoi aranjă un sistem de relee-scut ca să-şi protejeze amplasamentul şi transmise mesajul.

Anna Tonks Yu dormea, într-un Conac de pe orbita planetei Marte. Dar se trezi la zumzetul primirii mesajului. Anna Tonks Yu: rivala Dianei, inamicul. Marea iubire a vieţii sale.

— Diana! strigă Anna. Tu eşti? Fată prostovană şi urâtă, m-ai trezit!

— Ce ţi-ai făcut la *păr*? a ripostat Diana. Arată oribil. Mai bine ţi-l tăiai de tot.

Umplea întârzierile în transmisie jucând Go cu IA-ul Casei. Timpii morţi n-o supărau însă, dimpotrivă, i se părea că adaugă savoare conversaţiei. Ce-ar fi dragostea fără anticipare?

— M-ai apelat deci numai ca să mă insulţi! ţipă Anna azvârlindu-şi în sus braţele. E abuz emoţional… o să te dau în judecată la toate tribunalele de sub jurisdicţia Ulanov…

— Când o să fim căsătorite, o să te bat, zise Diana. Ca pe-o soţie de modă veche. O să te bat cu coada măturii.

Jocul îi obstrucţiona partea din stânga-jos a ecranului. Diana îl închise şi-i dădu din nou drumul sub formă tridimensională, pe o reţea toroidală.

— Dacă mă baţi, o să te omor, replică Anna. O să fie un femicid justificabil.

— Şi ultimul lucru pe care-o să-l văd o să fie faţa ta lătăreaţă! strigă Diana în extaz, adăugând: O, te iubesc, te iubesc!

Explozia de intensitate emoţională se diminuă şi pieri pe măsură ce Diana aştepta răspunsul, dar îşi reveni pe măsură ce numărătoarea inversă se apropia de zero.

— Şi eu te iubesc, Diana-să-pici-moartă. De asta ai apelat, doar ca să-mi zici asta? Ce risc! N-ar fi trebuit să mă suni. Poate mi-aş da seama unde eşti, şi poate te-aş trăda inamicilor. Doar că eu n-aş face una ca asta, fiindcă dacă aş face-o te-ar omorî, şi numai *eu* am dreptul să te omor.

Nu aveau să se căsătorească niciodată, desigur. MAHfamiliile lor n-ar fi permis-o. Dar chiar dacă *ele* ar fi putut să se lase convinse, Ulanovii ar fi considerat o alianţă între domeniile Informaţie şi Tranzit ale propriei structuri de putere drept o ameninţare prea mare. Anna şi Diana ştiau asta, iar Diana ştia mai multe de-atât – nu era totuşi sigură dacă Anna avea atâta intuiţie în privinţa naturii umane – ştia că intensitatea afecţiunii lor era *generată* de imposibilitate. Dacă toate obstacolele ar fi fost eliminate, dragostea lor s-ar fi ofilit cu siguranţă. Dar nimic din toate *astea* nu conta.

Diana îi dădu veştile.

— Am de rezolvat un caz de crimă *real,* se umflă ea în pene.

Termină jocul şi alungă tabla. Pe măsură ce numărătoarea inversă se scurgea, Diana se pregăti de reacţia Annei. Aceasta n-o dezamăgi.

Gura celeilalte devenise un O perfect.

— N-are cum, *nicicum!* ţipă Anna. Un caz real, unde? Încerci să-mi zdruncini *minţile*!

— La doi paşi de noi! Unul dintre servitori; avea craniul stâlcit, cu oasele făcute zob, chiseliță, mort ca o stea fără combustibil.

Pauza păru să treacă în zbor.

— De necrezut. De necrezut. De necrezut *la maxim.* Şi-ai rezolvat misterul? întrebă Anna. Ai nevoie de ajutor ca să-l

rezolvi? Sunt numărul unu în Sistemul Solar la rezolvat mistere poliţiste, ştii doar.

— Ce închipuiri deşarte! zise Diana. Iubirea mea, viaţa mea, trebuie să plec. Când o să dau de capăt o să segmentez datele – soluţia o să fie în alt segment, normal – şi-o să văd cum te descurci *tu.*

Pereţii virtulumii sale vibrau, ceea ce însemna că reţeaua-scut era pe cale să se prăbuşească. Se deconectă.

7. ÎNCEPE ANCHETA

În următoarea dimineaţă, Diana îşi începu propria anchetă: ea era Holmes, iar Iago fusese numit al său doctor Watson.

— E în regulă şi se potriveşte la fix, îi zise acestuia. Verifică-ţi bId-ul şi-o să vezi că Watson era *semnificativ* mai în vârstă decât Holmes.

Iago îşi încreţi pielea de sub ochi şi zâmbi. Dimineaţa era scăldată în lumină şi, *măiculiţă,* ce bătrân arăta!

— Iar Eva poate să fie Mycroft, dacă tot e aşa de deşteaptă, adăugă Dia.

— De unde începem?

— De la autopsie, dar asta s-a făcut deja, iar datele-s pe reţea. Te-ai uitat prin ele?

— Presupun, zise Iago cercetând peisajul de-afară, umbrindu-şi ochii cu palma.

Peste mare plutea o pâclă translucidă, însă verdele întunecat al copacilor şi câmpiile de culoarea nisipului se zăreau cu acuitate hiperreală, la fel ca şi casele albe ale oraşului din zare.

— Presupun că autopsia confirmă că moartea s-a produs ca rezultat al unui traumatism cranian.

— Capul i-a fost zdrobit. A fost strivit, lovit până la moarte. Nu avem surprize aici.

O porniră spre locul crimei; ar fi trebuit să fie mai plăcut. Însă ceva îi râcâia bucuria. Mai multe lucruri, de fapt. Unul era Eva. Nu erau ele chiar ultimele surori de pe lume a căror dragoste reciprocă să scapete şi să dispară; însă Diana nu se putea opri să nu-şi spună că era ziua *ei* în trei săptămâni – că *ea* era cea pasionată de cazuri criminalistice – şi-acum, că se întâmplase un omor adevărat chiar la ele în casă, te-ai fi gândit că Eva putea să fie mai mulţumită. Mai ales că seara trecută fusese cât pe ce să i se confeseze; un pic de intimitate, visul său bizar.

Însă, de dimineaţă, se dovedise ţâfnoasă, mâncase singură la ea în cameră şi dispăruse apoi în PI ca să mai lucreze tâmpeşte la tâmpenia de doctorat. Încerca să nu-i pese; însă atitudinea asta rigidă a Evei era destul de *enervantă.*

Cel mai bun tratament pentru disconfortul mental era, desigur, munca. Dia cercetă încă o dată înregistrările de supraveghere ale casei servitorilor, asigurându-se că nimeni nu intrase sau ieşise cu până la şapte ore înainte de crimă. Fiindcă imediat după crimă, evident, oamenii o zbughiseră pe intrarea principală, executându-şi bizarul şi contorsionatul dans al durerii. Toate datele erau negative, la fel ca înregistrările IA-ului casei, care-i arătau că Deno, Jong-il, Berthezene şi Iago se aflaseră cu toţii în reşedinţa principală pe tot parcursul de timp relevant. Nu-i suspecta, evident, dar trebuia, oficial (fraza suna splendid) ca ei să fie *eliminaţi din cadrul investigaţiei.* Despre Eva, IA-ul nu avea date, normal – erau fetele Argent, mai presus de supraveghere. La atâta se puteau aştepta, măcar, la valoarea lor; deşi existau şi avantaje practice în a-şi menţine un profil de date redus. Protecţia, până la urmă, era numele jocului; numele jocului era *protecţie.*

Însă Diana ştia că nu ea era ucigaşul, şi n-ar fi avut niciun sens să se gândească la Eva ca la făptaş.

Se mai punea problema, desigur, a celor care aveau să le *servească,* de vreme ce restul de nouăsprezece servitori rămâneau sub cheie. Îi mai aveau, totuşi, pe Deno, Berthezene şi Jong-il – ca să nu mai vorbim de bătrânul şi credinciosul Iago – ca să le hrănească şi să le dea ce le trebuia. Şi, dacă n-aveau încotro, se puteau îmbrăca şi singure. Alte chestii trebuiau amânate, sau lăsate în suspensie. Apoi, imediat ce Diana îşi dădea seama cine era *adevăratul* ucigaş, servitorii puteau fi eliberaţi şi lucrurile să revină la normal. Aşadar! Aşadar…

Următoarea chestie pe listă era să examineze locul crimei, apoi (îşi frecă uşurel palmele una de alta, încercând să stoarcă un pic de încântare) să interogheze suspecţii. Să interogheze suspecţii! Avea să-i ia la întrebări din plin, ca un Poirot. Aveau să fie poirot-izaţi *cum trebuie.*

Dia, care pregătise un mesaj pentru sora ei, îl trimise în virtulume. Mesajul zicea: „Fii, te rog, Mycroftul meu! Mă apuc să rezolv crimele astea PVL (mersi, madam Joad) şi orice ajutor, dacă-i de la *tine,* e necesar. Ştiu că lucrezi fără contenire şi că-ncerci, spre binele omenirii, să afli de ce-au explodat stelele alea micuţe, aşa că n-o să-ţi cer să te ocupi de ancheta la locul

faptei. Dar, dacă vin cu teoriile mele, o să mă ajuţi să potrivesc piesele laolaltă?”

Multă vreme, de la Eva nu veni niciun semn, iar când în sfârşit apăru ceva pe linkul ei, mesajul nu era nici măcar transmis de un Eva-avatar. Era o simplă enunţare, în trei puncte:

Unu.

Madam Joad a încercat să ne scoată din sărite, ori aşa, de-a naibii, fiindcă Ulanovii au de câştigat din răspândirea confuziei şi disensiunilor printre MAHclanuri, ori ca un punct minor într-o strategie anume, mai vastă. Nu contează. Ignor-o. Legendarul Jack-din-Sticlă probabil că nici n-a ajuns pe Pământ vreodată şi cu siguranţă nu-i implicat în toate astea. L-a menţionat aşa cum povesteşti despre Bau-bau copiilor mici, nu de altceva.

Doi.

Discuţia asta despre „crimele PVL” e-o prostioară şi atâta tot. Nimeni nu poate depăşi viteza luminii. Să spui „crimele PVL” e un alt mod de a spune „crimele imposibile din basme.”

Trei.

Unul dintre servitorii ceilalţi l-a ucis pe Leron, probabil din motive de ranchiună personală. Atâta tot cu povestea asta regretabilă.

Mesajul lovi ca un vânt îngheţat în buna dispoziţie a Dianei. Aşa de formal! Şi, deşi mai degrabă morbid să vorbeşti despre moartea unei alte fiinţe umane – şi tot aşa etc. — putea să fie, de ce nu, *distractiv.* Gata, fata, te-am luat cu lopata. Diana încercă să nu-şi strice cheful. Termină de mâncat, îşi făcu exerciţiile de flexare a încheieturilor preţ de zece minute şi tocmai se acomoda cu pantofii-târâtori (gravitaţia era *ceva* mai puţin opresivă astăzi) când pe conexiune îi apăru un mesaj. Care, de data asta, măcar era transmis de un avatar:

Surioară, scuze că te-am trezit astă-noapte. Visul meu a fost o rămăşiţă mentală de peste zi, aruncată alandala. Ai avut dreptate. Cum se poate să fie *orice fel* de legătură între exploziile inexplicabile ale unor supernove, la milioane de ani lumină, şi asasinarea sordidă a unui servitor de către altul, aici pe Pământ? Ignoră-mă şi distracţie plăcută. Cu drag, Eva.

Dar mesajul, ciudat lucru, o făcea pe Diana să se simtă şi mai descurajată. Probabil că Eva *avea* dreptate. Aproape sigur *nu* era nimic. Iago, prezent când avatarul transmisese mesajul (ca şi Jong-il), păruse la fel de şocat de el, îşi încruntase şi mai mult sprâncenele şi se pierduse în meditaţie.

— Ehei, tutore, îl întrebă cu falsă vioiciune, crezi c-o fi vreo legătură între crima asta şi explozia vreunei supernove pe undeva?

El îşi recompuse expresia, recăpătându-şi chipul de servitor impasibil.

— Ar fi greu de văzut vreo legătură, domnişoară.

Dar nu voia să-l lase în pace.

— Aveai o mutră, acum câteva clipe…

— Ce fel de mutră?

— De parcă ţi-ai dat seama brusc de ceva.

— Mi-am dat seama?

— Exact, zise Diana. Aveai expresia cuiva care şi-a dat seama de o chestie profundă şi importantă.

— Foarte pătrunzător, domnişoară, zise el. E drept, am înţeles brusc secretul vieţii, scopul universului şi am căpătat cheia acestui mister.

Aşa că-l pişcă de braţ şi-i zise că poate să n-o mai facă pe majordomul ironic ci, în loc de asta, să intre în pielea doctorului Watson. Numai că dispoziţia Dianei nu se îmbunătăţea, oricâte floricele i-ar fi adăugat.

Ieşiră la soare şi porniră, cătinel, spre locuinţa servitorilor. Se făcuse deja foarte cald, aerul era albastru precum fumul de ţigară, iar cerurile, deasupra, înţepenite. Un bolid cu reacţie, foarte sus, lăsa pe cer o dâră albă. I se auzea şi huruitul, departe. Restul, altminteri, era neclintit.

Străbătură iarba foşnitoare, mai întâi Diana, apoi Iago şi Jong-il, cu ochii în patru după eventuali atacatori.

Imobilul servitorilor era gol (toţi servitorii fuseseră încarceraţi într-o clădire bine păzită aflată cam la un kilometru, dincoace de pădurea de măslini). Păşind în semiîntuneric, după strălucirea zilei, Diana simţi în stomac un fior de nerăbdare, dar care dispăru iute. Nu era nimic aici. Porni să treacă prin fiecare

cameră, minuţios, dar erau o apă şi-un pământ: pat cu saltea normală, fără gel, desigur, că doar erau servitori, şi o sferă, descuiată, ce conţinea câteva banale obiecte personale. Câteva cipuri de date uşor de scanat de IA-ul casei, conţinând, de obicei, doar texte religioase. Jucării ciudate, papiţoi şi zdrăngănele. Dar nu apucă să treacă prin toate cele douăzeci de camere, fiindcă, după cinci, era deja plictisită. Aşa că reveniră în magazie.

Părea, în acel moment, că spaţiul de depozitare era, totodată, mai larg şi mai puţin înţesat cu lucruri decât la prima sa vizită. Era, desigur, ceva ce-avea a face cu gravitaţia: când revii sub apăsarea ei, la început lucrurile par să se strângă în jurul tău. Nu, era şi altceva, impresia că febrilitatea momentului adunase împrejurul ei spaţiul, ca un şal. Acum, şalul se desfăcea. Ştia de ce. Adevărul urma să fie banal, evident – cum zicea Eva, încă un servitor pocnit în cap cu ciocanul pe vreun motiv de gelozie sau răzbunare prostească. Crezuse, cu o zi înainte, că ar fi putut fi vorba de vreun mister crocant, tare ca o nucă, un mister la fel de adânc precum cele jucate în reţea. Dar, de fapt, nu era aşa. Era ceea ce se numea „lumina crudă a zilei”. Doar că lumina nu era crudă. Era fierbinte şi strălucitoare.

Făcu inventarul: cufere şi sfere de depozitare, saci, unelte de arat, tăiat, săpat şi desţelenit. BId-ul îi indica numele fiecărui obiect şi ocazia de a afla mai multe dacă o interesa. Dar n-o interesa. Ciocanul dispăruse.

//Unde este arma? //

//?? — O armă este un dispozitiv conceput să facă rău sau să apere via… //

Voise să întrebe cu voce tare. Se întoarse spre Iago. Iago îşi încreţise nasul, iar faţa îi arăta precum cea a unei ţestoase străvechi.

— Unde e arma?

— Poliţia a luat-o, domnişoară. E probă şi sunt cerinţe legale de îndeplinit.

— Voiam să-mi dau seama cât e de grea.

— Era un ciocan pentru bătut cuie şi piroane şi alte asemenea. Mai avem unul pe-aici, e exact la fel, spuse el arătând cu degetul.

Fără etichetele puse de bId peste tot, spaţiul de depozitare îşi recăpăta ceva din aerul bizar, straniu. Grilaje de neînţeles, atârnând la doi metri de sol, aripioare largi, ciudate, orizontale, încrustate în zidul însuşi, un pendul ce atârna într-un chip curios din tavan. Localiză ciocanul şi-l apucă de mâner. Coada de lemn se mişcă spre ea, ca şi cum ar fi tras un levier, însă nu era chip să mişte de la podea capul dens de metal. Era, pur şi simplu, prea greu.

— Nu pot să-l ridic.

— E metal masiv, încuviinţă Iago.

— Nu cred că vreunul dintre servitori, transferaţi de la un mediu cu gravitaţie zero într-unul cu gravitaţie completă, ar fi putut să ridice un asemenea ciocan.

— Dar cineva a reuşit, băgă de seamă Iago.

— A, dar am o *teorie.*

— Domnişoară?

Arătă spre robotul de grădinărit din colţ.

— Mă gândeam aşa: sigur, în mod normal un servitor n-ar avea aprobare să opereze ceva atât de scump ca un robot. Dar cel de-aici e făcut special pentru lucrat grădina, nu? Şi mulţi dintre servitori trebuie să fi venit *pour cultiver le jardin*[3]*!* Poate unul s-a folosit de avantajul că putea manipula agregatul ăsta masiv şi şi-a ucis victima aşa.

Gura încreţită a lui Iago se strâmbă.

— Hai, nu fi *aşa,* i-aa-*găău,* a zis ea. O teorie faină, este?

— Mă gândeam doar, domnişoară, zise el fără să i se uite în ochi, ce rost avea să pui robotul *să apuce un ciocan* ca să lovească victima? De ce să nu foloseşti robotul ca să loveşti victima direct?

— Te legi de detalii, cusurgiu ce eşti. Roboţii ăştia sunt… au ceva ce mi-a atras atenţia. Data trecută adică. Au ceva.

Se apropiară de maşinăriile uriaşe, ce-i dominau cu înălţimea.

— Asta, zise Diana, desenând cu degetul mare de la picior, în praful de pe jos, nişte paranteze. Ştii ce-i asta.

— Podeaua, domnişoară?

---

[3] „Pentru a cultiva grădina”, în lb. Franceză.

— Praf! Am citit despre el – particule minuscule de materie. De obicei, pluteşte suspendat în aer, însă sub influenţa gravitaţiei, ca aici, *se adună…* se acumulează. Uite.

Era mândră că ştia cum se poartă praful sub gravitaţie. Asemenea detalii puteau fi importante.

— Praful e pe podea, la fel şi uneltele. Dar uite *aici.*

A arătat spre o porţiune de pe braţul inert al robotului, apoi spre altele, pe umăr şi cap.

— Praful a fost mişcat! Mi-a atras atenţia fără ca măcar *să-mi dau seama.* Auzi, Iago, am visat astă-noapte întregul Sistem Solar văzut de dinafară, de departe, cu toate milioanele de capsule-casă pe orbită. Şi mi s-a părut, atunci, că arătau ca o spumă. Acum însă ştiu ce încerca să-mi transmită mintea mea în vis. Praf!

— A *fost* deranjat, admise Iago cercetând robotul. Dar nu cred că înţeleg ce-nseamnă. Sau dacă înseamnă neapărat ceva.

— Înseamnă că *robotul* a ridicat barosul şi i-a făcut bietului Leron creierul terci. Asta înseamnă că ucigaşul este persoana care *a controlat robotul.*

— Domnişoară, e uşor să verificăm registrul de activitate al maşinăriei.

Puteau, cum să nu.

— Mă aştept să mi se confirme teoria, zise Dia.

Ca să acceseze robotul au fost nevoiţi să apeleze IA-ul Casei: nu fusese pornit deloc, de mai bine de şase luni.

— Şase luni? ţipă Diana. Nu pot să cred!

— Mă tem că este de necontestat. Şi aici se vede pelicula de praf neatinsă, pe picioarele utilajului şi pe podea. Robotul ăsta nu s-a mai mişcat de mult.

— Ce maşinărie mare şi proastă, să *stea* aşa înţepenită în colţ! izbucni Diana, furioasă că teoria ei fusese atât de uşor demontată. Ce rost are?

— Roboţii sunt scumpi, domnişoară, sublinie Iago. Oamenii sunt mai ieftini. În afară de lucrări foarte aparte, cum ar fi construcţii pe scară largă sau RACdroizii contractaţi, aproape niciodată nu e rentabil să se folosească roboţi.

— Atunci ce caută aici bruta asta?

— E o anomalie, presupun. O piesă bună de dat la fier vechi. Probabil a fost cumpărat pentru o treabă anume, mai extinsă, şi lăsat apoi să zacă aici prăfuită.

Diana răsuflă adânc. A naibii gravitaţie făcea tare greu *respiratul.*

— Deci nu despre asta-i vorba. În fine, zise ea. Dar *cineva* a ridicat ciocanul acela şi l-a pocnit cu el pe Leron.

— Din punctul ăsta am pornit.

— Să lăsăm asta, Watson-baston, spuse ea furioasă. Vreau să le pun suspecţilor câteva întrebări, acum!

— O să cer o cabină, zise Iago.

Ieşiră din nou afară şi fu nevoie să aştepte cam un minut până la ivirea bâzâitoare a maşinii.

— Jos capota, cred, anunţă Dia aşezându-se.

Jong-il se aşeză lângă ea, cu arma scoasă, iar Iago pe bancheta din faţa ei. Apoi platforma porni să se deplaseze, cu un zumzet – puţin şovăitoare pe deasupra ierbii mai întâi, apoi găsind un drum pe care să ia viteză.

Curând lăsară reşedinţa mult în urmă. La dreapta Dianei, Mediterana foşnea albastră şi albă de la lumină; soarele de dimineaţă încă nu urcase prea mult pe cer. Era şi briză: curată, cu iz răcoritor de sare. Intrară apoi în interiorul insulei, trecând în viteză pe lângă un şir drept de chiparoşi. Lumina soarelui se strecura printre copaci. Praful se ridica peste şosea în falduri dezordonate, de culoarea aramei. Diana urmărea mişcarea peisajului. Mintea îi rătăcea.

— Aici, domnişoară, anunţă Iago.

Se aflau lângă o clădire pătrăţoasă, cu laturi albe, fără ferestre. Jong-il ieşi primul, apoi coborî şi Diana, stângace, şi rămase un moment aşa, în picioare. Izul ierbos de ulei de măsline. Foşnetul chiparoşilor. Alături de clădire se afla o piscină, cu diametrul de zece metri, ce părea umplută cu ceai verde. Umbra lăsată de clădire închipuia pe iarba uscată un trapez al cărui vârf se cufunda în apă.

Subinspectorul Zarian îi aştepta la uşa principală a clădirii, ferit de soare.

— Bună dimineaţa, domnişoară Argent, zise. Privitor la cei nouăsprezece suspecţi… aţi vrea să fiu prezent când îi interogaţi?

— Nu, răspunse Diana agasată.

O dureau picioarele, dar era plăcut să scapi de căldură intrând pe holul răcoros de la intrare. Doi funcţionari în uniforme negre – poliţişti şi ei, din câte-i arăta bId-ul – luară poziţie de drepţi.

— E o secţie de poliţie, deci? îl întrebă pe Zarian, deşi bId-ul cunoştea, desigur, răspunsul.

Însă voia să-i bage în cap poliţistului cine anume se afla la conducere.

— Nu, domnişoară, replică Zarian. Imobilul îi aparţine familiei Argent, familiei voastre.

— Aveţi vreun suspect principal?

— Ancheta iniţială sugerează că o femelă de douăzeci de ani, pe nume Sapho, ar putea fi responsabilă.

— A mărturisit?

— Nu. Dar avea ceva de-mpărţit cu decedatul.

Senzaţia neplăcută de strânsoare din pieptul Dianei era dezamăgire incipientă. Pericolul era ca nu cumva misterul să fie de doi bani, banal, să fi fost rezolvat deja.

— Nu-mi mai spune, zise ea. Vreau să vorbesc cu Sapho chiar eu.

Intrară cu toţii într-o încăpere frumos mobilată, cu o ferestruică într-un perete. Altă lumină nu era. Dia se întrebă dacă penumbra era mai bună pentru interogatorii decât lumina, dar decise că strălucirea zilei avea să-i fie aliat în scoaterea la iveală a adevărului. Aşa că vorbi cu peretele şi lărgi geamul până ce lumina scăldă din belşug fiecare colţişor al încăperii.

Cu un oftat, Diana se lăsă pe o sofa umplută cu gel. Jong-il luă poziţie lângă ea, iar Iago se aplecă pentru a se sprijini de perete. Zarian puse un scaun în mijlocul camerei, iar unul dintre ceilalţi funcţionari (agent clasa întâi Avraam Kawa, zicea bId-ul) o aduse pe Sapho.

Era o fată tipică de capsulă-ghetou; membre lungi, tremurătoare, o anume dificultate de a-şi ţine capul drept, sudoare pe faţă de la chinul de a face orice. Trebui să fie ajutată

de agent ca să ajungă la scaun şi, în loc să stea, mai degrabă se cuibări în el. Avea părul tuns scurt şi pielea pătată, de un cafeniu-închis. Părea foarte bătrână, dar nu era probabil mai vârstnică decât Diana însăşi; gravitaţia însă îi schimonosea expresia, îmbătrânindu-i figura.

— Bună, Sapho, zise Diana. Ştii cine sunt?

Sapho, oh, părea obosită *ca un cadavru,* chiar aşa: piele fleşcăită, negricioasă şi pungi mari sub ochii înroşiţi. Şi totuşi, observa Diana, fata avea şi ceva drăguţ, în ciuda extenuării cauzate de gravitaţie. Avea ceva direct în privire, un nas lung şi arătos, o bărbie puternică, ascuţită. O fată atrăgătoare. Clipea. Era cotropită de panică sau de extenuare.

Repetă întrebarea.

— Ştii cine-s eu, Sapho?

Sapho înclină din cap infinitezimal şi se porni pe plâns.

— O, domnişoară, o, domnişoară.

Asta, Diana ştia prea bine, se datora acţiunii FEC asupra emoţiilor. Era una dintre neplăcerile tratamentului aplicat servitorilor. Îi făcea loiali, desigur, şi nu interfera cu cea mai mare parte a funcţiilor lor, însă îi făcea mult mai sensibili la emoţii şi, *pentru numele Domnului,* îi văduvea de iniţiativă şi capacitate de acţiune.

— Îl ştiai pe Leron, Sapho?

— Da, domnişoară.

— Cineva l-a omorât. Cineva i-a crăpat capul, ca pe o capsulă cu revoluţionari!

Bocet, bocet, bocet.

— Cine l-a omorât, Sapho?

Alte hohote întretăiate.

— Nu, domnişoară. Nu ştiu, domnişoară. Mi-e frică. Sunt tânără şi eu, mi-e frică şi nu vreau… nu pot… o, domnişoară!

— Cam greu de văzut, murmură Iago cu braţele încrucişate la piept, cum a putut ea să ridice barosul ăla, în gravitaţia asta. Abia dacă-şi poate ţine capul să nu-i cadă în piept.

— Sapho, zise Diana, ei zic că tu l-ai omorât. De ce-ar zice aşa ceva?

— Zic lucruri urâte, domnişoară, fiindcă eu iubesc familia Argent şi familia Ulanov.

— Aud că îl urai pe el, pe Leron. Aşa e?

— Leron era de pe capsula mea, domnişoară. Era un om rău. Şi când eram pregătiţi să venim aici şi să vă servim, îşi băga… nu pot zice cuvântul, domnişoară, e prea urât, în… nu pot spune, e prea urât. O, domnişoară, începu iarăşi să se vaite Sapho, te iubesc aşa de tare, domnişoară! Te rog să nu fii dezamăgită!

Erau noutăţi surprinzătoare, iar Diana îşi luă un moment ca să le digere.

— De pe ce capsulă eşti, Sapho?

Fata conteni din plâns.

— Se cheamă Smirr, domnişoară.

— Şi-l acuzi pe bărbatul ucis că ar fi fost un violator?

— Era un om rău, rău.

— Ştii cine l-a ucis?

Dar Sapho nu făcea decât să plângă şi să scuture din cap.

— Om rău, domnişoară! Te iubesc şi-i iubesc pe Ulanovi! Dar *el…* el nu avea aceeaşi iubire în inima lui.

— Nu ne iubea? zise surprinsă Diana, speriind-o şi pe Sapho cu reacţia ei.

— Nu, domnişoară! Sigur că vă iubea pe *voi.* Doar avea la fel de mult FEC în el ca oricare dintre noi! Doar că FEC-ul, normal – şi aici îşi smârcâi nasul şi tuşi – înseamnă că eşti credincios unui grup, nu la două. Şi-i ura pe Ulanovi! Era un om groaznic, un om rău, un terorist, un anarhist şi un antinomian… zicea că i-ar plăcea să facă bucăţele Pravila Ulanova.

— De asta a fost ucis?

Sapho clipi, apoi clipi iarăşi.

— Era o fiinţă îngrozitoare, domnişoară, zise ea cu voce joasă, după care se puse iarăşi pe bocit.

Diana fu întreruptă de o alertă de mesaj ce-i apăruse pe bId. Când verifică, însă, nu găsi niciun mesaj. Ia stai. Ce? îşi îndreptă atenţia asupra lunii şi auzi din nou bâzâitul semnalului. Îi luă doar o clipă ca să localizeze sursa. O *viespe!* O lighioană reală, vie, ce-şi izbea capul de suprafaţa deschisă spre lumină a peretelui, ca şi cum ar fi putut să-l spargă şi să scape. Dia o privi fascinată.

Nimic nu descuraja mica bestie: se întorcea iarăşi şi iarăşi la geam. Diana se aplecă peste ea şi-şi folosi bId-ul ca să mărească imaginea creaturii. Era dungată ca un tigru din desene animate, avea un cap în formă de nicovală şi nişte semi-globuleţe negre, ca un ambalaj cu bule de aer, pe post de ochi. Aripile erau o învălmăşeală de abur fumuriu. Chiar şi cu setarea pe „lent” dată la maximum pe bId nu se vedeau ca nişte organe în mişcare sesizabile. Mută focalizarea asupra capului viespii: antene curbate, ca nişte coarne de berbec. Căpăţână ca o nicovală. Un monstru.

— Înţeapă, domnişoară, zise Iago din cealaltă parte a încăperii. N-ar fi bine să te apropii prea mult.

Diana îi aruncă o uitătură nemulţumită.

— Sapho… Sapho, spune-mi: cine l-a omorât pe Leron?

— Cred că a fost dreptate, nu omor, domnişoară. Cred că era un om rău. Eu zic că şi-a meritat-o.

— Poliţiştii… ei zic că tu ai fost. L-ai *omorât,* Sapho?

Însă nu făcea decât să se vaite chinuitor şi să icnească nişte cuvinte de neînţeles. Pe Diana o plictisea să vadă aşa ceva. Ceru să fie dusă de-acolo, iar agentul clasa întâi Avraam Kawa o însoţi afară.

— *Ea* părea destul de mulţumită că s-a dus de pe lume, observă Diana. Ce crezi, Iago?

— Cred, domnişoară, zise tutorele-care-nu-era-tutore, că i-am pregătit personal pentru serviciu pe aceşti servitori. Am făcut-o prin intermediul unor consultaţii personale cu madam Argent şi madam Argent. Ar fi trebuit să vă fie servitori personali, domnişoară, şi la fel şi Evei. N-am vrut să riscăm ceva în termeni de moralitate.

— Nu crezi că un revoluţionar şi un ucigaş se pot fofila printr-un asemenea proces de verificare?

Iago ridică o sprânceană, închipuind o săgeată pe frunte. Doar pe cea dreaptă! Cea stângă rămânea pe loc. Ce truc isteţ! îl făcea când şi când, însă, oricât ar fi încercat Diana în faţa oglinzii, nu-i ieşea deloc imitaţia.

— În regulă, cedă ea. Dar dacă nu-i revoluţionar, de ce zice Sapho că ar fi? De ce să-i *mânjeşti* numele? Nu, nu te obosi să

răspunzi. Adu-mi alt servitor să-l întreb şi voi continua cu ancheta.

— Mai întâi să omor viespea? întrebă Jong-il.

***

Adevărul era, însă, că să anchetezi servitori era o *ditamai plictiseala.* O plictiseală pe cinste; o plictiseală cât casa; o plictiseală apăsătoare ca gravitaţia. Fură vărsate multe lacrimi, de către bărbaţi ca şi de către femei, de către băieţi şi de către fete, şi toţi boceau de parcă urlatul ar fi ajuns *la modă,* binecuvântată fie zeiţa. Şi se dădură mulţimi de asigurări de toată lehamitea referitoare la credinţa neţărmurită şi iubirea pentru familia Argent, stârnite de agitaţie, de teamă şi mai ales de FEC. Informaţiile propriu-zise erau foarte puţine.

Ce întrezări Diana, prin toată această frustrantă şi plictisitoare bălmăjeală emoţională, intra la două categorii. Pe de o parte, unii servitori – avea numele pe bId, detalii personale, abilităţi şi capacităţi, semne din naştere şi fişă medicală – considerau că Leron era un om rău. Când li se ceruseră detalii precise, spuseseră la fel cu toţii: era terorist, anarhist, antinomian, îi ura pe Ulanovi şi tot ce era legal, legitim şi ordonat în Sistem. Alţii (Mantolini, Tapanat şi Faber) mai declaraseră şi că era un agresor sexual care forţa atât bărbaţi, cât şi femei la comuniuni sexuale nedorite.

Dar, pe de altă parte, alţi servitori – îndeosebi Poon-si, Tigris şi Oldorando – zugrăviseră o cu totul altă versiune a evenimentelor. Potrivit lor, Leron era un om bun ca pâinea caldă, aproape un sfânt al spaţiului. Departe de a fi vreun terorist sau de a complota, din poziţia sa umilă, întru doborârea clanului Ulanov, era dedicat respectării legii în Sistem, ba chiar se străduia să demaşte lipsa de loialitate a altora. Considerau că acest fapt explica de ce răposase.

— A fost omorât înainte să poată dezvălui că *ea* este o trădătoare şi o revoluţionară, zise o servitoare numită DArch.

— Ea?

— Sapho! Aţi vorbit cu ea? E trădătoare până în măduva oaselor! Se vede, dacă i te uiţi în ochi!

— Să trădeze familia Argent?

Iarăşi, la simpla sugestie a unui asemenea lucru, servitoarea se arătă şocată de-a binelea.

— Nu, nu, nu. Cine ar putea să nu vă fie credincios, domnişoară? zise, iar lacrimile îi apărură în ochi. Niciodată, domnişoară! Doar gândul la asta îmi dă dureri de inimă, doar *gândul!*

— Atunci, poate… să-i trădeze chiar pe Ulanovi?

Dar avea să dureze multă vreme până ce vaietele să se diminueze până la nivelul la care să se poată purta o conversaţie cu sens.

— Da! Da! zise servitoarea într-un târziu. E şarpele din capsula Edenului, e păianjenul veninos. Urăşte legea, ce-i bine şi corect, urăşte tot ce face Sistemul Solar bun de locuit şi eliberat de război. E o criminală!

— Şi… Leron era pe cale s-o dea în vileag, aşa-i?

— Da! Da! Aşa că l-a omorât. A mai încercat o dată, dar acum a reuşit.

— Dar, zise ea verificându-şi din nou bId-ul pentru a-i afla numele, fiindcă altfel servitorii erau mai mult sau mai puţin o apă şi-un pământ pentru ea, dar, D'Arch, de ce n-ar fi *dat-o deja în vileag?* A avut săptămâni să facă asta, înainte să coborâţi aici cu toţii.

Nedumerirea din ochii lui D'Arch era vizibilă.

— Dar a fost un om bun. Ucigaşa e Sapho. Deja am spus la poliţie!

Din locul său, lângă uşă, Iago interveni cu o întrebare:

— Ai auzit de Jack-din-Sticlă?

Efectul fu imediat. Ochii servitoarei se făcură mari, iar culoarea îi păli pe obrajii tuciurii. Se holbă la Iago de parcă ar fi fost diavolul întrupat.

— Jack-din-Sticlă? repetă ea. Păi el e… părintele fărădelegii.

— A fost vreodată pe capsula voastră, D'Arch?

— Nu, niciodată! Da, e peste tot! Dar *eu* nu l-am văzut niciodată. Se spune că poate ucide pe oricine din Sistem şi că e decis să pună capăt domniei armonioase şi ordinii Ulanovilor!

— Dacă poate ucide pe oricine, zise Diana, suficient de rezonabilă, atunci de ce nu-i omoară pe Ulanovi şi cu asta basta?

Era, îşi dădu seama de îndată ce rosti cuvintele, un lucru cutremurător de spus cu voce tare. Dacă se arătase bulversată de numele lui Jack-din-Sticlă, acum era peste poate de uimită că cineva putea rosti aşa ceva cu voce tare. *Omoară pe Ulanovi* – vorbele astea, împreună, erau probabil vreo infracţiune în sine.

— Niciodată! icni D'Arch. Nimeni n-ar putea să facă aşa ceva.

Agentul clasa întâi Avraam Kawa o scoase de acolo şi aduse înăuntru altă servitoare; pe acesta o chema Carna. BId-ul Dianei o înfăţişa în date de bază, dar nu explica de ce părul uscat îi căpătase un asemenea aspect cărunt la vârsta de doar douăzeci şi unu de ani, nici cum se alesese cu cicatricea în formă de V de sub ochiul drept, ce aducea cu epoletul unui caporal. În privinţa ei, Diana avu îndată impresia unei personalităţi combative, imperfect ascunsă de atitudinea, mai potrivită, de respect umil proprie servitorilor. Susţinu fără să clipească privirea Dianei şi, spre deosebire de majoritatea celorlalţi anchetaţi, nu plângea, însă avea şi ea idei clare despre cine-l omorâse pe Leron.

— *Ea* a făcut-o.

— Cine? Sapho?

— Corect. A mai încercat o dată, în matahalele ameţite, să ştiţi.

— În ce?

— În matahalele *ameţite,* domnişoară, zise iarăşi femeia, pronunţând mai răspicat de data asta.

BId-ul Dianei îi înfăţişă *//dispozitive mari tip centrifugă în care simularea gravitaţiei e folosită pentru a dezvolta oasele şi muşchii înainte de trimiterea unui servitor de la gravitaţie zero la gravitaţie sporită//.* Intrigată, căută date mai multe. Nu aduceau cu maşinăriile ştiute de Dia, cu excepţia principiului de funcţionare. Erau, de pildă, mult mai voluminoase şi fără condiţii atât de civilizate. Se părea că servitorii petreceau acolo *zile întregi,* în cuştile ce se învârteau cu iuţeală. Dispozitivul avea grilaj şi supapă de evacuare, de vreme ce viteza era mare şi continuă, nu precum maşinăriile cu care era învăţată Dia. Ca atare, vomitatul era ceva obişnuit, atât la începutul, cât şi (statistic) la sfârşitul procedurii. Mortalitatea era între 0,7 şi 1,5, în funcţie de fabricant. Fracturile de stres se produceau în 3,4

până la 4,5 la sută din cazuri, dar cea mai mare parte erau uşor de reparat.

Dia întrebă:

— Dar *cum* a încercat să-l omoare?

— Domnişoară, aţi văzut vreodată ameţiţii?

Dia râse.

— Nici n-am auzit de aşa ceva până acum.

— O, domnişoară, sunt multe feluri de a face rău cuiva acolo. Acolo a fost omorât şi Petero.

Avea un ten de un cafeniu opac, însă pielea de pe interiorul pleoapelor – micuţa peliculă vizibilă între globul ocular însuşi şi pielea feţei – era neagră, ca un rimei natural. Aproape că o făcea să pară că are suflet.

— Cine?

— Petero era cel mai bun amic al lui Leron. Erau *prieteni* la cataramă de ani întregi. Dar Petero şi-a rupt gâtul în manechinii ameţiţi, în timp ce se obişnuia cu gravitaţia. E o lecţie dură.

— Deci… prietenul cel mai bun al lui Leron a fost ucis încă dinainte să coboare aici?

— A murit, da.

Diana se uită în spate, spre Iago.

— E adevărat?

Iago îşi verifică propriul link, sau scoase din memorie informaţia, imposibil de spus după expresia-i impasibilă.

— Gât rupt, aşa este.

— Accident?

— Accidentele se produc, da, în aceste dispozitive de aclimatizare, domnişoară, zise Iago. Şi uneori asemenea accidente sunt fatale.

— Dar l-a *ucis*… hm, cineva?

— Petero Grenadine, din capsula-ghetou Smirr?

— El, da.

Iago strânse buzele, indecis.

— S-a cercetat cazul, desigur. Nimic nu indica faptul că ar fi fost vorba despre o crimă. Ai putea spune, cel mult, că n-a fost raportat cu destulă promptitudine. Dacă ei – mă refer la ceilalţi servitori din dispozitiv – dacă ar fi dat imediat alarma, poate că

ar fi putut fi salvat. Dar, până să fie observat, decedase. Moarte cerebrală.

— De ce *nu au* sunat imediat alarma? vru să ştie Diana. Pentru numele zeiţei, se putea salva viaţa unui om!

— Poate nu era popular, sugeră vag Iago.

— Era foarte po-pu-lar! izbucni Carna luându-l la trei păzeşte pe Iago.

Apoi însă îşi întoarse privirea spre Diana şi gemu, cu ochii umezi.

— Vreau să zic, domnişoară... n-aş vrea să contrazic pe nimeni, dar era un bărbat de calitate. La fel şi Leron. Niciunul nu merita să moară.

— Ai avut, ăă, întrebă Diana simţind natura transgresivă a întrebării ca pe o căldură umflându-i-se în piept, odată cu un val de adrenalină – doar era anchetator! Putea întreba orice, indiferent cât de deocheat – ai avut relaţii sexuale cu Petero?

Carna păru oripilată, apoi vlăguită, şi în cele din urmă şi-a proptit privirea în duşumea.

— Of, domnişoară, zise cu ruşine în voce, o asemenea întrebare de la o tânără domnişoară!

— Ai făcut-o?

— Domnişoară, trebuie să înţelegeţi cum merge lumea, când creşti într-o capsulă de la periferie – moralitatea, puritatea, bunătatea şi ordinea din viaţa *voastră,* a binecuvântatului clan Argent, sunt greu de menţinut într-un *asemenea* loc. Familia Argent străluceşte ca argintul luminos al lui Ra-Allah însuşi! însă în capsule...

Vocea i se pierdu.

— O să iau asta ca pe un da, stabili Diana, nespus de încântată că atinsese (aşa credea) un punct important. Nu doar important, dar şi foarte de adulţi! În fine, urma să facă şi ea şaisprezece în două săptămâni. Şi cu Leron la fel?

Carna nu scoase o vorbă.

— Am înţeles, zise pe un ton grav Diana, deşi expresia ei de dezaprobare exterioară nu-i reflecta jubilaţia interioară. Era ceva de căpătâi, nu?

Încercă iarăşi să împungă orbeşte.

— Bun, şi avea relaţii sexuale şi cu Sapho, nu? Leron adică?

Carna o privea cu ochi mari. Expresia era ori de minunare înaintea unei presupuneri atât de eronate, ori de uimire la confruntarea cu perspicacitatea Dianei. Diana nu ştia care era mai probabilă. Insistă:

— *Asta* a fost? Gelozie sexuală… I-ai *omorât* pe Leron fiindcă avea relaţii sexuale cu altă persoană?

— Nu, icni Carna încruntând din sprâncene.

Părea perplexă. Ori furioasă. Furie era? Şi dacă da, se înfuriase fiindcă lucrurile ieşiseră la iveală? Sau fiindcă fusese acuzată pe nedrept?

— Leron şi… — dar numele-i ieşise din minte; Diana căută rapid prin logul bId-ului – Leron şi *Sapho* s-au dus în depozit să aibă relaţii sexuale. I-ai urmărit şi i-ai ucis.

— Nu! izbucni Carna. Nu sunt criminală. Şi presupuneţi că aş fi făcut… făcut… – mi-e prea jenă să numesc activitatea – *aşa ceva?* Pe gravitaţia *asta?*

În fine, Diana recunoştea expresia de pe chipul ei: nu-i venea să creadă ce auzea.

În cele din urmă, toţi servitorii fură interogaţi, cu toate că Diana îi rezolvă rapid pe ultimii cinci. În informaţii erau multe zgomote de fond şi redundanţe; aflându-le, în maniera marilor detectivi, Diana nu se simţea mai înţeleaptă acum. Cam jumătate dintre servitori credeau că Leron fusese un drac împieliţat, trădător, bătăuş, violator, revoluţionar şi om cât se poate de ticălos, şi că moartea-i era binemeritată. Cealaltă jumătate îl socoteau forţa binelui în Univers, un sprijinitor bun la inimă al clanurilor Argent (evident) şi Ulanov, întruchiparea în formă umană a dreptăţii. Cei din urmă se simţeau înclinaţi să creadă că servitoarea pe nume Sapho îl omorâse. Cum de fusese în stare să ridice barosul şi să i-l trântească în cap – şi de ce nu se ferise, pur şi simplu, Leron – nu putea spune nimeni.

— Ai interogat pe toată lumea, băgă Iago de seamă. Acum?

Cei doi erau singuri în camera de anchetă. Poliţiştii se retrăseseră discret. Diana se cufundase într-un scaun cu gel şi respira întretăiat.

— Nu pe toată lumea. Pe *tine* nu te-am interogat.

— Pe mine, domnişoară? replică tutorele, retrăgându-se în formalismul evaziv al vechii atitudini de majordom. Vă

reamintesc faptul că alibiul meu a fost precis determinat şi că asta mă scuteşte de orice suspiciune.

— Nu ca *suspect,* ii-a-go, tărăgănă ea. Ce prostuţ *eşti.*

— Răspund bucuros la orice întrebare, domnişoară, evident că da, rosti el cu un aer îngheţat.

— Hai, nu te-nfoia aşa cu mine, satir bătrân ce eşti. Vreau să te-ntreb despre politică.

— Politică, repetă Iago. Cum adică?

— Ştiu că-ţi place să-ţi *ascunzi* adevărata importanţă în cadrul familiei sub un văl de neştiinţă, zise ea. Dar, cu toate că-s tânără şi uneori *mă ia valul,* proastă nu sunt. Cum să-ţi spunem… consigliere?

Iago nu-şi putu opri un zâmbet. Ba chiar pufni scurt pe nări, cel mai apropiat lucru de un hohot de râs.

— N-aş folosi un asemenea vocabular înaintea părinţilor tăi, domnişoară Diana, o povăţui el.

— Ha?

— E un termen de-al mafiei.

— Şi? Mafiile sunt organizaţii cu totul respectabile. Au locul lor în structură şi în ierarhia puterii, sub umbrela Pravilei Ulanova.

— Chiar aşa, zise Iago. Miliarde de fiinţe umane, majoritatea trăitoare în Periferie, care n-au nimic de pierdut – un vast potenţial pentru haos, anarhie şi distrugere. Ordinea poate fi menţinută doar prin recurs la un corp larg şi variat de păstrători. Mafioţii au şi ei un loc în schema lărgită a puterii, cum spui. Dar e unul *cu câteva niveluri mai jos* de clanul Argent. S-ar putea să o scoţi la capăt zicându-mi „director non-executiv”, asta numai fiindcă jargonul Gongsi e mai puţin *subteran.* Însă lucrul la care ţin foarte mult, madam Argent şi madam Argent este…

— … Este locul nostru. Ştiu. Suntem subordonaţi doar Ulanovilor. Ştiu. Crezi că nu? O să fie familia mea cândva, *clanul* meu. Al meu şi al Evei.

Iago se abţinu să replice, dar se abţinu într-un fel ce implica faptul că acea eventualitate nu era chiar atât e bătută în cuie pe cât sugera, încrezătoare, Diana. Fata îl privi prin aerul limpede şi buimăceala gravitaţiei.

— Ce-i?

Dar el clătină din cap, zâmbind încă.

— E un test, ştiu, spuse ea, simţindu-se ostenită deodată.

Ba chiar închise ochii. Dar nu era timp de somn acum.

— Totul e un test. Nu mă-ndoiesc că MAHmele noastre ne iubesc pe amândouă, dar totul *trebuie* să fie un test, nu? Ca să descopere dacă suntem vrednice sau dacă vom fi vreodată, sau, să mă ajute zeiţa, care dintre *noi* va fi vrednică. E aşa o – aici trase lacomă aer, făcu ochii mari şi slobozi apoi, cu un oftat, conţinutul plămânilor – plictiseală! concluzionă. E plicti, plicti, plicti.

— M-ai întrebat despre politică, domnişoară Diana, zise Iago. Pot să-ţi zic asta: pentru cineva ca tine, membru important al uneia dintre cele mai puternice familii din Sistem, totul *este* politică. La fel şi pentru domnişoara Eva, oricât ar încerca să se refugieze în adâncurile spaţiului cu cercetările ei astronomice abstracte. Prezenţa voastră pe *insulă* e politică.

— Te aştepţi la un atac asupra familiei?

— Da.

— De unde?

— Dinspre vreo altă MAHfamilie.

Preţ de o clipă, Diana a simţit o împunsătură de panică gândindu-se la conversaţia cu Anna Tonks Yu. Însă Anna nu ar fi trădat nicicând iubirea lor. Şi, oricum, nu ştia nimeni, nici familia ei, nici a Annei. Nici măcar Iago n-avea habar că ea trimisese mesajul acela; era deci improbabil că vreun duşman reuşise să-l intercepteze.

— Care?

— Nu ştim sigur. Poate clanul Aparaceido. Ori clanul Yu.

Inima Dianei zvâcni, precum zguduirea epileptică de care e cuprinsă o muscă între două momente de nemişcare absolută. Zvâcnetul trecu apoi, cum se întâmpla mereu. Aşa neghioabă cum era (şi asta o ştia prea bine), iubirea dintre ea şi Anna nu era pentru aici-şi-acum, ci pentru posteritate. Era o iubire ce apărea printre oameni doar o dată la o sută de ani. Şi nici măcar nu se întâlniseră în persoană!

— Pot pricepe de ce militarii ar… zise uitându-se în podea ca să ascundă umezirea momentană a globilor oculari. Văd, adică, de ce clanul Aparaceido s-ar gândi să ne lovească. Au propriile sisteme de strângere de date, nu la fel de eficiente ca ale

noastre, desigur, sau la fel de bine integrate în populaţia Sistemului. Dar, cum or fi, le au. Însă familia Yu? (simpla menţionare a numelui făcea să-i bată inima mai repede!) Ce-ar avea de câştigat clanul *transporturilor* dacă ar distruge structurile noastre de informaţii? Nu au nimic comparabil. Şi Ulanovii ar permite oare asta? E o strategie care nu poate fi decât pierzătoare, aşa-i?

— O analiză frumoasă, domnişoară, zise acid Iago. Dar cu deficienţe în anumite locuri. Mai întâi că e cam învechit să priveşti MAHfamiliile ca pe entităţi cu abilităţi unice. Noi înşine nu suntem limitaţi doar la informaţii şi rezolvare de probleme, aşa cum nici clanul Apareceido nu execută doar operaţiuni militare; sau clanul Kwong, care nu se ocupă exclusiv de taxare.

— Ai spus cumva *noi?* întrebă ea, o mică înţepătură ca plată pentru severitatea răspunsului.

La rândul ei, văzu, atunci, ceva ce nu mai văzuse încă. Îl văzu roşind pe Iago. Ori, mai degrabă, văzu două pete roşiatice, culoarea lui Jupiter, cum se profilau pe obrajii lui, cum rămâneau acolo câteva secunde şi cum se dizolvau la loc. Iago o privi drept în ochi şi vorbi cu voce calmă, dar ea îşi dădu seama că-l stârnise.

— Ai dreptate, domnişoară, rosti el scorţos. N-ar trebui să vorbesc ca şi cum aş face parte din familie. Nu fac parte, nu sunt decât un servitor, un tutore. Cu toate acestea, îmi vei permite să adaug nişte nuanţe analizei tale. Ulanovii prezidează asupra unui spaţiu pentru care au dus lupte grele, unul pe care l-au păstrat prin aplicarea strictă a Pravilei Ulanova. Simpla impunere a legii îşi ia partea leului din energia lor. Nu au ataşamente personale faţă de niciuna dintre cele cinci MAHfamilii, nu mai mult decât cu vreo Gongsi oarecare, cu vreo miliţie, poliţie, mafie, cult, bandă sau religie. Dacă entităţile acelea păstrează relaţii bune între ele ori se distrug una pe alta le e, până la urmă, indiferent Ulanovilor, aşa cred, dacă nu cumva conflictul ameninţă Pravila şi ca atare poziţia lor. Conflictele mărunte, dacă nu se transformă cumva într-un război total, au prea puţine şanse să facă asta. Istoric, de fapt, Ulanovii s-au temut de un singur lucru.

— Revolte populare, zise Diana, dornică să-l calmeze.

Se simţea o proastă că-l întărâtase, fiindcă, deşi era arţăgos, bizar şi nespus de bătrân şi de ridat, ea avea o slăbiciune pentru el. Şi nu-i putea pune la îndoială credinţa.

— Asta e. Cifrele implicate ar putea duce la o situaţie de neimaginat, zise Iago. Dar până de curând – Ulanovii înşişi, familiile de sub ei, Gongsi de sub familii şi celelalte organizaţii – au *păstrat* pacea. Marginea geme de viaţă umană, e drept, dar e vorba de un roi dezorganizat, cu multe discontinuităţi interne. Iar viaţa, acolo, e precară; dacă vreo regiune de capsule-ghetou arată vreun semn de nemulţumire populară, e simplu să distrugi un eşantion reprezentativ de capsule şi să ucizi un număr exemplar de nemulţumiţi.

— Faci să sune asta aşa de cinic!

— Situaţia, replică imperturbabil Iago, se prezintă astfel: pierderile de vieţi în prezent puse în balanţă cu pierderile de vieţi la scară largă pe care le-ar aduce o revoluţie. Dar situaţia se schimbă.

— Cum?

— Madam Joad însăşi a adus ieri vorba de cele trei litere ce necesită atenţie.

— PVL? zise Diana. PVL cea imposibilă?

Râse în hohote.

— Cred că asta ar explica de ce familia Yu ar putea fi interesată. Transport *plus viteză superluminică,* asta ar deschide pentru ei un nou bulevard al înavuţirii! Şi clanul Aparaceido: militarii, *evident,* o să fie interesaţi să-şi facă flota mai rapidă. Mai rapidă decât ar fi posibil, zise şi-şi dădu o palmă peste picior. Şi ei cred că avem secretul! Cred că-l ştim! Doar ne ocupăm cu informaţiile. De aceea, brusc, vor să ne distrugă? Ah, ştiu c-au vrut s-o facă de mult timp, dar asta ar explica de ce ameninţarea e atât de *imediată.*

— În eventualitatea că tehnologia ar deveni realitate, există numeroase necunoscute. Deşi ai dreptate când spui că ar putea genera averi enorme.

— Suficientă bogăţie cât să permită unei MAHfamilii să pună la îndoială supremaţia Ulanovilor, poate?

— Domnişoară! se răţoi Iago. Să vorbeşti aşa înseamnă să comiţi infracţiunea de trădare minoră, potrivit Pravilei Ulanov.

— În regulă, gata. *Nu* susţin revoluţia. Dar ar fi una dintre griji, nu? Dacă ar exista o asemenea tehnologie şi, hai, de dragul discuţiei, să zicem că ar fi rezonabil de ieftină… atunci întreg jocul s-ar schimba. Populaţia ar da năvală la stele depărtate, ca să scape de braţul lung al Ulanovilor. Departe de capacităţile de taxare ale clanului Kwong.

Iago o privi lung, preţ de câteva secunde, apoi zise:

— Chiar aşa.

— Iago… noi *avem* tehnologia asta PVL?

— Prin noi, domnişoară Argent, vrei să spui clanul Argent?

— Bine, tutore sensibil ce eşti, cloncăni ea. N-am vrut să te simţi *exclus,* să ştii. *Eşti* o parte vitală a clanului, cu toate diferenţele genetice. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare: o avem?

— Nu, domnişoară.

— Tehnologia în sine? Sau informaţiile care să ducă la ea?

— Niciuna, nici alta, domnişoară.

— Sigur că nu! sări ea, triumfătoare. Fiindcă e imposibilă potrivit legilor fizicii. Dar lumea *crede* că o avem?

— Există, zise judicios Iago, *sugestii* că datele privitoare la construirea unui asemenea motor ar putea exista pe undeva.

— În Periferie, sigur. Începe să capete sens. Probabil despre asta trăncănea bătrâna Joady – dacă Jack-din-Sticlă (adică agitatorii revoluţionari) ar pune mâna pe planurile unui motor PVL, rebeliunea ar deveni mult mai probabilă şi cu mult mai multe şanse de succes. Când au aterizat pe insulă ăştia douăzeci de servitori personali, te-ai ocupat tu de ei?

— Să mă ocup, domnişoară?

— Da: să-i iei la întrebări, să-i verifici, ceva de genul ăsta?

— Cad în sarcina mea, da. În a mea şi în a altor persoane. Mai avusesem de-a face cu ei şi da… am vizitat locuinţa servitorilor în noaptea de dinaintea crimei.

— Şi?

Iago o privi.

— Şi ce, domnişoară?

— Poţi să-mi spui ceva care să mă ajute să rezolv marele-mister, dragul meu tutore? Au existat tensiuni? Ai dat peste vreo ceartă, ai auzit ca să ameninţe cineva cu moartea pe altcineva, genul ăsta de lucruri?

Cum Iago clătină din cap, fata adăugă:

— Discutau cumva în şoaptă despre PVL?

Îi pândea reacţiile, însă – după ce roşise atât de surprinzător – se controla prea bine ca să dezvăluie ceva.

— Şi Jack-din-Sticlă, au zis ceva de el? Pândeşte în umbră?

— Stilul ăsta de anchetă e destul de stângaci, nu, domnişoară? Pentru cineva cu… talentele tale?

Îl fixă cu o privire mohorâtă.

— O, cred c-am anchetat destul oamenii pe ziua de azi, mersi *frumos.*

8. OCEANUL ALBASTRU AL LUI „DE CE”

Diana ieşi din clădire târându-şi picioarele încălţate în pantofi-târâtori, drept pe lângă poliţiştii aflaţi în aşteptare. Nu răspunse slugarnicelor „La revedere, madam Argent” şi „Să ne spuneţi dacă vă putem ajuta cumva.”

Căldura şi strălucirea orbitoare a soarelui necruţător. Un cor de lăcuste ţârâind.

Ajunse la cabină un pic înaintea lui Iago.

— Vreau să înot, îi zise, ştii unde.

Până pe coastă, drumul era scurt, apoi doar câteva hurducături, cât maşina îşi transformă roţile de gel în nişte picioare butucănoase, coborându-i pe povârnişul pietros. Plaja însăşi era netedă, lată şi albă; absolut goală, desigur. Când Diana deschise portiera, aerul clocotit pătrunse înăuntru. „Nemaipomenit” zise ea, străduindu-se să iasă. După-amiaza era extraordinar, nespus de fierbinte. Cât urcară înapoi Berthezene şi Jong-il, în căutarea unei ridicături de pe care să stea mai bine de pază, şi lăsându-l pe Iago să aştepte cu hainele ei pe semiluna de nisip alb, se dezbrăcă şi intră, nesigură pe picioare, în valurile mici. Apa era atât de răcoroasă că o făcu să ţipe şi să râdă.

Făcu pluta, bucurându-se că apa o ajuta să mai scape de gravitaţia nemiloasă. Diana îşi dădu seama (nu era, evident, sigură, raţional vorbind, însă intuitiv părea corect) că avea toate informaţiile necesare pentru rezolvarea misterului. Însă existau mai multe căi de a le alătura, iar creierul său refuza să găsească coordonarea mozaicului conceptual. Verificarea servitorilor. Capul zdrobit al cuiva. PVL. Revoluţie. Aripioare de cârmă pe o navă spaţială. Aripioare? Cine posedă *aripioare*? Peştii.

De ce îi tot veneau în cap *aripioarele* astea?

Se depărtă şi mai mult de ţărm. Lumina se curba şi se ondula prin apă. O apă aşa de limpede! Rece, albastră şi de culoarea Perspex-ului până pe fundul nisipos, cu excepţia locurilor unde bătea soarele, care erau ceva mai galbene şi un pic neclare.

Dar nu îi luă mult să obosească, iar peste puţin timp reveni pe plajă şi se întinse cât era de lungă pe prosopul-inteligent întins

de Iago. Acesta stătea ferindu-şi faţa: un timp, fata rămase aşa întinsă, lăsând soarele să-i intre în piele. Şi niciuna, nici două se şi uscă.

Se auzeau triluri de păsări, un amestec necontenit de sunete ca de flaut, destul de plăcute urechii, de fapt. Briza mirosea a sare, a măslini, a răşină şi a *căldură.* Dogorea! Şi era chinuitor că auzea păsările atât de bine, fără să le poată vedea însă. Întinzându-şi puţintel gâtul, văzu pâlcul de copaci din susul pantei stâncoase, înţesaţi de inflorescenţe ca de zahăr. Poate că păsările erau acolo.

Întrebă, după un timp:

— Câţi ani ai, Iago? Eşti *foarte* bătrân, nu?

— Mai bătrân decât tine sigur, domnişoară, răspunse acesta fără să întoarcă faţa.

— Dar cu *cât?* zise Diana ridicându-se în şezut şi înfăşurându-se cu prosopul. Întoarce-te spre mine, pentru numele zeiţei. N-oi vrea să vorbesc cu spatele tău.

Iago se ridică pe picioare – direct în capul oaselor, ca şi cum ar fi luat poziţie de drepţi – şi întoarse capul, gata să îndure.

— Apare în bId, evident.

— Pe tine te întreb.

— Am 45 de ani, domnişoară Diana.

— O, eşti bătrân *bine!* Dar să ştii că arăţi şi mai bătrân de atât.

— Am stat mult în spaţiu, iar timpul trece… altfel acolo.

— Eu mi-am petrecut *aproape* toată viaţa pe orbită! chiui Diana, şi ştiu cum trece timpul pe acolo.

— Păi, când am zis spaţiu, replică Iago cu o lucire stranie în privire, m-am referit, presupun, la un loc ceva mai departe.

Dar Diana nu era prea interesată.

— Ai deci patruzeci şi cinci, standard, iar eu am şaisprezece. E o prăpastie. Nu ne-am putea niciodată căsători, la o diferenţă de vârstă ca asta, nu?

— Diferenţa de vârstă e cu siguranţă o barieră, încuviinţă cu răceală Iago. La care se adaugă statutul, averea, influenţa politică şi atâtea altele, ce ne fac spectaculos de puţin potriviţi. Eşti frumoasă, eu sunt urât. Mamele tale ar pune să fiu ucis dacă aş profita cumva de pe urma poziţiei mele. Şi, mai ales,

eşti de sex feminin, iar eu de sex masculin. Cred că mamele tale au planuri mai de soi decât să te măriţi… cu un bărbat.

Diana strânse din umeri, fiindcă în privinţa asta nu avea opinii puternice nici într-un sens, nici în celălalt. Era ceva la fel de depărtat de viaţa ei ca şi radiaţiile universale de fond.

— Ştii că te necăjesc doar, Ii-aa-goi? Nu-s interesată nici cât un *atom* să fac sex ori să mă căsătoresc cu băieţi sau fete în momentul ăsta, şi cu siguranţă nu cu o fosilă ca tine.

El zâmbi cu răceală.

— Întocmai, domnişoară Diana.

— Poate n-ar trebui să te tachinez, sunt nasoală la asta, ştiu, zise ea. Dar nu te superi, nu?

— Nu mă supăr.

— Îţi place mult, de fapt.

— Păi… începu el.

Dar, până s-o contrazică, fata adăugă:

— Mă iubeşti cât de cât?

— Evident că da, domnişoară, rosti el pe un ton formal.

— A, aia-i de la FEC! Dacă ai fi agent liber, m-ai urî. Şi am, oricum, chestiuni mai urgente cu care să-mi bat capul decât asta. Trebuie să rezolv misterul! O enigmă poliţistă reală!

Iago nu zise nimic, nu ridică nici măcar o sprânceană, însă Diana îl cunoştea îndeajuns.

— Nu mă lua pe tonul ăsta, Iago, spuse ea.

— Ei bine, nu, zise el cu blândeţe.

— MAHmele se bazează pe mine. *Ştiu* că pot rezolva asta. Sigur c-o iubesc pe Eva, dar eu sunt fata cea *isteaţă.* Sunt fata cea *pricepută la oameni.* Au nevoie să fiu asta. Viitorul familiei depinde de mine fiind aşa. Am acum ocazia s-o dovedesc, s-o dovedesc cu adevărat!

— Dovadă, zise Iago pe un ton neutru.

— Aşadar, rosti ea îndreptându-şi spatele.

Gravitaţia era, azi, o oroare mai puţin chinuitoare.

Încă vreo câteva zile şi-avea să zburde ca un faun. Nu-i plăcea să fie de acord cu MAHmele ei, dar aveau dreptate. Câteva ore în centrifugă nu erau de ajuns pentru imersia totală în viaţa gravitaţională a Pământului.

— Aşadar… ce crezi *tu?*

— Ce *cred,* domnişoară?

— Hai, stai jos. Mereu stai în picioare! O faci pe interesantul. Noi, ceilalţi, trebuie să stăm aşezaţi. Şi tu ar trebui.

— Să fiu de vină pentru că am picioare neobişnuit de puternice şi de sănătoase? zise Iago cu o zvâcnire de pleoapă.

Dar se aşeză totuşi, cu picioarele încrucişate, pe nisip. Ajungea la nivelul ei, ceea ce era mai bine.

— Poliţia crede că ucigaşul e unul dintre servitori, zise Dia. La fel şi tu.

— Aşa cred?

— Sigur că da! E cea mai evidentă şi plauzibilă deducţie. Dar poate că *cine* e mai puţin interesant ca *de ce.* Şi sunt mai mulţi „de ce”. De pildă: de ce ar fi criminalul o persoană care să sară în ochi? La fel de bine am putea zice că majordomul e de vină.

— Chiar aşa, domnişoară.

— Nu, eu zic nu: e ceva mai neaşteptat decât asta. Crede-mă, ştiu cum merg *lucrurile astea.* Cine le ştie mai bine decât mine? Să nu spui că Anna Tonks Yu, din vestita familie Yu, rivala şi duşmanca mea de moarte. Să n-aud că ea.

— Numele ei n-o să-mi apară nicicând pe buze, domnişoară. Am vrut doar să arăt că acum nu suntem în Palatul Ideal.

— Crezi că soluţia e banală şi evidentă, nu? întrebă ea.

— Cred doar că viaţa reală s-ar putea să nu fie atât de… *satisfăcătoare narativ* ca un mister conceput special pentru virtual. Prin eliminare, şi de vreme ce nimeni n-a mai intrat în casă – dacă renunţăm la teoria că Jack-din-Sticlă s-ar fi teleportat magic în debara – criminalul trebuie să fi fost deja înăuntru. Erau douăzeci de servitori în casă şi atât. Practic, trebuie să fi fost uşor. Unul dintre ei îl invită pe Leron în debaraua din spatele casei. Cu vreun pretext – să aducă, de pildă, o piesă.

— Sau să-i ofere relaţii *sexuale,* zise Diana.

Ce-i mai plăcea să-l facă pe Iago să tresară cu asemenea mici obrăznicii! Era atât de scorţos şi de cuviincios!

— Posibil, zise Iago încruntându-se, apoi îşi drese glasul. Ni-l putem imagina, în fine, intrând în încăpere, la locul crimei. Dar apar imediat probleme. Lovitura de ciocan care l-a ucis a venit din faţă.

Iago îşi atinse un punct pe sprânceană, mai jos de linia părului.

— Capul de metal al ciocanului l-a izbit exact în mijloc. Cum ştii probabil din autopsie, pe bId, o aşchie de la mânerul de lemn i-a fost găsită în nas.

— Au, au, au, rosti ea tărăgănat, cu voce plictisită.

— Sigur, aşchiile de lemn din nas, zise Iago, nu-l prea preocupau. După lovitură, de care vorbim aici... ei bine, în momentul acela nu mai avea o minte care să se preocupe. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Dacă încerci să mă şochezi cu detalii vio*-lente,* zise Diana, o să trebuiască să încerci mai mult de-atât.

— Eu zic aşa: ciocanul e greu. Leron era faţă-n faţă cu ucigaşul, îl privea *direct.* Şi criminalul, în vremea asta, a ridicat *deasupra capului* un baros şi l-a *coborât* strivindu-i faţa. De ce: de ce nu s-a ferit? De ce n-a încercat să se lupte cu atacatorul? Sau să facă orice în afară de a sta acolo gură-cască.

— Există cuvântul ăsta? spuse Diana. În regulă – e o enigmă, garantat. Şi mai avem o dificultate. De care, isteţule Iago, ai mai adus vorba.

— Domnişoară?

— Toţi cei nouăsprezece suspecţi au coborât aici odată cu Eva şi cu mine. Înainte de asta, cei mai mulţi nu puseseră piciorul pe Pământ. Ai văzut în ce fel au ieşit din locuinţa servitorilor – se clătinau şi se-mpiedicau, abia dacă puteau merge. Nici măcar nu *începuseră* să se obişnuiască cu gravitaţia. Cum ar fi putut, oricare dintre ei, să *ridice* ciocanul acela greu? Nu mai spun să-l trântească cu forţă şi precizie în ţeasta lui Leroy.

— Leron. Crezi că faptul ăsta singur dovedeşte nevinovăţia tuturor servitorilor?

— Leron, aşa-i. Da, cred. E vorba de incapacitatea fizică *şi* de faptul că au fost cu toţii atent triaţi, pentru numele lui Hristos! Erau servitori aleşi pe sprânceană, mai verificaţi, analizaţi psihologic şi cercetaţi decât oricine altcineva din întregul sistem. Cum ar fi putut un *ucigaş* să se strecoare? La modul cel mai propriu şi sincer: cum să poată cineva cu antecedente violente, sau cu gândul la omor, să ajungă servitor personal al Evei sau al meu?

— Greu de înţeles cum, încuviinţă Iago.

— Nemaivorbind de drogul loialităţii, luat în doze atât de mari de servitorii noştri. Îi verificăm riguros fizic şi psihologic. Mi-ai spus că te-ai implicat personal. MAHmele noastre i-au aprobat personal, nu? – adică pe servitorii desemnaţi mie şi Evei.

— Cu siguranţă, zise Iago. Eu personal am mijlocit între echipele de triere şi părinţii tăi, domnişoară.

— Tu *personal* – dar tot mai crezi că unul dintre ei e criminalul!

Iago o privi apoi lăsă ochii în jos.

Dia insistă:

— Niciunul dintre servitori nu putea ridica atâta greutate, Iago! Şi ai văzut că robotul de grădinărit n-a mai fost activat de ani întregi. Însă un localnic de pe Pământ *ar fi putut* să ridice ciocanul. Cât despre motivul pentru care Leron nu s-a luptat, ori n-a încercat să scape ruşinos-dar-sănătos, poate că era prea strivit, nedumerit şi dezorientat de gravitaţia atât de mare, nu? Că doar n-a mai coborât şi altă dată pe Pământ.

— Din casă nu a ieşit niciun pământean, domnişoară, sublinie Iago. Iar casa a fost cercetată amănunţit după crimă: nu s-a găsit niciun localnic.

— Asta nu arată că ucigaşul nostru are un ascunziş foarte bun? Poate a aşteptat toată ziua acolo… până a găsit un moment ca să se furişeze afară?

— Cum, fără să alerteze IA-ul Casei?

— Nu ştiu.

Iago cugetă.

— Şi de ce ar fi vrut un băştinaş să-i crape capul unui servitor care n-a mai pus piciorul pe-aici?

— A, zise Diana cu un aer ştiutor. Mobil! O să ajung şi la asta. Dar uite, mai întâi, altceva: de ce-ai alege tocmai ciocanul? Gândeşte-te numai în câte feluri ar fi putut să-şi omoare victima. De ce cu ciocanul?

— Eficienţa sa e de necontestat, observă Iago. S-a dovedit mai mult decât capabil să pună capăt vieţii lui Leron.

— N-ai sesizat forţa observaţiei mele. De ce-ai alege un *baros,* dacă nu pentru a lăsa impresia că ucigaşul trebuie să fie cineva

mare, solid? Cineva puternic, obişnuit cu gravitaţia? Nu poţi nega că asta-i impresia pe care o lasă.

Iago nu zise nimic.

— Am visat ceva, în noaptea de după crimă, continuă Diana, meditativă. Am visat că eram o navă spaţială, gata să cadă *ca un ciocan* în Soarele însuşi – iar Soarele era ţeasta lui Leron. Eu eram ciocanul. Ciudat e că eram acoperită cu aripioare. Aripi în spaţiu. Găurele, aripioare şi aripi.

— Curios lucru, rosti Iago, neutru.

— În fine, mi se zicea PVL, rosti absentă Diana. Aripioare, găurele şi aripi, adăugă de parcă ar fi rostit un descântec. Aripioare. Şi aripi. Trebuie să dorm, Iago.

— Aici, domnişoară?

— Nu, du-mă înapoi în casă. Mă omoară gravitaţia. Nu pot să dorm şi să visez ca lumea decât într-un pat cu gel.

— Prea bine, domnişoară.

În vreme ce Jong-il şi Berthezene coborau panta, fata îi zise lui Iago:

— Ar putea un servitor să ascundă crima în suflet şi să treacă prin procesul nostru de selecţie?

— Nu, domnişoară, n-ar putea.

— Eşti sigur? Sufletul omului e un mister.

— Nu aveau cum. Avem cel mai riguros proces de selecţie din tot sistemul. Crezi că MAHmele tale te-ar fi lăsat să rişti ceva? Sigur că nu. Te asigur personal că-i aşa.

— Bun, zise Dia lăsându-se pe banchetă, asta sugerează mai degrabă că teoria mea e corectă, nu crezi?

— Domnişoară, tu te ocupi cu rezolvarea problemelor privitoare la informaţii, zise cu voce moale Iago, nu eu.

Fata privi spre cer. Albastru, albastru, albastru.

— Vreau acasă, zise.

Simţea că o lua somnul. Un vis ar fi ajutat-o să-şi treacă în revistă teoriile şi să ajungă la o concluzie.

Nu-şi mai bătu capul cu pantofii-mişcători, aşa că trebui să meargă sprijinită de umărul lui Iago până la cabină. Pentru un bătrân, muşchii de la braţele şi umerii lui erau bine tonifiaţi.

După ce urcase toată lumea, maşina sui uşurel panta pietroasă şi se încadră pe şosea. Diana simţi acceleraţia, pe

corpul tensionat de gravitaţie, ca şi cum cineva ar fi aruncat pe ea o pătură. Îşi simţea pleoapele delicios de moi şi de grele.

Trecură, în drum spre casă, pe lângă o procesiune: vreo duzină de oameni, poate mai mulţi, cu o femeie în frunte ducând iCoana Fecioarei, zeiţa locală. Se cântau imnuri. Diana, desigur, nu auzea un sunet, datorită izolaţiei perfecte a maşinii, dar le vedea gurile cum se mişcau. Şi păşeau lent, solemn, de la sau către o biserică, slujbă, rugăciuni. ICoana Fecioarei era, desigur, făcută să arate ca MAHmele Dianei. Adică arătau precum Diana însăşi. Era doar un pic bizar să-şi vadă propria imagine. N-o venerau pe *ea,* evident. Venerau forma ei platonică, zeiţa întrupată, totuşi…

Maşina trecu şi luă viteză.

— Am impresia, zise cu blândeţe Iago, că ai rezolvat deja enigma.

— Crezi că mă cunoşti, replică încruntându-se Diana. Nu mă cunoşti.

Auzea, în minte, mantra: aripioare, găurele şi aripi.

— Sigur, rosti Iago.

— O groază de date contradictorii, spuse posomorâtă Diana. Şi *ştiu* ce-o să zici. O să zici: asta ar trebui să mă facă specială, abilitatea de a vedea o cale prin tot felul de date care se contrazic şi prin iHaosul care blochează IA-urile. Dar IA-urile nu trebuie să *doarmă.*

— Modelele F au nevoie de somn, se băgă şi Berthezene, irelevant.

— Un om e ucis, zise Diana cu ochii închizându-se şi capul bălăngănindu-i-se uşor, în mişcările maşinii. Nu faptele sunt problema. Contextele *întrepătrunse* sunt problema.

— Contextele?

Diana era pe cale de a adormi, dar se menţinea, la limită, trează.

— Contexte întrepătrunse şi incompatibile. Situarea crimei în contextul, să zicem, vieţii de servitor; în cel al atitudinilor şi moravurilor existenţei în capsulele de periferie; în cadrul mai larg al politicilor Sistemului, până la trădarea Ulanovilor înşişi, plănuirea de revoluţii şi aşa mai departe… şi madam Joad, totuşi, n-a venit de pomană până aici.

În minte cuvintele i se înşiruiau ca într-un cântec pentru copii:

Aripioare şi găurele şi aripi

Aripioare şi găurele şi aripi

Aripioare şi găurele şi aripi

Probabil că Iago o credea deja adormită, aşa că ea vorbi ca să-l surprindă.

— Mai sunt însă şi alte *contexte* în dinamica MAHfamiliei Argent şi în relaţia noastră cu Ulanovii. Plus contextele călătoriei peste viteza luminii, dintre cele mai *întâmplătoare.* La asta se mai adaugă, din câte ştiu, şi supernovele *şampanii* ale Evei – greu de zis, totuşi, dacă au ceva de-a face cu *asta.* Dam-diridam. Mai sunt, presupun, şi contextele *fizice.* De Jack-din-Sticlă nici nu mai zic. Dar nu toate aceste contexte pot fi relevante pentru soluţia misterului. Nu *fiecare* dintre ele. Provocarea e de a şti la care să renunţi.

— Deci… ai un răspuns? zise Iago.

Diana deschise un ochi şi-l privi.

— Păi sigur că am, rosti cu acreală. Altfel cum aş mai fi numărul unu în Sistemul Solar în domeniul enigmelor poliţiste?

Iago ridică iar sprânceana, în felul său aparte.

— Şi?

— Dragă Iago, informaţiile sunt toate aici, ai văzut şi tu toate indiciile. Şi *tu* ar trebui să poţi rezolva crima asta, cum am făcut şi eu.

— Abilităţile mele, domnişoară Diana, rosti Iago redevenind scorţos ca un majordom, sunt în altă parte.

Poate că bătrânele şi prostuţele lui sentimente erau rănite, aşa că Diana se ridică mai bine pe banchetă şi zise:

— Nu fi aşa, ii-aa-oo, *te rogi* Eşti un membru *de nepreţuit* al echipei, cu adevărat. Când o să conduc familia o să te păstrez ca funcţionar, grădinar, valet sau ceva. Dar pe mine m-au conceput MAHmele să rezolv mistere. Aşa-i?

— Ai aflat şi cum, *şi* de ce?

— De ce, replică ea meditativă. Da, într-adevăr. Să ne scăldăm amândoi în marea albastră a lui *de ce.*

— Am ajuns, zise Jong-il.

Maşina trase în faţa clădirii rezidenţiale, iar Iago o ajută pe Diana să intre.

Pătrunse în casă prima, cu Berthezene şi Jong-il după ea, făcând uşa mare să scheaune supărată, din cauza armelor de metal pe care le purtau. Jong-il rămase ca să rezolve chestiuni de acces şi securitate cu bănuitoarea IA a casei, ca să le permită să intre cu armele. Berthezene se postă pe culoar, lângă camera Dianei, iar Iago o ajută să ajungă în cameră şi să se întindă pe patul cu gel.

Clang, clang, clang. Uşă gălăgioasă.

— Un pic să aţipesc, de după-amiază, murmură ea. Puţintel somn.

închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— Când mă trezesc, aş vrea să încep să-mi plănuiesc *petrecerea,* zise. Înţelegi? O să fie nevoie de-o groază de planificare.

— Da, domnişoară, spuse Iago.

— Ce vrea să zică *asta?*

— Doar că, după cum bine ştii, nu putem invita pe nimeni, nici în persoană şi nici sub formă virtuală, fără a compromite confidenţialitatea prezenţei voastre aici.

Asta o enervă suficient pe Diana cât s-o smulgă de sub puterea somnului, chiar dacă pentru o clipă doar.

— Prostii. Prostii, prostii, prostii. *Orice* agent de informaţii ar putea să scormonească după informaţia asta şi s-o afle.

— Mă îndoiesc, domnişoară. Ne-am străduit din răsputeri să te ţinem pe tine şi pe MAHsora ta în siguranţă.

Diana îşi încreţi nasul.

— Dar ţi-a trecut prin cap că n-am nevoie de ajutorul tău? Că eu vă ţin în siguranţă pe *voi?*

— În sensul că siguranţa mea depinde de puterea familiei Argent şi de proximitatea sa cu centrele de putere din sistem… asta este, desigur, adevărat. Cu toate acestea, nu vă putem compromite securitatea. Nimeni nu trebuie să afle unde sunteţi exact.

— Scârboasa de madam Joad ştia unde sunt, bolborosi Diana închizând iarăşi ochii.

— Un agent personal al Ulanovilor e totuşi altceva.

— Adorm, zise Diana.

— Prea bine, domnişoară.

— Serios. Pleacă de-aici, fosilă oribilă, cu piele crăpată ce eşti.

— Devreme ce *ai* adormit… zise Iago păşind spre uşă.

— Am adormit!

— … Atunci n-o să mă auzi zicând că am interceptat un mesaj de la Anna Tonks Yu.

Diana deschise un ochi.

— Destrăbălată aia, rosti. Ce zice acolo?

— Nu am accesat conţinutul, desigur, în caz că ar fi avut un virus căutător ce ne-ar fi umblat prin relee şi ne-ar fi dezvăluit amplasamentul.

Inima Dianei bătea, acum, ceva mai iute.

— Aţi scanat? Aţi găsit aşa ceva?

— Nu asta-i ideea, zise cu blândeţe Iago, de lângă uşă. Şi o ştii prea bine, domnişoară Diana. Eşti isteaţă, mai isteaţă decât oricine de pe insula asta, poate cu excepţia surorii tale. Nu e nevoie să *dovedeşti* nimănui asta.

Diana strânse din ochi.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Transmiterea ilegală a unui mesaj către un membru al unei familii rivale – un pericol *real,* un pericol potenţial imens. Asta nu-i ca în Romeo şi Julieta.

— Am adormit, repetă Diana, cu ochii strânşi, acum, cu putere. Nici măcar *n-am de gând să verific* pe bId sensul referinţei tale.

— Mă înţelegi foarte bine, domnişoară. Nu spun decât că… te rog, ia situaţia în serios. Pericolul ne înconjoară necontenit. Dacă vreo altă familie ar ajunge la tine, ori altă organizaţie de mai jos, Gongsi, mafia sau vreo miliţie… ar fi…

— Am adormit! izbucni ea. Nu vezi? Nu-ţi dai seama cum arată somnul?

— Ai adormit, zise Iago şi ieşi din încăpere.

9. EVA ACŢIONEAZĂ

Iago îşi croi drum – cam înţepenit, fiindcă gravitaţia era opresivă – către camera Evei. Lansă o cerere la intrarea PI-ului său şi, un pic morocănoasă, fata reveni în lumea reală. Iago intră în camera ei. Aşezată pe o canapea cu gel, Eva deschise ochii, care scăpărau de mânie.

— Ce-i? se răsti ea. N-ar trebui să te ţii după soră-mea?

— Sunt tutorele amândurora, replică el cu blândeţe.

— Tutore, pufni Eva. Ce nonsens, Iago!

Iago zâmbi.

— Ai prefera… valet?

— Da, cu frac, zise cu ciudă Eva. Evident că nu mă încântă tot ce fac MAHmele. Dar nici copil nu sunt, să fiu luată de sus, ca şi cum…

Se opri brusc.

— Ce vrei, până la urmă? Am treabă. Am un doctorat de terminat.

— Diana o să împlinească şaisprezece ani în câteva săptămâni, zise Iago.

— Tot puştoaică *rămâne.* Şi la şaizeci şi unu de ani, tot copil. Are copilăreala în ea ca o vână de argint ce trece printr-un asteroid.

— Să sperăm, zise Iago sprijinindu-se cu spatele de perete ca să se mai uşureze de imensa presiune gravitaţională ce se exercita asupra picioarelor lui, că o să supravieţuim toţi ca să ne bucurăm de petrecerea ei aniversară.

— Am putea să murim în orice moment, sigur, izbucni Eva. Şi de asta e cu atât mai imperativ să mă întorc la cercetările mele. Nu mi-ar plăcea deloc să las treaba neterminată.

Se opri, şovăind.

— Te referi la ceva anume, nu? Te referi la o ameninţare concretă?

— MAHpărinţii tăi au dovezi semnificative ce duc la asta.

— E cum spunea Joad? încercă Eva să glumească. Legendarul Jack-din-Sticlă a coborât aici ca să ne ucidă?

— Nu cred, personal, că legendarul Jack-din-Sticlă a coborât ca să ne ucidă, zise cu voce cumpănită Iago.

Eva oftă.

— Stai jos, Iago. Cred că mai bine te-ai aşeza. E iminent atacul? Trebuie să ne mişcăm de-aici chiar acum?

Iago se lăsă, scârţâind din încheieturi, pe un scaun.

— Nu în clipa asta. Probabil săptămâna viitoare, poate în două săptămâni. Cu siguranţă înainte de aniversarea surorii tale. Amândouă madamele Argent sunt de acord, totuşi, că e de aşteptat un atac. Suspectează clanul Yu, dar, în ceea ce mă priveşte, mă întreb dacă atacul n-o să vină din altă parte.

— De asta a coborât Joad pe-aici?

Iago lăsă capul un pic într-o parte. Considera, ca regulă generală, că era mai bine să nu răspundă la întrebările pe care i le puneau surorile. Răspunsurile erau, până la urmă, scopul vieţilor *lor.* Pentru asta fuseseră concepute.

— Politică, zise într-un târziu Eva.

Apoi, surprinzător, devie de la subiect:

— MAHmele sunt *dezamăgite* de mine, crezi?

Iago cugetă.

— Ai putea să le întrebi pe ele.

Eva, însă, ridică braţul drept, lăsându-l apoi să cadă sub influenţa gravitaţiei.

— Chiar dacă ar *fi* dezamăgite, nu mi-ar spune. Nu ca să mă cruţe, evident, ci fiindcă, precum Dia, sunt ceea ce au făcut din mine. Să fie dezamăgite de mine ar fi ca şi cum ar fi dezamăgite de ele însele. Şi, cu toate că excelează în multe, dragele mele MAHme nu se pricep la autocritică onestă. Oglinda adâncă şi întunecată a adevărului.

Tăcură, preţ de o clipă, amândoi. Dincolo de fereastră, o lumină nesfârşită cădea pe pământul primitor; străvechiul Pământ, galben, cafeniu şi înţesat de verde sub cerul sacru, albastru. O siluetă se deplasa grăbită la o oarecare distanţă, de la dreapta la stânga, străbătând iarba mai înaltă dintre măslini. Un exerciţiu atât de istovitor în arşiţa zilei! Mişcarea prin iarbă a ghetelor alungă un nor de fluturi, vibrând în cenuşiu şi în verde-albăstrui strălucitor în vreme ce se răspândeau în văzduhul dintre pomi.

Iago, în cele din urmă, trase aer în piept şi zise:

— Diana spune că a rezolvat misterul morţii lui Leron.

Ochii Evei sclipiră scurt la conexiunea bId-ului cu memoria.

— Servitorul mort. Am rezolvat-o ieri, cred. Unul dintre *ceilalţi* servitori a făcut-o.

Iago nu răspundea, aşa că Eva continuă:

— Şi? A rezolvat enigma?

— Nu mi-a spus soluţia, rosti Iago. Şi susţine că mai are câteva detalii de pus la locul lor. Dar cred că da, are rezolvarea.

— Unul dintre ceilalţi servitori, zise Eva. Asta dacă n-o crezi pe madam Joad şi povestea ei cu teleportarea magică a lui Jack-din-Sticlă. Una din două.

Îl privi ţintă.

— De ce ne-a spus Joad poveştile alea de adormit copiii?

Iago aştepta. Eva miji un pic ochii.

— De ce am impresia că e vorba de-un test? Toată chestia? Nu prea contează ce soluţie alegi. E doar un servitor omorât.

— O fiinţă umană ajunsă la maturitate deplină, zise cu tristeţe Iago. Cu toate capacităţile emoţionale, intelectuale şi practice pe care le presupune asta.

— Sunt mii de miliarde de fiinţe umane din astea în Periferie. Numai că *nu-i* asta, corect? Ştim amândoi că nu-i asta. Testul… ea sau eu?

— Din cât înţeleg, părinţii voştri şi-ar dori ca voi două să *colaboraţi,* spuse Iago. Sună a platitudine, aş zice, dar asta vor, cu adevărat.

— E un fel întortocheat de a spune că ea trece testul şi eu nu, zise mohorâtă Eva.

— Tu… dădu Iago să spună, dar Eva îl întrerupse cu un gest.

— Nu mă trata cu condescendenţă, Iago. Chiar n-aş suporta aşa ceva.

Bărbatul înclină capul.

Eva privi iarăşi prin peretele transparent. Chiparoşii arătau nefiresc de drepţi şi de ţepeni pe fundalul cerului, ca nişte urechi ciulite de câine, gata să audă veşti rele. Însă fata ştia că momentul deja trecuse, că un val o despărţise de Diana şi că fusese aruncată pe partea *greşită.* Ciudat era că simţea asta, în clipa aceea, ca pe un soi de uşurare.

Era probabil uşurarea că durerea mai acută asociată cu momentul crizei se afla deja în trecut. Însă, oricum, o păştea o ditamai dezamăgirea şi posomoreala. Aveau să vină negreşit.

— Ce a fost? întrebă în cele din urmă. Politica?

— Mereu e politica, zise Iago. Politica e totul. Statutul Clanului Argent depinde de capacitatea de a surmonta turbulenţele politicii, zi de zi şi ceas de ceas.

— *Pot* să înţeleg politica, spuse Eva, fără să-şi poată stăpâni o intonaţie rugătoare din glas. Ca sistem, pot. Nu vreau să mă vait pe-aici, dar *pot* să mă descurc! A, poate că n-am instinctele ei empatice. N-am fost făcută aşa. Însă capacitatea mea de soluţionare probabilistică este…

Se opri. N-avea sens să se ciorovăiască cu Iago. Era, până la urmă, doar un mesager.

— O să-mi termin doctoratul, adăugă posomorâtă Eva. Nu-mi pasă ce spui tu acolo.

— Ştiu.

— Şi ce-i între tine şi MAHme, până la urmă? Le eşti loial pe stil vechi, aşa-i?

— Le datorez foarte multe, spuse Iago. M-au luat sub aripa lor. Nemaizicând că lucrăm pentru acelaşi ţel. Miza este enormă.

— Serios? Nu-i doar politichia zumzăitoare obişnuită?

— Nu, zise Iago arătând foarte serios. E adevărul gol goluţ. Adevărul final. Miza e mai mare ca oricând. Riscul e mai mare decât orice a înfruntat până astăzi omenirea.

— Nu vreau să ştiu, zise Eva şi, spre cinstea ei, chiar nu voia să ştie.

— Nu *simţi* nimic pentru Leron, mort pe duşumea. Şi de ce-ai simţi? Nu l-ai cunoscut. Îl vezi ca pe un atom într-o acumulare cvasi-gazoasă de… cum zici tu… mii de miliarde de fiinţe umane. Iar pentru Diana, problema a fost exact aceea de a se apropia de punctul tău de vedere. De a vedea aceste miliarde ca pe o resursă, nu ca pe o congregaţie a omenirii.

— Ţi-ai transmis mesajul, zise Eva. Aş vrea să pleci acum, ca să-mi văd mai departe de cercetare.

Iago se ridică stângaci în picioare, cu rotulele pocnind.

— Diana o să vrea, probabil, să-ţi explice soluţia misterului după ce se trezeşte. E mândră că a reuşit.

— Da, da, zise Eva. Hai să ne-adunăm toţi în bibliotecă şi să aflăm întocmai cum a făcut-o majordomul. Ori doctorul. Era şi-un doctor. Parcă, de obicei, *doctorul* e criminalul în poveştile astea.

El ajunse la uşă înainte ca Eva să strige în urma lui.

— Acum, că am picat testul, presupun că am dreptul să ştiu. PVL era o pistă falsă?

— Nu, nu era. Îmi pare rău să ţi-o spun.

Eva pufni dispreţuitoare.

— Crimele PVL! declară. Iar ucigaşul *a fost* unul dintre servitori, cum am spus, nu? Ori a fost Jack-din-Sticlă, cum insista madam Joad? Nu mă îndoiesc că surioara mea a ales varianta corectă. Dar nu mă pot dezbăra de senzaţia că, şi dacă aş fi ales *oricare* variantă, tot aş fi greşit.

Iago dădu din cap aprobator.

— Ştiam eu! Nu-i *niciuna* dintre ele!

— Sau sunt ambele. O zi bună, domnişoară.

***

Eva se retrase în PI-ul ei. Era dezamăgită, şi n-avea sens să pretindă că n-ar fi fost. E întotdeauna iritant să pici la un test, iar situaţia era făcută *şi mai* iritantă de faptul că aflase cu întârziere că *fusese* un test. N-avea, desigur, să fie excomunicată din intimitatea clanului. Partea ei înţeleaptă încerca să-i sugereze că ar fi putut vedea asta ca pe o binecuvântare – i-ar fi lăsat mai mult timp să-şi facă temeinic studiile de astrofizică. Şi nu-i putea purta pică MAHsurorii sale pentru că triumfase (oare îşi dădea seama, măcar, Diana că *triumfase?)* Starea de neplăcere pe care o simţea era, decise, *altceva.*

Încercă să-şi vadă de munca la Supernova Şampanie, însă cuvântul acela idiot, „politică”, îi tot clămpănea prin minte. „Politică”! în absolutul gerului veşnic şi al depărtărilor fără margini politica nu însemna cu desăvârşire nimic. Obiectul ei de studiu era mai depărtat de politică decât orice altceva.

Intră în Palatul ei şi, oţelindu-se, pătrunse (cum s-ar spune) printr-un portal. Nu era o uşă virtuală oarecare, ci, dimpotrivă, un portal mascat cu *grijă* undeva pe la spatele PI-ului. Nu se

putea să stai şi să aştepţi, pasiv, pentru totdeauna. Uneori era necesară acţiunea.

Şi Eva acţionă.

Bărbatul ce păşea grăbit prin livada de măslini, ceva mai devreme, pe arşiţa cea mai mare, cu osteneala cea mai mare. De ce se grăbea oare aşa?

***

Diana era la ea în cameră. Făcu, un timp, să apară o fereastră mică în perete; un hublou ce dădea către imensitatea de plastic a cerului albastru (albastru!… ciudată culoare pentru un cer, dacă stăteai să cugeţi la asta, o asemenea diluare bizară a negrului natural). Lărgi hubloul, îl transformă într-un monitor mai mare şi spori volumul sunetului. Era după-amiaza târziu de-acum. Peisajul era dominat de pâcla de arşiţă şi de nemişcarea Korkurei. Singurele zgomote erau fâşâielile ca nişte oftaturi ale valurilor şi fojgăitul leneş al lăcustelor ascunse în iarbă. Nu mişca nimic. Cerul arăta ca un ecran. Două beţişoare albe se desenau pe el, pornind de la două aparate cu jet ce zburau spre acelaşi punct, sau cel puţin aşa i se părea Dianei din poziţia în care se afla. *Simţea* cumva căldura chiar şi în calmul echilibrat termic al iatacului ei.

Şterse fereastra şi se cuibări în patul cu gel.

Somnul veni îndată.

Îl visa pe Iago. Ciudat, fiindcă arareori îi visa pe servitori. Se afla pe un deluşor verde, pe Pământ, dacă era să judeci după gravitaţie, dar mai răcoros şi la o latitudine mai ploioasă decât cea a Korkurei. Iarba era bine tunsă, însă tulpinile erau îndeajuns de lungi pentru a răspunde apăsării nevăzute a vântului. De jur împrejur erau doar câmpii verzi, iar înspre stânga o întindere albastru-verzuie de teren împădurit, ca un nor lăsat pe pământ. Era frig. Cerul era albicios şi cenuşiu, iar aerul mirosea a ploaie. Ştia, cumva, că un turn înalt, acum ruinat, se ridicase cândva pe culmea dealului. Privind în jos, Dia vedea rămăşiţe masive de granit îngropate doar parţial în ţărână: rămăşiţele a ceea ce fusese, cândva, o structură impunătoare.

Iago se afla la câţiva metri de ea.

— Unde sunt? îl întrebă, şi, fără să-i aştepte răspunsul, continuă: Ce facem aici? *Niciodată* nu te visez.

— Dacă-i ceri visului să interpreteze visul, ai şanse mari să provoci un scurtcircuit, replică celălalt, cu vocea lui croncănită de boşorog.

Alături de el se afla un RACdroid, cu trupul metalic lucind slab în lumina de iarnă.

— De ce-ai adus un droid? O să fim martori la un contract, noi doi?

— Ai trecut testul. Sora ta nu. Vei fi instituită ca moştenitor oficial al Clanului Argent.

— Nici n-ai auzit soluţia măcar! zise ea, apoi: Cât despre soră-mea – mai mare ruşinea.

— Trebuie să sperăm că-şi acceptă ruşinea, proclamă misterios Iago.

— Nu voiam să zic „ruşine” în sensul ăsta!

Apoi:

— Ruine. Aici… cu tine. De ce visez dărâmături?

— Totul stă în felul în care formulezi întrebarea, nu?

Încercă iar.

— Bun! *Ce* anume, care-i ruinat, ar trebui să visez?

— Mai bine! zise el, iar fata simţi un râcâit mărunt de iritare din cauza aerului său condescendent.

Diana ridică privirea. Cerul se umplea cu nori de furtună: purpură imperială, negru şi albastru neguros. Erau formaţiuni noroase imense, mişcându-se precum obiectele solide, precum părţi ale unei structuri arhitectonice. Se apropiau cu o viteză nefirească.

Iago spuse, atunci, ceva neaşteptat.

— Stelele sunt ruinate. Aşa, deodată, ajung făcute bucăţi şi sunt aruncate din loc mai iute decât lumina pe care o împrăştie.

Ce lucru straniu îşi găsise să zică! Norii de furtună acopereau acum cerul întreg. Lumina scăpăta.

— Propria lor lumină, spuse ea.

Începeau să se prăvălească picături de ploaie, grele ca metalul. Pământul scotea un sunet de tobă lovită cu degetele, învăluitor. Dia simţi o străfulgerare de intuiţie: picăturile de ploaie erau, toate, micuţe capete de ciocan, iar firele de iarbă

erau, fără excepţie, fiinţe umane şi *pffam!* – ce-a fost asta? Fulger! Şi din nou – *pffam!* – iar Diana ridică privirea către Iago. Faţa îi era umedă, iar pielea i se înfiora de frig. Era udă leoarcă! Abia dacă-l desluşea prin semiopacitatea rafalei de ploaie. Un fulger, structura sa strălucitoare şi suplă vizibilă o microsecundă doar, însă rămânând imprimată, spectral, pe retină. Fiecare străfulgerare era moartea inexplicabilă a unei stele.

— Ce s-a ruinat? zicea Iago scuturând capul în care stropii deşi de ploaie ricoşau, spărgându-se în picături mai mici, ce-l înconjurau dese ca un abur. Noi.

Să ne înţelegem: Dia nu era obişnuită cu genul ăsta de vis. Sincer, o cam călca pe nervi. Ceea ce a înrăutăţit situaţia a fost că a trezit-o cu *de-a sila* din el altcineva – era o invazie *fără precedent* a intimităţii ei. Se trezi stropşindu-se, rotind braţele în încercarea de a se apăra de monstru, de abuzator. Însă gravitaţia o slăbea prea mult, iar loviturile sale ricoşau slab din pieptul celui care o trezise.

— Domnişoară! Domnişoară Diana!

— Cum îndrăzneşti, icni ea cu gura uscată. Să mă întrerupi din visat! Trebuie să visez ca să procesez informaţia…

— Domnişoară, trebuie să *plecăm.*

Era Jong-il. Chiar în clipa în care furia începea să-i zumzăie în cap, fata îşi dădu seama că ceva e teribil de greşit.

— Jong-il, zise cu voce spartă, ce se-ntâmplă?

— Nu sunteţi în siguranţă, domnişoară, spuse garda de corp ajutând-o să se ridice din patul cu gel. Trebuie să plecăm imediat.

Furia ei se slei.

— Am timp să mă spăl, se răsti, ori trebuie să o iau la fugă cu şuviţe de *gel* atârnând?

— Vă rog, domnişoară, rapid, o grăbi Jong-il.

Şi ea se mişcă rapid: spălatul dură doar câteva momente, iar pusul pantofilor-târâtori alte câteva.

— Chiar suntem atacaţi? întrebă urmându-l pe Jong-il afară din dormitor.

Iago era în hol, părând (chiar dacă ploaia lipsea) deranjant de asemănător cu versiunea din visul ei.

— Mă tem că da, domnişoară, rosti el. Îmi cer iertare că te-am trezit, dar e absolut necesar să plecăm chiar acum din Korkura.

— Cine?

— Asta-i un pic neclar: ori Clanul Aparaceido, ori Clanul Yu folosind logistică Aparaceido.

— E război?

Iago clătină din cap.

— Mă îndoiesc. S-ar putea, fireşte, să fie, dar mai probabil mi se pare să fie vorba despre un atac oportunist. Se bazează pe informaţii care te-au identificat pe tine şi pe sora ta ca prezente aici, pe insulă. Acţionează în speranţa că vă pot elimina pe amândouă. Ar fi un inconvenient major pentru părinţii voştri.

— Pentru mine ar fi un inconvenient şi mai mare, replică sec Diana. E sigur? Se întâmplă acum?

— Nu acum. Spionii noştri susţin că se va întâmpla în următoarele douăsprezece ore.

— Şanse?

— Cincizeci şi şapte la sută.

Fata încuviinţă. Era cu siguranţă un motiv suficient de bun pentru evacuarea insulei.

— Unde-i Eva?

— O să plecaţi separat, zise Iago. Părinţii voştri sunt de neclintit în privinţa asta. Nu pot risca să fiţi amândouă în aceeaşi navetă în acelaşi timp.

Părea să aibă sens.

— Să-i zic la revedere atunci, şi să-i dăm drumul.

Cei trei merseră la Eva în dormitor, iar cele două surori se îmbrăţişară. Aveau aceeaşi expresie amândouă: sobră, dar concentrată.

— Iartă-mă că n-am putut să fiu Hastings la Holmes al tău, zise Eva. A fost urât din partea mea.

— Nu contează, spuse Diana. Şi e Mycroft. Hastings e cu Poirot.

— Ţi-ai dat deci seama cine l-a ucis de fapt pe servitor? întrebă Eva.

— Ai avut dreptate, zise Diana, era un alt servitor. Cine altcineva?

— Ha! râse Eva. Am trecut deci testul până la urmă? E cam ironic, date fiind circumstanţele.

— E mai complex de-atât, spuse Diana. Ia stai, ce vrei să zici?

— Nimic. Sau poate doar că ar trebui să rezolv mai multe cazuri din astea cu crime misterioase? Ţi-aş putea contesta dominaţia. Ţie şi fetei ăleia după care ţi s-au aprins călcâiele, pe care-o ţii aşa secretă, care joacă şi ea. Cum îi spune?

Diana gemu şi-şi feri privirea, iar Eva înţelese brusc.

— N-are a face, spuse simţind cu adevărat că voia să-şi consoleze MAHsora. Pericolul e *bun* pentru noi. E ca gravitaţia – dacă trăieşti o viaţă fără ea, ajungi slăbănog. O să ne descurcăm noi.

Diana, însă, roşea.

— O să-mi dai voie să-mi cer scuze?

Eva, serioasă, cugetă la asta un timp.

— În regulă.

Se îmbrăţişară iar.

— Dragostea te duce la lucruri nechibzuite, spuse Dia.

— Ştiu, zise Eva.

— *Trebuie* să plecăm, domnişoară, spuse Jong-il aplecându-se spre ele. Îmi pare teribil de rău, dar trebuie.

— Avem lansator balistic pe insulă, normal, murmură Iago. Dar o lansare directă – ţinând seama că inamicul ştie probabil unde ne aflăm – ar fi prea periculoasă. Sunt vreo jumătate de duzină de staţii de plasmasere instalate pe coasta Mediteranei; ar fi mai sigur să iei o cabină. Domnişoara Eva şi Jong-il or să meargă până la Tobruk, ca să se lanseze de acolo. Domnişoara Diana, Deno şi eu o să luăm un plasmaser italian ceva mai târziu.

— Nu văd de ce-ar fi mai greu de doborât o cabină plasmaser decât o capsulă balistică, zise Eva.

— Nu este, încuviinţă din cap Iago, recunoscând justeţea observaţiei. Ba chiar e mai mare, merge mai încet şi-i mult mai uşor de ţintit, de fapt. Dar vehiculul ar fi plin de mărfuri valoroase şi ar avea de asemenea şi mulţi alţi oameni la bord, aşa că doborârea sa ar fi, neîndoielnic, un act de război. Altceva e să dobori un transport balistic privat. Mai uşor de negat, mai

simplu de explicat, dacă trebuie. Nu credem că agresorii, din ce Clan or fi, chiar doresc să declare război.

Eva nu mai avu întrebări. Plecă imediat cu Jong-il.

10. GRAVITAȚIE SAU VINOVĂȚIE?

Diana abia aştepta să plece, dar accepta că trebuia să mai zăbovească până ce sora ei se îndepărta suficient. Aşa că se duse afară şi se aşeză într-un şezlong pe peluza din faţă, în vreme ce Berthezene lua o poziție discretă la douăzeci de metri mai încolo, cu arma scoasă. Se simţea nerăbdătoare, dar nu se temea. Oare, fiind păzită continuu, i se tocise capacitatea de a simţi frică? Nu privea, cu siguranţă, viitorul cu ochi prea buni.

Văzu avionul Evei ţâşnind, planând peste vârfurile măslinilor cu un vâjâit înfundat şi făcând livada să se agite violent de la turbulenţa atmosferică.

Plecase.

Se făcea după-amiaza târziu. Iago îi aduse Dianei un pahar cu apă de la gheaţă şi fructe feliate, de mai multe soiuri.

— Am văzut-o pe Eva plecând.

— Părinţii voştri nu vor să fiţi în aer în acelaşi timp. E o precauţie doar. Când domnişoara Eva va fi aterizat la Tobruk şi avem confirmarea că maşina plasmaser e gata, o să plecăm.

— În cât timp?

— Puţin. Douăzeci de minute.

— Ştim sigur cine ne-a trădat?

— Nu putem şti *sigur,* zise el.

Diana sorbi din apă şi mâncă o felie de măr. Avea o consistenţă ca de burete dur, umed, fără aromă. Mai luă o felie.

— Ştiu că ai impresia că eu am fost, zise ea la repezeală, fără să-l privească în faţă. Am contactat-o pe Anna, adică. Ştiu că tu crezi că... de la asta ni s-a tras. Dar ar trebui să te gândeşti măcar la *posibilitatea* ca altcineva să fie responsabil. În afara servitorilor aduşi aici cu noi, trebuie să mai fie încă vreo treizeci de oameni pe insulă care ştiu că suntem aici. Oricare ne-ar fi putut trăda.

— Li s-au administrat tuturor doze mari de FEC. Îi cam pleoşteşte, le ia din iniţiativă, îi face să fie emotivi, toate lucruri care nu-s tocmai ideale în termeni de... cum să spun... *organizat* treaba pe aici. Dar mai înseamnă şi că n-ar putea în veci, conştienţi fiind, să te *trădeze.*

— Dar inconştienţi, ori accidental?

— Am închis toate căile de acces, ca şi toate formele de comunicaţie. Nimeni n-ar fi putut să dezvăluie locul accidental. E musai s-o fi făcut intenţionat.

Cugetă un pic la asta, mestecând o felie foarte dulce de pară. Ce gust minunat! Bucăţica avea culoarea, forma şi (în ceea ce-o privea) aroma adevărată a lunii. Se uită lung înspre vest, către mare. Pe linia vestică a orizontului se adunau nori, în vreme ce soarele, roşu de efort parcă, se lăsa tot mai în jos pe cer.

— Şi cei doi poliţişti? Cei care-au venit la noi după ce-a fost găsit mort Leron? Sigur că a trebuit să urmăm litera legii Ulanov, şi desigur că nu puteam refuza accesul unei autorităţi poliţieneşti avizate. Dar nu erau servitori, nu? Puteau foarte uşor să trimită un mesaj altora.

Iago clătină din cap.

— Iau şi ei FEC şi sunt absolut loiali clanului.

— Chiar? Dacă stau să mă gândesc, de fapt, mi s-au părut ei cam lenţi şi fără iniţiativă. FEC ar explica asta. Nu durează o săptămână sau două până are efect asupra creierului? Chiar şi în doze mari?

— Ba da. Dar amândoi indivizii în cauză au fost trataţi în avans.

— Zeiţă! Chiar? Prudenţa e mama înţelepciunii, nu? Bărbatul o privi, părând să-i evalueze reacţia, apoi zise:

— Nu prea mai contează acum, domnişoară.

Ştia că el se referea la mesajul pe care ea îl strecurase. Roşi din nou, apoi încercă să-şi recapete expresia demnă.

— Sunt o proastă, îi spuse simţind că o împungeau propriile vorbe, deşi erau adevărate. N-am nici şaisprezece ani… dar asta nu-i o scuză. Dacă am judecat-o greşit pe Anna… ei bine, atunci…

Se opri fără să termine.

— Erai îndrăgostită, zise Iago cu simplitate.

Diana strânse tare din buze, îşi încleştă mâinile şi-l privi ţintă. Dar era adevărat. Era adevărul idiot şi umilitor. Era adevărul măreţ şi minunat. Îşi descleştă mâinile şi le aşeză pe masă. Deschise gura şi trase cu putere aer în piept.

— Faină folosire a timpului imperfect, Iago-go-go.

— Iubirea e o… emoţie complicantă.
— Complicată spui? Chiar că-i aşa.
— Complicantă, repetă Iago.
— Mai avem ceva timp, zise Diana. Adu-mi-o pe fata aia, Sapho.
Iago o privi pătrunzător.
— De ce?
— Mai am să-i pun nişte întrebări.
— Parcă spuneai că ai rezolvat misterul servitorului ucis?
— Chiar aşa. Dar mai sunt câteva mici detalii pe care încă nu le-am aşezat la locul lor. Mă ştii doar, ea-ga. Îmi place să acopăr întreg terenul. Îmi place să pun cruce la „t” şi punctul pe „j” mic.
Stângaci, Iago făcu o plecăciune.
— O să pun să fie adusă, domnişoară. Numai că…
— Numai că ce?
— N-o putem lua cu noi, să ştii.
— N-am intenţia asta! izbucni Diana, surprinsă cu adevărat de idee.
Iago se înclină iarăşi şi se îndepărtă. Diana se cufundă în scaunul cu gel, privind cerul vestic, a cărui frumuseţe devenea tot mai copleşitoare. Apusul, ca o sobă cu uşiţa deschisă. Culorile acelea sublime, de lavă topită şi de flacără portocalie. Norii lungiţi peste orizont, supuşi. Mai mâncă o felie de fruct.
Patru minute mai târziu apăru o maşină, zumzăind pe drumul de coastă şi cu o coadă de praf negru după ea. Lumina apusului licărea rubiniu în parbriz. Intră în zona rezidenţială principală şi se opri la două sute de metri mai încolo. Două persoane coborâră: un poliţist – mărind imaginea cu ajutorul bId-ului, Diana îşi dădu seama că era vorba despre agentul Avraam Kawa – şi servitoarea Sapho. O ţinea în poziţie verticală sprijinind-o la subsuoară cu umărul său osos. Parcurseră agale întinderea peluzei.
Iago reapăru lângă ea, postându-se tăcut, ca valetul Jeeves din povestirile acelea atât de amuzante.
— Înţelegi, domnişoară, că mai avem un sfert de oră, nu mai mult.
— N-o să dureze, Iago.

Sapho, gâfâind, fu aşezată într-un scaun în faţa Dianei. Agentul Kawa se proţăpi în spatele ei, de parcă statul drept la gravitaţie deplină ar fi fost lucrul cel mai uşor de pe lume – ceea ce, pentru el, şi era. Aşa că Diana îl trimise înapoi la maşină şi îi spuse s-o ia din loc – „te chemăm când o să fim gata”. Iar poliţistul, după ce îi aruncă o privire lui Iago, plecă.

Zumzetul maşinii se combina cu vuietul slab al valurilor.

— Deci, Sapho, zise Diana, vrei un pic de fruct?

Servitoarea privi cu ochii mari.

— Domnişoară?

— Încearcă para. E adevărată, crescută aici pe Pământ. Nu-i cum sunt chestiile alea din capsulă, pun rămăşag.

Sapho întinse precaută o mână tremurătoare (de la gravitaţie? sau de la vinovăţie?), luă o felie de pară şi o băgă şovăielnică în gură.

— E bună?

— Da, domnişoară, zise servitoarea, apoi, privindu-l nefericită pe Iago, adăugă: Noi avem pisici.

— Pisici?

— Pe Smirr – pe capsula mea natală. Sunt mulţi şoareci, e de fapt o invazie. Aşa că ne-am făcut rost de pisici.

Diana dădu aprobator din cap.

— Crezi că asta fac eu aici? Că sunt o pisică ce se joacă cu şoarecele? Nu-i aşa. Şi, mai ales, n-am timp de aşa ceva. Am doar cincisprezece minute.

— Douăsprezece, zise Iago.

— Douăsprezece minute. Voiam doar să mai schimbăm rapid câteva vorbe, atâta tot.

Aflat mai încolo, spre dreapta, Berthezene îşi schimbase poziţia. Îi aruncă o privire, întrebându-se ce-l deranja. Urmărindu-i privirea, îl văzu pe Deno, pe drumul de coastă, privind către mare. Se pregăteau să o scoată de acolo, presupuse. Dar tot mai avea un pic de timp.

— Uite ce-am găsit printre date, zise. Afilierea ta religioasă la Ra-Allah.

— Da, domnişoară.

— Spune-mi ce presupune asta.

— Nu-i un cult secret, domnişoară. Nu este ilegal. Informaţiile despre credinţa noastră sunt accesibile pe deplin.

— Spune-mi cu cuvintele tale.

Sapho privi către soarele ce apunea.

— Ra este soarele, domnişoară. Allah este Dumnezeul Universului, principiul legii şi compasiunii, al milei şi tăriei. Mohammed a fost profetul său pe Pământ, dar noi nu trăim pe Pământ. Pentru noi, Ra e mai mult decât un profet, mai mult ca un înger. Ra este lumina lui Allah, ce se împrăştie în cosmos.

— Veneraţi soarele?

— Îl venerăm pe Ra-Allah. Pe unicul Dumnezeu, şi recunoaştem că Soarele este Noua Mecca, Noul Metatron.

— Şi cu Ulanovii cum e?

Sapho o privi pătrunzător.

— Ce-i cu ei, domnişoară? Sunt nişte fiinţe umane, ca mine şi ca tine. Nu-i venerăm pe ei.

— Dar nu ar fi cazul, zise Diana aruncând o privire spre Iago, care îi stătea impasibil în spate, să-i consideri pe Ulanovi sacri şi binecuvântaţi? Şi să respecţi, mai presus de orice, Pravila Ulanova?

— Ulanovii, spuse cu încetineală Sapho, au interzis apropierea de Sfânta Faţă a Soarelui.

— Au făcut ca zburatul pe orbita internă a lui Venus să fie ilegal, dar asta fiindcă vor pentru ei Mercur. Din motive comerciale, să ştii. Mare parte e fier în formă solidă, planeta aceea. O resursă fantastic de valoroasă.

— Nu ne preocupă asemenea lucruri, zise Sapho.

— Ştiai că Ulanovii sapă chiar acum pe Mercur cu navele lor? Ca să nu mai vorbim de toate navetele poliţiei şi restricţiile necesare pentru menţinerea unei blocade legale. Zboară pe orbita lui Venus. Nu te deranjează asta?

— Dacă altă putere ar prelua Sistemul Solar, zise Sapho, şi i-ar răsturna pe Ulanovi, crezi că ar păstra spaţiul din jurul Sfintei Feţe a Soarelui chiar liber de contaminare? Relativ liber, domnişoară, fiindcă, e drept, nu e cu totul gol. Zic doar că lucrurile stau mai bine decât ar putea să stea.

Dia încuviinţă lent din cap.

— Am înţeles. Dar e şi chestia asta: Leron nu era un discipol al lui Ra-Allah, aşa-i?

Sapho plecă imediat privirea.

— Nu, domnişoară.

— Ce era?

— Adora Dumnegravitaţia. O credinţă oribilă, credinţă de bătăuşi şi de păgâni.

BId-ul îi furniză câteva detalii.

— Oribilă fiindcă îţi neagă ţie zeul?

— Neagă *natura unică* a lui Dumnezeu. Ei cred că gravitaţia este principiul divin al Universului, că doar gravitaţia dă formă şi ordine cosmosului. Consideră că orice fărâmă de materie are potenţialul de a fi divină, dar că, atunci când se acumulează dincolo de un anume punct, aceasta capătă, literalmente, dumnezeirea. Venerează găurile negre – devoratorii – ca pe adevăraţii zei, iar asta înseamnă că venerează zece *milioane de zei.* Ei cred că *toate* obiectele astea drăceşti vor forma un Dumnezeu uriaş la sfârşitul timpului, care se va numi Fenrir şi ne va înghiţi pe toţi. E o religie sălbatică, domnişoară. Leron credea că doar *forţa* oferă formă, ordine şi sens naturii. Credea că forţa e frumoasă.

Toate acestea îi ieşiră pe gură într-un monolog lung şi rostit iute; arăta, după ce-l terminase, îmbujorată şi necăjită.

— A folosit forţa cu *tine,* Sapho?

— Domnişoară, recunoscu ea închizând ochii şi deschizând gura.

Buza de jos îi tremura de necaz, ori poate din cauza neiertătoarei apăsări a gravitaţiei.

— Pare ciudat, cugetă Diana, ca două religii aflate într-o asemenea antiteză să ocupe aceeaşi capsulă de periferie. De obicei, din câte am înţeles, fiecare capsulă conţine câte o comunitate de câte o singură credinţă. Că nu-i foarte mult spaţiu pentru altceva.

— Leron şi familia lui au venit de pe altă capsulă, domnişoară, zise Sapho îndreptându-se niţel în scaun. Le-a distrus-o o navetă de poliţie şi s-au refugiat la noi.

— Frumos din partea voastră să le oferiţi un cămin.

— Ra-Allah răsplăteşte compasiunea. Şi, pe lângă asta, au plătit.

— De ce le-a făcut poliţia zob capsula?

— Fiindcă, zise Sapho aruncând o privire piezişă spre Iago, sunt oameni rebeli şi ticăloşi. Nu respectă, ca noi, autoritatea Ulanovilor. Plănuiesc revoluţii. Sunt prieteni cu Jack-din-Sticlă, care urmează principiul de *force majeure* în politică.

— Ce curios! zise Diana uitându-se spre Iago, aflat în picioare, cineva care a verificat personal aceşti douăzeci de servitori să permită accesul unui asemenea individ, cu intenţii criminale şi vederi politice periculoase?

— Două minute, domnişoară, rosti impasibil Iago.

— Erai informat, Iago, că răposatul Leron era un discipol al Dumnegravitaţiei?

— Sigur că eram, domnişoară Diana, zise Iago. Sapho exagerează cu părţile revoluţionare ale credinţei în cauză. Unii dintre ei nutresc idei teroriste, recunosc. Dar cea mai mare parte nu.

— Totuşi… să recrutezi servitori de pe o capsulă cu două religii aflate în competiţie şi în război una cu cealaltă, spuse Diana făcându-i complice cu ochiul. Cam ciudat, nu?

Iago se uita către mare, unde se profila Deno, tot în picioare.

— *Mai puţin* de două minute, domnişoară, zise el.

— Sapho, făcu Dia, redevenind atentă la servitoare, mă tem că trebuie să plec imediat. Dar aş vrea să înţelegi ceva. Ştiu că Leron te-a agresat sexual.

Sapho îi răspunse cu o privire neclintită.

— Domnişoară.

— Şi cred asta. O să fac tot ce pot ca pedeapsa ta să fie minimă.

— Pedeapsa, domnişoară? tresări Sapho.

— Uciderea unei fiinţe umane rămâne uciderea unei fiinţe umane, chiar dacă cel pe care l-ai ucis era un ticălos. Şi Pravila Ulanova nu poate fi ignorată, desigur. Dar cred că *pot* să-mi folosesc influenţa pentru a obţine o sentinţă mai blândă. Se pare că influenţa mi-e, hm, hm, în *creştere.*

Sapho o privi cu ochi obosiţi. Pentru o clipă, poate, fu pe cale să nege totul. Dar momentul trecu. Coborî iarăşi privirea şi rosti, cu voce extenuată:

— Pedeapsa pentru omor e moartea. Moartea nu se poate îmblânzi.

— Nu neapărat e aşa. Vei ajunge în schimb la închisoare mulţumită circumstanţelor atenuante, cred, zise Diana. Te mai violase. Presupun că încerca s-o facă din nou când l-ai ucis, nu?

Soarele care apunea le strălucea pe feţe, contopind nuanţele şi cuprinzându-i pe toţi într-un sângeriu intens. Cu toate că gravitaţia îi strâmba faţa şi i-o făcea să cadă, părea aproape frumoasă.

— Da, zise ea.

Şi Diana:

— M-am uitat prin magazie – unde s-a întâmplat – de două ori.

Vorbea pentru Iago, deşi se uita încă înspre Sapho.

— Mai întâi m-a abătut o teorie prostească, cum că ucigaşul activase un robot de grădinărit ca să comită crima, dar evident că nu era aşa. Şi, cu toate că l-am ignorat la început, detaliul crucial mi-a stăruit în minte. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la el. Pereţii erau ornamentaţi cu *aripioare* – palete – cu un soi de aripi mici şi groase. Nu m-am gândit imediat de ce, şi nu le-am dat mare atenţie. Fiindcă nu eram învăţată cu ele. Nu-mi trebuie în spaţiu. Dar mi-am amintit ieri, în cabină. Ştiam ce-s paletele, aripile acelea. Se cheamă *rafturi.* Pe-aici oamenii le folosesc ca să depoziteze lucruri. Pui ceva pe un raft, vezi, şi gravitaţia ţine lucrul acela acolo. Poţi pune lucruri uşoare. Sau poţi pune lucruri grele.

Iago se uita spre ea, dar părea că n-o vedea. Verifica ceva pe bId.

— Sapho, zise Diana, Leron te-a alergat, nu?

— Voia să-i fac anumite lucruri, sexuale, în vreme ce stătea pe spate, spuse Sapho. N-am vrut şi asta l-a înfuriat. A dat să se apropie de mine şi am fugit – deşi era aşa de greu să fugi, şi ne mişcăm amândoi lent, ţepeni, ca prin apă, ca printr-un coşmar, din cauza gravitaţiei.

— Ai fugit în magazie.

— Da, domnişoară.

— Şi aproape te-a ajuns – dar te-ai căţărat pe carapacea unuia dintre roboţii depozitaţi acolo.

— Voiam să scap de el, domnişoară.

— Trebuie să fi fost greu, cu atâta gravitaţie! Dar cumva ai izbutit – un picior pe cotul robotului, altul pe umăr, apoi pe raftul fixat de perete. Era prea extenuat, obosit de gravitaţie ca să poată urca după tine?

— Da, domnişoară.

— Deci a rămas jos, a încercat să te intimideze. Ţi-a zis să te dai jos?

— Da, domnişoară.

Diana zâmbi.

— Poate că ar trebui să spunem autorităţilor că ce s-a întâmplat după aceea a fost un accident. Ar fi putut foarte bine să *fie* accident, să ştii.

— N-a fost accident. Am văzut barosul pe partea cealaltă a raftului, şi m-am strecurat într-acolo, ca un şoarece. Şi, jos, Leron se sălta pe loc, încerca să mă ajungă. Era foarte furios. Striga la mine, pufnea şi gâfâia de efort. Mi-a zis: Mai ţii minte ce ţi-am făcut eu şi Petero în manechinii-ameţiţi? Mai ţii minte cum te-a durut, cum ţi-a dat sângele? De data asta o să-ţi fac lucruri *mai rele* de-atât. Aşa a zis.

— Aşa că l-ai omorât?

— Am ajuns între perete şi locul unde era ciocanul, şi mi-am întins braţele. A trebuit să analizez situaţia pe loc, domnişoară, şi n-a fost uşor. Leron era însă dedesubt, şi am făcut capul greu al ciocanului să cadă drept în jos – şi a făcut un *bomf!* cum loveşte în carne satârul unui măcelar. Greutatea i-a spart craniul, fiindcă o viaţă fără gravitaţie subţiază oasele. L-a doborât; genunchii i s-au îndoit, a căzut lat pe burtă, s-a răsucit şi a zvâcnit din picioare. Ciocanul s-a dus zăngănind mai încolo. Din capul lui Leron a ieşit o groază de sânge – dar nu s-a făcut picături cum e normal. A format în schimb ceva plat, de un roşu închis, şi s-a întins pe jos ca o tumoare.

— Da.

— Am coborât pe unde urcasem, spuse Sapho. Plângeam şi tremuram, domnişoară, şi în inimă simţeam un soi de bucurie amestecată cu *frică.* M-am târât cu chiu cu vai în camera mea

şi-am căzut pe pat. Dar n-a durat mult până să apară ceilalţi servitori. Nu ţipetele le atrăseseră atenţia. Ţipetele însemnau că Leron se distra, iar ceilalţi crezuseră că-i mai bine să-l lase în pace. Nu ţipetele i-au făcut să cerceteze ce se întâmpla, ci bruscheţea liniştii.

— Iago, zise Diana, nu cumva cele două minute s-au dus de mult? N-ar trebui să pornim?

Iago coborî privirea spre ea.

— Lucrurile stau sensibil mai rău decât ne-am dat seama, domnişoară, zise cu voce gravă. Mă tem că trebuie să ne schimbăm planurile.

Diana îi evaluă expresia, iar inima îi zvâcni tare în piept.

— Eva? întrebă ea.

— Vie, răspunse el pe dată, liberă şi nevătămată. Dar liftul plasmaser Tobruk a fost sabotat.

Diana îşi activă cât ai clipi bId-ul şi recepţionă datele transmise de Iago. Văzu turnurile gemene ale structurii plasmaser din Tobruk, deşertul galben şi cerul albastru. Tehnologia era destul de simplă: coborârea unei cabine-descendente, legată de o coloană de plasmă semi-aliniată, forţa materia să intre într-una dintre structurile mari, în formă de U, ale angrenajului principal. Plasma era manipulată cu ajutorul unui câmp constrictor de nivel fuziune, şi lăsată să iasă pe celălalt coş pentru a ridica cabina-coborâtoare. În vreme ce un vehicul plin aducea pasageri sau mărfuri de pe orbită pe de-o parte, un alt vehicul era împins în sus de contra-forţă. Era un sistem atât de eficient, că avea nevoie de foarte puţină energie suplimentară ca să ridice coloana urcătoare de plasmă suficient cât să propulseze cabina oricărui lift pe orbită, însă interiorul construcţiei era supus unei presiuni şi unei călduri extrem de ridicate, ceea ce însemna că agregatele erau vulnerabile în faţa unui atac şi foarte dificil de reparat odată deteriorate.

BId-ul Dianei îi arăta pagubele. Era un oval neregulat, o gaură într-o latură a liftului, cu rămăşiţe îndoite, ca nişte flori cu petale înnegrite – şi o mulţime de nisip vitrificat. Prin aer bâzâiau navete. Nişte siluete se vedeau lungite la pământ.

— Eva e la sol încă?

— Da, domnişoară, zise Iago făcându-i semn lui Berthezene să se apropie. Mă tem că s-ar prea putea să avem de-a face cu un război, până la urmă. E o acţiune neghioabă, oricare Clan ar fi responsabil, iar pe termen lung sunt sigur că va funcţiona în favoarea noastră. Dar deocamdată trebuie să te scot de pe insulă. Fereastra iniţială de doisprezece ore a fost mult prea optimistă. Ar putea lovi aici în orice moment. Dacă *este* război, atunci nu mai putem estima nimic.

Diana se ridică în picioare, simţind c-o lua ameţeala (deşi poate că de la sânge, care coboară în picioare când te ridici). Servitoarea, Sapho, clipea şi se uita împrejur.

— Am anunţat un poliţist ca să o ia în custodie pe Sapho, zise Iago tocmai când apărea şi Berthezene, respirând greu.

— Ce-o să se aleagă de mine, domnişoară? întrebă cu voce sugrumată Sapho.

— Deocamdată, îi răspunse Iago, nu păţeşti nimic. Confesiunea ta făcută aici e o chestiune privată. Te va prelua poliţia. Până una-alta, avem treburi mai importante. Când se va calma situaţia, ţi se va decide soarta şi ţie.

— Chiar o să fie război? întrebă Diana.

— O să fie scurt, zise Iago încrezător. Clanul Yu s-a cam pripit. De fapt, strategia lor mă cam surprinde. Dacă vă putem ţine în viaţă pe voi două, nu văd cum ar putea să câştige. Dar de asta o să ne facem griji mai târziu. Cel mai important, acum, e să te ducem undeva la loc sigur.

— Trebuie să… dădu să zică Berthezene, dar Iago îl opri ridicând o mână.

Arătă ceva, şi toţi se întoarseră ca să se uite. Dominico Deno venea spre ei, şi nu era singur.

— Lucrurile stau ori mult mai bine, ori mult mai rău decât am crezut, spuse Iago.

Păşind prin iarbă, cu expresia ei obişnuită, de necitit, pe figură, se apropia de ei madam Joad.

11. IARĂŞI MADAM JOAD

— Bună seara, fata mea dragă, rosti madam Joad. Ia te uită, măi-măi! Cum stă toată lumea la loc deschis, în picioare, de parcă gravitaţia ar fi un *fleac*! Toată lumea în afară de chestia aia… cine eşti tu, dragă?

— Una dintre servitoarele mele, zise Diana plimbându-şi privirea de la Berthezene la Iago.

— Lăţită în scaun? o dojeni madam Joad. Te porţi cu servitorii tăi mai bine decât mă port eu cu ai mei. Tu rămâi aici, zise înspre Sapho. Stăpâna ta o să meargă cu mine în casă, să avem o mică discuţie.

Porni, zicând acestea, spre intrarea principală.

Urmând-o greoaie, în pantofii-târâtori, Diana o ajunse din urmă.

— Ce cauţi aici, madam Joad? Nu că n-ar fi foarte plăcut să te văd, dar momentul e nepotrivit. Sunt zvonuri de război… plasmaserul de la Tobruk tocmai a fost…

— Ştiu, dragă, zise nepăsătoare madam Joad. Ştiu toate astea. Hai înăuntru şi-o să vorbim despre ele. Abia *aştept* să aud versiunea ta asupra evenimentelor.

Dia se uită înapoi. Berthezene, Deno şi Iago veneau cu ea. Sapho, în scaunul ei tras la masă, cu un platou cu fructe feliate alături, rămăsese pe loc.

— Ar trebui… s-o lăsăm aici?

— Cineva de la poliţie e pe drum, spuse Iago. Nu pleacă nicăieri. Apariţia lui Madam Joad e o chestiune de mult mai mare importanţă.

Părea ostenit.

— *Aşa e,* nu? zise madam Joad. Hai înăuntru… după tine, dragă.

Diana pătrunse pe uşa mare din faţă. Îşi prefira în minte motive posibile pentru care Ulanovii îşi trimiseseră sinistra adjunctă pe Korkura nu odată, ci *de două ori,* în tot atâtea zile. I-ar fi avantajat *pe ei* sabotarea unuia dintre lifturile plasmaser ale familiei Argent? Cu siguranţă că nu! Probabil că atacul n-avea nimic de-a face cu Ulanovii.

Iago o urmă. Şi după el intră madam Joad. La fel ca ultima oară, uşa ţipă şi se zgudui la trecerea ei prin cadru. Berthezene era chiar în spate – alarma suna şi din cauza armei lui, evident; şi-o scoase din toc şi începu s-o valideze ca armă acreditată la IA-ul Casei. Alarma continua.

— Arma mea, zise madam Joad, cu acelaşi ton de falsă surpriză pe care-l folosise şi ultima oară.

Intră Deno, iar uşa se plânse din nou. Îşi scoase arma pentru ca IA-ul casei să o verifice. Berthezene avea deja în mână un buzunar-inteligent.

— Arma dumneavoastră, madam Joad? zise el.

— Trebuie? rosti ea tărăgănat, scoţând la iveală pistolul de sub fustă.

— Mă tem că da, doamnă, spuse Berthezene întinzând spre ea buzunarul.

— Dumneata nu trebuie să respecţi procedura obligatorie, domnule Iago, observă Joad, fiindcă nu eşti înarmat. Nu-i ciudat ca o gardă de corp să nu aibă armă?

— Nu-s gardă de corp, doamnă, zise Iago.

— Nu, e drept, aşa-i. Eşti *tutore.* Te-aş putea întreba ce anume *tutelezi.* Dar cred că nici dumneata nu ştii. Nu, zise privind punguliţa ce i se întindea, nu cred că ştii.

— Mă tem că e obligatoriu, spuse Berthezene.

— Chiar? Ei, dacă trebuie…

Scoase arma şi, cu o zvâcnire iute a încheieturii, o descărcă. Fără mai mult zgomot decât ai face bătând din palme, însă efectul asupra lui Berthezene fu spectaculos.

Glonţul îi intră prin obrazul drept, *pliff,* lăsând acolo o mică adâncitură sângerie. În acelaşi timp, ieşi prin partea stânga-spate a craniului, cu un *paf* ceva mai zgomotos şi cu sunetul unei averse de picături izbind peretele din spate. Un jet conic de roşu şi cenuşiu i se întinse la ceafă, ca un soi de coadă de cal. Fu aruncat în spate. Ochii îi erau plini de surpriză. Posibil şi de durere, fiindcă durerea e un lucru surprinzător. Însă, propriu-zis, părea mai degrabă uimit. Gura i se căscase, dar fără vreun sunet. O fracţiune de secundă mai târziu, se izbi tare de perete, coada de cal roşie şi spectrală dispăru, braţele îi căzură moi şi alunecă la pământ.

Diana ţipă ascuţit, de mirare şi alarmată.

Iago făcu un pas în faţă şi se opri. Arma lui Deno era aţintită asupra lui. Asupra *lui,* văzu îndată Diana, şi nu asupra lui madam Joad. Deno! Mintea ei era iscusită la aşezat piesele laolaltă, repede şi sub presiune, dar până şi un idiot şi-ar fi dat seama cum stătea treaba *aici.* Atacul nu pornise de la Clanul Apareicido şi nici de la Clanul Yu. Mesajul secret de dragoste al Dianei către Anna *nu* le trădase locul (simţi, deşi aceste noi informaţii erau teribile, un fior de uşurare dându-şi seama de asta.) Lucrurile se prezentau mult mai grav. Erau Ulanovii înşişi. Ulanovii înşişi atacau clanul Argent. Dianei îi trecu prin minte, rapid: Sunt MAHmele în siguranţă? Puneau chiar acum mâna pe Eva? Se terminase totul?

Mintea îi făcea acel lucru uman, nedemn: repeta necontenit *trebuie să fie vreo greşeală.*

Madam Joad aruncă o privire curioasă spre trupul lui Berthezene, rămas lungit nefiresc la îmbinarea dintre perete şi podea. De pe perete coborau vinişoare roşii.

Apoi vorbi.

— E neînarmat.

Se referea la Iago.

Vorbi iarăşi.

— Doboară-l, dar să nu-l omori. O să am de discutat mai târziu cu el.

Iago începu să vorbească:

— Domenico, stai…

Însă Deno trase şi-l nimeri în piciorul drept. Chiar în mijlocul piciorului; glonţul i-l zdrobi. Iago se roti greoi şi căzu, izbind duşumeaua cu zgomot mai mare decât cel făcut de Berthezene, ţinându-se de piciorul rănit, cu faţa albă precum cenuşa. Dar fără să scoată un geamăt, deşi, deodată, respiraţia i se auzea tare, ca ţârâitul lăcustelor.

Fusese doborât.

Iar acum pistolul lui Deno era aţintit asupra pieptului Dianei. Fata n-avea încotro: inima începu să-i bată ca un pulsar, tare şi iute, iar adrenalina îi înfioră pielea şi-i făcu scalpul să zvâcnească şi să zumzăie.

— Nu eşti al nostru, îi zise Diana lui Deno. Le aparţii Ulanovilor.

— Draga mea fată, spuse madam Joad mutându-şi privirea de la cadavrul lui Berthezene şi înaintând un pas ca să-i stea înainte. Nu le aparţinem cu toţii? Şi evident că *avem* oameni peste tot. Doar nu te aştepţi să fie altfel.

— Mă arestaţi?

— Calea *legală?* zise madam Joad cu un zâmbet larg. Doamne sfinte!

Ascunse arma pe undeva şi-şi împreună mâinile în faţă.

— Miza este *foarte mare,* dragă, şi uneori evenimentele sunt prea rapide pentru o procedură… aşa de complicată. Am avut forţe care-o aşteptau la Tobruk pe sora ta, însă oamenii voştri au aruncat în aer clădirea şi au scăpat. Dar, serios, unde-or să se ducă?

Clătină din cap.

— O să punem foarte repede mâna pe ea. Şi, cu toate că părinţii te-au construit în aşa fel încât să fii rezistentă la diverse substanţe şi droguri de anchetă, putem oricând să recurgem la metodele de interogatoriu de modă veche, nu? Cred că dacă ţi-aş tortura sora în faţa ta, mi-ai spune ce vreau să ştiu.

În capul Dianei: *„Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva! Nu se poate!”*

Inima îi bubuia şi mai iute în piept. Ştia însă că madam Joad era în stare s-o facă, şi că n-ar fi putut să îndure aşa ceva.

— Nu-i nevoie de asta, zise încercând să-şi facă vocea să nu-i tremure de frică. O să răspund la orice întrebare pot. O fac pe loc dacă vrei.

— Excelent!

Madam Joad ridică un deget.

— Dar fără s-o dai cotită.

— Cotită?

— Să te apuci de jucat jocuri. Nimic de genul! Creierul tău e ceva minunat, desigur, şi ne-ar *putea fi* de folos. Însă restul corpului tău nu-i decât o maşină de generat agonie, iar eu voi activa cu bucurie *acea* maşină. O! O, dacă-ncerci să joci *jocuri* cu mine, o să-ţi arăt la ce mă refer.

Cu toată frica, inima Dianei îşi revenea la ritmul normal, pe măsură ce valul de adrenalină iniţial i se dilua în sânge. Picioarele o dureau.

— Înţeleg, spuse ea. Pot să mă aşez? Gravitaţia asta e strivitoare.

— Nu poţi, zise madam Joad cu un zâmbet răutăcios. Uite prima mea întrebare: unde-i?

Dianei îi bubuiau timpanele.

— E o întrebare cam vagă, răspunse ea.

— Deno, îndreaptă-ţi pistolul asupra genunchiului domnişoarei Diana, dacă eşti bun.

Deno se conformă, coborând ţeava armei.

— O să te întreb din nou, dragă, şi ori îmi răspunzi, ori omul meu, Dominico, va descărca un foc în genunchiul tău. O să fie, te asigur, extraordinar de dureros! – întreabă-ţi majordomul de colo, domnul Iago, lăţit pe podea! Şi nu l-am împuşcat decât în *picior!* în genunchi e mult mai rău. Totuşi, o să trebuiască să fii mai puternică decât durerea, fiindcă o să te mai întreb o dată. Şi, dacă tot nu-mi răspunzi, îl voi pune pe Deno să te împuşte în *spatele* genunchiului. Primul glonţ, intrând direct în rotulă, o să facă o gaură şi-o să scoată la iveală ceva carne. E dureros tare, dar rotula ar putea fi salvată. Al doilea glonţ, însă, o să-ţi facă rotula ţăndări şi-o să împroaşte ţăndările astea însângerate peste tot. O să-ţi pierzi piciorul. Mă crezi că ţi-aş face una ca asta?

— O cred cu tărie, zise Diana.

— *Foarte* bine. Unde *este*?

Partea ciudată era că Diana începea să se simtă *somnoroasă.* Nu-i pierise frica, dimpotrivă, frica era o presiune acută, ce-i pulsa în piept. Respira superficial, pe frunte i se înfiripau broboane de sudoare. Însă, cu toate astea, se simţea copleşită de nevoia de a adormi. *Proastă idee,* îşi spuse. Corpul lui Berthezene era chiar acolo, de parcă i-ar fi trebuit şi alte dovezi că dispoziţia criminală a lui madam Joad era autentică. Trupul lui Iago, rănit dar viu încă, era pe-acolo pe undeva – nu-l vedea, era probabil sub nivelul privirii ei. Dacă adormea, asta ar fi înfuriat-o şi mai tare pe Joad. N-ar fi apucat să doarmă prea mult. Însă simţea *impulsul.*

Pentru Diana, desigur, somnul era ceva asociat îndeosebi cu rezolvarea de probleme. Şi poate că nu era nimic altceva în privinţa acestuia: i se punea o problemă urgentă – răspunde la întrebarea lui Joad sau ajungi mutilată şi schiloadă! – iar mintea încerca să se retragă în mediul ei obişnuit pentru rezolvare. N-ar fi ajutat-o, desigur. N-avea habar ce însemna întrebarea, darmite care ar fi răspunsul. Unde este *ce? Stai trează,* îşi spuse. Ca să blocheze somnul, îşi imagină proiectilul părăsind ţeava armei lui Deno şi gonind iute, ca un foton, către piciorul ei. Văzu, cu ochii minţii, cum rotula circulară se spărgea sub forţa impactului. Îl văzu explodând în toate direcţiile, într-o descărcare de energie supernouă. Se gândi la acronim.

— PVL, zise cu voce tremurătoare.

— Exact, spuse madam Joad. Dar *unde* e?

Putea face câteva lucruri, dar niciunul n-ar fi fost de folos. Dacă zicea că nu ştia – adevărul – ar fi rămas fără rotulă. Inventarea unui răspuns ar fi cruţat-o, poate, măcar temporar, dar ar fi trebuit apoi să numească un ascunziş plauzibil, şi habar n-avea care ar fi putut să fie acesta. Cum se putea, până la urmă, găsi PVL în vreun loc anume? Joad întreba de vreo navă interstelară funcţională, parcată pe centura de asteroizi? Voia, poate, un set de ecuaţii şi specificaţii tehnice pe un datacip? Un răspuns de genul „înăuntrul capului lui cutare” ar fi mulţumit-o? Diana nu se putea gândi la vreo minciună plauzibilă de acest fel. Deschise deci gura să vorbească având mintea cu totul golită, iar când vorbele ieşiră fiu la fel de surprinsă ca şi ceilalţi. Văzu, cu coada ochiului, mişcarea înainte a unui obiect. Dar nu se uita acolo. Se uita drept în ochii lui Joad. Zise:

— Am ajuns la concluzia, madam Joad, că nu te *plac* prea mult.

Se pregăti sufleteşte. Sau încercă. Cum faci, până la urmă, ca să te pregăteşti sufleteşte?

La dracu.

Se auzi o plesnitură, apoi descărcarea unei arme. Glonţul lui Deno nimeri în duşumele, cu un *buff* sonor. O fracţiune de secundă mai târziu, Diana înţelese: cineva îi zburase arma din mână lui Deno, chiar înainte ca el să tragă.

Apoi totul se întâmplă la repezeală, un staccato de acţiuni. Mai întâi, capul lui Deno dându-se pe spate, cu bărbia către tavan, şi roşu, ţâşnind cu vioiciune; apoi corpul lui Deno rotindu-se pe piciorul drept şi căzând înapoi către madam Joad. Madam Joad nu arăta nicio expresie, dar mâna i se întindea spre tocul armei. Deno se holba la tavan, iar pe el se răspândea, gâlgâind, ceva roşu. Corpul său, prăvălindu-se, intră în coliziune cu cel al lui madam Joad. Femeia se clătină, se lăsă pe piciorul din spate, şi deodată Iago era acolo, exact în faţa ei. Diana nu văzuse *cum* ajunsese aşa. Parcă apăruse de nicăieri, în picioare. Tutorele lovi în faţă, ţintind sternul lui Joad. Pumnul i se înfundă acolo şi, când se retrase, din pieptul lui madam Joad ţâşnea sânge.

Expresia lui Madam Joad, pentru prima oară, trăda şi altceva decât siguranţă de sine. Părea incomodată şi mânioasă. Ochii ei priveau într-ai Dianei.

— Ne mai vedem noi, zise ea.

Dar la „noi" sângele începu să-i bolborosească pe gură, înecând cuvântul: căzu pe-o parte şi izbi cu zgomot podeaua.

Diana inspiră, apoi expiră.

Inima i-o luase la galop.

Inspiră iarăşi. Şi expiră din nou.

Coborî privirea spre podea. Trei fiinţe umane, zăcând pe piatra albă. O baltă de lichid roşu-uleios întinzându-se pe pardoseală. Balta se apropia de picioarele ei; păşi înapoi, ca să nu se murdărească.

Apoi ridică privirea. Iago stătea în poziţie verticală. Lipsa piciorului drept era suprarealistă: piciorul se termina cu un cerc de metal, chiar sub gleznă. Însă nu se vedea sânge.

— Iago, n-ai armă, zise ea.

— Într-adevăr, domnişoară Diana, rosti bărbatul păşind peste picioarele mogâldeţei căzute care era Deno şi luând-o de mână.

Şchiopăta din cauza lipsei piciorului, dar îşi sprijinea greutatea pe capătul retezat al ciotului fără să arate a fi deranjat.

— Uşa ar fi arătat dacă ai fi avut vreo armă, repetă cam prosteşte Diana. Ai noroc că glonţul a ratat *toate* vasele de sânge din picior.

Dar, în timp ce spunea asta, îşi dădu seama că era o remarcă stupidă – înţelese că nu explica nicicum situaţia.

— Trebuie să pleci de îndată, zise Iago, pe un ton de un calm absolut.

Diana începea, tocmai, să priceapă ce se întâmplase.

— Ce-ai făcut? ţipă ea. L-ai ucis pe Deno. Pentru numele zeiţei, l-ai *omorât* de-a binelea.

— Ai fi preferat să te împuşte în picior?

— Picior! zise ea cercetând cu privirea, cu altfel de groază, piciorul lui Iago, din care o bucată lipsea. Picior! Picior!

— După cum vezi, picioarele mele *sunt* artificiale, domnişoară Diana. Ambele. Mă cam încurcă faptul că mi-a zburat o bucată dintr-unul, dar aparatura pare încă să funcţioneze.

Iar mintea Dianei, obsedată de rezolvarea problemelor, procesă: deci *aşa* reuşea să stea el în picioare, nepăsător, pe gravitaţia asta strivitoare.

Dar nu prea mai conta de-acum.

înghiţi în sec, o dată şi încă o dată.

— Zeiţă. O, O, Iago, zise Diana trăgând iarăşi aer mult în piept şi uitându-se la cadavre. I-ai doborât. Cum ai reuşit să-i dobori pe amândoi?

Dar vedea răspunsul la această întrebare. Tutorele ţinea, în cealaltă mână, un cuţit.

— De ce nu l-a văzut uşa ca pe o armă? zise ea arătând cu degetul. Ar sesiza un cuţit de metal la fel ca pe un pistol de metal.

— Unul de metal, da, răspunse Iago. Dar cuţitul ăsta e făcut din sticlă. Să mergem, domnişoară.

12. FUGA

Se întoarseră afară, în amurgul înmiresmat de pe Korkura. Sapho, servitoarea, încă mai stătea pe scaun. Ridică privirea, tresărind, cum ieşeau.

— Lucrurile stau altfel acum, zise Iago băgându-şi cuţitul la loc în teacă. Nu-i o rivalitate inter-clan. *Ulanovii înşişi* ne poartă sâmbetele. Trebuie să ajungem sus, pe orbită, şi nu putem avea încredere în *niciunul* dintre dispozitivele Argent. Şi, cu siguranţă, nici în vreun alt MAHclan; o să-şi frece mâinile de bucurie la ce ocazii li s-ar înfăţişa. E o situaţie foarte gravă, mă tem.

— MAHmele sunt bine? Eva e bine?

— Trebuie să avem încredere că o să se descurce. În momentul de faţă trebuie să plecăm. O să mergem la Al Anfal, am prieteni acolo. Odată ajunşi, o să căutăm o cale să ne întoarcem sus. Hai.

— Ea vine cu noi, zise Diana.

Iago o privi pe servitoare, aşezată, holbându-se la ei.

— Ba nu.

— Ba da.

— O să ne încetinească. E mai în siguranţă aici.

— Evident că nu-i aşa!

— Pe lângă toate astea, zise mohorât Iago, *este* o criminală.

— O, Iago, ştim amândoi că nu-i adevărat.

Iago îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Da, eşti bună, acceptă el. Deşi am impresia că nu ştii întreaga poveste.

— E drept, admise ea. N-aş fi putut, de pildă, să răspund, mai devreme, la fioroasa întrebare a lui madam Joad. Tu puteai?

Iago clătină din cap.

— Ea merge cu noi, spuse din nou Diana.

Iago renunţă la luptă.

— Bun. Să mergem toţi *trei.*

O ajută pe servitoare să se ridice. Porniră cu toţii, prin întunericul tot mai dens, păşind încet şi oprindu-se des. La ieşirea de pe peluză, întunericul se făcuse noapte deja. Casa, în

spatele lor, era neagră. Departe, peste golf, scânteieri de lumină împodobeau oraşul. Însă umbrele înghiţeau orice altceva.

Deasupra, sus, se zăreau stelele.

Ajunseră la poalele măslinilor, unde se odihniră o clipă. Dar abia se opriseră când, în spatele lor, două containere luminoase şi zgomotoase coborâră pe cerul noptatec şi aterizară pe iarba din faţa casei.

Ascunsă după un copac, Diana văzu două navete. Trapele se deschiseră şi jumătate de duzină de agenţi cu membre solide, sau soldaţi, ori poliţişti (sau ce erau) se năpustiră afară şi o luară la fugă spre casă.

— Uşurel, sâsâi Iago în urechea ei, punându-i o mână pe umăr, dar *rapid.*

Se strecurară tustrei prin livada de măslini şi dădură în celălalt capăt prin spatele unui zid scund, făcut din gresie fără mortar. Nu era uşor să treci de acest obstacol, în ciuda dimensiunilor sale modeste, dar se descurcară. Iago trebui s-o ajute pe Sapho să urce, apoi să coboare pe cealaltă parte. Icnet, gâfâială, icnet. Cerul vânăt, întunecat. Traversară apoi un drum, cu asfaltul cald, încă păstrând arşiţa zilei. Pantofii-mergători ai Dianei ţăcăneau uşor. Iago şchiopăta iute, ajutând-o cu mâna dreaptă pe Sapho să stea dreaptă. Apoi porniră să străbată un câmp de lavandă, aflat pe o pantă lată, coborâtoare. Mireasma tulpinilor întunecate era foarte tare, un parfum plăcut, curat. Deasupra lor, stelele se dezvăluiau în toată limpezimea. Licărul împrăştiat al Căii Lactee. Milioanele de puncte de cursor ale stelelor strălucitoare. Pe undeva, în străfundurile cerului, se afla supernova-şampanie la care lucrase Eva. Gândul îi trimise Dianei o înţepătură în piept. Oare avea sora ei să mai termine ce începuse?

În spatele lor, ceva şuieră prin aer – una dintre cele două navete aterizase în faţa clădirii principale a casei, întoarseră toţi capetele: maşinăria, clipind din lumini şi huruind în zbor, plutea deasupra locuinţei. Un megafon de lumină apăru din pântecele ei, plimbându-se de la stânga la dreapta: autorităţile cercetau terenul, în căutarea lor. Apoi porni spre coastă, îndepărtându-se.

— Trebuie să plecăm de pe insulă, gâfâi Diana.

— De acord, zise Iago.

După celălalt capăt al culturii de lavandă era un alt drum, iar Iago le conduse cam vreo sută de metri pe acesta înainte de a nimeri într-o zonă împădurită mult mai vastă. Copacii de aici erau mult mai înalţi ca măslinii, iar izul de pin, deşi izbea plăcut nările, era foarte puternic. Era de-acum atât de întuneric încât nu mai vedeau nimic şi se deplasau cu braţele întinse, trecând de la un trunchi la altul. Sub picioare, pământul era buretos, de la acele de pin. Trecură orbeşte prin pădure, iar Dianei i se păru că dura de-o veşnicie.

În cele din urmă, ajunseră într-un luminiş; stelele se vedeau iarăşi pe cer. Iago trase de pe o maşină-zburătoare minusculă o prelată de pânză şi deschise portiera.

— Nu ştiam că ai ascuns un gândăcel aici, spuse Diana.

Se băgară înăuntru. Mirosea a plastic. Iago închise portiera şi aprinse lumina de interior – de un galben care înţepa retina. Spaţiul era cam cât într-un dulap; abia dacă încăpeau.

— Când o să pornim, o să trebuiască să conduc fără lumini, zise Iago, şi la altitudine joasă. S-ar putea să vă cam bage-n sperieţi, vă avertizez.

— Cât de departe ne poate duce jucăria asta? întrebă Diana în vreme ce-şi potrivea centura-strângătoare.

În lumina palidă, ca lămâia, a habitaclului maşinii, Sapho stătea stângaci, cuprinzându-se cu braţele şi cu ochii mari.

— Trebuie să-ţi aranjezi centura… îţi arăt eu cum, zise Diana.

— Mulţumesc, domnişoară, rosti servitoarea uitându-se pasivă cum Diana îi fixa mecanismul de prindere. Ce spuneai… acasă, domnişoară?

— Ce spuneam?

— Domnul a zis că-s o ucigaşă, dar tu ai zis că nu.

Sapho se uită la Iago, care declanşa interfaţa aparatului.

— A avut dreptate, domnişoară, sunt o ucigaşă.

— E mai complicat de-atât, Sapho.

În momentul acela, Iago stinse lumina. Diana simţi, cu neplăcere, că o strânge ceva de măruntaie în momentul în care maşina-zburătoare se ridică în noapte.

— Unde ziceai că mergem, Iago? întrebă fata în întuneric.

Iago făcu capota transparentă, ca la un vehicul turistic, pentru a fi în stare să se călăuzească după lumina stelelor. Silueta lui, neclară, se vedea neagră pe un fond de întuneric.

— Mergem la Al Anfal Li'llah. E mai încolo de Turque.

— O să ne ducă maşina asta?

— Nu, e prea departe. Dar o să ne scoată de pe insulă, iar asta-i preocuparea noastră de căpătâi.

Spintecară aerul, zburând atât de jos că vârfurile pinilor plesniră spatele maşinii cu lovituri intermitente şi răsunătoare, ce-ţi dădeau fiori. Apoi ieşiră din pădure şi alunecară pe o traiectorie ce abia dacă se aţinea la un metru sau doi de linia coastei. Transparenţa maşinii-zburătoare era deconcertantă şi se adăuga la senzaţia de expunere şi vulnerabilitate a Dianei; însă cel puţin le oferea o imagine superbă a acestei părţi a insulei. Reşedinţa principală era acum luminată bine, iar una dintre navetele Ulanov se mai afla încă parcată pe peluză. Cealaltă era vizibilă în văzduh, mai înspre est, departe, înaintând meticuloasă, mişcându-şi reflectorul înainte şi înapoi ca pe un pendul.

În golful din vestul insulei era ancorată o navă maritimă impunătoare, în echilibru pe propria imagine reflectată în apă şi luminată de stele. Nu fusese acolo înainte.

— E Ulanov? zise Diana pe când treceau, în linişte şi zburând jos, la cinci sute de metri de vas.

— Presupun că da, a zis Iago.

Lăsară în spate vasul, iar Iago conduse maşina către promontoriu. BId-ul Dianei zumzăi, anunţând un apel în aşteptare, şi, până să se gândească la ce făcea, fata răspunse.

Şi, lucind în mijlocul maşinii, se arătă madam Joad.

— Draga mea, zise, ce anume crezi *că faci?*

— Închide aia, solicită Iago.

— Să nu ai încredere în *el!* spuse Joad. Nu ştii cine *e?*

— Ştiu! replică Diana.

— Păi şi cum poţi *să ştii cine e* şi să ai totuşi încredere? Cum poţi face altceva decât să o iei la goană îngrozită?

— Ar trebui să am încredere în tine? ripostă Diana, a cărei raţiune fusese orbită de un impuls furios. Aveai de gând să mă schilodeşti!

— Prostii. Eşti prea valoroasă intactă… *atunci* n-am făcut decât să jucăm teatru. Şi uite ce s-a ales de mine, biata şi chinuita de madam Joad, cu un plămân colapsat! Dar *tu,* dragă, zbori prin noapte cu cel mai periculos om din întregul *Sistem Solar!* Întoarce-te, şi uite ce-ţi propun: Clanul Argent o să-şi păstreze poziţia dominantă ca mână dreaptă a Ulanovilor, cu tine în jilţ, şi tot ce mai vrea sora ta, dar în schimb îl luăm în custodie pe domnul din-Sticlă. Simplu ca bună ziua.

— Diana, zise Iago, închide te rog chestia aia.

— O să-ţi pară rău… dădu să spună madam Joad, cu vocea ei plăcut modulată, în timp ce Diana oprea legătura.

— O să ştie unde ne îndreptăm de-acum, zise Iago executând un viraj strâns.

Stomacul Dianei se crispă şi protestă.

— Scăparea noastră a ajuns să ţină mai mult de noroc.

— Îmi pare rău, spuse Diana. N-ar fi trebuit să răspund.

— Nu, încuviinţă Iago, n-ar fi trebuit.

Diana simţea apăsarea mustrării lui.

— A fost o reacţie automată.

— Mă tem că o să trebuiască să-ţi închizi bId-ul, zise Iago. A fost compromis. Dacă-l foloseşti câtuşi de puţin, chiar pentru cel mai banal dintre motive, Ulanovii o să te localizeze. Ai putea, te rog frumos, să-l închizi şi să blochezi accesul?

Diana era pe cale să obiecteze că asta ar fi lăsat-o izolată de-a binelea, literalmente – nu se mai descurcase fără bId de când era de-o şchioapă. Dar nu era cazul să discute în contradictoriu. Iago avea dreptate. Aşa că-l închise şi declanşă, cu şovăială, codurile de ştergere.

Senzaţia de vulnerabilitate, fără bId, se adâncea.

O întrebă pe Sapho dacă era înzestrată cu bId, dar evident că nici vorbă de-aşa ceva: era doar o servitoare provenită de pe-o capsulă-ghetou, până la urmă.

Zburară mai departe, cu Iago aţinându-se pe lângă coastă şi, în cele din urmă, năpustindu-se către întinderea mării. După vreo douăzeci de minute, Diana începu să creadă că reuşiseră să se strecoare şi să scape.

Adormi agitată, în scaun, cu gâtul strâmb. O durea când se trezi, însă către est cerul înfăţişa nuanţe superbe de portocaliu.

Sapho sforăia, cu corpul prins în chingi, dar cu capul bălăngănindu-i-se. Iago pilota în continuare.
— Te simţi bine? întrebă ea.
— Da. O să ne oprim în curând şi-o să găsesc un mijloc de transport potrivit pentru o călătorie mai lungă.
— Mi s-a uscat gura, anunţă fata. Şi trebuie să-mi golesc vezica.
— O stare de fapt cam contradictorie, dacă pot spune aşa.
— Nu-i toaletă în maşina asta?
— Mă tem că e prea mică pentru asemenea comodităţi. E un model pentru călătorii de scurtă durată, încă zece minute, adăugă, şi coborâm.
Trecură peste un peisaj cafeniu-spălăcit, cu povârnişuri abrupte şi caverne întunecate, în vreme ce dinspre est lumina se pregătea, încet, să dea naştere încă unui răsărit. Abia în ultima clipă deveni clar unde mergea Iago, când trecură de-o muchie pietroasă şi aterizară în curtea unei ferme mari. Consta într-un hambar cu şapte niveluri, colorat cu leduri, având pictat o siglă cu stea şi semilună pe el. Patru agri-pro-uri erau parcate afară – locul era, evident, complet automatizat. Şi totuşi o fiinţă umană era în bătătură şi-i aştepta.
— De unde a ştiut ea să fie aici? întrebă Diana în vreme ce aterizau.
— E un el. Şi a ştiut fiindcă l-am apelat dinainte.
— De ce nu ţi-ai şters bId-ul? E la fel de compromis ca şi al meu.
— Sistemul meu nu-i bId.
Iago deschise portiera. O ridică pe Sapho şi coborâră ţepeni din maşină în răcoarea de dinaintea zorilor. Iago înaintă ca să vorbească cu străinul, în vreme ce Diana şi Sapho îşi întindeau membrele amorţite.
— Unde suntem, domnişoară? întrebă Sapho.
— Ştiu la fel de mult ca şi tine, Sapho.
Iago reveni.
— Prietenul meu a adus un vehicul mai mare, spuse el, dar n-avem timp de pierdut.
Dădură tustrei colţul hambarului şi descoperiră o maşinărie cu dimensiuni mai convenabile, cu scut de invizibilitate. Iago

deschise o trapă laterală şi se suiră cu toţii la bord. Diana folosi prima cămăruţa toaletei, iar Sapho o urmă. Între timp, Iago pregăti şi lansă câteva duzini de drone-momeală, în mai multe direcţii. Diana exploră bucătăria micuţă şi descoperi ceva provizii. Bău nişte suc-de-zahăr şi mâncă o brioşă cu căpşuni. Cam veche, dar îi mai tăie din foame. Iago veni, luă o gură bună de apă şi se duse iar în cabină. Diana trebui s-o bată la cap pe Sapho ca s-o convingă să mănânce ceva.

Răsăritul înroşea linia orizontului estic când decolară. Porniră drept spre est: aerul se limpezea şi se lumina împrejurul lor.

***

Diana nu mai călătorise într-un vehicul atât de primitiv. Motorul hârâia continuu, de parcă şi-ar fi ros propriile măruntaie. Vălătuci mici de fum ieşeau de pe sistemul de evacuare. Diana s-a întrebat ce fel de motor o fi fost acela. Ceva din epoca bronzului, poate, din vremea lui Homer. Ceva.

Lumină de culoarea şi densitatea mierii.

De sus, de unde erau, peisajul căpăta o simplitate cartografică: forme luminoase succedând celor întunecate. Nenumărate câmpuri hexagonale cu grâne. Nişte munţi cioturoşi, scunzi, trecură pe dedesubt, lăsând să se vadă, după ei, o întindere vastă, o cultură de culoarea cenuşii – bumbac comestibil, din câte se părea.

Ajunseră aproape de o coastă estică. Înspre nord şi sud marea se zbuciuma ca o pânză albastră boţită, plină de cute. Depăşiră plaja şi lăsară uscatul mult în urmă. Marea, dedesubt, părea o lespede imensă, nemişcată sub ei.

Zburară vreme lungă pe deasupra apelor.

Soarele era sus pe cer când li se înfăţişă ţărmul continental: Turque, şi dincolo, probabil, tărâmul Al Anfal Li’llah, înspre care se îndreptau. Munţii se înghesuiau acum înaintea lor, cu pantele cafenii şi negre, în vreme ce piscurile erau acoperite cu cuşme mari de zăpadă alb-cenuşie. Diana se gândi, atunci: soarele este întotdeauna adevăratul nord, indiferent de variaţiile mundane ale electromagnetismului. Soarele este întotdeauna punctul de atracţie. Soarele este unicul punct veritabil, stabil, în toată această incertitudine.

Stătu un timp privind, neîntrerupt, cerul ce se reînnoia necontenit, apoi se uită la umbrele pe care le desena soarele peste relief. Munţii de dedesubt erau un model de monotonie. Nu creştea nimic pe ei. Mare parte a hranei venea de sus de pe orbită, sigur, de la nenumăratele Fac-uri şi capsule. Unele produse de lux, ca şi unele culturi de subzistenţă, erau crescute jos. Dar mare parte din pământ era pârloagă. Ori se lăsase cuprins de deşertificare.

Îşi abătu privirea de la soare, alb ca hârtia, şi de la cer, albastru ca apa, şi închise ochii. Somnul nu venea, în schimb, se înfăţişau, alarmante, siluetele fantomatice ale MAHmelor, făcând-o să-i deschidă la loc. Iată cabina. Puse palma pe peretele de alături şi-l simţi vibrând.

Plângea, iar asta nu era bine deloc.

Se aşeză, aşadar, pe o banchetă şi-şi spuse: nu avea de ce să creadă că MAHmele ar fi fost moarte. Nu avea nicio dovadă că Eva ar fi fost moartă, sau măcar că fusese capturată de Ulanovi. Trebuia să se poarte precum cineva ce deţinea un caracter călit, în stare să îndure adversităţile şi să le înfrângă. Plânsul nu rezolva nimic.

Aşa că lăsă deoparte autocompătimirea şi se duse să stea alături de Iago. Priveliştea din carlingă era aceeaşi ca pe hublourile cabinei: munţi divers coloraţi, văi în care brazi uriaşi tronau ca nişte turnuri de minarete peste coroanele copacilor obişnuiţi. Acelaşi cer, soarele de neevitat. Soarele era durere. Durerea era la fel de fierbinte şi inevitabilă ca şi soarele. În jurul ei ne rotim cu toţii vieţile, indiferent că ne dăm sau nu seama.

— Aşadar, zise ea, eşti Jack-din-Sticlă.

El începu să fredoneze ceva, o melodie pe care fata n-o recunoştea, patru note identice urmate de o melodie coborâtoare, cu un tril în mijloc. Apoi zise:

— Unii îmi zic aşa.

— Joad spunea că nu-i numele tău real.

— Întregul concept al numelor reale, răspunse Iago, nu-i cine ştie ce coerent, cred.

— Şi că ai omorât oameni. Mii de oameni!

— Milioane, zise el aruncându-i o privire scurtă. Dacă ar fi să crezi unele poveşti.

Diana se gândi la asta.
— N-ai ucis milioane de oameni.
— Nu.
— Nici mii?
— Nu.
— Ai omorât totuşi oameni?
— M-ai văzut chiar tu cum am pus capăt vieţii lui Dominico Deno. Păcat. Îmi plăcea de el. Jucam Go împreună.
— Şi te-am văzut când ai înjunghiat-o pe madam Joad. Dar n-ai omorât-o.
— Puteam să mă descurc mai bine, recunosc. Numai că nimeni nu-i perfect.
— MAHmele mele ştiu cine eşti?
— Ştiu.
— Şi te-au angajat totuşi? Mă aştepţi să te cred că s-au grăbit să te angajeze ca să lucrezi foarte aproape de fiicele lor?
— M-au angajat nu în ciuda a ceea ce eram, ci tocmai de aceea. Au plătit pentru picioarele astea şi au aranjat ca faţa să îmi fie remodelată chirurgical. Ştiu ce am făcut şi de ce. Pur şi simplu clanul Argent şi cu mine împărtăşim aceleaşi ţeluri; iar protejarea ta şi a Evei ţine de atingerea lor.
— Ulanovii, zise Diana.
— Exact. Prăbuşirea lor. Cât despre plasarea mea pe lângă tine şi sora ta… ei bine, am şi eu anumite abilităţi. Cum am demonstrat cu madam Joad şi agentul ei. Deşi *abilităţi* e un cuvânt cam tendenţios aici, presupun. O abilitate, aş spune, trebuie să fie ceva constructiv. Ce-am făcut de curând nu prea se încadrează aici.
— Genunchii mei îţi mulţumesc, zise ea, oricum ar fi.
Bărbatul zâmbi.
— Nu pot să cred că MAHmele au putut să plănuiască ceva atât de… seismic.
— Nu poţi? Sau nu poţi să crezi că n-ai luat parte?
Diana aruncă o privire pe hublou.
— Nici măcar n-am împlinit şaisprezece ani.
— Drept. Dar îţi dai seama de ce, dată fiind miza pusă în joc, MAHpărinţii tăi au socotit necesar să accelereze chestiunea

alegerii unei succesoare. Nu au avut încotro. Evenimentele le-au forţat mâna.

— Dar tu eşti revoluţionar! Pot crede că MAHmele au ceva de-mpărţit cu Ulanovii, însă revoluţionarii vor să descompună *toate* structurile puterii. Nu-i aşa? Toate structurile, inclusiv MAHfamiliile. De ce s-ar alia MAHmele noastre cu cineva dedicat propriei lor *răsturnări?*

— Sunt la fel de multe cauze revoluţionare câte religii există, zise Iago. Unele vor să facă una cu pământul întregul Sistem. Altele se mulţumesc să lucreze cu ierarhiile existente, să le purifice de nedreptate şi de tirania Ulanovilor, pentru a îndrepta omenirea spre stabilitate şi prosperitate. În ceea ce mă priveşte, am motive, personale ca şi ideologice, ca să-i urăsc pe Ulanovi. Mi se pare însă că orice sistem, chiar şi unul utopic, are nevoie de funcţionari publici – şi asta sunt Clanurile de fapt.

Tuşi, sau hohoti de râs, Diana nu-şi putu da seama. Apoi zise:

— Însă, desigur, avem un motiv mai presant.

— Cum aşa? Motiv pentru ce?

— Pentru ca părinţii tăi să aibă încredere în mine, să se alieze cu mine şi cu forţele pe care le reprezint.

Fata simţi o furnicătură în creştet, o gaură în stomac şi se înfioră de parcă ar fi fost aproape de vreo însemnată revelaţie.

— Ce motiv?

Iago o privi.

— O nouă ameninţare, suficient de mare cât să pună în umbră orice noţiune de joc de putere. Chiar şi pentru persoane ca părinţii tăi.

— Ce ameninţare?

— Sfârşitul omenirii.

Diana rămase fără replică. Părea o exagerare grosolană, mai ales venind din partea cuiva ca Iago; aproape că se întreba dacă nu era o glumă.

— Cât o să avem de stat în acest Al Anfal al tău? îl întrebă după puţin timp.

El o cercetă cu o privire lungă, grijulie, apreciativă.

— Nu pentru totdeauna, zise tutorele, iar fata îşi dădu seama ce voia să spună: *vreme îndelungată.* Dacă Ulanovii iau poziţie împotriva Clanului, atunci... ei bine, lucrurile sunt cât se poate

de *volatile* în momentul ăsta. Sus pe orbită, adică. Şi prin întregul sistem. Asta înseamnă că lucrurile sunt volatile şi pe-aici, fiindcă ce e Pământul dacă nu o canalizare prin care se scurge tot căcatul Sistemului?

Cuvântul obscen o făcu să tresară.

— Il-aa-goo! Ai grijă ce vorbeşti!

— Scuză-mă, Diana, spuse el grav, îndreptându-şi privirea spre înainte.

Nu-i mai spusese *domnişoară.*

Aterizară abia pe la prânz. Iago cârmi vehiculul într-o vale îngustă, cu pereţi abrupţi, undeva în centrul Anatoliei.

13. DESPRE MULTITUDINI

Casa era primitivă, dar confortabilă: două niveluri, clădită aproape de peretele stâncos dinspre vestul văii şi ascunsă bine, dacă n-o căutai cu tot dinadinsul de sus. Diana habar n-avea pe unde erau şi nu-i plăcea că (fără acces la bId) nu reuşea să-şi dea seama. La ce distanţă era cea mai apropiată aglomerare urbană, de unde aveau să le parvină provizii când se termina mâncarea din casă – acestea erau mistere. Apa provenea dintr-o *fântână,* o fântână reală, ca pe vremurile lui Homer şi *Homo erectus:* un puţ săpat în roca de culoarea bronzului, de unde se pompa în casă.

— De unde *ştii* că-i curată? întrebă ea, iar Iago îi răspunse:

— E curată şi gata.

Îşi potrivise, în partea de jos a piciorului, un glob de plastic gol pe dinăuntru. Era mai grosolan decât o talpă, dar asta nu părea să-l incomodeze. Păşea, acum, doar cu un şchiopătat abia sesizabil.

— N-ai putea, întrebă Diana, gândind încă precum cineva extrem de bogat, să-ţi faci rost de un picior de schimb ca lumea?

— Picioarele astea, replică el, şi chiar faţa asta, figura asta nouă – au fost piese foarte costisitoare, realizate de specialişti. Nu le pot înlocui cât ai bate din palme cu nişte proteze oarecare. MAHmele tale au plătit nu doar pentru realizarea lucrării, ci şi pentru ţinerea ei secretă. A doua parte a fost de departe cea mai scumpă.

Diana pufni, ţâfnoasă.

— Mă întrebam de ce eşti aşa de ridat. Să ai atâtea riduri la vârsta ta!

— Suntem capabili de multe lucruri uimitoare, încuviinţă Iago. Dar ţesuturile cicatrizate se agaţă încăpăţânate de corporalitatea noastră. Le putem ascunde în micro-riduri, dar nu le putem netezi pur şi simplu şi să refacem pielea ca pe un strat de mortar.

— E revoltător.

Viaţa ei trecea într-o etapă nouă. Nu simţea cu prea multă acuitate, pentru început, lipsa vieţii sale îndestulate; părea să se afle mai degrabă într-o vacanţă aventuroasă. Dar o agasa nespus lipsa de acces la bId.

Aerul era mai rarefiat aici şi mai rece decât pe insulă, dar se aclimatiză repede. Încă o funcţie datorată unei vieţi trăite sus pe orbită.

Sapho le gătea şi făcea curat. Îşi vedea de-ale ei, dormea în cea mai mică încăpere a casei (cu toate că existau camere mai spaţioase) şi vorbea puţin. În unele seri, dacă Diana insista, lua cina împreună cu ei.

În prima zi, Diana nu făcu decât să chibzuiască. Îi dădea un sentiment acut de înstrăinare faptul că n-avea acces la reţea. Faptul că nu era în stare să analizeze informaţii, să-şi satisfacă feluritele curiozităţi, era, desigur, un inconvenient; îşi dădu seama că în casa asta nu existau niciun *fel* de datafluxuri – niciun panou de comandă, niciun terminal, nici măcar vreo colecţie străveche de codexuri îmbrăcate în piele. Se simţea, fără informaţii, goală puşcă; o situaţie fără precedent şi extrem de inconfortabilă. Lipsa accesului extern era o problemă mai mică, fiindcă era obişnuită să fie izolată de reţeaua mai vastă de contacte şi ştiri, din motive de securitate. Însă, într-un anume domeniu, simţea intens privaţiunea: nu ştia ce se alesese de Clanul său. Nu ştia dacă MAHmele erau bine sănătoase, dacă se aflau în custodia Ulanovilor (sub ce acuzaţie, se întreba) ori dacă erau moarte. Nu ştia dacă Eva era în siguranţă, ori ce se întâmplase cu zecile de mii de membri şi clienţi ai Clanului. Iago îi putea spune prea puţine, deşi părea să aibă cumva, în afara bId-ului, acces la informaţii.

Dormi prost în prima noapte: casa nu era dotată cu paturi cu gel şi trebuise să se întindă pe o saltea. Şi încă: pereţii nu reglau automat temperatura, aşa că îi fu frig şi trebui să se ridice şi să dea prin taste comanda pentru mai multă căldură unui dispozitiv aflat într-un ungher. Aerul se încălzi, apoi se încinse; trebui să se dea jos iarăşi şi să-l închidă. Adormi în cele din urmă, dar abia înainte de răsărit şi, cu toate că se mai trezi de câteva ori, dormi până la prânz.

Şi aşa începu o nouă zi. „Sunt încă vie”, îşi zise. Era ceva.

Lumina zorilor era cenuşiu-albicioasă, ecranată. Îşi făcu singură cafea şi mâncă nişte paste. Apoi începu să hălăduiască prin casă, absentă. Dădu peste Iago, aşezat într-un scaun în salonul din fund şi uitându-se la nimic pe fereastra străveche.

Ploua, dar fără forţă. Cenuşiul din văzduh se lichefiase şi picura peste ei o puzderie de stropi.

Diana se aşeză alături, iar într-un târziu spuse:

— Tu *ai fost* de vină pentru toate astea.

El o privi.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama. Cu toate că, evident, mă aşteptam la asta de la tine.

— Ce-a fost? Un cadou de ziua mea?

— A fost.

Fata îl privi.

— Părinţii tăi cred că ideea le-a venit lor, dar nu, rosti el sec. Eu le-am plantat ideea. Eu ştiam cât de pasionată eşti de mistere poliţiste. Le rezolvi cât ai bate din palme, dar îţi plac oricum. M-am gândit deci să aranjez unul real. Pentru ziua ta.

— Ştiam eu că-i ceva aiurea cu toată faza, zise Diana. Un servitor a fost ucis cu brutalitate, la doar câţiva metri de locul în care dormeam eu şi Eva! MAHmele noastre, în orice alte circumstanţe, ne-ar fi *retras* de acolo pe loc. Omor violent? Staţi unde sunteţi, răţuştele mele.

Scutură din cap.

— A fost… necaracteristic. Şi toată pălăvrăgeala despre cum FEC-ul din sângele servitorilor ne va păstra în siguranţă?

— Chiar *era* un mecanism de siguranţă, zise Iago. Şi *erai* bine păzită. Sau, cel puţin… — se strâmbă amintindu-şi de Domenico Deno – aşa am crezut. Şi criminala n-avea nimic de împărţit cu tine. Era pornită pe altcineva.

— Cum ai selectat-o?

— Am căutat o situaţie probabilă. Şi n-a fost greu de găsit. Capsulele-ghetou sunt spaţii claustrofobice. Tensiunea creşte. Am ales vreo şase posibile grupuri de servitori, dintre sute de posibilităţi, şi i-am trecut pe toţi prin antrenament gravitaţional şi instrucţie. Când individul ăla, Petero – un tip oribil, într-adevăr – a fost ucis, am evaluat situaţia. Şi am văzut potenţialul din Sapho. Asta m-a făcut să mă decid.

— Nu puteai fi *sigur* că o să-l omoare pe Leron.

— Nu, recunoscu el, dar era foarte probabil. Ştiam dinamica grupului. Şi aveam, până la urmă, trei săptămâni până la ziua ta. La un moment dat, urma să devină insistent, iar ea nu avea să accepte asta. Sau ar fi acţionat preventiv. Preocuparea mea de căpătâi era să nu fie o crimă prea lipsită de mister, prea evidentă pentru tine. Dar, chiar şi aşa, rămânea să rezolvi misterul mai cuprinzător. Mă aşteptam să-ţi dai seama de la început că Sapho e ucigaşa, dar voiam să-mi dau seama dacă te prinzi cine se afla cu adevărat în spatele întregii poveşti. Eu.

— Asta n-a fost greu, zise ea mohorâtă, apoi într-o izbucnire de furie ostenită: Cadou de ziua mea? E un cadou cam dement, nu crezi? Să-i oferi unei fete, la a şaisprezecea aniversare, *un cadavru.*

— Asta a fost şi ideea, zise Iago întorcându-şi către ea palmele.

— *Asta* e? Furia mea?

— Da.

Mânia i se aprinse ca o flacără.

— Mişelule, ce *rost* a avut? O fiinţă umană e moartă! Nu era el un sfânt… dar cine este? Zeiţă, e *vreun* sfânt printre noi? Şi a *murit.*

Cu cât vorbea, cu atât retorica îi alimenta furia.

— Nu-i un *joc!* Aproape am murit eu!

Iago clătină din cap.

— Joad nu te-ar fi omorât în veci. Eşti prea valoroasă vie pentru Ulanovi. Şi sora ta la fel.

— Taci din gură! Un asasin a îndreptat arma spre mine *zâmbind!* Nici şaisprezece ani n-am şi deja simt moartea că-mi suflă în ceafă. Asta nu-i joc. Cum îndrăzneşti…

Vorbea tare acum, deşi răguşit; se revărsa din ea un uriaş rezervor de furie, resentiment şi amărăciune. Şi nici măcar nu ştiuse că era în ea!

— Cum îndrăzneşti să te joci cu viaţa şi moartea? Pe post de *cadou?*

Figura lui impasibilă. Fata nu putu să mai îndure. Se ridică, luptând cu gravitaţia ridicolă, reuşi s-o facă şi ieşi în trombă. Sapho era la uşă şi se uita înăuntru, atrasă de vocile ridicate.

Însă Dia nu voia să vorbească nici cu ea (deşi nu era nicidecum ceva din vina *ei),* aşa că se duse glonţ la ea în cameră şi se înfofoli cu o pătură. Era frig. Abia sfârşit de vară şi cu toate acestea era frig. Locul ăsta era complet aiurea. Totul, în viaţa ei, o apucase aiurea.

Erau la altitudine. Aşa era vara în creierii munţilor.

Priveşte în *jos* de la înălţime. Mânia ei se înălţa ca un vultur. Cum *îndrăznise?* Să se joace cu ea, folosind fiinţe umane pe post de pioni? Chiar crezuse că avea să se bucure că primea *un cadavru* drept cadou de aniversare?

Una dintre curiozităţile furiei, desigur, e că, cu cât o îndrepţi mai mult spre exterior şi-o azvârli înspre nedreptăţile lumii, cu atât îţi zgândăreşte mai mult auto-compătimirea şi ciuda. O înfuria că Iago tratase viaţa şi moartea lui Leron cu o asemenea lipsă de respect existenţial? Clar că nu. Îşi spuse asta după o clipă de chibzuială. Cum să o mişte soarta unui om pe care nu-l cunoscuse, altfel decât abstract? Furia, până la urmă, nu era stârnită de abstracţiuni. Ce o călca, deci, pe nervi? Viaţa ei. Închisoarea existenţei sale, păzită de gardieni care-şi spuneau gărzi de corp. Lipsa a orice putea fi considerată *alegere liberă.* Poate că nu era vina lui Iago aici, cu excepţia faptului că, deocamdată, făcea şi el parte dintr-o structură de control mai vastă. Cu excepţia faptului că era vina lui. Şi că era unul dintre cei care o înfuriau.

Se gândi la multitudine.

Mii de miliarde de fiinţe umane, înfăşurate ca o pâclă împrejurul stelei lor. Mintea se poticnea în faţa acestor numere. Dar dacă etica însemna cât de cât ceva, atunci însemna ca mărimea populaţiei nu trebuia lăsată să copleşească faptul moral că viaţa se trăieşte individual şi că, până şi aglomerate în roiuri de milioane şi miliarde, fiinţele umane meritau, fiecare în parte, şi altceva decât să fie folosite ca unelte. Însemna că majoritatea copleşitoare a imensei populaţii umane era săracă, trăia vieţi mizere în capsule-ghetou, mânca gelatină din spori şi bea apă reciclată – iar asta făcea totul şi mai adevărat. Erau oamenii cel mai puţin capabili să se ajute singuri. Ar fi trebuit ajutaţi, nu exploataţi.

Matricea genială pentru care fusese concepută, întru care fusese antrenată, capacitatea sa de a vedea problemele tridimensional, din toate unghiurile posibile, dar integrate în acelaşi sistem – abilitatea asta îi stăvili furia, îi spunea aşa: ce-ai făcut tu ca să ajuţi miliardele aflate în sărăcie absolută? Îi spunea: ce s-ar putea face *vreodată?* Nimic, nimic, nimic. Le-ai acordat tu miliardelor ăstora, fie şi în treacăt, vreun gând, vreodată? Nu. Niciodată. Indignarea ta e doar un reflex etic, sau ceva mai simplu, mai fundamental şi mai omenesc – sentimentul individual că ai fost tratată cu nepăsare? O rană ce despică pielea tare a mândriei tale?

Furioasă, ghemuită în poziţie fetală şi înfăşurată în pătură, adormi. Cum altfel?

Şi, ca de o mie de ori înainte, visă. Visă interioare.

MAHmele ei se aflau într-un hol Ludovic al XXII-lea, numai lemn cafeniu, ornamentaţii cromate şi oglinzi până în tavan pe toţi pereţii. Ferestre mari lăsau să pătrundă o lumină albă, ca o ninsoare proaspătă, ce strălucea de-ţi lua ochii. Lumina se deplasa cu o încetineală bizară, ca înţepenită; Diana înţelese că particulele de praf din aer erau de fapt fotoni: umflaţi de un proces fizic misterios şi plutind cu relaxată insolenţă. Fiindcă lumina curgea atât de lent, timpul însuşi era dat peste cap: era ca şi cum s-ar fi năpustit prea repede *şi totodată* s-ar fi scurs prea încet. Se simţi prinsă, ca într-o carceră de coşmar. Însă MAHmele zâmbeau.

— Ce se petrece? întrebă.

Răspunseră la un unison atât de perfect, că vocile li se contopiră.

— Furia ta a încetinit timpul, ziseră ele.

— Şi furia mea nu-i justificată? N-a avut niciun drept să se poarte aşa cu mine!

— Cu *tine?*

Simţi un ton mustrător.

— Nu, nu cu mine. Cu bărbatul mort – Leron. Cum să te porţi aşa cu o persoană? Chiar şi cu cineva de la Periferie. Chiar şi cu, continuă fata, deşi mânia i se domolea, un om rău, ca el. Nu-i corect. O fiinţă umană e o fiinţă umană. O fiinţă umană nu e o jucărie.

— N-avem *încotro,* folosim oamenii aflaţi sub noi ca pe o resursă, dragostea mea, ziseră cele două MAHme ca una. Asta înseamnă să fii la putere. Ai de ales între a respinge pentru totdeauna puterea ori de a accepta acest fapt şi de a folosi oamenii în scopuri bune.

Diana se uită la toţi pereţii, în toate oglinzile. Oglinzi. MAHmele erau, desigur, reflectate acolo, însă Diana nu părea să fie. Începu să se holbeze, încercând să-şi dea seama dacă asta se datora poziţiei sale ori faptului că, în vis, era invizibilă.

— Dacă suntem puternici, intonară mamele ei, putem îmbunătăţi situaţia, dar devenim necuraţi fiindcă avem putere. Dacă suntem neajutoraţi, rămânem curaţi, dar nu putem îmbunătăţi situaţia.

Vocile lor aveau, împreună, o profunzime şi rezonanţă nefirească.

— E o falsă dilemă, zise ea.

— Întocmai! Asta încercăm să te învăţăm. Acesta a fost cadoul de ziua ta.

Diana făcu un pas înainte. Simţi ceva ca o alunecare şi, stupefiată, îşi dădu seama cu întârziere că pe holul bine luminat nu erau, de fapt, oglinzi. Fiecare oglindă era de fapt o intrare largă, iar ce presupusese că ar fi reflexii erau de fapt alte siluete – MAHmele, într-o duzină de versiuni ale lor însele. Fiecare intrare ducea într-o altă cameră şi la MAHmele din cameră, iar în spatele lor erau alte intrări şi alte MAHme, din alte perspective. Îşi dădu seama că vedea un şir infinit de camere. La Periferie erau mii de miliarde de fiinţe umane, dar părinţii ei existau în cantităţi infinite.

Şi, dându-şi seama de asta, se trezi.

Se ridică în şezut şi-şi înfăşură pătura mai strâns peste umeri. Exista oare vreo tehnologie mai primitivă decât pătura? Şi lumina avea ceva neobişnuit: o albeaţă mai metalică. Dură un moment până să-şi dea seama că ningea.

Zăpadă.

Se întoarse în salon. Iago era încă acolo, iar faţă în faţă cu el stătea Sapho. Ridică vinovată privirea la intrarea Dianei, se ridică în picioare stângace, dădu din cap şi se grăbi să iasă.

Diana se apropie şi se instală pe locul tocmai eliberat. Acesta era cald încă.

— De ce s-a speriat aşa, parcă era vinovată?

— A auzit ce discutam, zise Iago cu voce potolită. A vrut să ştie ce se întâmplă, şi presupun că are dreptul ăsta… mai ales ea. I-am zis că n-a fost responsabilă pentru uciderea lui Leron. Deşi ea a dat lovitura, eu aranjasem scena. I-am spus că ştiam că o abuzase şi că am folosit-o ca braţ al justiţiei.

Diana se gândi la asta.

— Te-a crezut?

— De ce nu? A plâns, de fapt. Cred că au ieşit la iveală, până la un punct, sentimentele de vinovăţie.

— Iago, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine.

El deschise ochii o câtime mai mult. Apoi zise:

— Mulţumesc.

— Eşti surprins?

— Să zicem, replică el, că ai ajuns în locul ăsta mai iute decât am anticipat.

Fata ignoră această remarcă.

— Chestia nu era de fapt doar un cadou, nu? Era, adică. Dar era un cadou menit, anume, aniversării de *şaisprezece* ani. Un cadou ce are de-a face cu maturitatea. Da?

Iago, în stilul său pieziş, răspunse:

— Sigur că nu e confortabil să te gândeşti că fiinţele umane, care respiră, simt şi speră ca şi noi, sunt o resursă destinată exploatării. E un lucru oribil. Dar alternativa ar fi să duci o viaţă de pustnic. Şi miza e prea mare pentru asta.

Diana socoti că răspunsul lui însemna „da”.

— Aşadar, zise ea, uite ce-am dedus. Cadoul tău a fost un mister poliţist real. Te-ai aşteptat să-l rezolv.

— Sigur.

— Dar nu era cadoul cel adevărat, este? Te aşteptai să rezolv enigma, apoi să descopăr ce se afla în spatele ei… să-ţi desluşesc implicarea.

Bărbatul, privind-o, încuviinţă cu lentoare.

— Aveai *nevoie* să fiu furioasă. Voiai să mă simt folosită, să mă indigneze utilizarea unei vieţi de om într-un asemenea joc.

Voiai să simt *asta* ca să mă pot confrunta cu realităţile puterii. Condusul înseamnă să tratezi astfel oamenii.

— Chestia, repetă Iago, este că miza e foarte mare.

— Răsturnarea Ulanovilor?

— Ha! hohoti el, luând-o prin surprindere. Nu, nu. Asta ar fi politica puterii… răsturnarea tiraniei, un obiectiv, cred, foarte de dorit, şi pe care sper, cu adevărat, să-l putem îndeplini. Asta speră şi părinţii tăi. Dar e cea mai veche monedă în afacerile omeneşti. Politica puterii. Se întâmplă, sau nu, iar *Homo sapiens* îşi vede de-ale lui mai departe. Nu, mă refer la ceva mult mai important de-atât.

— Ce? întrebă Diana.

Iago privea, pe fereastră, coborâşul fulgilor de zăpadă. Fiecare mai mic decât o unghie, şi mai subţire, şi mai puţin durabil. Dar veneau din ce în ce mai mulţi. Lumea, afară, se făcea albă. Şi era încă vară!

— Să vorbim despre asta, zise el.

14. A TREIA LITERĂ A ALFABETULUI

— Joad voia să ştie unde *este,* spuse Iago. *Lucrul* e ceva nespus de periculos, ceva care valorează sume de bani inimaginabile. Lucrul fiind…

— PVL, zise fata.

El îngână o aprobare.

— Mai la obiect, *chestia* e un lucru anume, ascuns în plină vedere. Pluteşte în spaţiu. Joad caută un singur peştişor în oceanul acela incomensurabil.

Iago îşi privi unghiile, făcând o comparaţie între cele două mâini. Apoi spuse:

— Nu, e mai greu de-atât. Spaţiul e incomparabil mai mare decât orice ocean.

— Spaţiul e mare. Cât de mare e obiectul, chestia pe care o căutăm, ce-o fi ea?

— Cât o fiinţă umană. Exact dimensiunea asta. Ştii ce?… de fapt mă interesează asta. Ştiai că media dintre masa unui proton şi masa întregului Univers este masa unei femele umane tipice? Ai auzit de asta? De micuţul fapt divers?

— *Chestia* e o femelă umană? întrebă Diana.

O zdruncinare stranie i se produse în piept, iar inima îi bătu tare. Şi mai era ceva. Capul părea, simultan, să i se umfle şi să se strângă, cu un bizar efect halucinogen.

Undeva în aer se simţea mirosul de pâine coaptă. Se întrebă de unde acest freamăt brusc al trupului ei, dar ştia că nu era cazul să se întrebe, fiindcă ştia… ştia ce-i şoptea vocea în puţul gravitaţional ascuns bine în mijlocul minţii ei imateriale. Vocea spunea *Tu, tu, eşti tu.* Spunea: *lucrul pe care l-au căutat, artefactul pentru care merită să omori atâta lume, lucrul acela inimaginabil de preţios, inimaginabil de periculos eşti tu.*

— O femelă umană, zise iarăşi, cu voce înfiorată.

— Ce-i? rosti Iago privind-o.

— Ştiu că nu-s o femelă umană obişnuită, zise ea aruncând zorită cuvintele. Sigur că am citit despre posibilităţile permise de MAH-concepţie. Şi, să ştii, am avut mereu senzaţia că… ă nu

râde… dar am avut mereu starea asta, că mă aşteaptă un *destin special…*

— Un bărbat, zise Iago.

— Nu, nu asta. A, nu vreau să aleg celibatul şi nu mă deranjează să-mi folosesc sexualitatea în felul ăla. Dar bărbaţii sunt nimic, de fapt mai puţin ca nimic.

Se opri brusc, fiindcă-i venise în minte că ceea ce spunea ar fi putut suna insensibil pentru Iago.

— Ziceam doar, adăugă drept precizare, că povestea aia cu Dragostea Romantică… ei bine, ăla e un vis de *bărbat.* E o cale de a limita femeia la…

El o întrerupse, însă blând.

— N-am fost clar. E un bărbat mort.

— Un bărbat mort, repetă ea.

Apoi înţelegând cu uimire:

— Un mascul uman mort? Asta caută Joad?

— Asta căutăm toţi. Cadavrul lui, care pluteşte în imensitatea spaţiului.

— Ooh, făcu ea. Ce aiurea mă simt!

— Nu-i nevoie, zise Iago zâmbind pe sub mustaţă.

— M-am grăbit cu concluziile.

Diana privi pe geam la pământul nelucrat de afară. Inspirând şi expirând, cu un zgomot uşor, ca un foşnet de mătase. Indiferent cât de mult stăteai la sol, indiferent cât de aclimatizat te-ai fi crezut, adevărul era că respiratul era ca o pâclă de efort şi durere reziduală. Voia acasă. Voia din tot sufletul să urce înapoi acolo sus. Fiinţele umane n-aveau ce căuta în acest mediu trudnic. Zăpadă. Apă îngheţată, transformată în tăciuni albi, ca nişte floricele de porumb, de procesele meteorologice ale Pământului. Câţiva fulgi căzători, călătorind pe trasee întortocheate până pe cealaltă parte a ferestrei; apoi, deodată, o mulţime. Se mişcau cu o insultătoare imitaţie a lipsei de greutate, iar uneori se înălţau pentru a coborî iarăşi, alene.

Lumina îşi schimbase nuanţa, devenind, din gălbuie, albă precum oxidul de argint, de o vioiciune şi răceală metalică. Iago solicită verbal aprinderea luminilor, însă Diana le ceru să se stingă iarăşi. Îi plăcea să simtă răceala amurgului în mijloc de zi. Îi plăcea.

— Pardon, zise el. Ziceam de femela umană fiindcă aşa ies calculele, atâta tot – cineva un pic mai puţin robust decât masculul uman tipic.

— Asta cu „tipic” e o prostie. Cum *ştim* care e media măcar, când populaţia are mii de miliarde şi majoritatea e răsfirată prin milioane de capsule izolate?

Suna însă un pic mai duşmănoasă decât se simţea, aşa încât completă:

— Sunt cam egoistă, mă tem. Ce neghiobie din partea mea să reacţionez astfel! Ce neghiobie să fiu dezamăgită când aflu că nu sunt, până la urmă… Mesia.

Chicoti la gândul de glorie deşartă, acum că-l formulase în viu grai.

Iago zâmbi, apoi zise:

— Impresia mea ar fi că eşti remarcabil de neegoistă.

Dar urmă şi înţepătura:

— Pentru cineva dintre bogaţi, vreau să zic.

Deodată, lumina cenuşie din jurul ei păru monstruoasă, de parcă întreaga cameră ar fi fost cufundată brusc sub nivelul apelor unui ocean terestru. Asta era. Avea rău de *jos,* îi era silă că fusese gonită în adâncurile abisale ale gravitaţiei planetei, şi ultimul lucru pe care-l voia era să se scufunde şi mai mult încă.

Ceru luminilor să se aprindă, iar acestea se aprinseră strălucitoare, acide precum zeama proaspătă de lămâie. Se aşeză mai bine în scaun şi trase o gură lungă de aer.

— Zi-mi despre acest bărbat decedat, rosti ea. Miza e uriaşă, ziceai? Cum poate să însemne atât de mult un singur cadavru?

— Numele lui e Mkoko, spuse Iago. *Era,* adică, în timpul vieţii.

— Şi ce făcea?

— Era matelot pe o şalupă numită *Hesperus.* De fapt, numele vasului era *Hesperus 33a10,* fiindcă o groază de nave spaţiale au numele ăsta. Inginerii nu-s foarte plini de imaginaţie când vine vorba de nume.

— Şi cum a ajuns să plutească mort prin spaţiu?

— A fost un incendiu la bord, iar el a fost ucis. Ars de viu, din păcate. Supravieţuitorii l-au înmormântat în spaţiu.

— L-au înmormântat în spaţiu, repetă Diana. Pare o risipă de carbon folositor.

— Ei, aşa-i. Dar să-ţi mai spun ceva despre ingineri. Aproape toţi sunt religioşi. Adesea în vechile feluri, din cele unde – dacă vezi lucrurile din afară – credinţele religioase *trebuie* să intre într-un conflict oarecare cu cunoaşterea lor ştiinţifică şi tehnică. Dar inginerii au ceva care le inflamează imaginaţia când vine vorba de zei. Nu ştiu ce. Şi diferitele flote n-ar zbura fără ei, desigur, aşa că au loc de-ntors când vine vorba despre libertăţi şi practici religioase.

Îşi drese vocea. Diana îl privi. Văzu, pe faţa luminată puternic de sus, cât de *bătrân* era. Pe faţa lui, ridurile aduceau cu crevasele de pe suprafaţa rotundă şi albă a satelitului Callisto.

— Deci Mkoko ăsta a fost ucis pe-o şalupă şi corpul i-a fost aruncat în vid, zise Diana. În regulă, zi-mi acum de ce-i aşa de important.

— El *nu-i* important.

— Ai-a-go, îl mustră ea. Eşti evaziv, iar asta e o chestie obositoare.

— De fapt, nu ştiu prea multe despre Mkoko, zise Iago. Nu-i vorba de el personal. E vorba despre ceva ce are asupra lui. Cadavrul. Vezi tu, pe nava aia mai activa şi-un alt inginer, pe nume McAuley. *El…* cu el e altceva.

— Cine? Stai aşa, spuse ea încercând să-şi amintească. Numele-mi spune ceva. Dacă aş mai avea acces la bId, aş putea să verific. Îl ştiu cumva? Am auzit vreodată de el?

— Poate că nu. N-are a face. A inventat ceva, atâta tot. Şi după aceea s-a răzgândit în privinţa invenţiei.

— A inventat ceva şi după aia şi-a schimbat părerea?

— Exact.

— Ce-a inventat?

— N-a vrut să zică.

— Dar l-a întrebat cineva?

Iago slobozi, brusc, un hohot de râs. Un zgomot atât de nefiresc, provenind de la el, încât Diana tresări.

— Scuze, zise Iago, controlându-se. Pardon. Dar da, lumea l-a întrebat. În repetate rânduri. L-au tot întrebat. Au fost tare insistenţi în privinţa asta. Aşa de insistenţi, că a murit.

— Oo, făcu Diana, înţelegând.

— A fost… neîndemânatic şi prostesc din partea lor, pe lângă că a fost – şi se uită într-un colţ al tavanului, rostind cuvântul de parcă l-ar fi încercat cum sună – imoral. Dar acum McAuley e mort şi nu ne mai poate zice nimic despre invenţia lui.

— N-a dezvăluit nimic sub… interogatoriu?

— Era mult mai încăpăţânat decât credeau anchetatorii. Credinţă religioasă. Ca pe vremuri. Nu erau pregătiţi pentru aşa ceva. A decis că preferă să moară decât să spună ceva. Ştii ce-i aia vacuumizare?

— Nu.

— Expui faţa cuiva la vidul spaţiului… întreaga faţă. Există un hublou mic, special, în… camera de anchetă. E tare neplăcut. Nu poţi respira, evident, iar asta e înfiorător; şi e ger, într-un chip greu de imaginat. Foarte dureros, totodată: vasele de sânge se sparg, ochii îţi ies din orbite şi buzele îţi îngheaţă bocnă. Ăă… subiectul, de obicei, se zbate, strânge pleoapele, îşi ţine răsuflarea. Apoi, după un timp, îl tragi înapoi. Şi adesea o să-ţi spună ce vrei să ştii, mai ales dacă a fost tratat în prealabil cu Oxy-urile potrivite. Şmecheria e să scoţi rapid informaţiile, fiindcă nu peste mult faţa o să i se umfle de vânătăi şi-o să devină incoerent. Adesea, în funcţie de cât îl vacuumizezi, carnea buzelor se necrozează şi moare, se înnegreşte de la ger şi se desprinde. Există o şansă mare să-şi piardă vederea la un ochi sau la ambii.

— Nu te mai întreb, zise ea, de unde ştii toate astea.

— A, n-am fost niciodată anchetator. Pentru *aşa ceva* n-am avut vână.

— Tu! zise ea hohotind scurt, cu toate că, la rostirea silabei, simţi fiori în pielea capului şi cum i se ridicau perii pe ceafă.

El zâmbi.

— Iago-din-Sticlă, spuse. Iago, Jago, Jac… ştiu. Am *ucis,* da.

Diana, care-l asculta atentă, nu detecta în vocea lui nimic cavernos.

— Este unul dintre jalnicele adevăruri ale naturii: mă pricep la ucis oameni. Dar nu-mi face plăcere să-i *rănesc.* Omorâtul e curat, însă tortura e mizerabilă, iar mie îmi repugnă mizeria. Omorul e final, capătul drumului. Dar să îi faci rău cuiva e o formă nefericită de deschidere… adeseori la modul propriu.

Asta, pentru mine, e anatema, zise şi o privi. Nu spun asta ca să mă dau bine pe lângă tine. Sunt ceea ce sunt.

— A este egal cu A, spuse ea. Presupun că nu-ţi pasă ce gândesc eu, oricum.

— Ba da! se grăbi el să zică. Chiar îmi pasă, n-aş vrea ca *tu* să mă priveşti cu dezgust.

— Sigur că nu. Ai fost tratat cu cel mai bun FEC pe care şi l-au putut permite MAHmele mele.

— N-am luat niciodată FEC. Părinţii tăi au o încredere absolută în mine, şi pe bună dreptate. Toţi ceilalţi servitori sunt, desigur, trataţi, dar ar fi o greşeală să-mi dea mie drogurile alea. Ai nevoie de iniţiativa şi de… ăă… discernământul meu.

— Ah, făcu ea.

— A este egal cu A. Corect, zise Iago. Da, am omorât oameni, dar am încercat s-o fac cât mai curat cu putinţă. Nu mă mândresc cu ce fac, fiindcă mândria e cealaltă faţă a vinovăţiei, iar matricea asta emoţională e străină naturii mele.

Îşi lipi palmele una de alta, ca într-un salut oriental.

— Nimeni – adică nimeni dintre cei care ştiu cine sunt cu adevărat – nu m-ar angaja ca torţionar. Pentru chestionarea lui McAuley au fost angajaţi anchetatori. Şi nu l-au înţeles. Era… o persoană remarcabilă. Au băgat în el exact Oxy-urile la care te-ai aştepta, fiind nişte tipi previzibili, dar nu le-a ajutat la nimic. S-au gândit, aşadar: durerea şi spaima morţii o să-i deschidă gura – până la urmă niciun om conştient nu le poate evita în asemenea situaţie, oricât de pregătit ar fi. L-au torturat şi a rezistat. L-au vacuumizat, iar el, în loc să se zbată, a dat afară tot aerul din plămâni. Cânta, cred.

— Cânta?

— Un imn întru gloria lui Dumnezeu, cât putea de tare, în mediul absolut silenţios al spaţiului cosmic. Un imn tăcut, din toate puterile. Anchetatorii nu şi-au dat seama. Subiecţii, de obicei, nu reacţionează aşa. Şi trebuie să fi durut ca naiba. Ca şi cum mâna îngheţată a diavolului s-ar fi vârât pe gâtlej, până în plămâni, şi i-ar fi desprins carnea.

Iago clătină din cap şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Dar avea… voinţă. Până să-şi dea ei seama ce făcea şi să-l tragă înapoi, deja două treimi din creier îi muriseră.

— Şi secretul odată cu el?
— Hm. Asta ne aduce înapoi la Mkoko. Se pare că McAuley ar fi încărcat detaliile invenţiei sale pe un datacip şi l-ar fi ascuns în corpul lui Mkoko înainte de a-l azvârli peste bord.
— De ce?
Iago rotunji buzele în formă de „o” şi scutură din cap.
— Avea, cred, motivele lui.
— Secretul e deci acolo… doar să găsim cadavrul?
— Exact.
— Şi secretul este PVL?
— Nu ştim detalii, ţi-am zis, chestii, mărunţişuri. Nu ştim cum a rezolvat McAuley problemele ce-i stăteau în cale. Dar da. Invenţia lui era planul unui nou tip de propulsor spaţial. Călătorie peste viteza luminii.
— Deci e adevărat, zise Dia simţind cum o gâdilau perişorii de la ceafă. E nemaipomenit. *Dacă* e chiar adevărat. Dar nu poate fi, aşa-i?
— De ce nu?
— Vreau să zic: există vreo cale de a călători peste viteza luminii.
— McAuley a găsit o cale.
— Păi e minunat! ridică vocea Diana, simţind că inima îşi sporea bătăile.
Intensificarea bătăilor însemna că *simţea viaţa* din ea.
— Sunt… sunt veşti incredibile!
— Minunate, zise Iago cu voce neutră. Nu, nu, n-aş spune aşa.
— N-ai zice că-i minunat?
— Aş zice că-i înfricoşător.
— Dar e biletul către restul Universului! Scoate Sistemul Solar de la borcan! Miile de miliarde se pot răspândi pe oricare stea! Pot să scape de regimul Ulanovilor, pot să scoată gâtul din lesă. Înfricoşător? Dimpotrivă, e începutul unei noi epoci de aur!
Iago o privea scrutător.
— Eşti încântată, observă el.
— Cum să nu! Să descopăr că până la urmă e posibil? E libertate! E libertatea cea mai cea!
— Moartea, zise Iago.

Afară, ninsoarea se oprise. Un şarpe alb dormea pe pervazul ferestrei, iar spaţiul golaş al curţii devenise moale şi albicios.

— Hai, nu fi absurd! strigă ea. Ar fi mortal să *rămânem.* Pe termen lung o să stagnăm şi-o să murim toţi dacă rămânem!

Se opri un pic, apoi urmă:

— McAuley trebuie să fi zis cuiva despre invenţie. A refuzat să le spună anchetatorilor, în regulă. Dar prietenilor? Colegilor?

— Nu, spuse Iago. Înţelege un lucru: McAuley a fost un geniu. Avea şi el nebunia lui, una religioasă. Dar asta i-a sporit inventivitatea, în loc să i-o afecteze. Un prieten de-al meu mi-a zis odată că McAuley avea cea mai strălucită minte de la Newton încoace. E corect, cred.

— Face, deci, lucrul ăsta extraordinar. Inventează cheia care ar deschide poarta închisorii omenirii. Şi preferă să *moară* decât să spună despre ce-i vorba?

— Eu socotesc, zise Iago, că atunci când i-a venit ideea a simţit, mai întâi, un val de euforie. Poate că într-adevăr a visat la viitorul strălucit al omenirii, răspândită pe toate stelele din cosmos… şi tot ce-ai zis. Scosul de la borcan şi aşa mai departe. Poate că asta i-a dat bucurie spirituală cât a lucrat la detalii. Dar, foarte curând, şi-a schimbat părerea. A decis că, dacă munca lui ar fi cunoscută, ar duce la dezastru. Aşa că a distrus datele.

— Dar de ce?

— Ei, de fapt n-a distrus toate copiile. Şi aici merită să ne-ntrebăm, de fapt, de ce nu a făcut-o? A eradicat toate urmele, cu excepţia uneia: datacipul, pe care l-a prins de corpul prietenului Mkoko şi l-a azvârlit în spaţiu. Presupun că asta a reprezentat acordarea unei şanse. Dumnezeul în care credea avea să fie arbitrul final, să decidă dacă corpul va fi vreodată descoperit. Poate nu s-a putut îndura să distrugă complet ceva ce era – evident – realizarea sa de căpătâi. Ceva la care omenirea visează de sute de ani. Avea totuşi destulă mândrie pentru a lăsa o copie să supravieţuiască.

— Nu, zise Diana. Eu tot cred că întrebarea mea era cea corectă. De ce să vrea să priveze omenirea de darul ăsta? A fost vorba de bani? Fiindcă ar fi putut cu siguranţă să vândă tehnologia pentru orice preţ ar fi avut chef să ceară!

— N-a fost vorba de bani. Provenea dintr-o familie înstărită. A renunţat la moştenirea sa… până la urmă, lucra ca inginer secund pe o şalupă spaţială hodorogită. Dispreţuia banii. Făcea parte tot din logica religiei lui.

— Atunci pentru ce? spuse Diana lăsându-se moale pe speteaza scaunului. E-o nebunie. Cu o clipă în urmă habar n-aveam că un asemenea lucru ar fi măcar posibil! PVL! Mamă-mamă!

— Nu te gândeşti temeinic, zise cu blândeţe Iago.

Fata se simţi atinsă.

— Bun, o să mă gândesc adânc… domnule profesor. O să trec prin toate variantele negative. Dar ştii ce? *Ştiu,* ştiu *dinainte* că toate o să fie copleşite cu mult de avantajele deschiderii întregului Univers ca să fie locuit de oameni. Deci, zise şi-şi puse un deget pe gropiţa din bărbie, o asemenea tehnologie ar fi disputată. Ar putea fi confruntări.

Ba chiar războaie. Pravila Ulanova păstrează ordinea de atât timp că am uitat ce înseamnă un război extins. Despre asta e vorba?

Dar, până să răspundă Iago, îşi răspunse singură.

— Nu, e o nebunie. Cine să se lupte? Diseminezi datele peste tot, introduci copii prin toată virtulumea, faci miliarde peste miliarde de copii. Laşi informaţia liberă şi nu mai ai pentru ce te lupta. Ce-ar mai fi? Poate… poate motorul poluează extrem de mult?

— Nu, din câte ştiu, replică Iago.

— Atunci *ce?* Ce consecinţă neplăcută ar avea înaintarea omenirii către stele? Te temi să nu ne întâlnim cu extratereștrii?

— Deloc.

— Atunci nu pricep. Gata! Am zis-o.

Iago se uita pe fereastră.

— Ninge iar, spuse el.

Şi aşa era: de data asta cu fulgi mai mici şi mai rari. Câţiva, precum moliile, se izbiră de geam. Iago şi Diana stătură, o vreme, ca să se uite. Apoi Iago spuse:

— Ultimul act al lui McAuley, cântatul imnului, a devenit un soi de mitologie. O legendă. Printre cei care ştiu, adică. Un grup select. Ce *anume* cânta, cu ultima răsuflare?

— De unde să ştim?

— Exact, zise Iago. Exact. Însă, cu toate astea, lumea speculează. Cineva cunoscut are o teorie întreagă, complicată, şi-a scris-o ca pe o poveste. Crede că McAuley era răvăşit de credinţa că mândria sa era păcătoasă; că Dumnezeu a dat viteza luminii ca pe o constantă şi că depăşirea ei ar însemna blasfemie.

— Serios? Nu sună foarte plauzibil.

— Spui asta fiindcă nu împărtăşeşti credinţa religioasă a lui McAuley. Dar, de fapt, sunt de acord cu tine. Poate a avut şi asta vreun rol. Dar e speculaţie, iar nouă nu ne trebuie speculaţii. Nu trebuie să atribuim religiei şovăiala sa de a împărtăşi tehnologia PVL. Eu, de pildă, nu cred în religia lui, dar *îi împărtăşesc* şovăiala.

— Da? zise Diana, uimită peste poate. De ce?

— Nu te gândeşti temeinic, spuse iarăşi Iago, pe un ton grav.

— Nu le văd, încuviinţă ea. Nu văd dezavantajele.

— O să trebuiască să plecăm curând, spuse Iago, adăugând apoi: Ai învăţat despre Einstein la grădiniţă, desigur. Dar, cum se întâmplă cu multe chestii de la grădiniţă, tindem să le uităm înţelesul, pe cel complet. Le luăm de bune.

— Să uităm *ce* înţeles?

— Uităm ce înseamnă când spui „viteza luminii este maximul la care putem călători”. Nu este o limită arbitrară, precum limita de viteză de pe o şosea. Mai degrabă e o expresie a geometriei fundamentale a Universului.

— Parcă ai fi Eva, zise Diana. Mereu a insistat, vehementă, că PVL este imposibilă.

— Şi de ce asta?

— Dacă aş avea bId-ul, şi-aş recita tot ce-i relevant în… porni să rostească Diana. Dar nu-mi trebuie! Bine, o să intru în joc. Toţi vectorii din spaţiu-timp sunt aspecte ale *aceluiaşi* vector: o săgeată care însumează totalitatea mişcării, în opt aspecte ale sale – vest-est, nord-sud, sus-jos, înainte în timp-înapoi în timp – aceste opt coordonate care, împreună, constituie spaţiu-timpul. Dacă ai fi în spaţiu, absolut nemişcat, săgeata ar indica direct axa înainte în timp, fiindcă te deplasezi, oră cu oră, cât de „rapid” poţi, înainte în timp. Dacă începi să te mişti spre est şi

să accelerezi tot mai tare, atunci săgeata se mişcă puţintel către axa estică, iar vectorul înaintării în timp se reduce un pic. Acesta este efectul de dilatare a timpului pe care l-a descoperit Einstein. Deplasează-te rapid mai înspre est şi săgeata se mişcă într-acolo; ca atare, înaintezi mai puţin iute înspre înainte în timp. În cele din urmă, când săgeata o să arate chiar spre „est”, te vei deplasa direct într-acolo şi deloc înainte în timp. Ca să mergi „peste viteza luminii” ar trebui să roteşti săgeata, cumva, *mai mult orizontal decât vertical.* Şi e uşor de văzut ce prostesc lucru e *ăsta.* „Peste viteza luminii” e ca şi cum ai spune „mai drept decât absolut drept.” Ca şi cum ai căuta a patra latură la triunghi. Dacă o cauţi, înseamnă că *n-ai înţeles ce-i acela triunghi.* Toate astea sunt, cum spuneai, chestii de grădiniţă.

— Şi ce rezultă?

— Cum adică?

— Îţi cer să te gândeşti bine la implicaţii.

— Ale călătoriei PVL? Ipotetic, adică? Presupun că PVL ar însemna generarea unei geometrii noi a spaţiu-timpului.

Cu un gest condescendent, Iago alungă cele spuse.

— Asta e clar. Nu la asta mă refer.

— Bine, zise Diana înciudată. La *ce* te referi?

— Nu poţi depăşi constanta c, cum nu te poţi roti la mai mult de trei sute şaizeci de grade. Singura alternativă ar fi să schimbi c. Şi asta înseamnă…

Era pe cale să spună „libertate”, când adevărul o izbi ca un mai, în moalele capului.

— O, rosti simţind că-i cădea faţa. Oh!

El dădu din cap aprobator.

— Faci Maşinăria McAuley. Bun. Apoi? O pui pe-o navă şi călătoreşti spre Orion. Ori faci din ea o…

— O bombă, icni ea.

Înţelegea, în fine, despre ce miză era vorba.

— Pe care s-o arunci în Soare, încuviinţă el. Gândeşte-te la *E=mc pătrat.* Să zicem că maşinăria lui McAuley resetează constanta la un indice de un milion de ori mai mare – genul cu care să poţi străbate spaţiul interstelar într-un interval rezonabil: 120 de ani lumină înseamnă, până la urmă, un milion de ore-lumină. Stabileşti deci un c de un milion de ori mai mare. Aplici

ecuaţia lui Einstein. Gândeşte-te ce-ar face asta reacţiilor energetice ale stelei noastre.

— O bombă, zise ea din nou.

— Cea mai mare care-a existat vreodată. Corelaţia este obligatoriu ataşată tehnologiei PVL. E o trăsătură inevitabilă a sa.

— Pentru numele zeiţei, spuse Diana abia auzit.

— Pricepi acum de ce tot zic că miza e mare. Înţelegi de ce pierderea unei vieţi, sau chiar a zeci de vieţi individuale e un preţ ce-ar merita plătit… pentru a salva atâtea miliarde.

Diana se cutremură.

— Când a inventat tehnologia asta, cred, McAuley gândea la deschiderea porţilor închisorii, la accesul omenirii în cosmos. Cum ai zis. Poate că gândul l-a orbit. Dar prost nu era. Să-ţi spun ce a inventat de fapt. A inventat un mod aparte de a creşte c. Asta însemna, desigur, că găsise o cale de a transforma ecuaţia într-o armă de *ucidere a întregii specii umane.*

— Nimeni n-ar folosi aşa ceva, zise Diana. Ar trebui, să fie nebun! Nimeni n-ar fi aşa de dement.

— Dar putem risca? spuse Iago. Crezi că ar fi bine ca tehnologia asta să cadă în mâinile Ulanovilor? Sau în ale oricui?

— O, Doamnă a Cosmosului.

Întrebarea ocupă după-amiaza, plutind în aer, zumzăindu-i Dianei în minte cu toate că, sau poate fiindcă, răspunsul său era, atât de evident, nu.

Descoperi sub scări o debara cu pulovere de lână şi de plasţesătură, paltoane, căciuli şi fulare, se înfofoli în ele (deşi pentru membrele ei alungite de spaţiu erau cam scurte) şi ieşi la o plimbare. Frigul era tăios. Paşii ei alcătuiau o succesiune lentă, şovăielnică, iar pământul se simţea denivelat sub tălpi. Când cărarea apucă în sus, ascensiunea ei deveni o trudă extenuantă, ce o făcu să gâfâie panicată, de parcă ar fi făcut o criză de astm. Iar când cărarea începu să coboare, păşitul se dovedi şi mai greu încă, deşi în alt fel: fata era mereu pe cale să se împiedice şi să cadă, lucru dureros, ce i-ar fi adus probabil şi vreun os rupt. Aerul părea cu totul altceva decât un mediu limpede, penetrabil: era rece până aproape de limita îngheţului, presărat cu fulgi rătăciţi, ce cădeau agale pe solul bej. Pe de altă parte,

fiind *în munţi* şi nevăzându-i ca de obicei de deasupra, căpătase o înţelegere a motivelor pentru care, istoric vorbind, munţii obsedaseră într-atât omenirea. Uluitoarea lor dimensiune şi masă lăsau impresia unei indiferenţe cumva *divine.* Păreau soliditatea *întruchipată.* Era imposibil să-ţi închipui că asta avea, vreodată, să treacă. Şi totuşi, îşi aminti ea, nu doar munţii, ci şi întregul Pământ, Luna, Marte şi miliardele nesfârşite de oameni ce trăiau în casele, conacele şi capsulele-ghetou ce orbitau Soarele – toate acestea ar fi putut fi spulberate într-o clipită dacă ceea ce spunea Iago ar fi fost adevărat.

Gheaţa, pe un bolovan, arăta ca nişte solzi. Diana înaintă, luptându-se cu propriile limitări. Nu-i făcea plăcere să se gândească la asta, dar nu se putea opri din gândit, ceea ce însemna că nu se putea opri din gânditul la asta.

În cele din urmă, gâfâind ca un câine, ajunse la capătul proprietăţii: un zid de cărămidă de două ori mai înalt ca ea şi o poartă veche de fier – metal cafeniu presărat peste tot cu rugină de culoarea tomatelor. Se aşeză pe o piatră veche, rotunjită şi-şi recăpătă suflul, întrebându-se dacă era vorba despre vreo bucată dintr-o coloană grecească antică, ori o porţiune de zidărie modernă, sau poate un bolovan ce căpătase formă cilindrică sub acţiunea intemperiilor. Nu se putea spune. Dincolo de gratiile porţii, văzu cum drumul avansa într-o vale puţin adâncă, plină cu pietre reci, golaşe.

Se înapoie tocmai la timp pentru cină.

— Bun, zise cu voce voioasă, în vreme ce Sapho punea farfuriile pe masă. Ce foame mi s-a făcut!

Însă erau toţi trei, în seara aceea, într-o dispoziţie mohorâtă. În întunericul munţilor, interiorul casei, luminat de doar câţiva stâlpi, lăsa impresia unui loc depărtat, la mare distanţă de orice.

— Mi-am dat seama de ceva, zise Diana, când am ieşit la plimbare.

Iago şi Sapho o priviră răbdători, în aşteptare, făcând-o să gândească: „Cu asta mă ocup. Asta aşteaptă de la mine. Să văd, prin păienjeniş, în inima misterului”.

Simţi că o furnica pielea.

— Mi-am dat seama că Eva a avut *dreptate.*

— Dreptate? repetă Iago.

— A visat, iar în vis a aflat că soluţia misterului poliţist avea o legătură directă cu propriile ei cercetări. Cel mai recent doctorat al său, despre „Supernovele-Şampanie”, stelele acelea care explodează strălucitoare ca supernovele, chiar dacă le lipseşte masa necesară.

— Da, zise Iago înclinând abia sesizabil creştetul, în vreme ce un val ca de ocean se ridica în privirea lui. Da, a zis iar, ducându-şi o mână la falcă. Sigur că da.

Părea, în lumina stâlpilor de iluminat, extrem de bătrân.

Diana a zis:

— Nici ea nu credea asta, dar a avut dreptate! Orice Supernovă-Şampanie, absolut oricare, e rugul funerar al unei civilizaţii extraterestre. Fiecare marchează câte o formă de viaţă avansată până la punctul în care au descoperit ce-a descoperit şi McAuley. Iar *apoi,* accidental sau printr-un act deliberat de război, din răutate ori din convingeri religioase prost gestionate, tehnologia a fost întoarsă asupra propriei stele din sistem. Emisie de energie crescând instantaneu de un milion de ori, exact cum ai spus. Zeiţa să ne apere şi să ne păzească.

Rămaseră, multă vreme, tăcuţi. Apoi, cu un zâmbet strâmb, Iago spuse:

— Recunosc, *asta* nu mi-a trecut prin minte.

— Nu crezi că am dreptate?

— Sunt sigur că ai. Explică supernovele altminteri inexplicabile pe care le studia domnişoara Eva. Sunt sigur că explică şi unele dintre supernovele mai convenţionale. Când te gândeşti! Întregi civilizaţii consumate într-o clipă. Pe vechiul Pământ se îngrijorau în privinţa energiei atomice, că ar fi putut distruge omenirea. Dar armele atomice sunt ca nişte pocnitori pe lângă *asta.*

— E ceva monstruos, zise Sapho.

Diana îşi plimbă privirea între Iago şi ea. Aici era, însoţită de doi criminali adevăraţi; cu toate acestea, ambii conştientizau cu groază posibilitatea morţii omenirii. Ea însă, care nu asasinase pe nimeni niciodată, simţea în inimă o întunecime când îşi lăsa gândul să zboare la asta.

— Mă face să mă simt, zise căutând cuvântul potrivit, bătrână.

Iago încuviinţă sumbru.
— Poate că e inevitabil, continuă grijulie Diana. Individul ăsta, McAuley, *el* a descoperit tehnologia. Şi acei… acei oameni de ştiinţă extratereștri, necunoscuţi. Chiar dacă nu localizăm fructul cercetărilor lui McAuley, datacipul, chestia pe care o caută toţi… ei bine, până la urmă cineva din miliardele astea de maimuţe ingenioase o să obţină aceleaşi rezultate ca McAuley. Poate că suntem, pur şi simplu… blestemaţi.
— Paradoxul Fermi, zise Iago.
— Ce? făcu Sapho.
— Închipuie-ţi, încuviinţă Diana, că viaţa este ceva obişnuit în Univers şi că, odată cu un anumit nivel de dezvoltare tehnologică, e inevitabil să obţină şi capacitata PVL. Dar făcând asta, ajunge, inevitabil, să se autodistrugă. Şi de asta n-am întâlnit niciodată fiinţe de pe alte planete.
Sapho clătină lent din cap.
— Zeiţa să ne apere, zise iarăşi.
— Nu e un gând prea liniştitor, confirmă Iago. Dar nu înseamnă că ar trebui să ne dăm bătuţi. Simt că orice efort, oricâte costuri ar fi, merită… dacă ţinem departe de ameninţare omenirea.
— Chiar şi dacă oamenii din tot Sistemul Solar te consideră un monstru? îl întrebă Diana.
— Un preţ mic, dacă ţii seama de ceea ce-i în joc. Şi mai sunt şi oameni care mă ştiu cu adevărat.
După ce Sapho strânse farfuriile şi se apucă să le spele în bucătărie, Iago zise:
— Nu mai putem sta mult pe-aici. Trebuie să mergem sus, pe orbită.
— Vin după noi?
— E treabă grea să ţii pasul cu ceea ce se-ntâmplă în lumea largă fără să alertezi forţele Ulanov. Dar simt că se apropie. Dedică resurse imense găsirii noastre, până la urmă. Fiindcă ei cred că schema aparatului e la noi. Cred că tu o ştii, sau că ştii unde sunt eu – Jack-din-Sticlă adică – şi că eu o ştiu.
— Şi aşa e?
— Clar că nu. Dar nu contează, important e că aşa *cred* Ulanovii. Ar face orice, absolut orice, ca să pună mâna pe noi.

— Vor planurile, mai întâi, ca să oprească pe oricine altcineva să le obţină, zise automat Diana. Şi în al doilea rând fiindcă ei cred că posibilitatea călătoriei peste viteza luminii va dezvălui minunate ocazii de bogăţie şi putere. Crezi, totuşi, că sunt conştienţi de potenţialul distructiv?

— Tu ţi-ai dat seama, la scurt timp după ce ai aflat de existenţa tehnologiei. Crezi că n-o să facă aceeaşi deducţie? Vorbim despre un c sporit la proporţii imense, iar E=mc la pătrat nu e tocmai o ecuaţie obscură, puţin ştiută. Eu m-am prins imediat cum am aflat de posibilitatea asta. N-am făcut legătura cu cercetările surorii tale, deşi, acum că am discutat şi asta, pare o teribilă confirmare.

— N-ar trebui să fiu naivă, zise Diana. Sigur, faptul că-şi dau seama de puterea sa distructivă doar îi face să şi-o dorească şi mai mult. Sigur că da. Mai mult încă decât bogăţie fără măsură, puterea tânjeşte după tehnologii ale distrugerii. E bine să fii avut, dar şi mai bine să rămâi la putere – şi, cu cât armamentul aflat la dispoziţia ta e mai impresionant, cu atât mai capabil eşti să faci asta.

Iago înclină bărbia a încuviinţare.

— Suprafaţa Pământului e întinsă, spuse, şi am mulţi prieteni aici. Dar un ascunziş şi mai bun e prin centura verde.

— Adică la periferie?

— Printre miile de miliarde, da. Mâine.

— Şi Sapho?

— Poate veni cu noi, sau o putem lăsa să se descurce singură ca să ajungă sus. Important e să plecăm.

— Mâine, zise Diana gândindu-se la Supernovele-Şampanie ale Evei: fiecare flăcăruie ardea peste cimitirul comun al câte unei civilizaţii – poate câteva civilizaţii, pe mai multe planete, dar eliminate toate împreună, dintr-o lovitură. Simţi că răsuflarea i se poticnea în gâtlej.

— Mâine, repetă ea.

PARTEA A TREIA

ARMA IMPOSIBILĂ

Nici n-a început
Şi s-a şi terminat
Jos ne-am dat
Nimeni n-a câştigat.

Thom Gunn, „Balansoar”

1. MISTERUL RACDROIDULUI STRICAT

— E vorba de a merge *înapoi* în timp, într-o eră în care *democraţia* era calea de guvernare a umanităţii! E vorba de a ne *înapoia în acel Paradis,* omul şi votul!

Cei adunaţi fizic împrejurul oratorului începură să scandeze, un murmur grav, mai degrabă de ritual religios decât de adunare politică. „OHOV, OHOV”. Vorbitorul nu li se adresa lor, desigur; tehnologia îi transmitea mesajul miilor de persoane din fiece suburbie a sferei – şi, totodată, celor şapte capsule legate prin tuneluri ca şi tuturor adăposturilor omeneşti şi aparatelor de recepţie din zonă.

Totul se petrecea în timp real, în aer liber. Erau, evident, căi mult mai eficiente de a te adresa unui public numeros, în diferite virtulumi. Însă imitarea unei adunări civice de modă veche de pe Pământ era parte integrală a spectacolului.

— Democraţia e dreptul nostru de fiinţe umane, prin naştere! ţipa oratorul, ridicând vocea ca să fie auzit peste scandările murmurate ale mulţimii. Ne-a fost *furată* de Gongsi, de MAHfamilii, dar mai ales de Ulanovi!

Scandările, aici, fură înlocuite de ovaţii zgomotoase. Să critici MAHfamiliile nu era politic, însă nici ilegal; însă criticarea Ulanovilor era, legal vorbind, un act de trădare. Asta voia mulţimea să audă. Aici, în adâncurile Periferiei, se simţeau destul de feriţi ca să ia în derâdere Pravila Ulanova.

— Ei îi zic revoluţie! striga oratoarea peste ovaţii şi scandări, printre care se mai distingeau încă cele de „OHOV”. I se spune revoluţie şi se susţine că ar fi ilegală! Eu spun că asta *este* legea – legea veritabilă a omenirii. Spun că *este* revoluţie – aşa cum planetele au mişcare de revoluţie în jurul Soarelui şi revin la punctul de pornire al ciclului, tot astfel va reveni şi omenirea la dreapta sa moştenire! Grecia antică! Senatul roman! Parlamentul britanic! Revoluţia Americană! Revoluţiile de catifea şi de iasomie! O revenire la drepturile noastre naturale!

O mulţime mare ce se lasă dusă de extazul propriu, la zero g, e o privelişte ce atrage privirea. Oamenii, iniţial, se adunaseră într-o manieră mai puţin compactă, determinată de cablurile de

ancorare şi de prizele de pe ziduri, pentru a permite o vizibilitate maximă unui număr cât mai mare de persoane. Însă, pe măsură ce frenezia crescuse, lumea îşi dăduse drumul din punctele de fixare şi plutea, sau înota, într-un fel asemănător unui banc de peşti. Cea care vorbea nu se mai zărea. Scandările se auzeau mai tare acum. Alţii începură să strige „Mithras! Mithras!” cu o vehemenţă mistică. Camerele de luat vederi erau lovite – intenţionat sau accidental – şi deplasate de pe poziţie. Întreaga adunare se dezintegra în haos. Sau, dacă preferaţi, se integra, devenind, din rigidă, o adevărată mulţime democratică, fluidă, omenească.

Din cealaltă parte a spaţiului unde se ţinea adunarea, la nici două sute de metri mai încolo, mulţi alţii stăteau şi priveau, cu aprobare, interes sau dezgust. Iar printre aceia se aflau trei persoane a căror soartă ne interesează îndeosebi: două femei tinere, amândouă cu părul negru, şi un bărbat mai în vârstă, cu o faţă pe care ai fi putut-o numi brăzdată de griji. Dacă te uitai atent, puteai să observi particule de rugină la rădăcina părului său, ca şi cum s-ar fi murdărit cumva şi n-ar fi apucat să se spele cum trebuie, întâmplător, chestia cu care se murdărise era nu rugină, ci sânge.

Şi nu era sângele lui.

În spatele lor se găsea un RACdroid – unul dintre acele dispozitive pentru legalizarea şi înregistrarea contractelor. De ce să fi adus o asemenea maşinărie într-un asemenea loc nu era tocmai clar. O singură privire aruncată în jur arăta fără urmă de îndoială că întregul loc se deda unei sărbătoriri carnavaleşti a revoluţiei democratice.

Una dintre femei îi zise bărbatului:

— Locul ăsta e destul de inflamat.

Iar el:

— Sunt credincioşi adevăraţi.

— Şi tu la fel, Jack, zise ea. Îţi pot spune Jack? Parcă nu sună bine.

— Rămâi la ceea ce ştii, o sfătui el.

— Ţi-au găsit până la urmă casa, zise cealaltă. Crezi c-or să ne dea de urmă?

— Nu putem sta mult pe-aici, e drept. Dar ne trebuie carburant. Trebuie s-o găsim pe Aishwarya cât mai iute cu putinţă, ca să vadă ce are RACdroidul ăsta. Apoi e cazul s-o luăm din loc.

— Şi să aflăm cine l-a ucis pe Bar-le-duc, zise Diana.

— Bar-le-duc, făcu cealaltă. Cel mai vestit poliţist din Sistem, şi cade pe noi să-i anchetăm moartea, zise ţâţâind nemulţumită.

— Moartea lui mă preocupă mai puţin, Sapho, zise Iago. Mai mult îmi pasă de autenticitatea RACdroidului.

— Droidul are răspunsul la întrebarea privitoare la moartea lui Bar-le-duc, replică Sapho.

— Dacă e cuşer. *Dacă.* Hai.

***

Veniseră la bordul unei mici şalupe, o navă privată: compactă, cam de mărimea unui container de marfă şi nu cu mult mai elegant concepută. Se numea *Rom Roşu 2020.* Zona de andocare era înţesată de aproape vreo sută de nave, dar dispuse alandala: se apropiau cât puteau de mijlocul harababurii de capsule, dar trebuia să-şi desfăşoare tubul de ancorare mai bine de treizeci de metri până să găsească un punct de acces. Era un aspect al noii sale vieţi cu care Diana se obişnuia tare greu. Ca fiică privilegiată a unei familii mari şi puternice, se obişnuise cu parcarea privilegiată – de la navă în casă ori înapoi nu fusese decât o chestie de păşit pragul. Însă aici, la Periferie, printre SubMujici, era ca şi cum ar fi fost trasă printr-un maţ gol; şi, de fiecare dată când se întâmpla asta, un gând îi venea în minte: doar câţiva milimetri de material defel impenetrabil mă separă de moartea în vidul cosmic. Experienţele din Dunronin, cu doar câteva zile în urmă, îi sporiseră temerile.

Adunătura asta de capsule-ghetou se numea Garland 400. Era vârâtă adânc în Periferie, găzduia profunde sentimente anti-Ulanovi şi agitaţie democratică ilegală. Doar depărtarea o proteja de atenţia poliţiei. Asta şi amplitudinea relativ minoră a forfotei revoluţionare. Poliţia dădea iama şi spărgea mii de capsule în fiecare an, pedepsind exemplar încălcările Pravilei. Garland 400 era însă una dintre milioanele de comunităţi delincvente care nu atrăsese atenţia asupra ei.

Era greu de înţeles cum de nu fuseseră luaţi la ochi. În vreme ce Iago, Diana, Sapho şi RACdroidul îşi croiau drum de-a lungul cablurilor capsulei principale, erau înconjuraţi din toate părţile de revoluţionari extatici: intoxicaţi cu alcool sau canabinoizi, conectaţi la legături corticotopice, conectaţi la diamondane. Erau în dreapta şi-n stânga, în susul şi-n josul lor, în faţă şi-n spate, scandând „OHOV! OHOV! OHOV" ori cântând imnuri adresate lui Mithras, sau răcnind Marseilleza (ori versiuni ale acesteia). Mulţi erau goi, iar unii copulau în grup, zvârcolindu-se. Era o cursă cu obstacole cacofonică. Poate că femeia de la tribună mai vorbea încă; dacă aşa stăteau lucrurile, nu mai putea fi auzită. O bătrână cu riduri superbe, goală de la brâu în sus, pluti în jurul lor, cu oferta repetată de a le cumpăra droidul. Câţiva încercară să-i atingă.

Reuşiră să ajungă la capăt, prin tub, în cel de-al doilea glob – mai mic şi mult mai liniştit. Era clar că petrecerea se desfăşura în spaţiul principal. Locul avea ceva înveselitor: un bar lung, de la un perete curbat la altul, servea alcool; câţiva chibiţau, cu braţele sprijinite pe metalul tejghelei, beau şi se uitau la cele ce se petreceau alături, pe ecrane sau prin reţeaua PI, discutau animaţi cu prietenii şi cântau.

— Pe aici? întrebă Diana, bucuroasă că ieşise din spaţiul rebeliunii.

— Următoarea, mai încolo.

— E uimitor că poliţia nu închide chestia asta, ţipă ea ca să acopere zgomotul.

— Dacă ar şti că există ar face-o, zise Iago.

— Mă iau fiorii, fiindcă recunosc cu groază ce-i pe aici, rosti Sapho. Am crescut în locuri ca ăsta – rebele, fără credinţă în zei. Ra-Allah nu priveşte cu ochi buni beţivăneala. Pune zahăr în struguri, dar strugurele face alcool doar dacă e ascuns de lumina sa.

Continuară, plutind spre una dintre ieşiri, bazându-se pe memoria lui Iago, sau mai degrabă pe accesul său la misteriosul bId-care-nu-era-bId. Trecură printr-un tunel scurt şi nimeriră într-un spaţiu verde: vegetaţia îi înconjura, nutrindu-se direct din lumina soarelui şi îndesindu-se în jurul tuburilor de iluminat. Dianei îi luă un moment ca să se adapteze la nuanţa albastru-

marină a luminii. Îşi dădu seama că, prin vegetaţie, erau răsfirate mai multe colibe.

— Aishwarya, zise Iago gesticulând.

Sau făcând din mână individei cu acest nume, care plutea înspre ei. Încă se mai auzeau, clar, zumzete din prima sferă, cea mai mare, dar care nu afectau, cumva, pacea acestui loc. Feţe se iviră la uşile colibelor şi dispărură iarăşi. Cablurile se întindeau de la un perete la altul şi erau garnisite cu viţă. Tomatele se înălţau pe nişte fâşii lungi, atârnând ca nişte muşte gigantice lipite de hârtii imense, adezive.

— Jack-din-Sticlă, zise Aishwarya apropiindu-se, fără să pară bucuroasă că-l vedea. Arăţi altfel.

— Mi-am mai schimbat mutra un pic, zise el. Dar nu şi ochii.

— Nu, încuviinţă femeia. Ochii sunt la fel.

Era o persoană foarte în vârstă: părul, tuns scurt, era şaten-închis şi presărat cu porţiuni albe, membrele îi erau lungi şi subţiri ca grisinele, pielea îi era brăzdată de o reţea de linii, spirale şi şănţuleţe, precum imaginea mărită a unei amprente digitale. Trecuse, evident, vreme lungă de când pusese piciorul pe fundul unui puţ gravitaţional. Avea un nas magnific, un apendice ca un corn, a cărui perfecţiune era pătată doar de o zonă ovală, roz, de unde (o privelişte obişnuită în aşezările orbitale) fusese cândva tăiată o tumoare. Însă ochii săi îţi atrăgeau atenţia. Deşi înfundaţi în cap şi împrejmuiţi de piele negricioasă şi veştedă, posedau o strălucire neîndurătoare, aproape nemuritoare – erau nişte adevăraţi ochi de matelot de pe vremuri.

— Aishwarya, rosti Iago. Vreau să ţi-o prezint pe Diana. E prima persoană pe care am întâlnit-o de zeci de ani care s-ar putea să fie mai isteaţă decât tine.

Aishwarya făcu o mutră acră.

— Ea? E doar un pui golaş. Câţi ani ai, puişor?

— Şaisprezece.

— Înţelepciunea adevărată vine cu vârsta, drăguţă, şi… o! o! stai aşa! Eşti Diana *Argent?*

Diana îl privi mai întâi pe Iago, dar răspunse:

— Eu sunt.

— Măi să fie! Te iert, Jack-din-Sticlă, că m-ai deranjat, de vreme ce mi-ai făcut cunoştinţă cu o asemenea fiinţă umană! Şi tu? Servitoarea ei?

— Mă cheamă Sapho, zise cam răstit Sapho.

— Aşa. Deci nu eşti servitoare.

— Sapho nu şi-a mai luat FEC-ul de vreo câteva luni, explică Iago. De când a trebuit să părăsim în grabă, hm… Pământul. Dar tot e loială Clanului Argent. Nu-i aşa?

— Evident, zise un pic morocănoasă Sapho.

— Sevrajul de FEC duce la efecte emoţionale *complexe,* rosti cu aer cunoscător bătrâna. Dar e mai bine fără substanţele acelea în sistem, drăguţă. Îţi tocesc iniţiativa. Şi iniţiativa ne cam trebuie, este? Trăim, până la urmă, vremuri interesante.

— Ei aşa par să creadă, zise Iago arătând cu degetul mare în spate.

Gestul păru s-o agaseze pe Aishwarya.

— Sunt *aşa* de idioţi! Nu mă deranjează, îndeobşte, idioţii, dar să fii atât de extremist! O să ne aducă tuturor distrugerea. Am o navă gata, ca s-o iau din loc când amuşină primul vehicul de poliţie.

— Crezi că o să se ajungă la asta?

Bătrâna pufni.

— Poate că nu. Dar sunt *aşa* de idioţi! S-au îmbătat şi li se pare c-a venit vremea revoluţiei. Mâine, când o să se trezească, o să înceapă iar cu văicărelile şi cu ciorditul de pe la vecini – nu că ar fi ceva care să merite ciordit. O viaţă cu încăierări tâmpite între găşti şi un trai ca de animale. Am stat o săptămână ca să cresc nişte roşii speciale, luna trecută, şi-un grup de adolescenţi le-a făcut zob! Nici măcar nu le-au furat ca să le mănânce! Sau să le fure şi să mi le vândă tot mie, ca nişte gangsteri isteţi! Nu, le-au făcut zob numai aşa, de-ai naibii.

— Sărăcia îi degradează pe oameni, e drept, zise Iago. Dar poate ar trebui, măcar, *să luăm în considerare* faptul că au dreptate într-o privinţă.

— Ce privinţă?

— Timpul. Poate e timpul pentru revoluţie.

Ea pufni.

— Nu e, cum să fie. Ce, crezi că actualele *instabilităţi* politice ar putea ajuta la germinarea unei revolte în întreg Sistemul? Nu, nu. Suntem martori aici – dacă nu punem la socoteală prezenţa ta, drăguţă – la una dintre tulburările minore ocazionale care *definesc* ierarhia. Capii gemeni ai clanului Argent au fugit ca să se-ascundă; una dintre moştenitoare e cine ştie pe unde, cealaltă… aici, chiar în faţa ochilor mei! Sigur că şi celelalte familii sunt… cum se zice? În cursă pentru poziţie. *Evident* că Ulanovii îşi fac simţită puterea. Nu e *revoluţie.* Lumea merge mai departe.

Dar idioţii ăia… ăia cred că Mithras o să se manifeste şi că va călăuzi o revoluţie ce va arde ca o flacără în întregul Sistem!

Un stol de raţe alese momentul acela pentru a o lua din loc, măcănind, înfoindu-se şi agitând aripile, cu mişcări bizare, pentru a se deplasa prin atmosfera lipsită de greutate. Săltau de pe ziduri, aproape de Aishwarya, zburau stângace prin glob şi aterizau de cealaltă parte.

Filtrele capsulei fuseseră concepute ca să arate a mini-arbuşti şi a tufe. Părţi ale globului erau plantate cu păduri miniaturale. Petice galbene şi verzi precum broccoli. Mesteacăn, stejari, ferigi, copaci-sintetici de un verde nefiresc, strălucitor, de plastic.

— Şi eu care credeam că eşti religioasă, zise Iago. Sunt sigur că ai fost *cândva.*

— Să cred în *Mithras?* chiţăi ea împingându-l cu palmele în piept pe Iago şi dându-se înapoi jumătate de metru ca rezultat al impulsului.

Fără să se uite, găsi o prinzătoare de picior pe un cablu şi se trase înapoi.

— Nu mă insulta, Jack-din-Sticlă. Ştii că sunt o adeptă a lui Christos Hindusul.

— Nu-i acelaşi tip?

Doar atunci îşi dădu seama Diana că Iago o tachina intenţionat pe bătrână.

— Asta-i *blasfemia* blasfemiilor, cârâi Aishwarya. Dobitocii ăia cu Mithras nici nu-şi *cunosc* istoria! Cred că romanii erau democraţi! Dau senatul roman ca model… de parcă cineva i-ar fi *votat* pe senatorii romani! Dar trebuie să pretindă că-i aşa,

fiindcă Mithras a fost, ştii, un zeu roman la origini. Christos a făcut altceva: li s-a opus romanilor, fiindcă erau Ulanovii acelor vremuri. Christos ştia că adevărata democraţie începe cu democraţia spiritului şi se răspândeşte prin comunism apostolic. Christos organizează un adevărat congres democratic, cu toţi cei trei sute treizeci de milioane de zei.

— Foarte bine, zise Iago. Şi totuşi *ei* sunt cei care dau petrecerea.

— Ar face bine să fie atenţi, îşi dădu şi Sapho cu părerea. Cultul lui Mithras e interzis.

— A, dar ei ştiu asta prea bine, iar eu la fel, zise Aishwarya. Ştie toată lumea. Dar au impresia că nu mai trebuie s-o facă pe ascuns. OHOV nu-i ceva ilegal de strigat – doar fiindcă Ulanovii nu ştiu ce înseamnă – dar cei care scandează „Mithras, Mithras” au cam fost luaţi de val. Ei bine, să sperăm că poliţia e prea ocupată cu altele ca să vină şi să le strice adunarea rebelă. Aşteptaţi să vă invit în coliba mea?

— Da, făcu Iago.

— N-o s-o fac. Nu v-am chemat eu, aţi apărut din senin. Ce poftiţi?

Diana se uită iarăşi înspre Iago şi văzu că tutorele zâmbea.

— Asta-i un RACdroid, zise bărbatul.

— Văd prea bine că-i un RACdroid, lătră Aishwarya, plesnindu-l din nou peste umăr, atât de tare că-l făcu să se răsucească un pic, silindu-l să-şi corecteze poziţia. Călăreşti pe un cal galben şi moartea te însoţeşte. De ce aduci la mine droidul? Nu vrei să legalizezi niciun contract, presupun.

— S-ar putea să fie deteriorat, zise Diana. Sigiliile îi *par* în ordine, dar nu-s expertă. Însă datele i-au fost date peste cap.

— Trebuie să ştiu dacă sigiliile sunt cu adevărat în ordine, zise Iago.

— Oho! exclamă bătrâna, căreia ultima propoziţie i se păruse ciudat de amuzantă. Şi nu-l poţi duce pur şi simplu la autorităţi! Oho-ho!

Râse o vreme de una singură.

— Bun, bun, pot arunca o privire. Ce plăteşti?

— Cât ceri?

— O sută de credite.

— Optzeci.

— Nouăzeci, zise bătrâna. Să te bagi în măruntaiele unui RACdroid e o infracţiune serioasă în Pravilă.

— Nu-ţi cerem să te bagi nicăieri, ci doar să-i verifici sigiliile.

— Prostii! Nu-s autorizată de lege, iar tu-mi ceri să fac ceva ilegal.

— Ascultă scandările, observă Iago. Ăia instigă literalmente la o revoluţie alături. Iar tu îţi faci probleme că intervii ilegal asupra unui droid? Optzeci de credite.

— Optzeci şi cinci.

— Optzeci, repetă Iago.

Preţ de o clipă, un demon al furiei îi schimonosi bătrânei faţa.

— Fie ca Mahadeva Isus Christos să arunce *distrugerea* pe capul tău de mişel, Jack-din-Sticlă, fiindcă ai înşelat cu cinci credite o femeie bătrână!

Dar furia îi dispăru pe dată, şi femeia zâmbi din nou.

— Optzeci să fie, zise voioasă. Hai, deci.

Aishwarya îi conduse, împreună cu RACdroidul, către o colibă. Dispăru înăuntru şi reveni îndată cu o mănuşă pe mâna dreaptă. Începu să umble la robot, care o urmărea cu acea răbdare inepuizabilă a maşinilor.

— Sigiliul pare în regulă, zise ea. Maşina e cuşer. E pe bune. Ohh! Văd că *acest* RACdroid aparţine celebrului Bar-le-duc.

— Îl ştii? întrebă Diana.

— Sigur că da! E cel mai vestit dintre poliţiştii veterani ai Ulanovilor! A, adică dacă-l cunosc *personal?* De fapt, ciudat lucru, a fost pe-aici acum câteva zile. Ar trebui să-l întrebi, mai bine, pe tovarăşul tău. Bar-le-duc e un vechi amic de-al tău, aşa-i, Jack-din-Sticlă? Ai, aşadar, droidul lui. Ce mai face Bar?

— A murit, zise Iago.

Zâmbetul se şterse de pe faţa bătrânei.

— Serios?

— Da.

Când?

— Acum două zile. Şi, de vreme ce vrei să ştii, o să-ţi spun. A fost tăiat în două.

— *Tăiat în două?* repetă Aishwarya.

Când se încrunta, ca acum, sporindu-şi numărul de riduri de pe faţă, ochii îi dispăreau aproape cu totul în fundul capului.

— Vaporizat. Transformat în atomi. A fost împuşcat cu o armă imposibilă.

Bătrâna căzu pe gânduri.

— Cum adică, Jack-din-Sticlă, o armă imposibilă?

— Cu un tip anume de proiectil, zise Diana. Doar că proiectului a dispărut. Într-un fel imposibil.

— Ca, de altfel, şi *trăgătorul,* rosti Iago. Putem spune că circumstanţele morţii lui sunt… misterioase. E unul dintre motivele pentru care trebuie să accesăm datele dinăuntrul RACdroidului. A fost acolo. A fost martor.

— Dar… un *asasinat?* icni Aishwarya.

— Da, asasinat. Însă şi altceva. Înainte ca Bar-le-duc să fie ucis, el şi cu mine am căzut de acord asupra termenilor unui contract. Unul cu valoare legală. De aceea a adus droidul cu el, pentru legalizare. Contractul garanta imunitate însoţitoarei mele, Diana. Aş vrea să mă asigur că încă mai este un contract valid.

— Avea autoritatea să facă o aşa înţelegere? întrebă Aishwarya cu voce uimită.

— Avea autorizaţia directă a Ulanovilor.

— Binecuvântată să fiu, să mă protejeze Saraswati. Şi a venit aici! Acum o săptămână! Plutea chiar acolo unde eşti tu! E bine că prostovanii nu răcneau chiar *atunci* „Mithras-Mithras”, fiindcă îmi dau seama acum că venise în delegaţie oficială!

— Ce căuta aici?

— Pe tine te căuta, Jack-din-Sticlă.

— I-ai spus unde să mă găsească?

— Nu! Cum să crezi aşa ceva? Şi de unde să *ştiu*? Dar, presupun, te-a găsit până la urmă.

— Dintre toate locurile din Sistem pe care le putea vizita, zise Iago încruntând sprânceana. Dintre toate crâşmele, tocmai *aici*? Şi-apoi… glonţ la mine acasă? E cam cusută cu aţă albă, trebuie să fii de acord.

— Nu trebuie nimic. Cred că era pe urma ta. Cred că-ţi vizita vechii prieteni, zise bătrâna ridicând din umeri.

— Am o groază de prieteni vechi, rosti Iago, şi-s cu toţii foarte răsfiraţi.

— Şi-acum e mort, zise Aishwarya. Cu adevărat, moartea te urmează oriunde te-ai duce, Jack-din-Sticlă.

— A, dar nu *Jack* l-a ucis, zise Diana. Era chiar lângă mine când s-a întâmplat. Şi RACdroidul la fel: apărem, în fluxul de date, împreună toţi trei. Pe amândoi ne-a stropit sângele lui. Cine a tras glonţul fatal ne avea *pe toţi* în cătare. Doar că ea a ales să-l ucidă numai pe Bar-le-duc.

— Ea?

— Sau el, desigur.

— De ce?

— Nu ştiu. Şi nici cine era ea sau el, ori pentru cine lucrau. Am analizat fluxul de date al droidului, normal, ca să căpătăm indicii. Dar asta a încurcat şi mai tare lucrurile. Adică datele păreau să fi fost afectate. Dar cum să fie, dacă sigiliile sunt cuşer? Ar putea fi un defect de fabricaţie?

— Dacă sigiliile sunt în bună regulă, zise Iago, cel puţin mărturia sa va avea recunoaştere la tribunal. Contractul, cel puţin, o să rămână valabil. Deşi s-ar putea ca magistraţii să fie nedumeriţi de cele stipulate.

— În ce fel au fost deteriorate datele? întrebă Aishwarya.

— Lucrurile apar într-o ordine… greşită, zise Iago.

— Adică înregistrarea e în dezacord cu ce vă amintiţi voi? În acest caz, aş sugera cu respect că poate memoria îţi joacă feste.

— Înregistrarea e în dezacord cu legile fizicii şi cauzalităţii. Şi asta-i doar un lucru mărunt. Întreaga chestie e o imposi*-bilitate.* Bar-le-duc a murit înăuntrul unei capsule sigilate, o mică sferă-casă, în casa mea, de fapt. Cine l-a ucis trebuie să fi fost înăuntrul acelei sfere la comiterea crimei. N-ar fi avut cum să scape de acolo după crimă. E o capsulă mică, are doar o singură trapă de aerisire. Droidul nu a scăpat-o din vedere, iar prin ea nu a trecut nimic. Nu mai sunt alte ieşiri, iar capsula şi-a păstrat integritatea. Aşadar, cine l-a ucis pe Bar-le-duc ar fi trebuit să rămână acolo şi *după* crimă. Însă am căutat foarte meticulos peste tot şi nu era nimeni. Ca şi cum asasinul s-ar fi evaporat.

— Un mister cu cameră încuiată, zise bătrâna dând din cap, încruntându-se puternic şi zâmbind, apoi, cu toată gura.

— A, îmi pare *rău* pentru bătrânul Bar-le-duc! Dar îmi spun, pe de altă parte, că şi-a dedicat viaţa slujirii Ulanovilor! Şi asta mă face să-mi pară mai puţin rău şi un pic bine. Cu toate acestea ar fi bine să ştim cine l-a omorât.

— Sigur, încuviinţă Iago. E un mister ce te lasă cu gura căscată. Şi mai căscată, încă, dacă ar fi să credem ce arată datele acestui RACdroid.

— Droidul nu s-a stricat, zise Aishwarya. Pot să verific sigiliile încă o dată, dar vă zic de pe-acum că maşinăria e cuşer. Putem trece împreună prin date, dacă vreţi. Diana Argent, pe sufletul meu! Aici, în curte la mine. Drăgălaşo, aşadar: Jack-din-Sticlă m-a numit cândva cea mai deşteaptă femeie din Sistem, iar acum zice că *tu* ai fi cea mai deşteaptă. Bun, atunci nu crezi că, amândouă, am putea să-i dăm de capăt poveştii ăsteia?

2. COŞMARUL DE LA GIDEON

Trebuie să ne întoarcem în timp ca să pricepi cum am ajuns aici. Trebuie să legăm moarte cu moarte: de la Leron, Berthezene şi Deno, vieţi pierdute în gravitaţia Pământului, la moartea explozivă a lui Bar-le-duc, în spaţiu. Şi putem face legătura între ele.

Uite ce s-a întâmplat. Fii atent. Diana şi Iago au trecut printr-o sută de insule, de la conace grandioase cioplite în asteroizi la şiruri de capsule-ghetou, ba chiar şi prin globuri solitare, aflate la mii de kilometri de orice altceva. Sapho îi însoţea şi se ruga la zeul ei, Ra-Allah, să-i apere. Iar rugăciunile, până una-alta, păreau să meargă.

În majoritatea locurilor acelea Iago avea cel puţin câte un prieten. Cu cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât Diana se simţea mai copleşită de faptul că ştia despre Iago atât de puţin. În fiecare nou mediu, era altcineva, iar niciuna dintre întruchipările acelea n-avea nimic a face cu servitorul respectuos ce constituise o prezenţă atât de constantă în fosta viaţă a Diei.

Fosta ei viaţă. Se gândea la ea adesea, desigur. Trecuseră şase luni de când tot ceea ce ştiuse fusese răsturnat, dar acea viaţă trecută căpăta o patină a depărtării, una aproape istorică. Chiar dusese o existenţă atât de retrasă? Cea mai fugară privire aruncată în oglindă îi amintea, fireşte, de sora ei – sau, dacă adăuga câteva riduri imaginare, de părinţi. Însă, înăuntrul său, nu simţea decât un soi de detaşare ermetică. „N-ar trebui să-mi fie mai dor de ei?” îl întrebase la un moment dat pe Iago, pe parcursul încă unui zbor de două zile între o capsulă şi alta. „O să-i vezi iarăşi,” replicase acesta. Abia mai încolo, după ce se înfofolise în pătură şi se legase cu centura de perete, gata de somn, îşi dăduse seama că răspunsul nu avea de-a face cu întrebarea.

Se mai gândea şi la explozia brutală de violenţă de pe Korkura. Şi asta, în amintire, i se părea ireal, mai degrabă ţinând de virtual decât de lumea concretă.

Apoi avusese primul coşmar.

S-a întâmplat într-o adunătură de capsule numită Gideon. Era o comunitate mixtă de câteva mii de locuitori, dintre care majoritatea venerau o zeitate numită Christosul Temporal. Iago oprise pentru provizii, iar atât Diana, cât şi Sapho se bucuraseră că puteau scăpa din spaţiile strâmte ale lui *Rom Roşu 2020.*

Teologia roiului de capsule le-a fost explicată pe larg de o femeie foarte bătrână, îmbrăcată pudic, până la brâu, cu o eşarfă albastră şi bluză cu mâneci lungi, dar fără altceva, mai jos, decât nişte chiloţei mici şi sexi. Urmele ovale şi circulare ale tumorilor operate se vedeau, în câteva locuri, pe picioarele sale. Numele ei, destul de improbabil, era Delphinium Junceum. Se vedea clar că-l ştia de multă vreme pe Iago. A pălăvrăgit voioasă cu ei, alăturându-li-se la o masă formată din gelatină tratată şi fructe crescute în capsulă.

— Credinţa noastră, zicea, nu e aceea că timpul ar fi o iluzie, indiferent ce-ar spune duşmanii noştri!

— Eu n-am crezut una ca asta, a asigurat-o Diana cu gravitate, deşi auzise de secta respectivă abia de jumătate de oră.

— Nu, a insistat Delphinium, nu credem defel că timpul e o iluzie! Credem, mai degrabă, că timpul a *existat doar vreme* de treizeci şi trei de ani, când Dumnezeu însuşi a fost prins în elementul temporar. Timpul s-a sfârşit odată cu ascensiunea sa în rai.

— Mai înainte n-a existat?

— Nu. Când Christos s-a născut în Betleem, atunci a fost zămislită şi lumea. Naşterea sa a fost creaţia. Sigur că Universul a fost creat cu urme ale trecutului său imaginar: în clipa aceea au fost create fosilele din roci, amintirile despre trecut, dovezile arheologice şi cărţile – precum Talmudul. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. E doar un cadru imaginar, ataşat lumii la crearea ei.

Delphinium le-a explicat ce semnifica broşa ei, o cruce înconjurată de un cerc.

— Cercul este deschizătura femeiască de natură fizică prin care Christos a pătruns în cosmos, crucea este instrumentul crucificării sale, care l-a sustras cosmosului, împreună arată precum cadranul unui ceas. În Christos este mereu amiază şi

ora trei, ora şase şi nouă, la fel cum întotdeauna este fără un sfert, şi jumătate ori şi un sfert. Este tot timpul, timpul întreg, în Christos.

— Am înţeles, a zis Diana, care, fără bId, era silită să-şi scormonească memoria în căutarea felului în care arăta un cadran de ceas de altădată.

Au băut vin local, dulce-acrişor, iar Diana s-a afumat niţel. Au venit plutind şi alţi locuitori de pe Gideon şi s-au alăturat discuţiei. Se părea că existau disensiuni doctrinare referitoare la ce se întâmplase *după* crucificarea şi învierea lui Christos. Unii susţineau că timpul, într-adevăr, se oprise, dar că reîncepuse nu de mult – din nou înzestrat cu cadrul iluzoriu al unei istorii ce includea un mileniu şi jumătate – lucru pe care îl socoteau o dovadă a faptului că a doua venire a Mântuitorului era iminentă. Alţii insistau că timpul nu reîncepuse, că trăiau într-un cosmos lipsit de durată şi că aparenţa trecerii timpului era o iluzie doar, ca un ecou slab al vastei plenitudini a adevăratului timp-Christos, care trimisese un soi de val încremenit în mediul existenţei. Diana a descoperit că îi plăcea să-i necăjească în privinţa implicaţiilor esoterice ale acestor teologii contradictorii, explorând limitele structurilor autoargumentate, de nefalsificat însă, fireşte, iluzorii. Asta, cumva, a rezolvat problema. Apoi au cântat şi s-au fugărit, ciocnindu-se, printre crengile rămuroase ale baobabului. Când, în cele din urmă, s-a legat de o creangă şi s-a pus să doarmă, Diana zâmbea.

Aşadar, ţinând seama de context, coşmarul fusese neaşteptat. Era din nou în gravitaţia apăsătoare a Pământului, pe podeaua de marmură a casei din Korkura. Madam Joad era acolo, iar alături de ea o entitate neclară care şi ea – Diana ştia cumva asta – era *tot* madam Joad, cu toate că nu părea să aducă deloc cu ea la fizic. Iago zăcea mort pe dușumea, iar sângele i se târa pe podele într-un simulacru hidos, monstruos de viaţă. Era ca o tenie gigantică, ce sticlea, de un roşu închis. Care, înfiorător, s-a întors şi s-a târât peste cadavrul lui Iago. Părea să-l devoreze. Era nespus de scârbos de privit. Diana şi-a luat seama şi a văzut că nu se afla de fapt în casa din Korkura. S-a speriat la gândul că nu ştia unde se afla. Madam Joad a vorbit, făcând ca mici flame şi scântei să-i joace în colţurile gurii.

— Pene sau plumb? întrebase. *Trebuie* să alegi, dragă. Pene sau plumb?

Diana ştia că orice răspuns ar fi dat ar fi avut consecinţe oribile asupra ei.

— O, te rog, a plâns ea îngrozită deja, cu lacrimi prelingându-i-se, *aş putea* să evit întrebarea?

Însă Joad a repetat:

— Pene sau plumb?

Şi în mână avea un cuţit, făcut din sticlă brută, nelustruită, pe care i l-a băgat Dianei sub nas. Undeva, în spatele ei, se făcea auzit un vuiet tot mai mare, ca sunetul scos de frânele unui ascensor spaţial la coborâre; zgomotul se făcea tot mai puternic şi mai înfiorător, iar Diana se gândea: „Nu pot evita să răspund şi orice aş răspunde are şanse mari să fie greşit. Aşadar, deşi mi-e cu totul străin de ce *sunt* şi de ce *pot face,* trebuie să ghicesc. Să ghicesc şi gata". A deschis gura ca să răspundă la întrebarea imposibilă şi chiar în clipa aceea a înţeles ce era vuietul. Era sunetul propriei sale morţi, pe care îl auzea cumva în afara timpului, percepând urmarea evenimentului înainte ca să se petreacă acesta. Iar limaxul de sânge s-a aruncat cu un plescăit de pe cadavrul lui Iago, s-a lipit de faţa ei şi i s-a strecurat în gură.

S-a trezit tuşind şi ţipând răguşit printre accese de tuse. O *ardeau* plămânii. Sapho era lângă ea.

— Ce-i, domnişoară? Ce s-a întâmplat?

Groaza însă pătrunsese în sufletul Dianei, iar fata nu-şi putea veni în fire. Multă vreme n-a reuşit să spună decât: „Sânge! Sânge! Sânge!" punctându-şi vorbele răguşite cu accese de tuse. Repetiţia asta a alarmat-o pe Sapho îndeajuns cât să-l trezească pe Iago. I-a adus un pocal de apă-cola, care a ajutat-o să-şi liniştească tuşea.

— Ce-a fost? Coşmar? a întrebat-o el.

Fata a dat din cap că da.

— Doar un vis urât, a zis bărbatul cu o voce ce se voia, poate, liniştitoare. Nu-i real!

— Nu pricepi, a icnit ea. Visele sunt o parte crucială a felului în care… în care fac ceea ce fac. Un asemenea vis… e moartea! E *moartea,* e distrugerea ceva să vină.

Plângea ca un copil zicând toate acestea, însă vorbitul o ajuta să-şi limpezească gândurile. Amintirea feţei crude a lui Joad, a bizarei creaturi informe făcută din sânge negru, a stării de sufocare îi erau foarte vii în minte.

— N-am niciodată coşmaruri, a zis, *niciodată.* Visele sunt locul meu de muncă.

Interiorul globului era luminat ca ziua, cu toate că aproape toată populaţia dormea.

— Prea mult vin dulce-acrişor, a fost părerea lui Iago.

Sapho s-a legat de ramura Dianei şi a îmbrăţişat-o, reuşind s-o mai liniştească. Nu peste mult timp, Sapho s-a cufundat în somn, însă nu şi Diana. Începea să simtă ca pe ceva constrângător prezenţa celeilalte fete. S-a desprins dintre membrele lui Sapho şi s-a dus mai încolo, pe ramură. În cele din urmă, după o lungă foială, a adormit la loc.

Dimineaţa, Iago a petrecut o oră sfătuindu-se cu o duzină de gideoniţi. Diana şi Sapho au explorat marginile micuţei lumi, însoţită de Delphinium. Coşmarul o posomorâse pe Diana, care rămăsese agitată şi zguduită.

— Înseamnă moarte, i-a zis lui Sapho, înseamnă că ne pândeşte moartea.

— Moartea pândeşte întotdeauna, domnişoară, a replicat Sapho. Ra-Allah ne dă voie să ştim atâta lucru. Nu ne ascunde decât momentul.

— Momentul, a zis Diana cu voce pierită, e aproape.

Când Iago a ieşit din iurta principală a sferei, arăta oarecum tulburat.

— Despre ce-aţi vorbit? a vrut Diana să ştie.

— Revoluţie, i s-a răspuns. O vor acum. Nici nu vor să audă că n-ar fi timpul potrivit.

— Şi se aşteaptă ca *tu* să o iniţiezi? a întrebat neîncrezătoare Sapho.

Au părăsit în acea după-amiază Gideon, după ce s-au târguit pentru un bloc de carburant. Târguielile erau, cum altfel, ceva firesc pentru viaţa de Periferie. De obicei, se desfăşurau gălăgios, cu multă vehemenţă şi pasiune. Pe Gideon, totuşi, ofertele lui Iago fuseseră primite cu incantaţii corale de contra-

oferte. Era încântător, deşi negocierea nu era mai puţin dură din cauza expresiei sale muzicale.

Vremea plecării. S-au prins cu toţii în chingile banchetelor-g şi-au zbughit-o iar, lăsând în urmă o spirală ca o cochilie de melc. După acceleraţia iniţială, Diana s-a apropiat de hublou şi s-a uitat îndelung la vidul de-afară. Ar fi trebuit să poată vedea urmele de combustie ale celorlalte nave, fregate şi şalupe. Să vadă, în gloria lor, răsfirarea miliardelor de capsule. Nu vedea însă decât o întunecime presărată ici şi colo, insuficient, cu stele.

— Încotro mergem? l-a întrebat pe Iago.

— În vizită la nişte prieteni *buni.*

Dar, după o zi şi jumătate de călătorie, au descoperit că destinaţia lor era golită de lume, fără vreun indiciu despre soarta ocupanţilor. Era un şir de patru capsule, dintre care trei crăpate şi goale. Luminiţe încă licăreau în interior, însă vegetaţia era congelată şi tot felul de resturi se învârteau alene în vid.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Diana, în vreme ce *Rom Roşu* aluneca printre rămăşiţe.

— Poliţia, presupun, a replicat Iago.

A patra capsulă era încă intactă şi iluminată în interior; dar, când au oprit acolo şi-au deschis uşa, au găsit un spaţiu ce gemea de vegetaţie crescută alandala şi lipsit de vreo prezenţă umană. Aerul te lua de cap, fiind supraoxigenat.

— Presupun că poliţia a străpuns celelalte trei globuri ca să mâne populaţia în ăsta, a zis Iago. Când îţi crapă capsula, cum se întâmplă uneori, o zbugheşti ca şobolanul prin trapele de salvare şi ajungi la următoarea. Poliţia trebuie doar să le spargă pe rând pentru a aduna toţi locuitorii într-un singur loc. Şi apoi îi pot aresta şi-i pot duce cu navele.

— De ce? a întrebat Diana, cu palma la nas.

Duhoarea plantelor era surprinzător de intensă şi, ciudat, mai degrabă animală decât vegetală. Trebuie să fi fost vreun bulb sau fruct modificat genetic, conceput pentru a suplimenta groaznica dietă cu gelatină de spori.

— Din ce motiv, adică?

— Cine ştie? Oficial au fost, probabil, socotiţi disidenţi politici. Deşi se poate să fi fost fraudă comercială. În Periferie se fac multe schimburi şi, de vreme ce trocul este, strict vorbind, ilegal, poliţia are un pretext ca să apară oricând are chef.

— Dar de ce *să-şi bată capul?*

— Poate or fi avut vreun motiv particular. Sau aveau nevoie de victime pentru muncă silnică ori servicii contractate. Dacă vorbeşti cu un poliţist oarecare, o să ţi se plângă de faptul că trebuie să-şi facă normele de arestări. Plus că uneori e avantajos să confişti lucruri de prin case. Deşi, de obicei, nu e. Oamenii sunt prea săraci ca să aibă lucruri prea valoroase.

Iago a dat un impuls motorului, înspre spaţiul deschis. Au zăcut doar, un timp, îndurând presiunea acceleraţiei. Impulsul s-a sfârşit în cele din urmă, iar ei au putut să se desprindă din chingile banchetelor-g.

— Am aflat ceva noutăţi, a anunţat Iago. Bârfe, de fapt. Sau e acelaşi lucru?

— Ce noutăţi?

— Mai întâi, părinţii tăi sunt bine. Deduc asta din faptul că autorităţile nu i-au detectat încă, în ciuda unei febrilităţi furibunde. Numărul doi, madam Joad… o mai ţii minte?

Diana a zâmbit, dar fără amuzament.

— Ei bine, a fost pedepsită pentru că a eşuat în a ne captura. Ulanovii nu au fost foarte mulţumiţi de activitatea sa.

Diana simţea că bucuria îi umflă pieptul.

— Chiar? Şi-au executat-o?

— Asta nu. Dar a fost coborâtă mult în ierarhie.

Coşmarurile, însă, continuau. Chiar în noaptea aceea,

Diana s-a trezit dintr-unul cu sânge şi moarte, orchestrat de apariţia în subconştientul său a nălucii lui madam Joad. Mai puţin năucitor decât primul, totuşi deosebit de neplăcut.

Trecură două zile de zbor până la următoarea destinaţie: un Fab. Şi nu o operaţiune ilegală, le asigurase Iago, deşi se afla la suficientă distanţă de rondurile obişnuite ale şalupelor de poliţie pentru a-şi cultiva şi ceva sustragere de la lege.

Fab-ul era format dintr-o serie de ovaluri presurizate, legate între ele, înăuntrul cărora se creştea carne, în hălci semiconştiente. Iago a salutat echipa umană, o duzină de

bărbaţi, nicio femeie, toţi cu pecetea solară a lui Ra-Allah tatuată pe frunţi. Sapho i-a întâmpinat cu zâmbete şi-au intonat împreună un cântec solar. Apoi au băut bovricol, au jucat mahjong şi au râs şi cântat din plin.

— Regula celor şaptezeci la sută ne-a afectat grav, le-a spus Samm, unul dintre cei mai energici fermieri.

— Regula…?

— Pravila Ulanova presupune că treizeci de procente din toate tranzacţiile făcute în Periferie reprezintă frauda, le-a explicat un bărbat pe nume Chilli, a cărui piele albă ca hârtia era însemnată cu numeroase cercuri şi ovaluri de un roz spălăcit, urme rămase prin locurile pe unde-i fuseseră scoase tumorile.

— … e o recunoaştere a realităţii, presupun, dar e, totodată, şi o cifră arbitrară – mai în adâncurile Periferiei cam *tot* comerţul e fraudulos: dacă poţi numi crescutul de smochine ori de roşii şi schimbatul lor pe cărăbuşi copţi ori uree pulbere *ilegal.* Dar în mare parte a Periferiei viaţa înseamnă subzistenţă: gelatină, lumină solară, fără vreun surplus *pentru* comerţ. Pe de altă parte, în zona noastră, mai aproape de Pământ… hm, dacă am putea reuşi să avem o piaţă neagră de treizeci la sută, tare ne-am bucura. Numai că nu putem. Cam toată carnea pe care o creştem e vândută în vrac, iar banii trec prin conturi cuşer, iar tarifele şi taxele sunt automat deduse de IA-uri. Din păcate, activitatea noastră e aproape complet legală.

— Dar e bine aşa, nu? a întrebat Diana. Cel puţin nu vă aflaţi în atenţia poliţiei.

Samm a pufnit a lehamite.

— Regula celor şaptezeci de procente e integrată în lege, a zis, cu accent pe *integrată.* Aşa-i cu Pravila – reglementează până şi nivelul de ilegalitate. Suntem, deci, taxaţi nu pentru 100% din producţia noastră, ci pentru 143%. Pentru a lua în calcul şi presupusa noastră activitate pe piaţa neagră. Povara noastră fiscală este deci mult mai ridicată decât ar fi în altă situaţie.

— Şi totuşi faceţi ceva profit?

— Abia-abia, a zis Chili. Sunt unul dintre proprietari; ar trebui să mă bălăcesc în lux alături de alţi şefi de industrii, ar trebui să beau şi să iau soma. Dar, în loc de asta, locuiesc la etajul

prăvăliei, mănânc gelatină şi trimit tot ce-mi prisoseşte nevestei şi fiicei de pe Marte. Studiază, ştiţi, la Academia Aresiană. Şi taxele de studiu sunt… dar să lăsăm problemele mele.

— Adevărul, a spus Samm, e că, dacă poliţia ar vrea să ne pună la colţ, ar putea. Doar că n-au *de ce,* suntem prea mărunţi ca să-şi bată capul cu noi. Trebuie doar să rezistăm.

— Până?

— Până o să am destui bani ca să-mi fac casa.

— Când îmi fac suma, o să vând şi-o să mă mut pe o orbită mai respectabilă, a încuviinţat Chilii. Dar mai sunt ani buni până atunci.

Echipa de pe Fab i-a dat lui Iago trei containere cu carne conservată şi alte chestii de mâncare, iar acesta le-a oferit, la schimb, o tabletă de un metru pătrat a cărei provenienţă şi funcţionalitate rămâneau un mister. Trocul era cea mai veche formă de comerţ uman; acum – de vreme ce banii *propriu-zişi* erau marcaţi, pentru a fi taxaţi la trecerea prin conturi bancare sau alte asemenea baze de date – devenise mai obişnuit decât oricând. Revenind la bordul *Romului Roşu 2020,* Diana a descoperit că Iago neguţase, sau ceruse, ori obţinuse cumva un ditamai bolovanul de gheaţă, pe care-l legase la exteriorul navei.

— Mergem undeva departe, a dedus Diana. Zic asta fiindcă, na, avem o groază de gheaţă.

— Geniu deductiv, a surâs Iago.

— *Unde* mergem? a întrebat Sapho. O să rătăcim aşa, din capsulă în capsulă?

— Vă duc la mine *acasă,* a spus Iago. Nimeni n-a mai fost, în afară de mine, adică. E cel mai privat loc pe care-l ştiu. Dar mai întâi aş vrea să folosesc legătura de date a Fab-ului ca să strecor un mesaj.

— Mesaj? a făcut Diana.

— Am aflat unde-i sora ta.

Diana a simţit că-i sărea inima.

— E bine? Unde e?

— Pe Marte… sau, mai degrabă, e în *drum* spre Marte. Au trecut luni de când a pornit, cred că ar cam trebui să ajungă. Şi da, e bine. Are grijă să *se ţină în mişcare* şi aşa trebuie să facem

şi noi. O să treacă ceva, mă tem, până o să vă puteţi întâlni fizic. MAHmele voastre au pregătit totul cu grijă, iar o bună parte din forţele Clanului au reuşit să se strecoare prin ochiurile plasei Ulanovilor. Lucrurile, acum, sunt cam neplăcute însă: celelalte Clanuri se bat pentru poziţie, Ulanovii investesc resurse imense întru suprimarea familiei Argent – e vorba despre sume care-ţi taie respiraţia.

— Aş putea vorbi cu ea?

Iago s-a scărpinat în cap.

— E un risc, a zis precaut, când vine vorba să stabileşti un fir de comunicaţie. Dacă alertăm autorităţile, o să rupă spaţiul în bucăţi ca să pună mâna pe noi. Dacă ar prinde-o pe sora ta, ar căpăta un avantaj, dar dacă v-ar prinde pe amândouă jocul s-ar sfârşi.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Înseamnă da. BId-ul tău a fost contaminat, presupun că al ei la fel; dar pot să-mi folosesc reţeaua – e nonstandard, e doar a mea şi sunt foarte atent s-o menţin curată. Plus că ne vom conecta la sistem aici, pe Fab. Şi suntem destul de bine plasaţi ca să tăiem legătura şi s-o ştergem în caz că apare vreun semn că lucrurile au fost compromise.

Diana a stat în reţea o oră, din care a obţinut câteva minute de discuţie în stil vechi, faţă în faţă. Întârzierea în comunicaţie era de cincisprezece minute din fiecare direcţie, ceea ce era frustrant din cauza timpului scurt. Nu era tocmai o întâlnire clasică în virtulume, aşa că nu şi-a putut nici măcar îmbrăţişa sora. Dar o *putea* vedea, putea să-i vorbească, iar asta era destul ca să le facă pe amândouă să surâdă printre lacrimi. Eva a pus-o la curent cu aventurile sale: ajungând la plasmaserul din Tobruk se trezise, aproape imediat, în mijlocul unei lupte.

— Din fericire am reuşit să scăpăm înspre sud. Am luat, în cele din urmă, o veche navă balistică spre orbită, de la Ivoire.

— Cam prăpădită călătorie, nu? a zis Diana zâmbind printre lacrimi. Iago şi cu mine ne-am propulsat cu un tun-g de pe muntele Aborra! Când au pornit motoarele vasului, am crezut că o să ne facem bucăţi-bucăţele.

— Tare mă bucur că eşti vie, dragostea mea! a zis Eva. Trebuie să ne ascundem până se mai liniştesc niţel lucrurile.

MAHmele sunt bine amândouă, le-am văzut în carne şi oase, sunt în regulă. Dar se ascund şi asta trebuie să facem şi noi. N-o să te întreb unde te ascunzi, fiindcă e mai bine să nu spui nimănui, nici măcar mie… cu toate că te iubesc nespus de mult.

Diana şi-a şters ochii cu un fald al tunicii.

— Aşa o să fac. O să am grijă, până…

O furtună de paraziţi a îngheţat imaginea Evei, trasând pe ea sute de linii strălucitoare haotice.

— Gata, a zis Iago. Legătura s-a întrerupt.

3. DUNRONIN

S-au cufundat deci în banchetele-g din cabina *Romului Roşu* (era loc pentru patru, deşi spaţiul părea insuficient şi pentru trei) şi-au pornit-o la drum. Diana, strâmbându-se de la apăsarea şi strânsoarea acceleraţiei, a plâns din nou de uşurare, ştiind că sora ei era teafără. A aţipit apoi – prea turtită de impuls ca să poată dormi cumsecade. Era în anticamera somnului, în crepusculul minţii, şi a simţit cum, deodată, licărea o geană de lumină. Şi-a spus: „Poate e o Supernovă-Şampanie, aflată la o mie de ani lumină, ori poate o străfulgerare minusculă la un metru, pe care o pot atinge dacă întind mâna. Dar cum aş putea să ştiu?” Muşchii i s-au încordat, dar nu putea ridica mâna împotriva apăsării forţei g. A auzit atunci huruitul din coşmarurile ei, iar creşterea înceată a volumului a înspăimântat-o foarte tare. Era sunetul unei explozii uriaşe, dar pus să se deruleze invers, astfel că sporea şi se transforma într-o cutremurătoare cacofonie în loc să se diminueze, în întuneric erau lucruri ce-i voiau răul. Poate că scânteierea fusese licărul de lumină de pe o lamă îndreptată spre ochii ei. Zgomotul, deodată, a crescut tare în intensitate, fata a simţit că o luau fiori şi s-a încordat din răsputeri ca să ţipe, însă din gură nu-i ieşea niciun sunet. S-a trezit, simţindu-se tot strivită şi turtită de acceleraţie. Sau poate încă dormea, iar asta făcea parte din coşmar.

Apoi însă forţa g s-a diminuat şi, în cele din urmă, a dispărut cu totul. Diana a deschis ochii şi şi-a dat seama că icnea, iarăşi şi iarăşi, cuvântul „durere”.

Sapho a ajutat-o să se ridice de pe banchetă. *Romul Roşu* aluneca acum prin spaţiu, scăpat de gravitaţie şi tăcut.

— Mai avem trei zile şi ajungem, a zis Iago, atârnând cu capul în jos din tavan, ca un liliac. Ai mai avut un vis urât?

— Nici n-am apucat să adorm, a gâfâit Diana.

Însă era leoarcă de sudoare şi, de vreme ce sudoarea se evapora greu la zero-g, se simţea neplăcut de fierbinte. Faţa îi era roşie.

— Nu pricep. N-am mai avut coşmaruri niciodată, toată viaţa mea.

— Toată viaţa ta cea lungă, a zis Iago, zâmbind.

— Dar am văzut… nu ştiu.

— Ce?

— Moarte. Şi durere.

— Poate, a sugerat Sapho, un sedativ? Ca să poţi dormi?

— Nu pot lua sedative, a zis din reflex Diana. Visele sunt căi importante de procesare şi rezolvare a problemelor. Nu pot să-mi afectez somnul. Nu-mi pot îneca visele în opiacee.

— Nu sunt probleme de rezolvat în următoarele trei zile, a spus Iago. Doar să treacă timpul până ajungem acasă la mine.

— Of, Iago, a zis ea cu tonul condescendent pe care adolescenţii îi mustră pe cei mai vârstnici, întotdeauna sunt probleme de rezolvat!

În acea perioadă, când zburau în zero-g, coşmarurile au încetat să apară. A dormit, liniştită, tot drumul. Dar în situaţii când trebuia să se lege de banchetele-g pentru a face vreun ocoliş prudent în traiectorie, senzaţia de greutate din oase şi din piept o făcea din nou conştientă de frica ei. Şi deceleraţia finală a însemnat o jumătate de oră de consum nervos claustrofobic *(niciodată* nu mai încercase aşa ceva până atunci!), panicat, oribil. Chestia avea, cu alte cuvinte, ceva de-a face cu gravitaţia. Ori poate o asociere nefericită între apăsarea exercitată de Pământ şi violenţa bruscă, neliniştitoare.

Voiajul, altfel, a fost lipsit de evenimente, ca şi cele de dinainte. Iago crezuse, la un moment dat, că sunt urmăriţi, dar, după ce trecuse prin date, decisese că era vorba doar de un ecou al senzorilor.

— Nu poate fi un vas de poliţie. Şi nu doar fiindcă habar n-au cine suntem, ci fiindcă amprenta vasului urmăritor arată exact ca a noastră. Întocmai. E un dublu. Un ecou.

Ecoul dispăruse după şase ore, tinzând să confirme teoria lui Iago.

Şi, în cele din urmă, au ajuns. Au tras vasul la singura cale de acces a unei capsule mici, ce lucea verde pe cerul negru.

— Diana, Sapho, a anunţat Iago, asta e casa mea. Sau, de fapt, *bârlogul* meu. Sunteţi primele fiinţe umane, cu excepţia

mea, care au ajuns aici. Sper că va fi un loc sigur, cel puţin o vreme. Ulanovii au nişte IA puternice, care monitorizează toate miliardele de obiecte de pe orbita solară, clar; dar am muncit din greu şi-am dat o sumedenie de bani ca să mă asigur că Dunronin arată exact ca o mică gospodărie din Periferii. Din perspectiva autorităţilor, aici locuiesc persoane cât se poate de obişnuite, ca atâtea alte miliarde, ce trăiesc cu gelatină şi raze de soare, crescând o brumă de legume ca să-şi mai completeze dieta, venerând vreun zeu bizar. O să ne ascundem în mulţime.

— „Dunronin”[4]? a făcut Diana.

— Aşa îi zic. Un soi de glumă, cred. Oricum, casa nu-i mare, dar e semnificativ mai spaţioasă decât cabina lui *Rom Roşu* 2020, aşa că să *ieşim* din cutiuţa asta şi să ne dezmorţim picioarele.

Spaţiul, înăuntru, era într-adevăr *mic:* diametru de o sută de metri, pereţi transformaţi în sisteme de filtrare sau în panouri transparente. Erau îndeajuns de aproape de orbita lui Venus pentru ca Soarele să apară semnificativ mai mare şi mai strălucitor, iar umbrele se deplasau, blocuri compacte de negreală, pe măsură ce capsula îşi executa lenta rotaţie. Erau şi straturi de legume, dar nu găzduiau decât buruieni.

— N-am mai trecut pe-aici de mulţi ani, a băgat Iago de seamă. Dar putem curăţa ierburile şi să avem destul de repede o recoltă. O să aduc nişte gheaţă. Şi uitaţi-vă la pomul fructifer! L-am cumpărat şi pentru că are o genă de încetinire a creşterii, de vreme ce nu prea sunt pe aici ca să-l curăţ de uscături. Dar chiar şi aşa, cred că s-a făcut *de patru ori mai mare* de când nu l-am mai văzut!

Diana n-ar fi recunoscut în veci, în încâlceala de ramuri negre, terminate cu flori albe în formă de limbă, cu petale cauciucate, un *pom fructifer.*

— Mai întâi că nu-i niciun fruct în el, s-a plâns fata.

— Pot să declanşez gena de fructe, acum că am ajuns, a zis Iago. E un flacon revitalizant într-unul dintre cuferele de lângă

---

[4] Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea dintre „Dunronin” şi „Dunrobin”, al doilea fiind un cunoscut castel scoţian. Totodată, „ronin”, care desemnează în limba japoneză un samurai lipsit de feudă şi de stăpân, adesea infractor, e o aluzie la stilul de viaţă al lui Jack-din-Sticlă. (N.tr.)

uşă. Pulverizează-l la rădăcini şi-o să avem fructe proaspete în doar câteva săptămâni.

Au descărcat *Romul Roşu,* treabă nu prea îndelungată. După care Diana a pornit să exploreze noul spaţiu. Existau opt cabluri pentru structură şi uşurarea deplasării, dar niciunul nu trecea prin zona centrală a sferei. Diametrul de o sută de metri făcea ca locuinţa să aibă o suprafaţă – în interiorul zidurilor curbate – de peste 30 000 de metri pătraţi. Unii ar fi zis că era destul de mare. I-a luat ceva timp să treacă în revistă diferitele unghere, petice de vegetaţie şi încăperi: dormitoare, cabine de toaletă, diferite spaţii pentru provizii şi dispozitive pentru exerciţii fizice.

— Ştiu că eşti învăţată cu reşedinţe mai mari, a zis Iago plutind înspre ea.

— Spaţiul e îndeajuns de mare, a afirmat fata. Vreau să spun că o să mă învăţ cu el, adică. Sinceră să fiu, Iago, mai mult îmi fac griji să nu mă plictisesc-plictisesc-*plictisesc*.

— Fără al tău bld, bld, *bld,* a replicat Iago. Înţeleg. Avem nişte cărţi pe-aici şi câteva medii virtuale închise, de modă veche. Dar tare mă tem că o să avem perioade mari de tândălit pur şi simplu pe-aici. Cel mai bun lucru mi se pare cultivarea grădinii. Nu-i nicio grabă; şi trei hectare de teren pot absorbi o groază de muncă, chiar şi cu plante concepute să fie uşor de îngrijit. O să ne ia o săptămână să curăţăm bălăriile, de pildă, înainte să ne gândim măcar să semănăm, să facem straturi, să plantăm culturi noi şi din astea.

— N-aş vrea să par nerecunoscătoare, a zis Diana răsucindu-se prin aer ca să-l poată îmbrăţişa. Încă nu m-am învăţat, ştii. Să nu fiu în reţea. O să mă obişnuiesc.

— Avem timp din belşug.

Dar greşea. Până la urmă, timpul avea să se dovedească extrem de puţin. Au avut o zi şi o noapte, amândouă la fel de luminoase, şi gata. Şi-au petrecut vremea făcând curat, mâncând şi pălăvrăgind, jucând jocuri de societate. Însă a doua zi, devreme, autorităţile le-au dat de urmă.

Petreci şase luni în fugă, ţinându-te departe de Lege. Ajungi, în fine, într-un loc sigur şi chiar atunci Legea pune gheara pe tine.

E frustrant.

Mai întâi, Diana, Sapho şi Iago au văzut o străfulgerare luminoasă, foarte vizibilă prin pereţii transparenţi ai casei. Pliveau în grădină: s-au oprit toţi ca să se uite.

— Ce-a fost asta? a întrebat Diana.

Ceva, deodată, un soi de furnicătură a intuiţiei, îi spunea că lucrurile aveau să se schimbe.

Iago a verificat IA-ul casei.

— Sunt foarte aproape. La o distanţă între douăzeci şi treizeci de mii de kilometri, nu mai mult, a zis. Nu-i o veste bună.

— Cee?

— Nu ştiu?

— Ceva nu-i cum trebuie, a spus Diana.

— Poate fi evacuarea unei nave care accelerează? a întrebat Sapho.

— Cam prea luminoasă, a răspuns Iago, părând tulburat.

Şi-a privit palmele, ca şi cum răspunsul ar fi fost scris acolo.

— Şi prea aproape… prea aproape ca să stăm liniştiţi.

— A explodat ceva? a sugerat Diana.

Iago a scanat spaţiul, mai detaliat, în direcţia aceea. IA-ul său era destul de lent, dar a dezvăluit îndeajuns de rapid existenţa navei.

— O şalupă, a zis Iago şi a oftat. O şalupă de poliţie şi vine drept spre noi. E camuflată destul de bine, dar dacă te uiţi drept la ea o poţi desluşi. Şi e *sigur* că vine încoace.

— Dar cum? a chiţăit Diana. Spuneai că locul ăsta e…

— Este!

Mândria dădea vocii bărbatului o bruscă ferocitate.

— Atunci cum ne-au găsit?

— Nu *ştiu.* Dar e clar că se apropie. Dacă n-ar fi fost lumina, nici n-aş fi observat.

— De ce s-ar da în vileag în felul ăsta?

— Nu ştiu.

— Treizeci de mii de kilometri, ziceai, a insistat Diana. Avem timp pentru evacuare? În *Romul Roşu…* ne pot ajunge, dacă o luăm la sănătoasa?

— Ne prind cât ai bate din palme, a zis Iago. Şi, oricum, aproape au ajuns! Nava n-are a face cu străfulgerarea luminoasă. Nu cred, cel puţin, asta… direcţia e diferită.

A înjurat.

— N-avem vreme să *încercăm* să scăpăm.

— Atunci ce-i lumina aceea? Trebuie să aibă legătură.

— Altfel ar fi o coincidenţă improbabilă, a zis Iago. Cu toate că e greu de văzut ce anume le leagă.

— Un… semnal, poate?

— Şalupele de poliţie nu au obiceiul de a-şi alerta prada cu semnale luminoase.

— Bun, atunci… altă navă, cineva prietenos care încearcă să ne avertizeze… să ne ajute. Mai e *vreun* vas pe acolo?

— Nu, a zis Iago verificând din noi IA-ul Casei. Nu mai e nimic. Doar nava de poliţie.

A închis ochii.

— Mă simt tare bătrân. Veştile sunt groaznice. Nu *putem* cădea în mâinile Ulanovilor. Ar fi un dezastru pentru familia ta dacă ţi se întâmplă *ţie,* Diana. Iar dacă pic eu… ei bine, ar fi un dezastru pentru întreaga omenire.

— Acum, a zis cu voce seacă Diana, să nu exagerăm.

— Nu! a făcut, cu bruscă vehemenţă, Iago. Ani întregi m-am dat de ceasul morţii ca să evit să fiu capturat. Am făcut nişte lucruri de-a dreptul groaznice. Şi nu ca să-mi salvez pielea… până la urmă, ce contează pielea mea? Am *făcut-o* pentru că viitorul rasei umane este ameninţat! Nu a fost ceva personal. A fost un imperativ al speciei. N-am găsit altceva care să aibă întâietate faţă de acel imperativ. Nu… nu până acum, a adăugat rotindu-şi privirea prin propria capsulă.

— Ce putem face?

— Opţiunile, a zis Iago cu voce scăzută, *sunt* limitate. Nu-i putem înfrunta. Nu putem fugi.

— Suntem prinşi! a ţipat Sapho.

Iago şi-a întins articulaţiile prin aer.

— Avem nevoie de mai multe informaţii.

Dar n-a făcut altceva decât să plutească spre un robinet, să se spele pe mâini, să le frece într-un norişor de picuri de apă şi să le usuce. Dia şi Sapho îl urmau îndeaproape. Iago s-a desprins de cablu şi a plutit până la uşă, ca să pregătească mijloacele de apărare pe care le poseda casa.

— Nu-i cine ştie ce, am două puşti electro-magnetice, dar n-o să poată afecta ceva atât de mare ca o navă de poliţie.

Atunci, cu Sapho şi Diana plutind alături, a iniţiat un apel către navă.

A apărut o figură, cu trăsături alungite şi lugubre.

— Jack-din-Sticlă, pe cinstea mea, a rostit faţa, fără să arate surprindere.

— Bar-le-duc! a răspuns Iago. *Tu* eşti!

Părea atât de înviorat la vederea lui că Diana, un moment, s-a gândit că nou-venitul ar putea să nu reprezinte o ameninţare. Însă impresia n-avea să dureze mult.

— Voiam să zic *a trecut multă vreme, Jack,* a replicat cu voce cumpănită Bar-le-duc. Dar timpul e un concept alunecos, în ceea ce te priveşte… aşa-i?

— Ai venit să mă arestezi, a zis Iago.

— Chiar aşa. Autorităţile, prietene, *au pus mâna pe tine.* O să te tortureze, probabil o să te omoare, şi ăsta o să-ţi fie sfârşitul. Dar ştiai de destulă vreme că asta te paşte. Nu-i cazul s-o fac prea mult pe profetul cu *aşa* ceva.

— Încă n-ai pus mâna pe mine, Bar, a zis Iago.

Însă vorbise fără aroganţă. Părea, dimpotrivă, plin de osteneală şi lehamite.

— E drept! Cumva, în ciuda camuflajului, ne-ai descoperit *înainte.* Planul meu era să te abordez folosind elementul-surpriză – să decupez nişte intrări de urgenţă şi să te iau ca din oală. Dar ne-ai descoperit! Bună treabă.

— Dacă nu voiai să fii observat, de ce-ai dat drumul la semnalul acela luminos?

— Semnal? N-am dat drumul niciunui semnal! Ne crezi idioţi? Am presupus că *tu* l-ai activat, ca să ne informezi că ne-ai *văzut.* Mai mult mă interesează… ce ne-a dat de gol? Veneam încetişor, foarte atenţi. În câteva minute te-am fi *prins.*

— Serendipitatea îi favorizează pe îngeri, a zis Iago.

— Te felicit, oricum, a zis Bar-le-duc. Îmi permit, acum, să fiu generos! Acum, că te-am prins în cele din urmă!

— Cariera ta n-a avut de suferit, Bar, de ultima oară când ne-am văzut? a întrebat Iago cu bunăvoinţă batjocoritoare.

— Ce?

— Mă îngrijoram că ultima noastră întrevedere ţi-o fi afectat viitorul în slujbă. Ai auzit, poate, de madam Joad? Era o agentă preferată de-a Ulanovilor. Apoi nu a izbutit să mă aresteze şi acum a fost izgonită în întuneric.

— Am auzit de ea, da, a replicat Bar-le-duc cu o mohoreală respectuoasă în glas. Ce păcat! Să treci de la a fi cineva la a fi nimeni trebuie să fie dificil pentru oricine; pentru ea e de două ori mai greu. Eh, îţi mulţumesc pentru grijă, prietene! Sigur că nu m-a ajutat în carieră faptul că mi-ai *alunecat* printre degete.

Vorbea rar, răspicat şi pe un ton destul de deprimat, de parcă comunicarea cu alţii ar fi fost o tristă obligaţie.

— Totuşi, a adăugat cu un zâmbet subţire, acum te-am prins.

— Cine *este* omul ăla? a întrebat Diana.

— N-ai auzit de vestitul Bar-le-duc? a rostit pe un ton de înmormântare reprezentarea holografică a vestitului Bar-le-duc.

— E de la *poliţie,* asta e, a zis Iago.

— Ei, hai! a obiectat imaginea. Mai *mult* decât poliţie.

— Lucrează pentru Ulanovi. E specializat în arestări. Caută şi capturează. A mai încercat o dată să mă aresteze. Numai că a eşuat.

— Am încercat mai mult decât o *dată,* dragul meu, a rostit Bar-le-duc.

— Şi ai dat greş mai mult decât o dată. Poate o să dai greş şi acum.

— Nu prea *cred,* a murmurat Bar-le-duc. Nu şi de data asta. Nu poţi fugi. Nu poţi lupta. Nu *poţi face* nimic.

— Aş putea să-ţi plătesc mai mult decât preţul pus pe capul meu, a sugerat Iago. Să-ţi plătesc… să zicem… de trei ori suma?

— Nu, s-a mulţumit să rostească Bar-le-duc.

Ceva structural se prăbuşea în spiritul lui Iago. I se citea pe chip.

— Atunci mai avem o opţiune. Pur şi simplu n-o să te las în casa mea. Fă câtă zarvă vrei.

— Ba cred că o să ne laşi, a zis întristat Bar-le-duc. Capsula ta, mi se pare, arată foarte uşor de spart.

— Să spargi capsula? a zis Iago căutând şalupa pe geam cu privirea. Fă-o şi-o să murim, iar dacă murim n-o să capeţi nimic.

— Sunt sigur c-o să te putem pescui din vid. Deşi n-aş putea spune acelaşi lucru despre prietena ta. Sau te-am putea trage cu un harpon. Şalupa asta e cu Propulsie Tahionică, să ştii – are destulă putere ca să vă târască cu totul, tocmai până în Lagrangeward.

— Încearcă tu asta şi sparg *eu însumi* capsula.

— Cred c-ai face-o, a zis Bar-le-duc pe tonul său îndurerat şi lent. Eşti cam limitat când vine vorba despre posibilităţile vieţii, Jack. În privinţa asta, eşti aproape un *copil.* Îţi trece prin minte doar câte un lucru odată, ha? Cât de ignorant în privinţa vieţii! Cu toate că, desigur, nu există ceva legat de *moarte* să nu ştii. Sigur că o să te sinucizi. Dar… ea?

Iago i-a aruncat *ei* o privire, iar Diana a simţit cum un fior de groază îi strângea stomacul. Nu mai încăpea îndoială: *asta chiar se întâmpla.* Se petrecuse pe neaşteptate, iar în ultimul timp viaţa ei fusese o asemenea succesiune de întâlniri ciudate şi de schimbări neprevăzute încât trebuia să facă un efort ca să se convingă că de data asta era altfel. Însă, deodată, Diana a devenit conştientă de posibilitatea *ca ea să moară.* Puteau să moară cu toţii, aici şi acum. Putea să fie sfârşitul. A încercat să se gândească la alternative – era, desigur, specialitatea ei – dar n-a găsit nimic. Sunt doar două moduri în care se poate sfârşi, şi-a zis fata: ori ne arestează poliţia şi ne lasă pradă cine ştie căror orori, ori murim aici, pe loc.

Niciuna dintre alternative nu era acceptabilă.

— Şi de ea cum de ştii? a izbucnit Iago. De unde ai aflat unde locuiesc? Cum ai *reuşit* asta, Bar?

— Am şi eu sursele mele. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Dar *trebuie* să vii cu mine, micuţul meu personaj de baladă. Să pornim neostoit la drum. Nu mai sunt alte opţiuni, îmi pare rău că ţi-o spun.

Şi chiar suna ca şi cum i-ar fi părut rău.

Iago s-a cercetat cu privirea; s-a răsucit aproape complet în aer. Părea să-şi treacă reşedinţa în revistă; însă acolo nu era nimic, nimic ce l-ar fi putut ajuta.

— A fost o neghiobie să vin aici, a zis, mai mult pentru el decât pentru ceilalţi. Trebuia să mergem din capsulă în capsulă,

să rămânem în mişcare. Dacă aş putea întoarce timpul, aş face altfel.

— Nici chiar tu nu poţi întoarce timpul, a zis Bar-le-duc.

Iago s-a întors iarăşi cu faţa spre hologramă.

— Vreau să fie absolut clar, a rostit răspicat. Merg cu tine dacă îmi garantezi că *ea* n-o să aibă nimic de suferit, că o să fie lăsată în viaţă şi eliberată.

— Iago! a zis Diana.

— *Dacă,* a zis iarăşi Iago fără s-o privească, poate să plece liberă.

— Liberă, a făcut Bar-le-duc, de parcă vorba asta ar fi fost, pentru el, de neînţeles.

— Ştii la ce mă refer. Să poată pleca unde pofteşte, după voia ei.

— De ce-aş face-o?

— Fiindcă altfel omor pe toată lumea.

— Dar dacă aş fi de acord?

— Atunci o să vin cu tine de bunăvoie.

Capul-hologramă a început să cumpănească. Apoi

Bar-le-duc a schiţat un zâmbet.

— Cum pofteşti, a zis. Dacă e aşa de important pentru tine conceptul ăsta de libertate – sau pentru ea – atunci fie. Dar, până la urmă, suntem *cu toţii* la închisoare. Cum zicea poetul ăla din vechime, despre Sistemul Solar care e o puşcărie cu multe celule, echivalente existenţial cu traiul într-o coajă de nucă? Cine era… Shakespeare? De obicei e Shakespeare.

— Fără vorbe în doi peri, a zis Iago. Accept bucuros că Sistemul Solar e, într-un sens mai larg, o închisoare. Dar trebuie să fii de acord ca Diana să se ducă în orice porţiune a sa alege, fără să i se facă vreun rău.

— Prea bine. Dar ştii ceva, prietene?

— Ce?

— Dacă ceea ce se spune despre tine e adevărat, atunci Sistemul n-o să mai *fie* o închisoare! Poţi deschide poarta şi umanitatea s-o zbughească toată în cosmos!

— Eu n-aş crede tot ce se spune, a mârâit Iago.

Apoi, rostind clar:

— Cum să am încredere în tine? Ai vreun RACdroid la bord?

— Sigur că am. Sunt ofiţer superior acreditat al Pravilei Ulanova. Poate fi martor la contractul nostru. Totuşi, un contract prin care să eliberez un delincvent? Nu-s sigur că e cu totul legal.

— Nu legalitatea mă preocupă, a zis Iago. Ci că trebuie *înregistrat.* Astfel încât, mai încolo, să nu fie o chestiune de cuvântul meu contra al tău.

Până şi râsul lui Bar-le-duc suna trist: o succesiune de sunete ca nişte cloncăneli.

— Şi crezi c-o să fie şi un „mai încolo” pentru tine! Bietul meu prieten.

— Să iei droidul cu tine.

— Deci ne-am lămurit, a zis Bar-le-duc. O las în plata zeilor pe amica ta din Clanul Argent, iar în schimb te predau *pe tine* autorităţilor. O să te dezmembreze organ cu organ, în şuvoaie de sânge, ca să scoată ce-i în capul tău. Eşti sigur că vrei să continui? Te întreb de dragul vremurilor de altădată.

Iago a tras aer în piept, cu putere.

— Adu odată RACdroidul. Cu… hmmm… *restul* mă descurc când o fi să fie.

— Te descurci! a repetat Bar-le-duc, chicotind mâhnit. Dragă prietene, mi-am petrecut aşa de mult din viaţă vânându-te! Aproape că-mi pare rău că s-a ajuns la asta.

— *Tu* poţi veni înăuntru, Bar. Ia şi droidul. Globul ăsta are o singură intrare, iar şalupa mea e deja andocată acolo; o să trebuiască să te legi la trapa din spate a navei mele şi să treci prin ea ca să intri. O să cer IA-ului să deschidă.

— Prea bine.

— Singur, Bar. Doar tu şi robotul.

— Nu, dragule, nu! Singur în bârlogul leului? Crezi că nu ştiu *câţi* oameni ai ucis? Nu. O să-mi iau patru oameni cu mine, care să-mi protejeze carnea fragedă de ascuţişul lamelor tale de sticlă.

— Poţi să iei doi, a zis Iago.

— Patru.

Holograma a dispărut. Conversaţia se sfârşise.

— Iago, a zis Diana. Adică Jack… doar nu te gândeşti să te predai cu adevărat? Ai auzit ce-a spus!

— În momentul ăsta, a zis bărbatul aruncând o privire spre Sapho, pot să merg cu ei ori, altfel, toată lumea din capsulă moare.

— Doar Ra-Allah ne mai poate ajuta acum, a zis Sapho.

— Trebuie să aflu cum ne-au găsit! a zis Iago. Treaba mea e să nu fiu găsit, şi totuşi... uite-i.

S-a uitat la cele două tovarăşe.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Am mai scăpat din închisoare. Pot să scap iarăşi.

4. SFÂRȘITUL LUI BAR-LE-DUC

Şalupa lui Bar-le-duc era mult mai mare decât *Romul Roşu.* Diana, Iago şi Sapho au urmărit manevrele greoaie cu care una dintre uşile de acces încerca să se alipească de trapa din spate a sasului ambarcaţiunii mai mici. Nu ieşea bine. La un moment dat, şalupa a dat peste zidul casei, făcând întreaga structură să se deformeze şi să se umfle, scoţând un *boing* răsunător, puternic, şi făcând să zboare prin spaţiul central frunze şi alte rămăşiţe zdruncinate.

— Stai aşa! a mormăit Iago.

Dar, în cele din urmă, manevra a fost făcută. Şalupa de poliţie, impozantă, în formă de sabie, domina peisajul ce se vedea prin ferestre; o linie tangentă groasă pornind de la curba sferei. Sunetul deschiderii uşii din spate a *Romului Roşu* a rezonat prin spaţiu.

— Uite-i că vin, a bolborosit Iago.

RACdroidul a ieşit primul din sas; avea o figură circulară, albastru-argintie, lipsită de expresie, un tors în formă ovoidală şi patru membre flexibile de gel; s-a suit în sferă şi şi-a croit drum de-a lungul unuia dintre cabluri, oprindu-se la jumătatea distanţei. Bar-le-duc a ieşit după robot. Era, în carne şi oase, un bărbat înalt, cu înfăţişare distinsă. Părul lung i se înfoia în gravitaţia zero şi poate că trăsăturile îi erau un pic cam largi pentru faţa de un cafeniu deschis. Însă linia triunghiulară a nasului dădea o covârşitoare impresie aristocratică, iar ochii se uitau fix, ca ai unui vultur. Purta o armă, pe care a ţinut-o ferm îndreptată spre Iago cât a ieşit din sas şi a intrat în spaţiul mai larg al casei.

— Jack! a rostit zâmbind, însă a căpătat pe loc o figură contrariată. Sunteţi trei? Credeam că sunteţi doar tu şi domnişoara Argent?!

— Sursele tale nu-s infailibile, se vede treaba, a zis Iago. Mă bucur să aflu asta. Ea este Sapho. Nu reprezintă o ameninţare pentru tine.

— Ra-Allah să ne apere, a bolborosit Sapho.

— *Nu-i o ameninţare?* a repetat Bar-le-duc. Măi, măi, poate că nu. Oricum, trebuie să te invit, doamnă Sapho, să *iei distanţă* – du-te mai încolo, unde-s tufele acelea cu frunze vineţii. Stai la vedere, dacă eşti bună, dar să nu pleci din proximitatea mea. Te împuşc dacă faci mişcări bruşte – crede-mă.

— Te cred, a zis Sapho şi, cu ajutorul unui cablu, s-a lansat spre peretele din stânga lui Bar-le-duc.

Când acesta a socotit că se afla destul de departe, i-a zis să se oprească acolo.

Între timp, cei patru oameni ai lui Bar-le-duc (toţi bărbaţi) pătrundeau unul după celălalt. Inima Dianei bătea mai iute acum. Chiar se întâmpla. Se întâmpla *pe bune.* Armă nu avea şi nici idee cum ar fi putut Iago să doboare *cinci* agenţi înarmaţi şi instruiţi. Începea să pară că, până la urmă, avea să fie luat în custodie. Şi apoi ce urma? Nu spusese Bar-le-duc cu gura lui? Autorităţile aveau să-l dezmembreze organ cu organ, într-o cascadă de sânge, ca să afle ce avea în cap.

— Iago, a zis alarmată, ce ne facem?

— O să stăm cuminţi, a răspuns Iago cu voce calmă.

— Bun sfat, doamnă Argent, a zis Bar-le-duc.

S-a desprins uşor de un cablu şi a plutit prin aer până la ei. La zece metri mai spre dreapta, puţin în spate, RACdroidul i-a ţintuit cu privirea, înregistrând totul.

— Am adus droidul, cum vezi, a spus Bar-le-duc. Deşi acum, că suntem *aici,* nu-s sigur că ne mai trebuie.

— Asta-i înţelegerea, a zis Iago cu voce limpede şi tare, pentru droid. Ia forma unui contract. Tu, Bar-le-duc, eşti de acord, prin puterile legale investite în tine, să îi permiţi Dianei Argent să plece în libertate. O vei lăsa în acest loc, cu însoţitoarea ei, Sapho, şi cu nava spaţială funcţională ce este actualmente andocată – vasul se numeşte *Romul Roşu 2020.* Atât ele, cât şi vehiculul sunt identificate precis în acest contract. Eşti de acord să laşi sfera asta şi nava neatinse *şi* eşti de acord să nu le molestezi pe doamna Argent şi pe prietena ei şi să nu le hărţuieşti legal. În schimb, accept să merg cu tine fără să opun rezistenţă.

— *Fără* violenţă, a repetat tare Bar-le-duc.

— Defel. Accept prin contract să nu te atac pe tine, echipajul tău şi echipamentul şi să te însoţesc la orice destinaţie ai alege.

— Te-aş putea înhăţa şi gata, Jack, a zis Bar-le-duc fluturând un deget înspre el.

— Ai putea să încerci. Dar nu-ţi permiţi să mă ucizi, de vreme ce ai nevoie de conţinutul minţii mele. Şi sunt foarte priceput să provoc moarte şi durere altor fiinţe umane. Ţi-aş putea face… foarte multe greutăţi.

Bar-le-duc l-a privit. Ochii săi, de un albastru-violet izbitor, n-au clipit şi nici nu şi-au ferit privirea.

— Şi dacă sunt de acord cu condiţiile?

— O să vin cu tine atunci, cum am specificat, fără să vatăm nimic. Detaliile sunt înregistrate de droid de-acum.

— RACdroizii pot fi distruşi.

— Dacă se întâmplă asta, atunci imunitatea legală a doamnei Argent este şi ea distrusă. Crede-mă, e ultimul lucru care aş vrea să se întâmple. N-am deci impulsul de a face rău ori de a afecta droidul. Propun ca buna mea conduită să fie legată, legal, de imunitatea *ei*. Asta e contractul. Eşti de acord?

După un moment de tăcere, Bar-le-duc a zis:

— Da.

Apoi, mai tare, ca să fie bine auzit de droid, a rostit:

— Eu, Andre Bar-le-duc, accept condiţiile contractuale specificate de Jack-din-Sticlă.

— Iago, s-a băgat Diana, nu poţi să pleci cu el. Te duci să-ţi cauţi moartea!

— Aduce a gest eroic, nu? a zis Bar-le-duc, vorbind nu în batjocură ci, mai degrabă, cu o precizie demnă şi întristată. Sacrificiu de sine. Numai că-l ştiu pe Jack de mai multă vreme decât tine. Plănuieşte el ceva, are vreun as în mânecă. Aşa-i, Jack?

— Nu mă interesează decât ca imunitatea legală a Dianei să fie asigurată.

Se uita la oamenii lui Bar-le-duc, unul câte unul, cântărindu-i din priviri. Dar ce putea face? Erau înarmaţi cu toţii, antrenaţi şi loiali şefului – iar loialitatea le era întărită cu FEC.

— E gata, a zis Bar-le-duc. Droidul are contractul. Trebuie să spun, Jack, că a mers mai uşor decât aş fi crezut.

Diana a simţit cum creştea în ea panica.

— Nu mă lăsa, a zis.

— Eşti liberă, Diana, a rostit Iago, dar fără s-o privească.

A clătinat din cap Bar-le-duc.

— Urât din partea ta, Jack, să te joci cu inima fetei!

— Ei, *ce* vrei să zici? s-a răstit Iago. Nu vorbi prostii.

Părea cu adevărat agasat.

Bar-le-duc i s-a adresat Dianei.

— Doamnă Argent, draga mea, a zis. Crede-mă când îţi zic: Jack-din-Sticlă se uită la oameni cam cum s-ar uita un artist sau arhitect la materialele brute. Nu-l interesează acelea – tu – ci doar ceea ce poate *face* cu ele, cu tine. Poate că are impresia că ce-o să facă cu oamenii, cu miile de miliarde de fiinţe umane, *merită,* e ceva virtuos, sau ceva menit unui bine mai mare. Poate că aşa crede cu adevărat! Dar mi se pare că asta nu-i scuză comportamentul. Scopul nu scuză mijloacele. Oamenii n-ar trebui folosiţi ca instrumente. Ci, mai degrabă, trataţi ca oameni.

— Tu, adică, ai de gând să te porţi cu *mine* omeneşte? a zis Iago, evident enervat de prelegere.

— Asta *este* altceva. Şi tu o ştii, ca şi mine. Slujesc justiţia şi legea-ordine. Dacă n-am avea pedepse dure şi drepte pentru încălcarea legilor, atunci ce-am mai…

Şi în exact acel moment Bar-le-duc a fost despicat în două – măcelărit, ucis, distrus.

Totul a luat-o razna în capsulă. Decompresie explozivă. Aerul din glob a început să se învârtejească, supt afară cu zgomot.

Diana a fost zgâlţâită şi târâtă într-o parte. A început să se răsucească, a pornit să se învârtă iute. Rapiditatea brutală a mişcării i-a ridicat şi i-a întins membrele, făcând-o să arate ca o stea de mare.

Haos.

Era haos şi beznă.

În ciuda rapidităţii cu care se desfăşurau evenimentele, Diana a priceput pe dată ce se întâmpla. În vreme ce se năpustea prin aer şi se izbea tare de materialul capsulei, pierzându-şi suflul, şi-a dat seama că într-un loc capsula se despicase. Şi-a dat seama

că toracele lui Bar-le-duc se transformase într-un nor de picături roţii care se întindea tot mai mult.

Of!

Dar mai era ceva, imediat după explozie, altceva. Cine zisese asta? Shakespeare oare? Căutându-şi prin memoria lipsită de bId originea citatului, a decis că da, Shakespeare era potrivit: *piesa a luat-o razna.* Era cea mai bună descriere la care se putea gândi. Simţea o stranietate anume, ceva îi umbrea abilitatea nu doar de a procesa, ci chiar de a *analiza* realitatea. Preţ de o clipă, realitatea căpătase aroma de neconfundat a virtulumii; după care revenise, cu o senzaţie de *rupere* (una aproape *tangibilă*) la forma iniţială. Ceva se umflase, ori se strânsese; frica îi cuprindea mintea. Poate că din cauza simţurilor sale atât de bine reglate, atât de bine integrate în ea, şi-a spus fata. O avertizaseră că acest lucru era pe cale să se întâmple. Şi se şi întâmplase.

Cineva îl împuşcase pe Bar-le-duc cu o armă de calibru greu. Corpul îi fusese literalmente, şi în mod oribil, tăiat în două. Proiectilul trecuse prin peretele capsulei, şi rupsese în două şi şalupa ancorată. Folosind numai-zeiţa-ştia-ce-tehnologie, cineva de *afară* îl luase pe Bar-le-duc în colimator şi trăsese un proiectil superrapid, prin zidul capsulei şi *prin el.*

O întrebate la fel de presantă precum *cine?* era *cum?* Însă ceva şi mai urgent era: cum să oprim această hemoragie de aer?

Diana se vedea aspirată către gaura din peretele globului. A văzut şi cum trei dintre oamenii lui Bar-le-duc se dădeau de-a rostogolul plutind, pe aceeaşi traiectorie. Al patrulea nu se vedea pe nicăieri. Stătuse, şi-a amintit ea, chiar lângă locul unde era acum spărtura, deci fusese, probabil, tras în hău.

Ca de o tornadă.

RACdroidul se lăsa înspre ea, deşi se ancorase, automat, de cablu.

Sapho, pictată bizar – stropită cu roşu într-o singură parte – zbura într-o direcţie tangentă cu Diana. A văzut-o nimerind printre tufe, agitând mâinile ca să absoarbă impactul şi zbătându-se ca să reziste.

În haosul provocat de impact, Iago fusese aruncat în partea *opusă* spărturii – Diana l-a văzut dispărând în pădurea miniaturală. Părea, ca şi Sapho, că fusese pulverizat cu o peliculă fină de vopsea roşie.

Roşul acela fusese, cu câteva clipe în urmă, Bar-le-duc.

Diana şi-a dat seama, atunci, că Iago fusese probabil supt printr-o *a doua* gaură. Fiindcă spărturii de intrare îi corespundea, musai, şi una de ieşire. Proiectilul străbătuse capsula şi făcuse o gaură pe cealaltă parte – de aceea era Iago târât într-acolo. Asta însemna, pentru el, moartea. Dispăruse; probabil că plutea, fără aer, azvârlit în vid. Dar însemna şi moartea *lor* – niciun glob de mărimea asta n-ar fi putut rezista la două spărturi majore. Aerul s-ar fi scurs precum apa prin sită. Le mai rămâneau doar câteva clipe.

Aveau să moară cu toţii. Gândul s-a cristalizat pentru scurt timp în mintea Dianei: Iago spusese că *astea* erau variantele! Să se lase dus de Bar-le-duc ori să moară cu toţii.

S-a izbit de perete cu destulă forţă cât să-i alunge aerul din plămâni. A ricoşat şi s-a răsucit. La trei sute şaizeci de grade. L-a surprins cu privirea pe unul dintre oamenii lui Bar-le-duc, ce tocmai dispărea în gaura de intrare a proiectilului. Individul avea braţele deschise larg, figura schimonosită de panică şi se agăţa de marginea găurii, încercând să se ţină. Marginile însă erau alunecoase, muchia curbată a spărturii nu-l avantaja deloc, iar forţa curentului de aer era prea mare. A dat să se mai prindă cu degetele, o secundă, şi-apoi dus a fost. În vreme ce gonea pe diagonală, către gura spărturii, Diana a privit, scurt, chiar în aceasta – într-un haos de fragmente metalice rotitoare şi moloz, apoi, dincolo de toate, în întunericul negru.

O spărtură în ţesătura lumii, iar aerul, căldura toată şi viaţa, fâsâind pe-acolo.

În jurul ei lumea urla, gurile funcţionau şi se mişcau. Aproape că auzea şi bla-bla-bla-ul cuvintelor rostite, deşi erau înecate şi distorsionate incomprehensibil de zgomotul asurzitor al aerului ce ţâşnea cu putere.

Un al doilea impact, atenuat de frunziş. Diana s-a agăţat de crengile elastice şi a simţit că tufa întreagă dădea să se înalţe, ca şi cum ar fi vrut să se desprindă din zid. A rămas însă unde

era, permiţându-i să se agaţe cu puterea disperării. Cei doi oameni de-ai lui Bar-le-duc rămaşi îşi găsiseră şi ei cam acelaşi gen de obiecte de care să se prindă.

Întorcând capul ca să evalueze haosul dezlănţuit în dom, Diana a văzut ceva masiv şi colţuros zburând prin aer. Obiectul, ce-o fi fost, l-a izbit pe unul dintre oameni în cap. Coliziunea i-a alterat foarte puţin traiectoria – era foarte dens, se vedea clar – şi obiectul a săgetat prin aer către spărtură.

Dacă ar fi ajuns la spărtură cu partea frontală, obiectul s-ar fi strecurat cu uşurinţă prin ea. Dar Providenţa, ori zeiţa, a făcut ca dispunerea sa, înaintea găurii, să fie în aşa fel încât partea colţuroasă să se blocheze acolo, în deschizătură. Peretele s-a cutremurat, însă obstacolul a rămas.

Tot bătea un ditamai viforul, ce-o trăgea pe Diana şi încerca s-o absoarbă în spaţiu şi-n moarte, însă acum, că gaura fusese parţial astupată, forţa vântului mai scăzuse întrucâtva.

Şi, pe neaşteptate (ia stai! nu trebuia să fie *mort?)* – iată-l pe Iago însuşi. Viu. *Nu* fusese supt în spaţiu prin gaura de ieşire, de fapt, ci apărea plutind din cealaltă parte a capsulei, în braţe cu un cearşaf-gel.

A ajuns la spărtură şi a acoperit zona cu cearşaful, dintr-o singură mişcare iscusită. Cearşaful s-a întins singur, marginile i-au căutat circumferinţa spărturii, fără să fie defel incomodat de obiectul greu ce rămăsese îndesat acolo.

Şi într-o clipă spărtura a fost astupată.

Tăcerea suna ca un clopot în urechile Dianei.

Gâfâia tare, căutând aer cu nişte plămâni ce păreau să nu funcţioneze.

Iago s-a împins din nou cu piciorul şi a străbătut aerul, în linie dreaptă, spre un cufăr-magazie amplasat într-o tufă de iarbă-neagră de pe perete. În doar o secundă, a pornit aerul de rezervă şi, cu un fâsâit delicios, presiunea a început să crească în capsulă.

Zgomot alb. Respiratul a devenit, încet-încet, mai uşor.

Respiră. Respiră.

Diana a înghiţit în sec. Urechea ei internă dreaptă a scos un pocnet, apoi cea stângă; i se înfundaseră. Inima îi bătea sălbatic în piept.

Şi-a venit în fire suficient cât să se uite în jur. Spaţiul din „Dunronin”-ul lui Iago arăta ca un glob cu zăpadă zgâlţâit: tot soiul de resturi plutitoare, frunze şi mingiuţe de sânge (bleah!) învârtindu-se alene prin aerul greu.

Sapho se agăţase de o tufă din celălalt capăt al capsulei. Măcar *ea* era în siguranţă! Doi dintre oamenii lui Bar-le-duc dispăruseră în spaţiu, însă mai rămâneau doi în casă. Unul stătea atârnat de-o creangă, nu departe de Diana: altul se deplasa, dând să o şteargă spre celălalt capăt, cu arma în mână.

Erau, cum altfel, înarmaţi. Inima ei se zbătea şi bubuia.

Şi uite-l pe Iago, cu faţa ajunsă o mască de furie intensă. Nu-l mai văzuse să arate aşa de *înfricoşător.* S-a împins cu piciorul în cufărul-debara şi s-a propulsat drept spre ea. A apucat-o de umeri.

— Eşti bine? a întrebat. Ai păţit ceva?

— Sunt în regulă, a răspuns ea, simţind că nu avea destul aer. Cum ai sigilat a doua gaură?

— A doua?

— Cea de ieşire – of, *yargo,* am crezut că ai fost tras în spaţiu! Am crezut c-ai fost absorbit pe cealaltă parte şi-ai murit!

— Nu există gaură de ieşire, a spus el arătând un pic nedumerit.

Apoi, împingând cu piciorul într-o parte, a sărit înspre bărbatul ce stătea agăţat nu departe. L-a apucat nu de umeri, ci de gât.

— Cum? a răcnit.

Diana nu-l mai văzuse până atunci să-şi piardă cumpătul. Locuise, efectiv, *ani* cu el – în camere apropiate – dar nu-l mai văzuse atât de întărâtat. Efectul era şi mai înfricoşător fiindcă era acoperit cu o pojghiţă lucioasă, lipicioasă, de un roşu intens.

— Cum? Cum de-a ştiut unde eram?

— Ştie că ai PVL, a icnit omul.

Ochii lui Iago, preţ de o clipă s-au făcut mari. Apoi a zis:

— Ce?

— El a zis *asta.* A zis! Ulanovii nu ştiu, altfel ar fi trimis o armată să cucerească locul ăsta. *Monsieur* voia să te prindă el însuşi şi să te ducă plocon stăpânilor.

Era bărbatul ce fusese izbit de bucata voluminoasă – ce-o fi fost. Avea o rană adâncă pe frunte, din care se iţeau şuviţe şi

picuri de sânge. Picăturile globulare se desprindeau din aceste secreţii lichide şi se alăturau mulţimii de picături sângerii răspândite prin aer. Lovitura părea să-l fi năucit. A aruncat o privire spre tovarăşul lui. Avea un braţ petrecut pe după un tufiş, iar în celălalt îşi ţinea arma. Părea, însă, că nu prea ştia ce să facă.

Iago nu şi-a slăbit strânsoarea.

— Cum te cheamă?

— Cum mă cheamă? a repetat prosteşte bărbatul.

— Da, numele! a ţipat Iago.

— Mahyadi Panggabean.

— Indonezian?

— Vin, a zis Mahyadi Panggabean, de pe o aşezare numită Acces 17, ce orbitează...

— Nu fi *idiot,* s-a stropşit Iago, pricepi doar la ce mă refer. Ai origini indoneziene?

Bărbatul încerca acum să-şi şteargă sângele din ochi, nefăcând însă decât să şi-l întindă şi mai bine pe faţă. Clipea şi strângea spasmodic din sprâncene. A slobozit o serie de sunete tânguitoare.

— Ştiu ce întrebi de fapt, a spus. Ştiu. *Sunt* mulţi indonezieni care lucrează pentru Clanul Yu, e drept. Dar indonezienii lucrează pentru *toate* clanurile – şi pentru Gongsi.

În atitudinea lui Iago se desluşea o ferocitate *bestială.* Diana chiar a tresărit un pic, privindu-l. Iago a apucat capul lui Mahyadi Panggabean şi i-a zgâlţâit întreg corpul, ca pe-o păpuşă, prin aer. Individul a gemut, iar sângele a început să-i curgă de-a binelea din rana de la cap.

— E-o schemă a *Transporturilor*? a urlat Iago. E Clanul Yu, care încearcă să pună mâna pe PVL? *De asta aţi apărut?*

— Sukarno! s-a văietat Mahyadi Panggabean, chemându-şi colegul.

Însă, cu toate că celălalt avea o armă în mână, n-a făcut decât să se ascundă şi mai bine în frunzişul ce creştea din perete.

— N-o să tragă, s-a răţoit Iago. N-o să mă împuşte, fiindcă i s-a spus că ori sunt prins viu, ori o să fie el însuşi ucis. Mă vor viu pentru ceea ce *cred* ei că aş avea în cap. Şi Sukarno n-o să

împuşte nici pe altcineva, fiindcă ştie, a urlat Iago, că dacă face asta o să-i *desprind carnea de pe oase,* la modul propriu. O să-l ciopârţesc de viu cu cuţitul meu ascuţit de sticlă.

Sukarno s-a vârât şi mai în adâncul tufei.

— Spune-mi cine a *patronat* raidul ăsta!

— Nu… a început să se jeluiască individul.

— A fost Clanul Yu? Spune-mi.

— Clanul Argent! a chiţăit Mahyadi Panggabean, de parcă vorbele i-ar fi fost scoase cu forţa din gură. O să mă *execute* fiindcă ţi-am zis! Ei au fost!

Iago i-a dat drumul. Flăcăul a început să se rotească în spaţiu, cu mâinile pe faţă, fără să facă vreun efort pentru a-şi corecta orientarea.

— Clanul Argent! a exclamat cu voce calmă Iago.

Întreaga furie îi dispăruse instantaneu.

— Totul e în fierbere. Ulanovii au recunoscut un nou cap al Clanului – cei doi lideri mai în vârstă au dispărut, zvonurile susţin că ar fi murit, bolborosea, învârtindu-se în jurul axei, indonezianul. Arma asta nouă, atât de periculoasă… supravieţuirea *omenirii.* Asta a zis Monsieur! Nu poate fi inventată, domnule. Care ar fi, deci, mediul cel mai potrivit pentru a ţine închis un asemenea lucru groaznic? Noul lider al Clanului Argent îi va sprijini pe Ulanovi, n-o să se poarte cu mănuşi. Mai bine aşa decât haosul unui război civil sau revoluţia – cu o asemenea armă în circulaţie? Dacă Ulanovii sunt daţi jos, războiul o să cuprindă Sistemul întreg. Într-un asemenea vârtej, dacă o facţiune sau alta îşi încearcă norocul cu… *chestia* aia?

— Chestia, a repetat Iago.

— PVL-ul ăsta, a icnit individul.

Cu o serie de gesturi controlate, Iago i-a şters dârele de sânge de pe faţă şi mâini. A cercetat amănunţit, cu privirea, interiorul locuinţei sale distruse.

— Domnule Sukarno, a strigat Iago, fără să întoarcă privirea spre tufele unde se ascundea acela. Poţi să ieşi acum. Nu-ţi fac nimic.

— Am o *armă,* domnu’ din-Sticlă! s-a auzit, din vegetaţie, vocea tremurătoare a lui Sukarno.

— Ştiu. Dar nu afectează cu nimic situaţia, acum.

— Am *omorât* oameni, domnu’ din-Sticlă!

— Dar astăzi n-o să omori pe nimeni, i-a replicat Iago. Hai, ieşi din tufişuri. N-o să te ucid. E drept, o să trebuiască să te las aici. În casa mea, vreau să zic, vreo câteva săptămâni cel puţin. Dar e multă gelatină la dispoziţie, mediul e plăcut, iar în vreo săptămână o să înceapă să crească fructele. Promit că o să anunţ autorităţile ca să te salveze. Deşi e foarte probabil că ştiu de prezenţa dumitale aici.

— Nu cred că ştiu. Monsieur Bar-le-duc voia să vă prindă singur şi să capete întreaga recompensă. Nu cred că a informat autorităţile încotro se ducea.

— În cazul ăsta o să le informez că te afli aici.

Urmă un moment de linişte.

— N-o să se bucure când o să descopere că Monsieur Bar-le-duc a murit!

— Nu, a zis Iago, deloc.

Sukarno a ieşit din tufe şi s-a propulsat uşor către ceilalţi. În aer era atât de mult roşu că nu s-a putut împiedica să nu se mânjească trecând.

— Regret daunele produse casei dumneavoastră, domnule. Chestia e că domnul Bar-le-duc zicea că era *sigur* că aveţi tehnologia PVL, a spus Mahyadi Panggabean, al cărui cap rănit se bălăngănea pe umeri într-un chip bizar. Era *chiar* sigur.

— V-a explicat natura relaţiei noastre? a întrebat Iago.

— Da, domnule.

Era remarcabil, şi-a zis Diana, cât de iute ajunseseră cei doi să preia roluri de subordonaţi ai lui Iago. Era şi mai ciudat ţinând seama de faptul că încă se mai gândea la el ca la un servitor. Dar ştie, desigur, ce se petrece. Bar-le-duc îi tratase cu FEC. Îi făcea loiali şi le eroda capacitatea de iniţiativă şi acţiune independentă. Acum, că le murise stăpânul, erau pierduţi. Acţionând hotărât, Iago le stimula nevoia de certitudine a creierelor.

— Domnule din-Sticlă, a zis Sukarno punând mâna pe colegul său şi oprindu-l din rotaţia lentă. Cer permisiunea să întreb: *aveţi* acest PVL?

Un crâmpei din furia de mai înainte a scânteiat în ochii lui Iago.

— *Chiar* crezi că aş sta să pierd vremea pe-aici dacă aş avea un dispozitiv care să mă transporte cu viteze peste cea a luminii? Crezi c-aş risca tortura şi moartea în mâinile Ulanovilor? Dacă aş deţine PVL, aş avea o navă care poate depăşi Propulsia Tahionică, nu? Nicio şalupă de poliţie n-ar putea să mă prindă vreodată. Aş putea să plec de tot. Aş putea să-mi şterg de pe bocanci praful Sistemului Solar şi să explorez întreaga galaxie. Nu? *Voi* ce-aţi face?

Cei doi şi-au coborât privirea spre bocancii proprii.

— *Chiar* ai face asta? a întrebat Diana.

— N-aş împuşca doi iepuri cu un glonţ? a replicat el. Presupunând că deţin un PVL funcţional şi ştiu cum să-l fabric. Zburatul către o stea depărtată ar îndepărta pericolul pentru omenire şi în acelaşi timp m-ar pune şi pe mine în siguranţă.

— Dar nu ai PVL. Atunci de ce a crezut Bar-le-duc altceva?

— Ar mai fi o întrebare, replică Iago, una mai presantă chiar.

— Care?

— Cine l-a ucis?

***

Au pornit, mai întâi, să treacă în revistă pagubele. Iago a desfăcut un filtru de aer uriaş şi a început să treacă prin el aerul. Mai întâi cu greutate, apoi din ce în ce mai iute, rămăşiţele şi picăturile de sânge din aer au fost îndepărtate. Respiratul nu mai însemna, deci, să scuipi bucăţele de frunze sau să te îneci (oribil) cu picuri de roşu ce aveau gust de fier. Filtrul se umpluse de nu mai puţin de trei ori până la finalizarea curăţeniei, atât de îmbâcsit era spaţiul din interiorul sferei. La fiecare blocaj, Iago desfăcuse filtrul şi răzuise de pe el ceva ca un cocoloş negru, aruncându-l într-un sac negru apoi. Între timp, Sapho bandajase capul lovit al lui Mahyadi Panggabean, lăsându-i urechile pe afară şi înfofolindu-l într-un soi de cuşmă albă.

Sigiliul pus pe spărtură rezista. A fost un pic de panică atunci când trapa sasului – aflată cam la zece metri de spărtură – a refuzat să se deschidă. Au forţat-o cu bare de fier până ce s-a degajat.

— Metalul îmbinărilor şi balamalele au fost deformate, a anunţat Iago, ţinându-şi levierul ca pe o sabie. Deloc de mirare, la ce forţe violente au acţionat asupra sferei.

Dar au deschis-o în cele din urmă, iar asta însemna că puteau vedea că *Romul roşu* scăpase nevătămat. Presiunea atmosferică era încă bună, sistemele electrice funcţionau, însă vasul cu care ajunsese Bar-le-duc era făcut fărâme. Traiectoria proiectilului fatal – ce-o fi fost – se intersectase cu vasul lui Bar-le-duc ca şi cu corpul său, transformându-i interiorul într-o pâclă scăpărătoare, şi săpase în ceea ce mai rămânea din fuzelaj nişte găuri mari, înconjurate de fâşii de metal dispuse ca nişte petale imense. Aici decompresia fusese totală, iar distrugerea structurală instantanee şi catastrofală. Era imposibil să fi supravieţuit cineva.

S-au înghesuit tuscinci la bordul *Romului* şi au privit dezastrul, cu gurile căscate. Iago a solicitat IA-ului casei să caute urme de activitate afară, dar inteligenţa artificială n-a găsit nimic.

— Asta nu poate însemna, a zis Diana, decât că nava care a tras în noi e bine camuflată. Atâta tot. Nava lui Bar-le-duc era legată de a noastră, a continuat fata, cu ochii holbaţi de oroare. Am avut noroc că n-a spulberat şi *Romul Roşu* din clemele de andocare, altfel am fi rămas blocaţi aici.

— Se prea *poate* ca *Romul* să fi suferit presiuni structurale, a zis Iago. O să-l verificăm bine, musai, când va veni vremea plecării. Dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare.

— Ce te îngrijorează cel mai tare?

— Uită-te la distrugeri, a instruit-o Iago. Vezi?

La început, Diana n-a văzut, dar s-a uitat mai bine. Şi a văzut.

— O, pentru numele zeiţei, a rostit abia auzit, întorcându-se ca să se uite, prin sas, în interiorul capsulei.

Sukarno era acolo şi el, Mahyadi Panggabean şi Sapho la fel.

— Ar trebui să plecăm, a zis agentul. Oricine-o fi pe-acolo, ne-ar putea împuşca iarăşi, în orice moment.

— Prostule, a spus Sapho. Pot să facă zob o navă care zboară la fel de uşor pe cât pot s-o facă cu o capsulă de periferie.

Mahyadi Panggabean a vorbit, articulând lent vorbele.

— Poate că nava care v-a atacat capsula a şi plecat? Fiindcă, într-adevăr, dacă mai e pe undeva, prin vecinătate, ne putem întreba de ce nu a tras iarăşi.

— Gândeşte, a zis Iago. Uită-te la probe. Raza armei ăsteia, sau proiectilul pe traiectoria sa, a fost suficient de puternic pentru a vă *zdrobi* şalupa, pentru a găuri zidul capsulei mele şi pentru a-l transforma pe ultimul vostru patron într-un abur roşu. O asemenea descărcare energetică ar fi fost îndeajuns pentru a trece şi prin celălalt pol al sferei mele. N-ar fi avut, de fapt, cum altfel decât să treacă drept prin ea.

— Dar nu a fost aşa, a zis Sapho pe un ton ce arăta că începea să priceapă ceva.

— Poate că s-a epuizat forţa percutantă a glonţului, a zis Mahyadi Panggabean, la impact… sau… nu mi-e bine. Le văd pe toate dublu.

— Hai! *Uite* numai ce i-a făcut lui Bar-le-duc, a intervenit Diana. Nu doar că a fost împuşcat, dar şi transformat în vapori. N-aş zice că lipsea forţa percutantă. Şi uite la ce dezastru e-n partea asta a capsulei, şi cu nava voastră. Vezi cum materialul e îndoit înspre afară? E leziunea de ieşire.

S-a oprit.

— Pot să zic leziune? Presupun că da, cuvântul e *leziune.*

— În concluzie, a spus Iago, totul e destul de clar. *Nu* a fost un proiectil tras din afara sferei spre interior. Dimpotrivă, a fost tras din *interior* spre exterior. Ceea ce înseamnă…

— Că cel care a tras e încă înăuntrul casei. Nu se poate să fi fugit, deci e tot înăuntru.

Prezenţa a cinci fiinţe umane făcea cabina principală a *Romului Roşu* să sufere de spaţiu insuficient; însă toţi cinci au privit în spate, prin trapă, simţind că-i lua cu tremurici.

5. CĂUTAREA

— Domnule, cu respect, a zis Sukarno, trebuie să plecăm acum. Ar trebui să plecăm neîntârziat. Închideţi trapa şi decolaţi, până ce individul care e-n casa dumneavoastră nu trage iarăşi.

Şi-a scos din nou arma şi a aţintit-o spre sasul rămas deschis.

— Sub nicio formă, a zis Iago.

— Pardon, domnule, vă întreb din nou cu respect… de ce nu?

— Mai întâi că nu plec fără RACdroid. Apoi, nava asta nu a fost aprovizionată. Până la următoarea locuinţă prietenoasă sunt trei zile la acceleraţie completă, şi o săptămână până la o aşezare suficient de mare ca să ne putem reface proviziile. Uită-te în jur, Sukarno. Suntem cinci, şi doar patru banchete-g avem. Dacă ţi-aş lua în serios sugestia, ar trebui să mă limitez la o acceleraţie abia de vreo doi g – ar dura săptămâni să ajungem *undeva.* Nu.

Dar Sukarno nu se lăsa.

— Poate că o să fie disconfort, a zis, însă individul care ne-a omorât şeful e încă în casa dumneavoastră. Dacă plecăm acum, îl prindem, sau o prindem, înăuntru. Putem anunţa autorităţile să revină aici şi să-l aresteze pe răufăcător.

— Nu era nicio navă andocată când am venit, totuşi răufăcătoarea – cum i-ai zis – era deja înăuntru. Cum o fi reuşit asta?

— O fi transportat-o cineva, a zis Sapho.

— E singura explicaţie logică, a încuviinţat Diana. Asta dacă nu s-a *teleportat* pur şi simplu înăuntru. Dar dacă a lăsat-o cineva, atunci acelaşi cineva poate reveni să o culeagă. Deci ideea asta cu prinsul înăuntru nu merge.

Discursul o făcea pe Diana să tuşească. Izul de sânge, sudoare şi altceva încă, ceva duhnind a pârlit şi a putoare, îi ardea nările.

— Dar *cum* au reuşit să-l lase aici pe individ, sau pe individă? a zis Iago făcându-şi vânt până la trapă şi băgându-şi capul în ea. La uşă am mai multe încuietori, codificate atent, şi niciuna nu e spartă. Dacă a lăsat cineva un ucigaş în casă, a făcut-o fără să declanşeze niciuna dintre alarmele mele.

— Cineva suficient de deştept ca să păcălească încuietorile? a zis Diana.

— Încuietorile reacţionează doar la prezenţa mea, a insistat Iago. Şi n-am mai fost pe aici de ani buni.

— Poate n-a intrat pe uşă? a sugerat Sukarno.

— Atunci cum? Când o să găsim persoana, cine-o fi, ei, atunci o s-o întrebăm.

— Adică să cercetăm casa? a zis cu glas înfricoşat şi abia inteligibil Mahyadi Panggabean.

— Domnule, a zis Sukarno. Cu respect, ar fi un risc aproape cât o sinucidere să revenim în spaţiul acela închis! Să hăituim un criminal care e înarmat, în mod evident, cu o armă extrem de puternică? Nu vă aşteptaţi, doar, la asta din partea noastră!

— Individul, oricine ar fi, putea să ne fi ucis deja cu uşurinţă, a zis Iago uitându-se prin fantă înăuntrul locuinţei proprii. El, sau ea, n-a făcut-o. De ce ne-ar omorî acum, dacă n-a făcut-o deja?

— Din nou, cu respect, domnule, a zis Sukarno Până acum nu l-am *vânat.* Cineva hăituit reacţionează altfel.

— În fine, a zis Iago.

— Ai dreptate, a spus Diana trecând prin cabină şi venind să plutească alături de Iago. Oricine este, ne-ar fi putut ucide pe toţi, şi n-a făcut-o. Nu cred că a acţionat la întâmplare. Cred că a aşteptat până ce ai fost pe punctul să fii luat în custodie, Jack. Cred că l-a împuşcat pe gardianul nostru. Cred că interesele tale îi sunt scumpe.

— Sau cele ale omenirii, a replicat Iago.

— Ţi-ai făcut un obicei prost. Să pretinzi că siguranţa ta personală şi soarta întregului Sistem Solar sunt una şi aceeaşi.

— Voi medita pe marginea acestei diferenţe, a zis Iago, când o să am un moment de pierdut.

Diana l-a privit. Arăta ceva de speriat – nu mai avea decât ceva dâre de sânge şi praf pe chip, însă cele două erau oribil de prezente pe restul îmbrăcămintei. Apoi l-a văzut zâmbind.

— Tu rezolvi probleme intuitiv. Ce crezi că e acolo?

Diana, fără să ştie de unde veneau cuvintele, a rostit atunci, mânată de un fior de inspiraţie:

— Madam Joad. Nu voia să fii prins de Bar-le-duc, fiindcă îşi doreşte să te prindă ea însăşi. Ca să crească din nou în ochii foştilor stăpâni.

— Cum să fie ea, e posibil? s-a îndoit el, absent, uitându-se ţintă prin trapă.

— Nu ştiu.

— Atunci e doar speculaţie nefondată. Poţi mai bine de-atât. Să-l *găsim* pe răufăcător şi-o să căpătăm şi răspunsuri. Hai.

A pus piciorul pe buza trapei şi a împins, propulsându-se în linie dreaptă către centrul casei. Ceilalţi s-au bulucit spre cadrul uşii, privind înăuntru. Iago se apucase de un cablu şi atârna acolo, cuprinzând cu privirea tufişurile scunde.

— Păi, a zis Diana, hai să intrăm, toată lumea.

***

Mahyadi Panggabean, au fost toţi de acord, era într-o stare prea proastă ca să participe. L-au poziţionat lângă uşă şi i-au spus să fie atent. Droidul a fost şi acesta mutat acolo: înregistra totul, fără zarvă şi eficient, ţinându-i în obiectiv pe toţi patru. Iago l-a reglat ca să dea alarma dacă sesiza o a şasea siluetă umblând prin casă.

— Să mergem, a zis Iago.

Una dintre caracteristicile unei sfere este că orice loc al peretelui interior e la fel de bun pentru a obţine o imagine cuprinzătoare a oricărui alt punct al peretelui. Cei patru căutători au pornit de la uşă şi au înaintat metodic pe patru trasee ortogonale.

— N-ar trebui să fim înarmaţi? a întrebat Sapho destul de neliniştită, privind către Sukarno.

— Nu, a replicat Iago cu voce tare, asigurându-se că era auzit în întreaga sferă. Nu vrem să-i facem rău nimănui. Doar să ştim cu cine împărţim spaţiul nostru… şi poate să stăm de vorbă.

Nu a primit vreun răspuns.

Era, de fapt, evident încă de la început că singurul loc în care s-ar fi putut plasa trăgătorul sau trăgătoarea – când slobozise proiectilul, adică – era un petic de arbuşti înalţi de doi metri, întins pe câteva sute de metri pătraţi, aflat, mai mult sau mai puţin, în partea diametral opusă faţă de uşă. Între timp, probabil, se mişcase de-acolo: cei patru şi-au croit drum, la

iuţeală, pe traiectoriile lor, examinând toate posibilele ascunzişuri. Pomul fructifer oferea cel mai bun camuflaj: Diana s-a suit în partea cea mai rămuroasă a coroanei şi a cercetat fiece rămurică. Nimeni. Când a ieşit pe cealaltă parte, a văzut că ceilalţi se aflau la marginea tufişurilor. A plutit peste tăvile goale pentru crescut legume şi li s-a alăturat.

— Aici trebuie să fie, a zis Iago arătând spre tufişuri.

— Dacă o fi pe undeva.

— Dacă nu cumva s-a teleportat miraculos de aici, a zis Diana.

Sapho i-a aruncat o privire.

— Nu există teleportare, a adăugat, simţindu-se ruşinată că vorbise.

— Vino afară, a răcnit Sukarno înspre petecul de vegetaţie. Sunt înarmat!

— Domnule Sukarno, a zis Iago fără să-l privească, eşti, dacă-mi permiţi, prea ataşat de strigătul ăsta, *am o armă.*

— Dacă-i acolo, a zis Sapho, persoana asta, asasinul, şi dacă dăm de el… ce facem?

Nimeni n-a spus o vorbă.

Apoi Diana a strigat:

— Oricine ai fi… nu vrem să-ţi facem rău. Ne-ai făcut un serviciu, l-ai salvat pe Iago de la arestare. Vrem să vorbim doar!

Tot niciun răspuns. Gogoloaie de sânge, resturi şi frunze încă se învârteau alene prin aer.

Privirile tuturor erau aţintite spre desiş.

— Văd prin tufe până la un punct, a notat Diana, dar nu le pot străbate complet cu privirea.

— Trebuie să ne băgăm acolo ca să fim siguri, a zis Iago. Lasă arma deoparte, te rog, domnule Sukarno. Ai şanse mari să-l împuşti pe vreunul dintre noi.

Sukarno, cu degete neîndemânatice, şi-a băgat arma la loc în toc.

— Bun, a rostit Iago trăgând aer în piept. Să ne uităm.

Şi au înaintat cu toţii spre desiş.

***

Ţinând seama de cât de redus părea ca dimensiune de afară, Diana a fost surprinsă de lărgimea interioară a desişului. A

pătruns într-un labirint scobit de tuneluri. Ramurile şi frunzişul erau netede, însă ţepene, şi acoperite cu un strat ca de ceară, pentru păstrarea umidității. Cele mai multe frunze erau mărunte şi tari, iar multe părţi erau prea dese ca să te poţi aventura. Însă existau numeroase spaţii goale şi căi de acces. Dia s-a strecurat cu uşurinţă. Auzea vibraţiile produse de mişcările celorlalţi, transmise de tulpinile plantelor. Spaţiul era întunecat şi verde.

Mişcare: un picior, împingând spre ea. A slobozit o lovitură directă, care şi-a atins ţinta cu un pocnet răsunător, împingând-o, potrivit principiului acţiunii şi reacţiunii, în peretele acoperit cu vegetaţie.

— Ei! Eu sunt, a strigat Iago. Eu sunt, ce s-a…

Diana respira greu.

— Ştiam că tu eşti, a gâfâit fata. Tu şi afurisitul tău de *picior* de tinichea.

— Ceva mai scump decât tinicheaua, a spus el, avansând prin cavitatea în formă de L.

Sapho, de sus, şi-a vârât şi ea capul.

— Domnişoară?

— Scuză-mă, a spus Diana, m-a speriat Iago.

Tăcere. Apoi Iago a zis:

— Nu-i nimeni aici. Nu-i picior de om prin boscheţii ăştia.

— Am găsit… un tub, a zis nesigură Sapho. Nu un tub adevărat. Nu un lucru. O *absenţă.*

— Vorbeşti aiurea! s-a stropşit Iago. Ce tot spui?

— Voiam să zic o *cărare,* a spus Sapho. Tăiată prin vegetaţie. Uite, se poate vedea. Dacă te uiţi în lungul ei, vezi că-i îndreptată spre uşă.

— Arată-mi, a zis Iago şi s-a avântat după ea.

Silindu-se să respire mai lent, Diana s-a apropiat la rândul ei. A trecut peste un soi de ţeavă cotită şi şi-a băgat capul într-un spaţiu încăpător, suficient de mare cât să aibă Iago şi Sapho loc în el.

Era, cum zisese Sapho, ca un soi de horn prin vegetaţia densă.

— Ar putea fi traiectoria proiectilului, zicea Iago, cu faţa înspre zidul de verdeaţă. Sau o cărare naturală.

— Marginile par… pârjolite, nu?

— Greu de spus, a zis Iago trecând cu degetele peste marginile spaţiului defrişat. Nu e fierbinte. Mai degrabă opusul.

— Dacă aici a stat ucigaşul, a zis Sukarno, atunci nu mai e aici.

— Caz în care Mahyadi Panggabean l-ar fi zărit, a băgat Iago de seamă. Îl văd pe *el,* prin tubul ăsta, e acolo, la uşă. Mahyadi Panggabean! Ai văzut pe cineva să iasă din boscheţi?

Niciun răspuns. Au ieşit din tufiş dezbărându-se de crengile dese şi s-au propulsat înspre el, dar au descoperit că dormea.

— Rana, a zis Sapho ca pentru a-l scuza, l-a făcut să se simtă ostenit.

— Dar a adormit oare? E inconştient? a întrebat Iago.

L-au zgâlţâit şi l-au plesnit, făcându-l să se trezească şi să se holbeze la ei.

— Sunt obosit, a zis.

L-au lăsat să-şi vadă de somn.

— Droidul, a zis Sapho. Ăsta nu doarme.

— Să ne uităm la ce-a înregistrat, a încuviinţat Iago.

Să faci ca maşinăria să deruleze datele vizuale era simplu. Alte funcţii decât modul video ar fi fost, desigur, mult mai greu de accesat. Şi orice intervenţie la complicatul sistem de sigilii al dispozitivului ar fi marcat toate datele ca alterate. Dar, ca să vadă, trebuiau doar să apese pe butonul de pornire. Modelele strălucitoare alcătuite din lumină şi umbră se derulau cu iuţeală, dar în sens invers. S-au văzut dispărând cu spatele în tufe şi, după o perioadă de forfotă bizară, s-au văzut reapărând.

— N-am alungat pe nimeni de-acolo, a observat Diana. Nu *era* nimeni de alungat. Apoi, dându-şi seama: Nici n-a fost nimeni acolo vreodată.

— Atunci cine a tras? a întrebat Sapho. Femeia invizibilă?

— Cel care a tras a evadat *cumva* din casă, a opinat Sukarno. Doar că nu ştiu *cum.* Prin zonă nu mai sunt nave… şi l-am fi văzut.

— Pereţii sunt intacţi? a întrebat Diana, evaluând posibilităţi.

— Din câte arată IA-ul casei, a zis Iago, cu excepţia spărturii de lângă sas, întreaga suprafaţă exterioară a casei e în stare bună şi nepenetrată.

— Mi se pare că avem aici un mister al casei încuiate şi încă *jumătate,* a zis Diana privindu-l pe Iago cu o expresie vicleană. Cineva a intrat în capsulă fără să mai iasă apoi pe singura uşă, dar şi fără să spargă pereţii sau să fie văzut. S-a ascuns în tufele de colo, l-a împuşcat pe Bar-le-duc şi a plecat din capsulă: din nou fără a folosi uşa sau fără a găuri pereţii. Şi, din, nou, fără să fie văzut.

— Imposibil, a făcut Sapho.

— Concluzia logică e că *nu* a plecat, şi-a spus părerea Iago.

— Atunci unde-i?

— Unde nu ne-am uitat?

Au străbătut din nou casa, deschizând fiecare container, chiar dacă era imposibil ca în el să poată încăpea o fiinţă umană. Diana şi-a dat seama că nu se uitaseră în jardinierele goale. Ar fi putut ascunde o persoană – pe cineva foarte slab – în lăcaşurile acelea înguste. Însă le-au desfăcut unul câte unul, fără a găsi înăuntru altceva decât pseudosol negroponic.

După alte două ore, a devenit clar că în capsulă se aflau doar ei cinci.

— Pune RACdroidul să deruleze mai departe, a zis Diana. Trebuie să fi înregistrat crima însăşi. Se prea poate să fi înregistrat şi o imagine a criminalului.

Sukarno a făcut întocmai. Imaginile au pornit să curgă pe repede înapoi, până la o scenă stranie: fiinţe umane – ei înşişi – dispărând pe uşa din faţă. Casa, goală şi tăcută în absenţa lor. Apoi au intrat din nou, cu spatele, şi-au început să se foiască de sus în jos şi din faţă în spate, părând să ia vinişoare şi bureţi cu mizerie roşie şi să răsfire mizeria prin toate direcţiile. S-au adunat după aceea, s-au separat şi-au început să plutească alandala peste tot. Iago a săltat de lângă Mahyadi Panggabean şi a apucat-o pe Diana. Apoi a săltat spre uşă, după care, deodată, întreaga scenă s-a transformat într-o mişcare browniană energică, haotică.

— Derulează mai lent, a sugerat Iago. *Aia* e împuşcătura… chiar acolo.

— Domnule? a zis Sukarno.

— Derulează până înainte de crimă, iar apoi dă pe „înainte”.

Imaginea a mai rulat ceva, apoi a încremenit. Erau acolo cu toţii, încremeniţi: Bar-le-duc în mijloc, arătând lugubru şi mulţumit. Umbre de zâmbet i se zăreau pe la colţurile gurii, ca nişte virguliţe. Mâna dreaptă îi era un pic în faţă, iar stânga pe lângă corp. Se uita ţintă la Iago. În spate, la perete, Sapho era vizibilă clar: cu braţele încrucişate, plutind. Diana era lângă Iago. Iar Iago avea capul îndreptat, uşor, într-o parte, cu o expresie sceptică pe chip – ascultându-l pe Bar-le-duc. Braţele îi erau coborâte, cu palmele desfăcute, la cel puţin zece centimetri de corp. Şi, în cele din urmă, cei patru agenţi ai lui Bar-le-duc se zăreau în diferite locuri de prin glob. Mahyadi Panggabean era de partea lui Sapho, în vreme ce Sukarno se găsea în cealaltă jumătate a sferei. Iar ceilalţi doi bărbaţi, ale căror nume Diana nu apucase să le audă, se aflau ceva mai aproape de uşă.

Sukarno a pornit filmul. Acela era momentul morţii. Bar-le-duc a dispărut într-un nor de pulbere sângerie. Se întâmplase instantaneu, fără să se facă bucăţi, o tranziţie imediată de la o stare solidă la una gazoasă. Era uimitor. Şi totul, în casă, era haotic; corpuri azvârlite, împinse de suflu, frunze şi stropi de sânge izbucnind în toate direcţiile.

— Stop, a zis Iago. Dă înapoi. Şi acum porneşte înregistrarea, dar pe viteză mai mică.

Sukarno a făcut întocmai. A derulat şi a pornit-o iarăşi. Şi din nou Bar-le-duc s-a spulberat fără nimic intermediar între impact şi pâcla roşie.

— A fost lovit, a zis Iago, cu forţă *extremă.* Ori poate cu o rază termică extrem de concentrată. Putem să reducem şi mai mult viteza?

— Cât îmi permite dispozitivul ăsta, a zis Sukarno.

Era ceva hipnotic în vizionarea repetată a evenimentelor. Trecerea de la un organism viu, coerent la o masă de particule lipsite de organizare. Mortalitatea, concentrată într-o clipită infinitezimală.

Însă, a treia oară, evenimentele au durat atâta să se desfăşoare, că pe Diana a apucat-o plictiseala. Unele lucruri erau, totuşi, evidente. Cineva trăsese focul ce provocase moartea violentă a lui Bar-le-duc, iar acel cineva nu se număra

printre ceilalţi şapte care apăreau clar în înregistrare – cei patru agenţi ai lui Bar, Iago, Diana şi Sapho se vedeau bine acum şi nu păreau să facă nimic la producerea evenimentului. Unul dintre gardieni avea arma scoasă, dar nu către Bar-le-duc, şi se vedea bine că nu se trăsese cu ea.

Au privit, iar lucrurile s-au petrecut din nou. Peretele s-a desfăcut şi, simultan, toracele lui Bar a început să se dizolve într-o baltă de roşu. Imaginea a încremenit.

— Proiectil de înaltă viteză, a notat Iago.

Iago din înregistrare încă îl privea în faţă, sardonic, pe Bar-le-duc, părând să n-aibă cunoştinţă, defel, că ceva nu era în regulă. Cu o asemenea viteză se petrecuse totul. Până şi Bar-le-duc însuşi, într-un chip bizar şi oribil, părea să nu-şi dea seama câtuşi de puţin că ceva se întâmpla prin partea mediană a trupului său. Faţa îi era calmă chiar şi în fracţiunea de secundă în care burta i se evapora, ca şi cum sfârşitul ar fi fost mai iute decât impulsurile sale nervoase.

Mai departe, în înregistrare, norul roşu îl înfuleca pe Bar-le-duc cu totul. După încă o clipă, expresiile faciale ale lui Iago şi Dianei se schimbau în surpriză şi dezgust. Diana s-a uitat la chipul lui Iago: tresărirea nu era falsificată, fusese la fel de surprins ca şi ea de acel oribil eveniment.

— Verificaţi prin boscheţi, a sugerat Iago. Poate vedem măcar flama împuşcăturii, sau ceva de genul ăsta.

— Nu văd nimic în tufe, a zis Sapho. Nici mişcare, nici flamă sau altceva.

— Nici eu, a confirmat Sukarno.

Pe Diana o mânca pielea capului. Ceva nu era cum trebuie.

— Dă înapoi, i-a zis lui Sukarno.

A mişcat imaginea înapoi în timp, încet, încetişor, iar norul roşu s-a comprimat, dezvăluind capul şi picioarele lui Bar-le-duc, apoi braţele şi şoldurile.

— Încearcă să opreşti exact în momentul în care îl loveşte proiectilul, a spus fata.

Imaginea, ceva mai în spate, lăsa să se vadă un nor şi mai redus ca dimensiuni, care se strângea şi se concentra într-un punct, un pic mai jos de diafragma poliţistului. Apoi norul a

dispărut de tot, iar în momentul acela Sukarno a făcut stop-cadru.

— Acolo, a zis Diana.

— Dar, a zis Sukarno privind, cum e posibil?

Se uitau la o imagine cu Bar-le-duc, cu o fracţiune infimă de secundă *înainte* să fi fost lovit. Nu se zărea nimic prin tufele din cealaltă parte a globului. Ceilalţi şapte oameni prezenţi atârnau în spaţiu fără să facă nimic, Bar-le-duc nu fusese încă împuşcat. Era chiar pe punctul să fie împuşcat, precum iepurele lui Zenon pe cale să depăşească ţestoasa. Însă, cât se poate de vizibilă, apărea o linie ştearsă, roşie, ce-i conecta plexul solar cu peretele din apropierea uşii. Iar peretele era deja găurit.

— De aia n-am găsit pe nimeni în boscheţi, a zis Diana. Bar-le-duc a fost, până la urmă, împuşcat de afară. Uitaţi traiectoria proiectilului.

— Aduce cu o rază de energie concentrată, a zis Sukarno.

Iago a privit imaginea.

— Dar *cum…?* a întrebat.

— Cineva te-a urmărit, a zis Sapho.

Diana a scuturat din cap.

— Bar-le-duc te-a găsit. Dacă el a putut, şi altcineva a fost în stare. Un vas, ce stătea de pază afară. A văzut că eşti în pericol şi a acţionat ca să elimine ameninţarea… omorându-l pe Bar-le-duc.

Însă Iago clătina din cap.

— Asta nu explică îndoiturile. Fâşiile de plasmetal erau îndoite către în *afară,* nu înspre înăuntru. Şi… de ce n-a ieşit glonţul prin cealaltă parte a casei? Ce s-a ales de el?

— Cum explici un glonţ care dispare, a zis Diana. Asta *da* provocare.

6. UN GLONŢ CARE DISPARE

Iago a decis, apoi, că ar trebui să mănânce cu toţii ceva.

— O problemă se rezolvă arareori pe stomacul gol, a anunţat, deschizând o conservă şi punând la încălzit nişte legume. E şi nişte vin pe undeva, i-a zis lui Sapho. Şi sacul de duş îl puteţi folosi îmbrăcaţi complet sau goi – în primul caz o să vă cureţe şi hainele, deşi *prea* curate n-o să se facă. N-avem decât un sac totuşi, şi-o să-l supraîncărcăm dacă-l folosim toţi, cred. Asta ar fi trebuit să fie o casă pentru o singură persoană.

— Deci niciunul dintre noi n-o să fie de o curăţenie sclipitoare, a zis Sapho. Şi ce-i cu asta?

Sapho a înfăşurat sacul împrejurul lui Mahyadi Panggabean, până la gât. Astfel, bandajele rămâneau la locul lor câtă vreme trupul îi era curăţat. Apoi, ceilalţi au făcut cu rândul la sac. Iago l-a folosit ultimul, când dispozitivul era murdar deja şi filtrul parţial îmbâcsit, aşa că n-a fost spălat cu prea mare eficienţă. Însă arătau, cu toţii, mai bine după aceea decât arătaseră înainte.

Mahyadi Panggabean a băut un glob întreg de suc. Ceilalţi au sorbit vin şi-au mâncat porţii de tăiţei încălziţi.

După care Sapho a rupt tăcerea:

— Ce *înseamnă* asta?

— Înseamnă că vânătoarea noastră prin tufişuri a fost o alergătură după stele căzătoare, a zis Diana şi a oftat. Trăgătorul n-a fost în casă, încă de la început. Imaginea arată traiectoria glonţului între perete şi corpul lui Bar-le-duc, *înainte* să-l lovească – linia aceea ştearsă, portocaliu-închis. S-a tras de afară.

— Ca să repet: *dacă* aşa stau lucrurile, a intervenit Iago, atunci de ce marginile rupte ale peretelui sunt îndoite spre înafară? De ce a fost *împinsă* nava lui Bar-le-duc de lângă casă de proiectilul care a distrus-o? Şi, mai ales, *ce s-a întâmplat cu glonţul?* Aţi văzut cu ce forţă l-a vaporizat pe bietul de Bar.

— Poate a fost un miracol, a zis Sapho cu glas pierit. Ra-Allah intervine uneori pentru a-i pedepsi pe cei răi.

— Să lăsăm deoparte miracolele, a sugerat Iago. Un proiectil capabil să facă o şalupă ţăndări şi să transforme în aburi roşii un trup omenesc – un asemenea proiectil, tras de-afară spre interiorul capsulei, *n-ar fi putut* să dispară în plin aer. Trebuia să-şi fi continuat drumul şi să facă o gaură în cealaltă parte a globului, după care să-şi vadă de drum. Şi nu asta s-a întâmplat.

— Nu pot să explic, a recunoscut Diana, cu o mutră nefericită. Dar uite ce e: avem de ales între un glonte dispărut… sau o fiinţă umană întreagă dispărută.

— O fiinţă întreagă?

— Cea pe care am căutat-o în boscheţi! Teoria A este glonţul dispărut. Teoria B este că o Persoană Necunoscută l-a omorât pe Bar şi apoi a dispărut brusc. Briciul lui Ockham sugerează că prima e un afront mai mic adus logicii decât cea de-a doua.

— Briciul lui Ockham, a pufnit dispreţuitor Iago. Cea mai ridicolă utilizare a oţelului metaforic din toată istoria gândirii.

Diana a scuturat din cap.

— Ehei, nu trebuie să ne dezbărăm de logică. Logica e tot ce avem. Droidul arată că niciunul dintre *noi* nu l-a omorât pe Bar-le-duc. Stăm toţi şi plutim, fără să facem nimic, în timp ce el e terciuit sub ochii noştri. *Altcineva* nu mai este înăuntrul sferei. Am cercetat-o amănunţit. Singura concluzie *logică* e că ucigaşul nici n-a pus piciorul în capsula asta.

Iago a privit-o stăruitor.

— Mai e o explicaţie posibilă, la care nu te-ai gândit, a zis.

— Care?

— Dacă înregistrarea e eronată? L-am crezut pe Bar când a zis că robotul e cuşer. Dar dacă nu e? Dacă e defect cumva? Poate i s-au falsificat complet datele, ori vreun algoritm le-a distorsionat cumva. În care caz… ei bine, în care caz contractul asupra căruia am căzut de acord cu Bar-le-duc, chiar înainte să moară, n-ar avea nicio putere legală.

Diana a pufnit neîncrezătoare:

— Uitasem de contractul ăla ridicol.

— Să nu uiţi, domnişoară Diana, a zis cu gravitate Iago. Este garanţia legală a păstrării libertăţii tale. Nu-l arunca la gunoi atât de degrabă.

S-a lăsat, un timp, tăcerea.

— Dar ar fi uşor de spus, a rupt Sapho linişteа, ştergându-se cu un dreptunghi de pânză-inteligentă pe la gură, dacă RACdroidul e sau nu defect?

— *Arată* cuşer, a zis Iago, dar nu-s expert. Pe de altă parte, ştiu pe cineva care e.

Şi-a îndreptat spinarea, întinzând braţele şi picioarele. Apoi şi-a frecat faţa.

— Trebuie să plecăm oricum din locul ăsta, a rostit apoi. Nu mai e sigur. Trebuie să mergem, Diana şi Sapho.

— N-o să-mi pară rău după el, a zis Diana. Aş dormi mai bine fără să simt iz de sânge în nări.

Iago a mârâit aprobator.

— Domnule? a spus Sukarno, cu moacă de înmormântare. Recunosc că spun asta din cauza cantităţii mari de FEC din sistemul meu, dar vă rog să vă gândiţi la posibilitatea de a ne lua cu dumneavoastră pe mine şi pe Mahyadi Panggabean.

— Nu, a răspuns Iago, nu putem. Trebuie să staţi aici până sunteţi recuperaţi. Voi informa autorităţile despre poziţia voastră. Dar dacă lucrurile stau aşa cum bănuiesc eu că ar sta, autorităţile or să apară oricum, cât de curând.

— Înţeleg, domnule, a zis Sukarno, cu ochii umezi.

Ceva mai încolo, spre stânga, Mahyadi Panggabean a început să se smiorcăie încetişor.

***

Sapho şi Iago au încărcat felurite provizii în *Romul.* Diana nu i-a ajutat. A dat deoparte nişte vegetaţie şi-a privit prin materialul transparent. Atâta negru! Şi învălmăşeala luxuriantă a stelelor. Apoi capsula s-a învârtit, a apărut Soarele, iar stelele şi-au retras cornițele în cochiliile lor negre.

Urmărind mişcarea piezişă a Soarelui pe cer, a încercat să-şi acordeze mintea la ritmurile ascunse ale problemei. Lumina Soarelui era strălucitoare, de un galben palid, aproape alb, în afară de centura centrală, unde sticlea în nuanţe vag verzui. Întunecimea cotropitoare. Vidul hrănitor, vidul devorator.

Concentrează-te, şi-a spus. Problema, însă, părea blocată între două improbabilităţi – dispariţia ucigaşului pe de-o parte, dispariţia glonţului pe de alta. O soluţie veritabilă ar fi însemnat dizolvarea uneia dintre imposibilităţi, dar nu-i era clar care

dintre ele era mai vulnerabilă. Şi-a lăsat mintea să rătăcească. *Bruscheţea* cu care sucombase Bar-le-duc. Liniuţa aceea roşie, subţiratică. Cum faci pe cineva să dispară?

Îl faci să explodeze. Îl atomizezi.

Nu-l căutaseră pe Bar deoarece fuseseră convinşi că se transformase în vapori.

A simţit o furnicătură în burtă. Era... ceva. Firişoarele de păr de pe ceafă i s-au zbârlit.

Dacă cele două probleme – persoana dispărută, arma dispărută – *se anulau una pe cealaltă?* Nu-i era clar cum anume, dar avea senzaţia că soluţia misterului era pe undeva pe-acolo... cumva.

Şi-a spus, apoi: au explodat două chestii: Bar-le-duc şi învelişul capsulei. Dacă ultima nu fusese un efect secundar al morţii bărbatului, ci... *cauza.* A încercat să-şi imagineze o armă conţinută în textura pereţilor casei, trăgând cu forţă asimetrică, atât spre interior, cât să-l facă zob pe Bar-le-duc, cât şi spre exterior, suficient ca să-i rupă nava în două. Era oare posibil?

Era plauzibil?

Soluţia nu părea, totuşi, prea nimerită, ci incompletă, sau perpendiculară pe un răspuns mai elegant. Însă nu *complet* greşită, a cugetat Diana. Avea şi ceva corect. Diana fusese mereu bună la intuirea corectitudinii unei soluţii, chiar şi înainte să aibă detaliile care să i-o confirme.

Raţionamentul respectiv avea şi o problemă adiacentă, desigur. Cine să fi plasat o asemenea armă în peretele casei?

Cine, dacă nu proprietarul?

Iago a plutit alături de ea.

— O să-mi pară rău după casa asta. Fiindcă nu cred că mă mai pot întoarce aici vreodată.

— Ce păcat, a zis ea, cu buzele strânse.

— Va trebui, a zis Iago cu o ezitare neobişnuită pentru el, să călătorim, o vreme, din loc în loc. Diana, îmi cer iertare dacă asta te face să te superi pe mine.

Fata i-a aruncat o privire scurtă, apoi a continuat să se uite afară.

— Nu fi absurd, a zis cu arţag, de ce să mă supăr? *Nu* m-am supărat.

— Ai auzit ce-a zis mai devreme Mahyadi Panggabean?

Diana s-a simţit copleşită de osteneală şi agasare, şi şi-a întors faţa de la el.

— Bar-le-duc a fost autorizat de propriul meu Clan. Da, am auzit. Nu-i aşa de surprinzător, nu? Puterea are oroare de vacuum. Ulanovii n-ar dezmembra întreaga structură a Clanului. Ar pune vreo marionetă în scaunul de pilotaj… sau altceva, poate nişte membri cu iniţiativă ai Clanului au pus mâna pe putere şi-au ajuns la o înţelegere cu Ulanovii. Atâta timp cât părinţii mei sunt bine, iar sora mea la fel, nu-mi pasă prea mult.

— Diana, a dat el să spună.

— Aş prefera să fiu singură acum, Iago, s-a răstit ea.

N-a mai insistat: a lăsat-o în pace şi şi-a văzut mai departe de încărcat *Romul.*

Ultimul lucru dus la bord a fost RACdroidul, apoi – după ce şi-au luat iute rămas-bun de la Mahyadi Panggabean şi Sukarno – el, Sapho şi Diana, încă mohorâtă, au urcat la bord şi-au închis după ei trapa principală de acces.

Plecarea a fost întârziată, totuşi, de dificultatea de a se debarasa de nava distrusă a lui Bar-le-duc. Andocase chiar la sasul din spate al *Romului,* însă zona de prindere fusese deformată de explozie, strâmbând îmbinarea porţii cu vreo cinci grade. Abia după o oră, folosind o cheie energetică, au izbutit să oblige încăpăţânatul metal al navei spaţiale să revină la configuraţia iniţială. Nu chiar cum fusese la început, asta s-a dovedit imposibil, însă suficient pentru deblocarea mecanismului. Iago a acoperit întreaga poartă cu material izolant şi, într-un târziu, s-au depărtat de Dunronin şi-au accelerat la un sfert de g în întunecime.

7. PE GARLAND 400

Călătoria a durat trei zile bătute pe muchie până la Garland 400, adunătura de capsule antinomiene unde locuia (aşa promisese Iago) o expertă în droizi care putea stabili, o dată pentru totdeauna, dacă maşinăria se defectase sau nu. Iago a decis să pornească la drum pe un traseu intenţionat greşit, vreme de şase ore, la acceleraţie maximă, făcând ca începutul călătoriei să fie un interval foarte puţin confortabil, înăuntrul banchetelor-g. Apoi a urmat o oră de zbor fără gravitaţie, timp în care au mâncat ceva. După aceea, pentru a recupera timpul pierdut, încă patru ore la acceleraţie maximă, în banchetele-g. Diana se simţea ca naiba, nici adormită nici trează, mâncată de un disconfort neîntrerupt. Gândurile i se roteau, prinse în aceeaşi buclă: Bar-le-duc murise, Bar-le-duc nu murise, Bar-le-duc murise, Bar-le-duc nu putea fi mort. Pene sau plumb? gândea. *Pene sau plumb? Pene sau plumb?* îl făcuse arma să explodeze pe Bar-le-duc sau Bar-le-duc făcuse să explodeze arma. Trebuia să fie asta sau cealaltă. Trebuia să fie asta sau cealaltă? Până şi întrebarea în sine *trebuia să fie asta sau cealaltă!* Pene sau plumb? Pene sau plumb?

Când, în cele din urmă, au stabilit cursul corect, iar forţa g s-a topit, Diana era deja nervoasă şi extenuată. A luat o cină uşoară şi a privit de una singură o carte, încercând să ignore conversaţia lui Iago şi Sapho. Sapho voia să înveţe să piloteze o navă de acel tip, iar Iago îi explica interfaţa de comandă, îi trecea în revistă slăbiciunile şi poticnelile, consumul de combustibil şi aşa mai departe.

Diana, într-un târziu, s-a prins cu centura într-un ungher şi s-a culcat. Iago a micşorat intensitatea luminilor şi s-a culcat şi el. La fel şi Sapho.

Însă somnul Dianei era agitat. Se tot trezea şi atârna acolo, în aer, fără să facă altceva decât să se uite ţintă la cabina nemişcată, la licărul albicios al panoului de comandă, ascultând zumzetul motorului. A adormit iar, s-a trezit şi a adormit din nou.

Şi a visat. Era vorba despre o serie de vise ce se întrepătrundeau, cu aer gotic şi atmosferă terifiantă, dar nu reţinea detaliile, ci doar că totul era înfiorător de complicat. Era un lucru deranjant în sine. *Întotdeauna* ţinuse minte visele. Era ceva necesar pentru talentul său de a rezolva probleme. Dar de data asta nu şi-a putut aminti decât ultima parte a visului. În vis erau trei: Diana, madam Joad şi o a treia persoană, în spatele ei, pe care n-o putea vedea sau numi. Stăteau cu toţii pe ţărmul unei mări roşii, de un roşu intens, ca al roşiilor, un roşu artificial. Era de sânge marea asta, o ditamai băltoaca de sânge aflat sub influenţa gravitaţiei. Talazuri mici se spărgeau de mal la picioarele ei, cu sunete oribile, ca nişte sorbituri şi plescăieli. Era tare şi îndesat nisipul. „Cu un pic de căldură," zicea madam Joad, „ştii în ce o să se transforme acest nisip? După o mică explozie atomică. Vom detona, vom detona." „Dar mai întâi să ne luăm timp ca să ne depărtăm," zicea Diana, neliniştită, îngrijorată că, dacă nu erau atenţi, avea să se producă un dezastru. *„Sub* valuri, draga mea," zicea madam Joad, „acolo o să ne ducem! Trebuie să înveţi să respiri în apă. Asta făceai în uterul matern, nu? Respirai fluidul dătător de viaţă al mamei tale – înseamnă, pur şi simplu, *să te întorci în acel timp.* Îţi. Vei. Aminti." „Nuu," a ţipat Diana, însă fluidul roşu se înălţa ca un val înainte-i; n-a mai fost, apoi, decât ea: dădea din mâini şi din picioare într-un acces epileptic de panică, iar chestia îi intra în gură.

S-a trezit asudată, gâfâind după aer. Inima îi bubuia în piept. Somnul ieşea din discuţie, aşa că fata şi-a desfăcut centura şi a început să plutească prin cabină. A băut un pic de apă, apoi – crezând că ar fi ajutat-o cu noianul forfotitor de gânduri şi cu frica din suflet – a luat câteva guri de votcă de orez. Dar i s-a făcut rău şi atât. Priveliştea, văzută prin hubloul principal avea acea nemişcare stranie pe care o călătorie spaţială de calitate i-o înfăţişează călătorului. Oricâte mii de kilometri pe secundă ai străbate, arată mereu ca şi cum nu s-ar mişca nimic. Diana şi-a zis: „L-am respirat pe Bar-le-duc făcut vapori, l-am tras în plămâni. Toţi am făcut asta. L-am absorbit. Canibalism involuntar. Despre asta am visat."

A început să plângă.

Părea că o să bocească pe vecie, dar, în cele din urmă, a contenit. Sigur că da. S-a dus plutind către priciul ei, şi-a prins centura din nou şi s-a întins. Orele au curs în felul lor misterios, de nemăsurat.

Următoarea zi a fost ca o pâclă. Şi în noaptea de după a fost atât de ostenită că a dormit unsprezece ore, iar la trezire nu ţinea minte să fi visat defel.

8. DIANA E MÂNIOASĂ

Trecerea de la nemişcarea silită şi de la interacţiunile vagi de zi cu zi din cabina *Romului* la petrecerea nebună din prima capsulă de pe Garland 400 a fost, într-o oarecare măsură, şocantă. Au lăsat-o pe Sapho pe vas şi şi-au croit drum prin mulţimile care scandau, se adăpau cu alcool şi copulau. Au trecut apoi prin capsula alăturată şi prin cea de după ea. Aici Iago i-a prezentat-o pe Aishwarya, iar bătrâna a verificat cu atenţie sigiliile RACdroidului şi l-a declarat întreg, cuşer şi deloc defect.

Asta însemna că trebuia ca datele să fie luate în serios.

Băură cu toţii câte un glob de coca neagră, rece, iar Diana simţi un bâzâit stimulator prin vene.

— Aşadar, până la urmă, împuşcătura care l-a ucis pe Bar-le-duc trebuie să fi provenit, până la urmă, din afara capsulei, zise Iago.

— Scânteia aceea de lumină, îi reaminti Sapho. Am văzut lumina. Trebuie să fi făcut parte din toată tărăşenia.

— Poate. Deşi străfulgerarea s-a produs cu destul de mult timp înaintea impactului.

— Poate, făcu Aishwarya, lumina nu a avut absolut nimic de-a face cu moartea lui Monsieur Bar-le-duc. O fluctuaţie cuantică. O bucată de gheaţă lovită de un micrometeorit. Ar putea fi zeci de lucruri. Experienţa m-a învăţat că avem tendinţa, adeseori, să vedem legături acolo unde nu-i decât coincidenţă. Conştiinţa caută structură. Aşa-i cu maimuţele antropoide, ştii doar.

— Dar aici, aici, aici – în înregistrările droidului, adică – avem *date.* Sunt de necombătut, zise Iago. Nu ne putem certa cu ele. Focul a fost tras din afară.

— Într-adevăr, încuviinţă Aishwarya.

— Ce s-a întâmplat, deci, cu glonţul? insistă Iago. A fost destul de puternic ca să facă ţăndări o navă spaţială din metal, să pătrundă prin jumătatea de metru de plastic a zidului casei şi să-l vaporizeze pe Bar-le-duc. Însă, în loc să ţâşnească prin cealaltă parte a capsulei… pur şi simplu dispare? Cum explici aşa ceva?

Sorbiră din băuturi, mestecară şi, un timp, tăcură.

— Să vă spun ce cred eu că-i interesant aici? zise Diana. *Coordonarea.* Şalupa lui Bar-le-duc a reuşit să se strecoare nevăzută de sistemele tale de alarmă, e pe cale să andocheze, să-ţi facă praf pereţii şi să ne ia pe toţi ca din oală. Apoi o sclipire misterioasă de lumină – spumă cuantică, sigur, sau asteroid hoinar, ce-o fi fost – se nimereşte *să se aprindă,* precum Steaua Magilor, pentru a ne avertiza.

— Coincidenţă, sugeră Iago, după cum tocmai a zis buna mea prietenă…

Dia îl ignoră.

— Şi *apoi* Bar-le-duc ne abordează, cu gorilele lui, iar tu nu poţi face altceva decât să negociezi o amnistie legală pentru mine.

— Pe mine nu m-ar fi lăsat în pace orice i-aş fi spus, zise Iago. De prea mulţi ani mă urmărea. Eram marele premiu al carierei sale.

— N-ai fi putut să te lupţi? întrebă Aishwarya. Nu cumva ai *uitat* cum se luptă?

— Dacă mă luptam, am fi murit cu toţii, spuse Iago. Asta s-ar fi întâmplat cu certitudine. A venit însoţit de patru agenţi mercenari. Şi, pe lângă asta, înţelegerea făcută cu el – imunitate legală pentru doamna Argent, aici de faţă – depindea de supunerea mea la arestare. Înţelegerea era importantă. Aşadar, nu am opus rezistenţă arestării.

— Exact asta zic şi eu, zise Diana. Momentul *trebuie* să fie semnificativ! Erai pe cale să porneşti cu el – şi *exact în acel moment* un individ necunoscut se întâmplă să-ţi zboare pe lângă casă şi-l reduce la o pâclă de sânge şi organe. Madam Aishwarya crede în coincidenţe, iar eu îi respect pe deplin experienţa de viaţă superioară. Dar am impresia *că prea bine se potriveşte* ca să fie întâmplare la mijloc.

— Întâmplare, rosti inexpresiv Iago.

— Ţii ascuns ceva de mine, Jack, zise Diana.

— Chiar aşa? De obicei mi se pare o strategie bună.

— Of, ştiu că nu *tu* l-ai ucis, spuse fata. Eram acolo lângă tine, şi RACdroidul confirmă. Însă, chiar dacă n-ai tras tu, mă-ntreb dacă, totuşi, n-ai ceva de-a face cu asta.

— Domnişoară Diana! obiectă, neaşteptat, Sapho. Cum poţi spune aşa ceva?

Iago însă râse, iarăşi.

— Ai fost acolo, Diana. Eşti alibiul meu! Până şi *alibiul* crede că-s vinovat, atunci ce şansă…

— Şi droidul de asemenea, completă Aishwarya.

— Ce?

— Şi el e alibiul tău.

— Şi el, da. Şi încă un alibi infailibil. A, dar maşina asta e nespus de valoroasă, zise Iago întinzând mâna şi bătând afectuos cu palma suprafaţa metalică a robotului. Vedeţi voi, mai înainte de orice, *dacă* l-am ucis pe Bar asta înseamnă că m-am împotrivit arestării, iar una ca asta ar invalida contractul. Şi nici imunitatea ta n-ar mai fi validă.

— Imunitatea mea! repetă, batjocoritoare, Diana.

— Crede-mă, îi zise el cu glas decis, că aş face totul ca să împiedic invalidarea imunităţii tale legale.

Fata reuşise, până atunci, să-şi ţină în frâu starea de agasare, dar asta era prea de tot. Era picătura care umplea paharul. Diana se săturase de pălăvrăgeala asta fără rost, aşa că se împinse tare cu ambele picioare şi se depărtă de-acolo, fără să zică rămas bun. Era, desigur, o grosolănie. Dar nu-i mai păsa.

Iago avu înţelepciunea de a o lăsa pe Diana, o vreme, în apele ei. Fata exploră întreaga suprafaţă verde din capsulă, apoi îşi petrecu jumătate de oră holbându-se în spaţiu. Băştinaşii se holbau la ea, de pe ramuri ori de pe feluritele verande înclinate şi geamuri din jur, iar asta o speria. Nu o abordă nimeni, darmite să fie violenţi, însă supravegherea lor mută era simţită ca o apăsare de Diana.

— Domnişoară Diana?

Era Sapho.

— M-a enervat. Mă *calcă pe nervi.*

— Jack? Sunt sigură că-ţi vrea numai binele.

— Cum îl poţi apăra? se răţoi Diana la cealaltă fată. El a provocat toată situaţia, pe Korkura. Te-a pus în aceeaşi încăpere cu bărbatul care te-a violat. Pentru el a fost un *joc!*

— A fost dreptate numai, ripostă demnă Sapho.

Altcândva aceste vorbe, şi felul în care le spusese

Sapho, ar fi făcut-o pe Diana să renunţe. Însă se lăsa purtată de orbirea propriei mânii.

— Dreptate? A fost oribil, mi-a dat coşmaruri! Sânge, moarte şi mutilare. Oribil.

— Crezi că pentru mine n-a fost oribil? zise, roşind, Sapho. Eu am împins barosul către capul lui. Şi pentru mine a fost oribil. Dar vin de pe o lume unde locuitorii nu-s izolaţi de orori, precum cei bogaţi.

— Sapho! ţipă, surprinsă, Diana. Ce-i cu obrăznicia asta?

Faţa smeadă a lui Sapho s-a întunecat şi mai tare, iar mâinile au prins să-i tremure.

— El înţelege dreptatea. Tu nu. Tu nu-l înţelegi deloc.

— Pentru numele zeiţei, Sapho… asta-i fiindcă eşti în sevraj după FEC?

— Zeiţa ta-i o farsă, continuă, aprinsă, Sapho. Ra-Allah o să o ardă scrum cu lumina măreţiei Sale.

Apoi, fiindcă substanţa psihoactivă nu fusese întrutotul metabolizată de sistemul său, şi fiindcă o asemenea neascultare era cu totul împotriva felului în care fusese învăţată, Sapho izbucni în lacrimi.

— Domnişoară! îmi pare rău… îmi pare rău, tare rău!

— Serios, Sapho! zise Diana făcând ochii mari. Parcă nu eşti tu!

— E adevărat. E adevărul. Îmi pare rău, domnişoară… mii de scuze. Mă întorc pe *Rom.* Şi-o să stau acolo până mă adun cu firea. Până îmi revine politeţea, domnişoară.

Şi, zvâcnind cu putere din picioare, Sapho ţâşni spre ieşirea din capsulă.

Diana rămăsese perplexă – servitorii nu vorbeau în acest fel cu stăpânele. Toată lumea îşi trata membrii gospodăriei cu FEC, desigur, dar nimeni nu voia să creadă că substanţa ar fi fost singurul motiv al credinţei lor.

Iago pluti înspre ea.

— Era Sapho, parcă, ieşind din capsulă? încotro se duce?

Diana nu mai putu să reziste.

— Vrei să ştii de ce am ciudă pe tine? zise.

Deşi părea cam surprins, el încuviinţă din cap.

— Nu e fiindcă că ai un înger păzitor. Înger păzitor, care te fereşte de închisoare şi te scapă de duşmani… ăsta e un lucru *teribil* de folositor. Nu e din cauza asta.

— Dia, ce s-a întâmplat?

— E felul în care insişti să vezi lucrurile, de parcă ai avea o *perspectivă* angelică. E inuman.

— O să trebuiască să dezvolţi asta un pic, zise cu precauţie Iago.

— Aşa deci? Ascultă: pe Korkura mi-ai oferit cadoul unui mister poliţist real. Ştiai că-mi plac enigmele criminalistice. Mai mult de-atât, ştiai că am o *pasiune* pentru ele. Mi-ai oferit, deci, moartea unei fiinţe umane.

Felul în care-l trăgea la răspundere păru să-l aprindă pe Iago.

— Ce-am făcut? Am aranjat ca un violator să fie pus în calea uneia dintre victimele sale. Am aranjat în aşa fel ca victima să-i poată plăti fapta. Şi tu îmi spui că a fost rău.

— Nu pretind că… el…

Fata dădu să se lege, automat, la reţeaua bId-ului pentru a căuta numele uitat, dar era, desigur, deconectată. Mai prelungi deci momentul de ezitare, pierzându-şi din elanul furiei în vreme ce-şi răscolea memoria după…

— Leron. Leron, da, nu pretind că ar fi fost vreun martir inocent. Dar nu trebuia să-i aranjezi moartea! De ce te-ai băgat *tu? Există* Pravila Ulanova, iar violul e trecut acolo la infracţiuni. Ai fi putut alerta autorităţile competente.

— Chiar aşa, Diana? replică el. Crezi că, în mijlocul Periferiei, legea Ulanovilor e interesată de asemenea mărunţişuri?

— Violul nu-i deloc un mărunţiş!

— Fii realistă, Diana! Ştii pentru ce se dau cele mai multe sancţiuni după Pravilă? Pentru fraude comerciale. Corporaţiile mai mici şi bandele, uneori şi negustorii pe cont propriu, care încearcă să scape de birul comercial şi de taxele pe vânzări. În periferie, unde trocul e ceva obişnuit şi supravegherea puţină, se ocupă cu infracţiunile mai bătătoare la ochi, ce nu respectă regula celor 70%. Fac nişte raiduri mari când şi când şi arestează persoane ce prezintă disparităţi între bunurile materiale şi averea declarată şi trecută în conturi legitime. Alte infracţiuni sunt pedepsite doar dacă se produc în locuri

onorabile. Tu *chiar* crezi că poliţia ar fi fost interesată de necazurile unei persoane ca Sapho?

— Mi-ai oferit moartea omului drept *cadou!* Mie, o fată de şaisprezece ani! Ţi s-a părut *potrivit?*

Iago începea să-şi piardă cumpătul.

— Doar n-o să-mi spui că nu-ţi *place la nebunie* să rezolvi cazuri de crimă? Te-ai băgat în mii până acum. Crima este *pasiunea* ta.

— Îmi place să pun cap la cap piesele, zise ea ridicând prea tare vocea. Nu *moartea.* Nu sunt morbidă, Iago. Îmi plac enigmele! Am fost făcută să rezolv mistere.

— Dacă ar fi adevărat, mârâi el, ţi-ai trece vremea rezolvând enigma Diamantului Imperial furat, sau pe cel al răpirii moştenitoarei. Ai fi ca Eva, ai încerca să dai de capăt unor mistere pur intelectuale, precum Supernovele-Şampanie. Dar nu faci asta. Revii, iar şi iar, la acest tip anume de enigmă. Sigur, îţi place să îmbini piesele… dar ştii că-i şi altceva la mijloc. Moartea e cea care te fascinează. Rezolvând cazuri individuale, te apropii de rezolvarea celui mai mare mister dintre toate – mortalitatea însăşi.

Îl privi, dezumflată, şi zise cu voce slabă, neconvinsă:

— Nu.

— Hai, Diana! Nu poţi să-mi spui, doar, că simţi *pe bune* aceeaşi *satisfacţie* când rezolvi un caz de omor ca atunci când elucidezi un furt sau o fraudă. Când ai auzit că Leron a fost omorât, la ce te-ai gândit? Te-a apucat jalea, fiindcă nicio femeie nu-i o insulă şi fiece moarte a unui om atentează la fiinţa ta? Sau erai *încântată*?

— Să n-aud *deloc.* Mi-ai făcut cadou o *moarte* la a şaisprezecea aniversare, zise din nou Diana. Nu-ţi dai seama ce grotesc poate fi?

— Indignarea ta e o reacţie pur intelectuală, spuse Iago. Nu simţi scârba în măruntaie. Bar-le-duc zicea că moartea este mediul meu. N-am ales să fie aşa, dar poate avea dreptate. Ei bine, să-ţi spun ceva: e şi al tău.

— Nu, replică ea. Deloc-*deloc* nu-i aşa.

— Suntem aidoma. Asta nu te face psihopată. Nu *cauţi* moartea altora. Eşti însă moştenitoarea unui Clan bogat şi

puternic, iar moartea e moneda puterii. Dacă ai fi prea sensibilă ca să ai de-a face cu asta, emoţional vorbind, atunci…

— Atunci ce? N-aş lua conducerea MAHclanului? zise Diana clătinând din cap. Dar am avut vreodată de ales?

Şi furia lui Iago se potolise. Îşi duse palma stângă spre creştetul capului, iar cu cea dreaptă se apucă de bărbie. Era un gest bizar de contemplativ, aducând cu cel al unei maimuţe antropoide.

— Sunt multe ascunzişuri în Sistem, presupun, zise. Dar ar însemna exil. Ar însemna evitare. Individual vorbind, moartea înseamnă întotdeauna brutalitate, violenţă. Însă, la o privire mai de ansamblu, moartea e ca un grafic în formă de curbă pe care stă în echilibru cosmosul. Fără ea n-ar funcţiona nimic, totul s-ar prăbuşi, îmbâcsit, stagnând. Moartea e *curgere.* E lubrifierea necesară a mişcării universale. Nu este, în sine, demnă nici de laude şi nici de vină.

— Moartea, totuşi, e mereu individuală, obiectă ea cu glas scăzut, pentru persoana care sucombă.

— E drept, încuviinţă el şi-şi împreună degetele de la mâini, aducându-le înaintea sa. Ar trebui s-o vedem din ambele perspective, ai dreptate. Dacă n-ai decât viziunea de ansamblu asupra morţii, eşti un soi de monstru şi nimic mai mult. Dar, invers, dacă nu vezi decât aspectele *personale,* atunci politica, la scara miilor de miliarde care locuiesc în Sistem, va fi pentru tine un domeniu opac.

— Să fii necruţător… zise Diana.

— Nimeni nu poate răsturna un dictator fascist fiind mai drăguţă decât el. Motivul e acesta: prin definiţie, toţi ceilalţi sunt deja mai drăguţi decât dictatorul fascist.

— Sunt prea tânără ca să conduc o revoluţie, zise Diana.

— Ha! făcu Iago şi zâmbi. Nu *vârsta* e un impediment. Starea *minţii* tale e impedimentul. E o chestiune de… duritate, desigur. În fine, am nişte veşti pentru tine şi cred că o să te bucure. Dar nu ştiu sigur.

— Ce veşti?

Mai întâi Iago tăcu, aruncându-şi privirea prin capsulă. Aishwarya, sau alţi localnici, aranjase de-a lungul pereţilor, în formă de şiruri şi constelaţii, o mulţime de prisme şi bile

transparente. Când întreaga structură se rotea, iar soarele pătrundea pe geamuri, cristalele produceau o succesiune de curcubeie şi scânteieri, de la sângeriu către galben, apoi verde, până la indigo-ul ce reprezenta doar un ton mai deschis al culorii spaţiului. Luminiţele şi peticele de culoare se alergau, imprevizibil, prin verdeaţa de felurite nuanţe.

— Bar-le-duc a venit direct la mine acasă, zise Iago. A apărut îndată ce-am terminat de andocat şi de descărcat bagajul. *Ştia* că suntem acolo. Cum ar fi putut? Nu i-am spus eu, iar Sapho *n-ar fi putut* să-i spună. N-ar fi avut acces la mijloace de comunicare nici să fi vrut.

— Ei bine, *eu* nu i-am spus, obiectă Diana.

— Ba, totuşi, da, zise Iago. N-ai *vrut.* Dar ai vorbit cu Eva. Eva a folosit conversaţia ca să introducă un program-spion în IA-ul navei. Un program, de altfel, foarte iscusit. Mă aşteptam, adică, să o facă, şi am avut instalat un vânător-de-coduri, unul dintre cele mai bune. Virusul s-a răspândit, multiplicându-se de opt milioane de ori, şi a ajuns *peste tot.* Un program foarte dificil de curăţat. Am crezut că am izbutit, dar se pare, evident, că n-a fost aşa.

Diana îl privea ţintă.

— E ceva contrafactual, o glumă sau vreun fel de… aşa-i?

— E cât se poate de real.

— Despre sora mea vorbim.

— Îmi… zise Iago şi se uită împrejur, la diferitele construcţii, parapete şi cabluri, la sutele de nuanţe de verde şi la trapezul luminos, cu muchii rotunjite, format de lumina ce pătrundea pe geamul principal în timp ce structura se răsucea încetişor. Îmi pare rău, termină într-un târziu.

— Mai putem fi urmăriţi?

— Nu. Adică sper, dar, sincer, nu cred. Se implantase în conectorul informaţional al *Romului roşu.* De obicei îl las să meargă fiindcă… fiindcă o navă *deconectată* dă mai mult de bănuit decât una conectată la fluxul general de date. Dar am deviat urma şi am deconectat nava, aşa că nu cred că mai putem fi urmăriţi.

— Eva, zise Diana vorbind lent şi răspicat, de parcă ar fi existat vreun pericol de care Iago nu era conştient, e sora mea,

şi mai mult decât o soră. De ce-ar face una ca asta? *Dacă* ea a făcut asta.

— La condiţional, notă Iago. Ei, vezi, la asta mă refeream. Sistemul e brutal şi nemilos. Dacă refuzi să accepţi asta, te va distruge. Aşadar, întrebarea este: cât de repede se poate adapta la brutalitate mintea ta? Aceasta a fost adevărata natură a darului meu pentru tine, la ultima aniversare. Să vezi ce se întâmplă cu abilităţile tale de analiză şi sinteză când *dacă* devine *este.* Când ficţiunea unui posibil caz de omor, existent într-una dintre miile de miliarde de lumi virtuale, a devenit un cadavru adevărat, la uşa ta.

— De ce să facă Eva aşa ceva? repetă Diana cu voce mai cumpănită. *Sora* mea. Sora *mea.*

— De ce? Putere, presupun. Şi ideea că Ulanovii ar fi în stare să arunce în aer staţia de plasmaser de la Tobruk ca să o oprească pe Eva să ajungă în spaţiu… asta nu prea s-a *potrivit.* De ce să n-o aresteze? A fost o cacealma. Şi cacealmalele îmi dau de bănuit.

— Ai suspectat-o în tot acest timp?

Bărbatul dădu din cap că da.

— Cred că şi tu, deşi conştient nu ţi-ai fi permis să-ţi dai seama.

— Dar e sora mea, zise Diana.

— Şi tu eşti sora ei. Iar *ea* trebuia să accepte că, în viitor, ar fi fost numărul doi, după ce părinţii tăi se retrăgeau.

— Eva este perfect mulţumită cu cercetările academice, zise Diana. N-o interesează puterea defel. Când rostesc vorbele astea, completă strângându-şi la piept genunchii, îmi dau seama că-s greşite. Nu? Evident că o interesează puterea.

— E umană, admise Iago.

— Sigur că nu-i mulţumită să facă doar cercetare, zise Diana. Bun. Ce-a făcut, deci?

— A făcut, presupun, o înţelegere cu Ulanovii. Le-ar prinde bine, socotesc eu, dacă ar putea menţine Clanul Argent într-o poziţie subordonată. Dar nu mai au încredere în părinţii tăi, şi nici în tine. Eva, desigur, ar fi mai potrivită decât cineva din afară, ori vreun colaboraţionist. Ulanovii o cred mai dintr-o bucată, mai uşor de ţinut sub control, politic, decât pe părinţii

tăi sau pe tine. Trebuie să fi acceptat să vă predea pe tine şi pe părinţii voştri – nu cred că Ulanovii ar fi primit altă învoială. Probabil că a stabilit, prin contract, să plătească impozite mai împovărătoare şi să ofere acces sporit la datele stocate de Clanul Argent. Şi în schimb i-au spus că poate conduce Clanul.

Diana simţi că undeva, în plexul ei solar, se învârtejea ceva. Nu era plăcut, dar nici deosebit de chinuitor.

— Nu cred o iotă, zise fata.

Dar credea, cum să nu. Pricepuse pe dată cum stăteau cu adevărat lucrurile. Aşa că, scrupuloasă ca întotdeauna în asemenea chestiuni, se corectă:

— Sau, poate, *cred,* să zicem. Dar nu văd cum…

Nu mai putea continua. În acel moment, de fapt, vedea prea bine. Vedea jocul tot, integral.

Iago îi sfârşi propoziţia:

— Nu vezi că ar fi în stare să-ţi facă orice? Sunt sigur că ar *prefera* să n-o facă, dacă circumstanţele o permit. Dar nu văd cum te-ar putea lăsa slobodă.

Furia Dianei căpătase, între timp, forma unei apăsări, a unei stări de plâns, devenise un nod în piept. Alese, cu un efort de voinţă, să nu plângă. Deschise gura, în loc de asta, şi zise:

— Întreaga viaţă mi-a fost întoarsă pe dos şi eviscerată.

Era pe punctul să izbucnească în lacrimi, dar se abţinu.

— Şi pentru ce? Reconfigurări tectonice ale blocurilor de putere? Clanul Onbekend suie, Clanul Argent coboară? Felul ăsta *alandala* în care se petrec lucrurile mă enervează cel mai tare.

— PVL a fost catalizatorul, sau mai degrabă zvonul că ar exista PVL, zise Iago. Posibilitatea unei arme care ar putea distruge Soarele. Gândul la zborul spre stele. Cum să nu influenţeze starea de fapt aşa ceva?

— Dar nu-i *real!* zise Diana aprinzându-se iarăşi de furie şi înlocuindu-şi dorinţa de a plânge cu cheful de a pocni pe cineva. Nu este posibil teoretic şi cu siguranţă nu-i *actual!* Pe tine te vânează fiindcă îşi închipuie că ai în cap schemele lui McAuley… şi nu le ai! Sau da?

— Nu, zise el, nu le am.

— Ulanovii au ajuns aşa de obişnuiţi să impună legea, că acum au impresia că pot impune şi legilor fizicii. E... atât de provocator!

Fata băgă de seamă cum o privea el şi, deodată, începu să râdă.

— Eu ştiu, zise ducându-şi o mână la gură. Ce cred ei... asta contează de fapt. Nu adevărul. Dar să fii hăituit, distrus şi ameninţat pe baza unui *zvon*... e aşa de absurd.

Diana râse, iar el zâmbi. Fata nu mai simţi, în clipa aceea, niciun pic de furie. Îl îmbrăţişă pe Iago.

— Sigur, e vorba de ce miză are jocul, zise Iago întinzându-şi picioarele în aer şi căscând. O să mă întorc pe navă un pic. Mă duc să văd ce face Sapho, dacă a terminat cu rugăciunile către Ra-Allah. Să mă asigur că petrecăreţii din capsula aia nu-i dau de furcă. Vii şi tu?

Diana se simţea îmbărbătată acum. Părea că era mai uşoară pe dinăuntru, dar nu-şi dădea seama, exact, de ce. Însă cel puţin plânsul şi mânia se retrăseseră înăuntrul său, ca nişte corniţe de melc.

— Vin şi eu mai încolo. Mai stau un pic pe-aici.

— Prea bine, domnişoară, făcu Iago, imitându-şi manierele de altădată.

— Până la urmă, zise ea, cineva l-a ucis pe Bar-le-duc. Nu-mi dau seama nici cum, darmite cine a făcut-o. Şi asta mă roade.

— A, domnişoara Diana din Clanul Argent, concepută ca să rezolve probleme – dacă *tu* n-o poţi face, nimeni nu poate. Să las cu tine RACdroidul?

— Da, vreau să mă mai uit pe înregistrări.

— Adu-l pe *Romul roşu* când ai terminat cu el, da? Aş prefera să-l ţin încuiat, la loc sigur. După Aishwarya, avem şanse mari ca petrecăreţii de alături să încerce să-l fure de îndată ce se trezesc îndeajuns cât să-şi dea seama că-i de valoare.

Şi, zicând acestea, o lăsă singură.

9. MISTERUL E REZOLVAT

O rază ascuţită de soare aluneca extrem de lent peste frunziş şi peste pământul acoperit de muşchi. Raţele, invizibile printre crengi, măcăneau în voie. Diana trase în piept aerul oxigenat. Poate că lucrurile erau departe de a fi în regulă, dar atât timp cât mai putea să *rezolve probleme,* totul avea să fie bine. Ce altceva era viitorul, dacă nu o serie de probleme încă nerezolvate?

Pe de altă parte, nu orice enigmă are şi soluţie.

Modelul refuza să i se adune în minte. Ceva îi stătea în cale. Buna ei dispoziţie, abia căpătată, începea din nou să se dezumfle.

Trecu, iarăşi, prin datele aflate în RACdroid. Nu era nimeni, din câte vedea, prin tufişuri. Lovitura care îl ucisese pe Bar-le-duc nu pornise de acolo. Nu trăsese niciunul dintre agenţii lui Bar, şi cu atât mai puţin Iago, Sapho sau Diana însăşi. Asta era clar. Însă, oricum ar fi sucit datele, nu putea spune dacă glonţul fatal venise din exteriorul capsulei sau din peretele însuşi.

Aishwarya pluti într-acolo ca să vadă ce făcea fata.

— Văd că parcurgi ultimele momente ale lui Bar-le-duc.

— Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Cine l-a ucis nu putea fi în casă. Trebuie să fi tras de afară. A fost o lovitură suficient de puternică încât să facă ţăndări o navă spaţială, să spargă învelişul dintr-o parte a casei şi să-l transforme pe Bar-le-duc în vapori roşii. Atunci de ce n-a trecut, la ieşire, prin partea opusă a peretelui?

Aishwarya ridică din umeri.

— Crezi că *asta* e întrebarea interesantă?

— Este, zise precautâ Diana, o întrebare. Încotro a apucat-o proiectilul?

— Poate a avut noroc de un ricoşeu şi a ieşit pe unde-a intrat, zise bătrâna. Poate a fost un soi de cartuş special, proiectat să se dizolve când dă de carne umană.

— Dar *există* asemenea gloanţe? întrebă Diana, cu ochii mari.

— De unde să ştiu eu! zise Aishwarya. Nu-s armurier! Chestiile astea tehnice mă obosesc la culme. Lucrurile nu-s aşa de interesante ca oamenii.

— Bine, rosti Diana, merg pe ideea ta. Momentul uciderii *este* interesant. Bar-le-duc era pe cale să-l ia pe Iago – pe Jack, adică – şi să plece. Nu, ori momentul uciderii e absolut întâmplător, ori ucigaşul a ales exact acel moment pentru a *opri* ceea ce urma să se petreacă.

— Dar cine ar vrea să nu-l vadă pe Jack-din-Sticlă în închisoare? întrebă Aishwarya. La închisoare îi e locul.

— Chiar aşa, cine?

Diana simţea o mâncărime în pielea capului şi pe ceafă, semn că se apropia de ceva important. Prietenii? Camarazii revoluţionari?

— De ce ar face din asta un secret, dacă ar fi ei? Să zicem că o şalupă antinomiană ar fi trecut întâmplător pe acolo, ar fi văzut – Christos-Hindusul ştie cum, dar să presupunem – că Jack era pe cale să fie capturat de faimosul poliţist al Ulanovilor. Şi-a azvârlit deci proiectilul magic din arma imposibilă şi l-a ucis pe ofiţerul care executa arestarea. N-ar fi vrut echipajul, după aceea, să ne dea de ştire? „Hei, Jack, ţi-am salvat viaţa”?

— Scenariul ăla, zise Diana simţind că mâncărimea se diminuează, nu *pare* corect. Nu pare plauzibil.

Aishwarya ridică iarăşi din umeri.

— Neîndoielnic. Dar e totuşi o ipoteză. Da? Bar-le-duc şi Jack, ştii, au fost prieteni. Acum multă, multă vreme. Dar Bar a şi lucrat multă vreme pentru Ulanovi.

Ceva i se înfiinţă la periferia conştiinţei. Cât pe ce să prindă gândul răzleţ. Cât pe ce! Însă dispărea deja. Arma imposibilă, îşi spuse. Glonţul imposibil. Ceva *lipsea* din cadru. Bar-le-duc murise. Ştia asta fiindcă… fiindcă ce?

Cum ştia asta?

— Mai e ceva sânge de-al lui prin părul lui Iago, zise cu voce tare.

— Cum adică?

— Am presupus că Bar-le-duc e mort. Şi cu *siguranţă* că aşa arată. Doar numai un neghiob are încredere în aparenţe. Spune-

mi, Aishwarya, ai putea analiza ADN-ul din nişte sânge închegat?

— Da, dacă aş avea echipament, replică bătrâna. Numai că huliganii din afurisitele astea de capsule de periferie mi-au furat de mult tot ce aveam de valoare. Ştii unde ar trebui să te duci? La Northface. E o prietenă de-a mea. Vorbeşte cu ea – e la două zile de zbor la 1 g, nu departe. Capsula ei se cheamă „Penny Lane”. Abordeaz-o cu atenţie, totuşi; nu-l place prea tare pe Jack. Dar o să-ţi facă analiza de ADN. La un preţ foarte rezonabil.

— Mulţumesc, zise fata.

Diana luă controlul RACdroidului şi-l manevră către intrarea în capsula adiacentă, apoi către sfera mare, unde petrecerea continua. Petrecăreţii, deja, nu mai erau în stare să vorbească. Mulţi pluteau în derivă, morţi de beţi, cu mâinile şi picioarele desfăcute şi feţele îndobitocite de inconştienţă. Mai erau şi câteva cupluri care făceau sex, dar nu atât de multe ca mai devreme. Erau mai puţine grămezi unde oamenii se căţărau unii peste alţii precum broaştele la vremea înmulţirii. Diana, cu droidul, trecu de toate acestea şi ajunse pe culoarul de andocare.

Trapa de acces a *Romului* era închisă, probabil mulţumită lui Sapho, care era, justificabil, precaută. Bătu cu palma în metalul rotunjit al navei spaţiale şi auzi cum bătaia rezona înăuntru.

Mecanismul se declanşă. Trapa se deschise.

Sapho era acolo. Plângea, cu faţa strâmbată şi înroşită. Asta ar fi trebuit s-o alerteze de îndată pe Diana, evident, însă emoţiile se escaladaseră într-o asemenea măsură, în acea zi, încât nu i s-a părut că vaietele ar fi fost ceva prea din cale-afară.

— Sapho, zise, poţi să bagi RACdroidul ăsta în compartimentul de depozitare?

Diana împinse droidul înăuntru, apoi intră la rândul său. La bordul *Romului,* Iago tocmai întindea mâna după ceva. Sau unghiul din care vedea ea îi făcea corpul să pară mai alungit decât era. Însă impresia nu dură decât o clipă; văzu că nu era Iago defel. Sapho închise trapa şi se ghemui la spatele ei.

— O, stăpână, începu să se vaite, agăţată de ea.

Silueta din cabină era madam Joad.

— Bună, draga mea, zise ea.

— Ce cauţi *tu* aici? întrebă Diana.

— S-ar zice că din *loialitate,* spuse madam Joad. Lucrez acum, până la urmă, pentru sora ta. Iar Sapho, aici de faţă, mai degrabă ar muri decât să trădeze Clanul! însă Jack-din-Sticlă al tău nu e membru al *acelei* familii, nu?

— Lucrezi pentru Eva, zise Diana procesând noua informaţie. Ce-ai făcut cu Iago?

— Jack? Te preocupă soarta lui, deci? Păi nu l-am omorât, oricum, nu *încă.* Nu. L-am înţepat cu un mic agent paralizant pe care-l ţin cu mine: paralizie musculară. E selectivă. Am uitat ce vertebre anume afectează, dar poate încă să respire… şi să vorbească. L-am băgat într-una dintre banchetele-g. Pentru *bună* păstrare.

Diana se răsuci, ajutându-se de un mâner din perete: şi iată-l pe Iago, întins în bancheta-g şi arătând aidoma unui cadavru băgat în sicriu.

— Îţi spun de pe-acum că *nu-mi place* să pierd vremea, zise madam Joad. A fost cât pe ce – tânăra Sapho, binecuvântată fie-i loialitatea, mi-a explicat cât de aproape a ajuns oribilul ăla de Bar-le-duc să pună mâna pe Jack. Şi el, să ştii, lucra pentru Eva. Pentru propria ta MAHsoră! Şi eu tot pentru ea, normal. Nu fac decât să merg pe urmele lui. Ca să mă asigur.

— Nu pot să cred că Eva te-a angajat pe *tine!*

— Îmi răneşti sentimentele, dragă fată! E drept, după ce m-am dat în stambă pe Korkura, am fost retrogradată. Adevărul e că urma să fiu trimisă pe centură, la o muncă diplomatică neimportantă. Nu, mersi! Dar am fost îndeajuns de bine plasată ca să aflu ce urmează. Am folosit ocazia de a sări înainte să fiu împinsă. Am abordat-o pe sora ta şi angajată de ea. E o femeie iscusită, Eva Argent. Ştie, de pildă, că poziţia ei, în momentul ăsta, e *precară.* Dar… ah, dacă ar pune mâna pe reţeta pentru PVL… asta i-ar conferi o putere de *nemăsurat.*

— Iago nu ştie secretul tehnologiei PVL!

— Ba cum să nu! Că doar l-a cunoscut personal pe McAuley. Ţi-a spus, nu? Poate că nu are încredere în tine.

Oamenii care nu prezintă încredere ei înşişi se încred cu greu în alţii.

Diana simţi că informaţiile, felurite, se prăvăleau în interiorul minţii ei.

— Nu ţi-ar fi fost de folos ca Bar-le-duc să-l prindă pe Jack, îi zise lui madam Joad. Aşa-i? Voiai să fii *tu* cea care-l aduce pe Jack surorii mele. Ca să-ţi consolidezi poziţia.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, draga mea, zise madam Joad oferindu-i unul dintre zâmbetele ei îngheţate. Mai bine să pună mâna familia *ta* pe tehnologia PVL decât Ulanovii, presupun? Chiar dacă, până la urmă, nu *tu* o să conduci Clanul. Dar sunt sigură că exilul n-o să te incomodeze prea tare. Unele închisori sunt *destul* de confortabile.

— L-ai omorât pe Bar-le-duc, zise Diana. Bar-le-duc venea după noi, iar tu după el. Străfulgerarea aceea, lângă casă, erai tu! Ai avut un… ce? Un proiectil telecomandat, şi l-ai făcut praf. După care ai urmărit până aici şalupa noastră. Ai riscat totuşi, nu? Dacă arma ta ar fi dezagregat întreaga casă? Dacă n-ai fi putut controla decompresia? Puteam să murim toţi, iar tu nu l-ai mai fi avut pe Iago ca monedă de schimb. Dar a fost, presupun, un risc asumat?

— Draga mea, zise madam Joad, cu o mutră plictisită. N-am idee, serios, despre ce tot vorbeşti acolo. Bun… o să vii de bună voie? Sau trebuie să te paralizez şi pe tine? Oricum ar fi, o să *intri* în bancheta-g şi-o să plecăm cât de *iute* putem. O să-mi pun nava la remorca navei lui Jack, până ce-o să folosim tot carburantul lui. Avem cale lungă – tocmai până pe Marte! — şi trebuie să ne mişcăm rapid. Pari descumpănită, draga mea! Dar poate că sora ta o să-ţi arate *milă.* E drept, o să te ţină închisă. Măcar vreo câţiva ani, până ce pune temeinic mâna pe putere. Însă e *probabil* în interesul ei să nu te ucidă pur şi simplu.

— Să nu subestimezi niciodată legătura dintre surori, zise Iago, cu voce ca un scârţâit, din spatele ei.

Diana ajunse, în câteva momente, lângă bancheta-g. Înăuntru, legat cu chingi peste piept şi arătând bolnăvicios, cu o piele ce lucea albăstriu, se afla Jack-din-Sticlă. Văzu că era paralizat, capturat, prins ca o muscă în pânza păianjenului, înfăşurat şi strâns fără vreo speranţă de scăpare. Chiar dacă-i îndepărta chingile, muşchii îi erau blocaţi şi lipsiţi de impulsuri nervoase, imposibil de mişcat.

— Încă sunt viu, zise Iago mişcându-şi cu greutate buzele.

Avea chingi şi pe frunte şi gât.

— Nu pot să cred că se termină aşa, începu să se lamenteze Diana.

Madam chicoti, rece.

— Treci în bancheta-g, draga mea. Şi tu, donşoară Sapho.

— Fă cum zice, se auzi, scrâşnind, vocea lui Iago.

— Da. Urmează-i sfatul, dragă, şi *fă cum îţi zic.*

— O să te paralizeze dacă nu asculţi, gâfâi Iago. Crede-mă, nu-i plăcut. *Arde…* la fel de mult pe cât paralizează. Am nevoie să te bagi în bancheta-g. Am nevoie ca *ea* să pornească nava.

— *Tu* ai nevoie? repetă madam Joad, care se apropiase plutind de banchetă şi ţinea în mâna dreaptă un obiect de forma unui stilou. Cum să nu, hai să ţinem seama de nevoile *tale!* Atâta vreme cât se suprapun întocmai pe ale mele, sunt sigură că le putem da curs.

Nu rămânea nimic de făcut. Diana se băgă într-o banchetă-g liberă. În vreme ce se strecura înăuntru, mintea îi trecea totul în revistă, încercând să conecteze toate informaţiile între ele. Era însă *imposibil.* Era imposibil ca Iago să scape din situaţia asta. Paralizat cu o neurotoxină ce avea să-i îngheţe muşchii cu zilele. Legat burduf într-o banchetă-g. Purtat în zbor către o destinaţie necunoscută, unde aşteptau agenţii propriei sale familii.

Se lăsă moale în cuva banchetei. Madam Joad apăru deasupra ei. Cu câteva mişcări iuţi şi precise, prinse chingile peste pieptul Dianei şi-i blocă braţele. Îi legă apoi piciorul stâng, urmat de cel drept. Prinse o chingă peste gâtul Dianei şi alta i-o petrecu peste frunte.

— Acum taci, zise madam Joad.

Preţ de o clipă, ochii li se întâlniră, iar Diana simţi o învolburate ciudată în propriul model mental. Cât de bătrână era femeia asta? De când trăia?

Dianei îi fusese dăruit un simţ ascuţit al posibilităţilor viitoare. Văzu o Joad din viitor, plină de sine: *Ne-a jucat în fel şi chip, de pe-o lume pe alta, prin puzderie de capsule – dar l-am prins. L-am paralizat, l-am pus la cutie şi l-am adus înapoi; ba am reuşit şi să extragem de la el formula pentru PVL, înainte să moară. Iar*

acum Clanul are o bombă cu care să-i şantajeze pe Ulanovi şi întreaga omenire! Nu putea să urmeze decât dezastru.

— Nu-i nicio glorie în asta, madam Joad, zise.

— Gloria e ca o ardere, replică femeia mai în vârstă. Interacţiunea rapidă a plăcerii şi neplăcerii, consumându-se într-o flamă una pe cealaltă.

Îi aruncă un zâmbet mortal şi ieşi din raza vederii limitate a Dianei. Probabil ca să o lege şi pe Sapho. De unde zăcea, Diana vedea doar hubloul, prin care se zărea curba verde al capsulei principale din Garland 400. Era scăldată în lumina scânteietoare a Soarelui.

Nu se putea face nimic.

Nu peste mult timp, Diana percepu tremurul şi zguduitura navei care se desprindea. Arcuirea verde dispăru din geam. Simţind vag mişcarea, în stomac şi în urechi, văzu cum în perimetrul hubloului apărea o bucată dintr-o altă navă, apoi cum ieşea din cadru. Era, putea presupune, vehiculul lui madam Joad. Apoi un clămpănit, destul de tare, când capătul *Romului* se conectă cu şalupa de o persoană a lui madam Joad.

— Madam Joad? bolborosi Jack din cuva lui.

— O să-mi pui răbdarea la încercare, se auzi vocea ei, din afara câmpului vizual al Dianei, dacă mă tot întrerupi.

Huruitul acceleraţiei; dispunerea umbrelor în acea parte a cabinei pe care Diana o putea vedea. *Actualitatea* lui acum. Starea intensă de viu.

— Ai face bine să ai ceva important de spus, flăcău.

— Am, zise Iago.

— Ce?

— Vreau să spun…

Oftă, apoi urmă:

— … că sunt gata pentru tine acum.

***

Următoarea parte fu o harababură. Capacele banchetelor se trântiră, deodată, cu un pocnet strident. Diana îşi dădu seama că era zgâlţâită *foarte* violent, asta în pofida faptului că era în cuva banchetei, legată burduf. Însă şi aşa simţi, de la trepidaţia aceea, că membrele aveau să-i fie rupte din trunchi, că ochii aveau să-i iasă din cap. Dură vreme lungă. Apoi, zguduiturile se

atenuară şi, într-un târziu, se opriră. Şi nu putea decât să zacă acolo, întinsă. Luminile din interiorul banchetei se stinseseră, iar răsuflarea proprie îi răsuna tare în urechi: când şi când, ceva se izbea tare de exteriorul banchetei, trimiţând prin spaţiul îngust un sunet cacofonic. În rest, nimic.

O bucată bună de timp, întunericul şi tăcerea stăruiră. Zgomotul răsuflării şi (după ce ciuli urechile) bătăile inimii. Treptat, amândouă se domoliră. Îşi dădu seama, deşi fără vreun sentiment aparte de nelinişte, că se putea să fi murit. Poate că trupul îi murise, iar conştiinţa îi persista înăuntrul cutiei, fiindcă – era cam complicată noţiunea, dar i se părea potrivită cumva – sufletul ei nu-şi putea găsi ieşirea. Odată şi-odată capacul avea să se desfacă, îşi spuse fata, şi avea să vină sfârşitul. Spiritul avea să i se înalţe spre alt tărâm. Eva conspirase împotriva ei şi a părinţilor lor. Lumea se întorsese cu susul în jos. Era însă prostesc să spui aşa, fiindcă în spaţiu nu exista sus şi jos.

În spaţiul acela strâmt, mintea ei încă lucra. Era, până la urmă, concepută să rezolve probleme.

Cosmosul întreg fusese redus la ea, în întuneric. La gândurile ei.

Întunericul o calmă. Diana dormi. Visă că nu se afla defel într-o banchetă-g, ci în ţeava unui pistol gigantic. Iago o însoţea.

— E arma cea mai mare, zicea. Mai mare decât oricare alta.

— Mărimea e un concept relativ, replică el. Întotdeauna trebuie să ne întrebăm: mare în raport cu ce?

Diametrul ţevii era chiar mai mare decât crezuse iniţial: o sută de metri. Se ridică în picioare, iar Iago făcu la fel. Din capătul ţevii venea o lumină puternică. Umbrele lor le stăteau înainte, alungite ca nişte stâlpi totemici. Diana se întoarse ca să privească soarele prin cercul perfect de la capătul ţevii.

— E o idee bună, întrebă, să îndrepţi arma asupra *acelei* ţinte?

— Ce ciudat, replică Iago, că luna are faze, iar soarele nu.

Nu era vocea lui. Vorbea cu vocea lui madam Joad. Diana îşi spuse: „Ce bine o imită pe madam Joad!” Apoi îi veni în minte: „Dar de unde pot şti că e Iago care imită vocea lui madam Joad şi nu madam Joad care imită vocea lui Iago?”

— Corect, se auzi o voce din întuneric.

Orice lumină dispăruse, totul era neguros. Se trezea, însă auzea mai departe vocea.

— O persoană care imită o alta se află exact la jumătatea dintre doi oameni. O asimptotă imposibilă!

Era trează acum.

— Hei! strigă, speriindu-se de tăria şi proximitatea propriei voci în spaţiul acela închis.

Nu era cale de ieşire.

Era greu de zis, pur şi simplu, când anume era trează şi când dormea. I se păru că o auzea pe Sapho zicând: „Ai toate informaţiile necesare ca să rezolvi misterul". Nu semăna, însă, cu ceva ce-ar fi zis Sapho.

Trebuie să fi fost adormită, fiindcă se părea că, în jur, întunecimea se dizolva într-o puzderie de puncte, strălucitoare de-i înţepau ochii: verde şi violet, alb şi galben, o sumedenie de particule, şi fiecare era o viaţă umană – *mai multe,* aglomerate împreună.

Auzi, apoi, vocea Aishwaryei rostind:

— Ai făcut greşeala de a-l subestima pe Jack-din-Sticlă al meu?

— Nu.

— Nu, n-ai făcut asta.

Însă vocea continua.

— Pe aici, oamenii cred în fantome, sau cel puţin într-un soi de fantome pe care le numesc *bhuts.* N-ar trebui să le sporeşti populaţia fără să-i consulţi mai întâi!

— Dar n-am sporit nimic, replică, un pic speriată, Diana.

— Nu, zise vocea. Nu *tu* eşti criminalul…

— Tu eşti?

— Tu eşti?

— Tu?

— T.

— T.

Iar luminile se adunară laolaltă, ca o spadă de lumină strălucitoare, şi Diana se trezi că se strâmba şi clipea în lumină *reală.* Capacul banchetei-g se deschise. Cineva slăbise chingile care-o ţineau; era Aishwarya însăşi, vie precum viaţa şi de două ori mai naturală.

— Care-i *miza* aici? zise Diana, sau dădu să zică.

Însă o ustura gâtul şi vorbele nu ieşeau cum trebuie.

— Care-i miza?

— Hopa sus, drăguţa mea, zise Aishwarya răstit, dar cu bunătate. Ieşi de-acolo. Eşti o bogătaşă norocoasă şi nu-i nicio muză pe-aici.

10. LA BORDUL LUI BIBLIOTEKA 4

Oamenii de pe Garland 400, ce-şi reveneau după abuzurile din ziua precedentă, puseră mai puţine întrebări decât s-ar fi gândit Diana. Câţiva văzuseră cu ochii lor cum explodase prova *Romului Roşu,* transformând şi câteva vehicule ancorate acolo în confeti zburătăcite de metal. Însă explozia fusese în ton cu destrăbălarea generală, sau cel puţin nu păruse, unor conştiinţe afectate de alcool ori droguri, ceva *prea* ieşit din comun. Celor care întrebară, Aishwarya şi Diana le spuseră că fusese o problemă de prindere la docuri şi avusese loc o decompresie catastrofală – nu cine ştie ce explicaţie, desigur, dar îndeajuns pentru a nu fi bătuţi la cap necontenit. Fireşte că, pe Garland 400, nimeni nu voia să implice poliţia. Din fericire, prova *Romului* fusese îndreptată spre altundeva în momentul exploziei, aşa că nu se produsese vreo pagubă.

— Noroc, zise Iago, că n-am avut *nimic de-a face* cu asta.

Sapho era nevătămată, însă agitată şi gata să lăcrimeze din orice. Iago, totuşi – vestitul Jack-din-Sticlă în persoană – nu era într-o dispoziţie prea bună. Picioarele artificiale îi fuseseră anihilate de la genunchi în jos şi distruse de la genunchi în sus. Firesc ar fi fost să le scoată şi gata, însă aveau legături complicate cu sistemul lui nervos, iar Aishwarya nu se pricepea, chiar şi să fi avut tehnologia necesară, să i le desprindă. Nu-i trebuiau picioare, evident, la gravitaţie zero, dar arăta aiurea.

Mai îngrijorător încă, Iago căpătase nişte degerături prin zona toracică inferioară, de la expunerea la vid, iar Aishwarya îşi exprimă îngrijorarea că rinichii i-ar fi putut fi afectaţi. Era greu de spus, fiindcă neurotoxina lui madam Joad încă îi ţinea muşchii înţepeniţi.

Aishwarya îl ţinu în casa ei – un spaţiu despuiat de obiecte, dar confortabil – şi-l hrăni, cu mâna ei, cu bucăţi de fruct. Abia după vreo două zile paralizia începu să se diminueze şi abia la sfârşitul celei de-a treia ajunse tutorele să se poată deplasa cu agilitatea de altădată.

RACdroidul era neatins. Pe Iago îl bucura asta.

Fiindcă *Romul* nu mai putea fi întrebuinţat, n-aveau cum să plece de pe Garland 400. Vehiculul Aishwaryei – cel pe care-l folosise ca să iasă în spaţiu şi să-i aducă înapoi pe Garland – *nu* era (le-o spusese tăios) la dispoziţia lor. „Nu contează”, spusese Iago.

În cele din urmă, reuşiră să se învârtă de-un drum cu o doctoriţă itinerantă, pe nume Lydia Zinovieff. Mergea din casă în casă, din roi în roi, oferindu-şi serviciile.

— Mai ales tumori, zise. Cei mai înstăriţi îşi permit implanturi, care-i protejează în mare măsură. Însă la Periferii e altceva. Lumea se alege cu tot soiul de cancere de piele şi de alte feluri, de la radiaţia puternică, şi adesea nu-şi permite decât excizia. Vedeţi câţi au urmele acelea ovale sau circulare pe piele – şi alea-s cazuri uşoare! Mai greu e cu tumorile interne. Vor cel mai bun tratament, normal, dar n-au cu ce să plătească.

Vasul său era numit *Biblioteka* 4. N-avea banchete-g, fiindcă dr. Zinovieff susţinea că nu călătorea niciodată cu mai mult de „un g sau doi”. Şi, e drept, drumul de pe Garland 400, trecând pe la două case-glob mari şi ajungând la o aglomerare de douăsprezece capsule numită Polul Solar, dură aproape două săptămâni. Şalupa era însă mai spaţioasă decât fusese *Romul* şi, de vreme ce buna doctoriţă prefera să-şi petreacă majoritatea timpului în reţea, conectată la Corticotopia, Sapho, Diana şi Iago avură parte de o mulţime de spaţiu privat.

Luară şi robotul cu ei.

În timpul zborului, Iago împrumută nişte scule şi desfăcu, ori tăie, părţile cele mai distruse ale picioarelor sale retezate; asta aşa (zicea el), doar ca să arate mai bine.

— Şi zi, ai avut o armă acolo înăuntru? întrebă Diana.

— Nu era *chiar o* armă, replică el. Era, de fapt, doar că nu arăta defel a aşa ceva. Era o sferă mică, de mărimea unei castane. Iar glonţul, foarte, foarte mic: nu mai mare decât un ghemotoc de atomi. Nu proiectilul în sine a provocat atâta distrugere, ci *viteza* cu care se deplasa glonţul.

— Arma imposibilă, zise Diana. Ha! Părinţii mei ştiu că o ai?

— N-o mai *am,* de fapt, o corectă el. E făcută fărâme acum. Dar răspunsul e nu. Ştiau că sunt prieten cu McAuley şi credeau

că-mi încredinţase secretele lui. Şi asta a şi făcut, într-un fel. Dar nu ştiau că deţin un dispozitiv funcţional.

— Îl duceai cu tine peste tot! zise admirativ Diana. Iar eu, tot acest timp, am crezut că Ulanovii vânează un spectru, un nonsens. Himera PVL. Iar tu aveai la tine un pistol PVL real, în stare de funcţionare.

— Odată ce treci dincolo de c, zise Iago aplicându-şi pe ciot o pilă automată, cât degetul de mare, şi făcând să sară scântei albe, năbădăioase, prin cabină, ei bine, fizica devine ciudată. Pe măsură ce un obiect se mişcă cu viteză tot mai mare, timpul pare – din punctul său de vedere, raportat la un observator extern – să treacă tot mai încet. Cu cât ajungi mai aproape de asimptota vitezei absolute, cu atât mai încet trece timpul. Pentru un foton, care circulă cu viteza luminii, timpul nu trece deloc – nouă ni se pare că lumina din galaxia Andromeda are nevoie de milioane de ani să ajungă la noi, dar pentru lumina însăşi e un „acolo” şi apoi un „aici”, instantaneu. Ce se întâmplă, deci, când te deplasezi *mai iute* decât lumina? Timpul curge invers, evident. La 2c, timpul merge cu o secundă pe secundă *înapoi,* dacă înţelegi ce vreau să zic. Trebuie să fie aşa, în parte pentru a conserva cauzalitatea generală. Dar asta are şi nişte… efecte bizare.

— Un glonţ tras mai iute decât lumina se deplasează înapoi în timp, zise Diana. Te-nvaţă la grădiniţă, normal.

— Că *oamenii* ar putea să călătorească vreodată atât de iute… sincer, nu ştiu. McAuley credea că ar putea. Dar mă întreb dacă unui om, forţat să se întoarcă în timp, nu i-ar fi afectată conştiinţa. Până la urmă, creierele noastre au evoluat, până la o extraordinară fineţe, pentru a stăpâni un mediu în care timpul se deplasează spre *înainte.*

— Nu l-am putea folosi ca să scăpăm din Sistemul Solar, zise Diana. Dar tot l-am putea folosi ca să facem din Soare o Supernovă-Şampanie.

— E al naibii de periculos, da, încuviinţă Iago îndoind o tijă proeminentă şi lepădând-o alături. Funcţionează prin alterarea c-ului. Ar putea să provoace o reacţie în lanţ, catastrofală, dacă l-ai arunca în Soare. Cât despre cum ar putea transporta omenirea… poate că ar izbuti. Nu ştiu.

— De unde ai luat arma imposibilă?
— McAuley. De unde altundeva?
— A construit-o el?
— Pe mine mă depăşeşte, zise Iago.
Pluti până la un sertar şi puse acolo sculele.
— Ştii ce-i ciudat? N-am *ales* să-l împuşc pe Bar-le-duc. Adică nu *cred.* Adică nu ştiu, presupun că trebuie să fi decis, totuşi, asta, spuse şi se scărpină în cap. Am fost la fel de surprins ca şi tine când Bar a explodat într-un nor de roşu, lângă mine. Capsula s-a spart şi am fost aruncat în spate, în tufele de la celălalt capăt. Şi apoi arma era în mâna mea. Era în mâna mea înainte să-mi dau seama. În clipa aceea se părea că aveam de ales? Nu ştiu. Glonţul imposibil fusese tras deja. Aşa că am apăsat pe trăgaci, atunci, dar se întâmplase deja.
— Ai reuşit să eviţi prinderea, sublinie Diana. Era în interesul tău s-o faci şi ai făcut-o. Asta nu se socoteşte o alegere?
El se încruntă un moment.
— Presupun că nu contează la fel de mult ca acţiunea însăşi. Bar e mort, până la urmă.
— Şi la fel şi madam Joad.
— Hmm, făcu el aruncându-i o uitătură opacă. Asta a fost ceva mai… premeditat. NU puteam şti cum aveau să decurgă lucrurile. Mi-am asumat un risc mai mare. M-a paralizat destul de temeinic. Cred că şi-a închipuit că controlul nervos pentru picioarele mele era legat la baza şirei spinării mele, iar nu, mai direct, la creier. Nu se pricepe la protezele moderne, presupun. A fost totuşi greu să folosesc un picior ca să apăs în cavitatea celuilalt. Ironia e că datorită lui Joad aveam piciorul drept rupt sub genunchi – altfel n-aş fi reuşit să ajung nicicum la armă.
— Se putea ca declanşarea armei în interiorul piciorului tău să te facă să explodezi pe tine, pe noi şi întreaga navă.
— Se putea. Dar eram viu când am apăsat trăgaciul cu degetul mare de la piciorul stâng. Situaţia a fost cam agitată – ne-am zgâlţâit un pic. Dar rămăsesem în viaţă. Aşa că, vezi tu, am ştiut că o să supravieţuim. Fiindcă să apeşi trăgaciul este finalul procesului de declanşare a unui pistol PVL, nu începutul.
— Ce ciudat, zise ea.

— Exact. Când l-am omorât pe Bar-le-duc: primul lucru pe care l-am văzut – minute bune înainte să apară Bar – a fost străfulgerarea luminoasă.

— Aşa! *Străfulgerarea.*

— Era glonţul imposibil *revenind* la viteză subluminică. Un soi de explozie fotonică. Şi devenise, deja, neprimejdios: doar un proiectil extrem de mic deplasându-se foarte repede. Dacă reconstruim succesiunea evenimentelor, acestea se derulează, din perspectiva noastră, invers. Mai întâi vedem lumina. Apoi, foarte rapid, distrugerea navei lui Bar, gaura din latura casei mele, Bar însuşi, spulberat, şi în cele din urmă… eu, în tufişuri, apăsând pe declanşator.

Se opriră din vorbit, fiindcă dr. Zinovieff ieşise din virtulume ca să-şi facă un ceai. Făcu şi pentru pasageri şi se puseră pe vorbit. Îl felicită pe Iago pentru treaba de calitate pe care-o izbutise cu cioturile.

— Sunt proteze de calitate, observă ea. Trebuie să fi costat o groază.

— O sumă bunicică, încuviinţă Iago.

În scurt timp, doctoriţa se întoarse la preocupările sale virtuale.

— Jack… n-aş vrea să par infantilă, sau o răzgâiată, rosti repede Diana. Dar de ce nu mi-ai *spus?*

Bărbatul inspiră adânc.

— Trebuie să înţelegi, Diana, că RACdroidul pe care-l avem cu noi e *nespus de valoros.* E ceva forte pentru negocierea siguranţei tale. Dar funcţionează doar dacă nu este *încălcat* contractul pe care-l poartă înăuntru. Dacă nu respect termenii înţelegerii, contractul devine nul, nefolositor.

— Şi, zise Diana, sigur ai *încălcat* termenii. Te-ai opus arestării.

— Dar ştim asta doar noi, zise Iago cu voce scăzută. E vital ca nimeni *altcineva* să nu ştie cum stau lucrurile. Atâta vreme cât nu ştie nimeni că l-am ucis pe Bar… contractul e încă valabil.

Diana simţea că avea o sută de ani.

— Iago. Sau Jack. Jack, nu te înţeleg *deloc.*

— Nu-s greu de înţeles, zise el.

— Chiar?

Bărbatul rămase tăcut mult timp. Apoi vorbi, monoton, cu voce joasă dar imperativă.

— Mi-am pus viaţa în serviciul unui singur lucru. Revoluţia. Doar când puzderia de SubMujici vor avea ceva de spus, *împreună,* în privinţa viitorului lor, abia atunci vor ieşi din mizerie. Doar când paznicii de închisoare ai tiraniei Ulanovilor vor fi eliminaţi, iar închisoarea sărăciei însăşi demolată, va putea omenirea să-şi atingă potenţialul. *Atunci* vom fi pregătiţi pentru stele, nu înainte! Dacă am răspândi acum tehnologia lui McAuley, vreo facţiune sau alta dintre triburile umane aflate în etern conflict o va folosi ca să ne distrugă pe toţi. Dar odată liberi… odată ce vom fi evoluat dincolo de structurile de putere medievale şi de violenţele intestine pe care le creează acestea, *atunci* o vom putea folosi cu responsabilitate tehnologia. Totul depinde de asta. Am omorât oameni? Am omorât. Dar numai în slujba unei cauze mai măreţe.

— Tot îmi vine greu să cred că MAHmele mele te-au angajat, ştiind că eşti revoluţionar.

— Părinţii tăi sunt mai flexibili decât ai tu impresia, zise Iago. Ştiu că, în sistemul actual, Clanul Argent n-ar fi putut deţine puterea absolută, nu singur, cel puţin, şi nu au încredere în celelalte familii pentru o alianţă. Nu, odată ce dispar Ulanovii totul se schimbă. Părinţii tăi văd în asta avantaje, dar şi pericole. Şi îşi dau seama – ori, mai degrabă, au prevăzut – că Ulanovii se vor întoarce, în cele din urmă, împotriva lor.

Tăcu un timp, apoi vorbi iar:

— Cu ani în urmă, înainte ca părinţii tăi să mă tocmească şi să-mi asigure o identitate nouă, cu mult înainte de asta, eram în Periferie.

— Ca Jack-din-Sticlă?

— Ah, aveam un cu totul alt pseudonim. În fine, îmi vedeam de reţeaua mea, mă mişcăm de la o aglomeraţie de capsule la alta, concepeam planuri de lungă durată pentru revoluţie, urzeam rebeliunea, în zece feluri diferite. Mă străduiam din răsputeri să-mi menţin anonimatul. Însă, cumva, am fost trădat… n-am aflat niciodată cum. Poliţia a apărut cu şapte fregate. Eram într-un loc numit „Prepuţul lui Dumnezeu”, o singură bulă antinomiană, o comunitate religioasă dedicată lui

Shiva Christos Teroarea. Şi antiulanovieni devotaţi, desigur: însă nu se aflau atât de departe în Periferie ca să-şi permită să zică asta pe faţă. Oricum, a sosit poliţia şi a arestat întreaga populaţie: opt sute nouăzeci de oameni. Veniseră fiindcă cineva le dăduse un pont, cum că Jack-din-Sticlă s-ar fi numărat printre cei opt sute nouăzeci. Şi aşa era. Ştii cine comanda expediţia?

— Bar-le-duc?

— Chiar el. Erau mulţi: au perforat capsula şi au pompat înăuntru gaz lacrimogen. Ne-au luat prin surprindere. Nu i-am putut înfrunta. Au topit porţile şi au dat năvală înăuntru, cu măşti pe feţe. I-au arestat pe toţi şi i-au ameninţat cu execuţia sumară – asta dacă vestitul Jack-din-Sticlă nu-şi dezvăluia identitatea şi nu se lăsa arestat. Un bărbat, pe nume Chag Sameach, a ridicat mâna. Nu discutasem cu el asta, nici cu alţii. Dar ştiau cu toţii că nu-mi puteam permite să fiu luat în custodie cu informaţiile pe care le aveam. L-am lăsat deci s-o facă, micul lui rol cu „Eu sunt acela”, iar Bar-le-duc l-a luat în şalupa lui personală.

— Nu i-au făcut test de ADN?

— Ne-au făcut tuturor, cum să nu, dar nicio bază de date nu avea codul lui Jack-din-Sticlă. Pe atunci, cel puţin, nu. Iar lui Chag îi lipseau picioarele… ceva deloc neobişnuit pe orbită, evident. Aşa că s-au lăsat convinşi. Cât despre noi, ceilalţi, ei bine, am fost cu toţii condamnaţi, pe loc, la câte unsprezece ani de închisoare, pentru rebeliune şi agitaţie politică. Absolut toţi. Ne-au băgat în transportoare. Un Gongsi pe nume 344 Diyiren a cumpărat drepturile noastre de încarcerare şi ne-a dus la corvoadă, să săpăm pe rocile orbitale. Trei luni grele în banchete gravitaţionale, gonind spre câmpul de asteroizi; o oprire pe o staţie spaţială numită 8Flora. Prizonierii, desigur, erau amestecaţi, pentru a diminua pericolul de asociere. În cele din urmă, am fost azvârlit, împreună cu alţi şase, într-o grotă pe un asteroid mititel numit Lamy3o6 – câteva sute de metri dintr-un capăt în celălalt, eu şi şase bărbaţi înclinaţi spre violenţă.

— Dar trebuie să-şi fi dat seama destul de repede că nu l-au capturat pe Jack cel real, nu? întrebă Diana. N-ar fi trebuit să se prindă imediat ce a fost clar că Chag Sameach nu le putea spune nimic?

— Sigur. Eram deja în închisoare atunci, săpam încăperi în roca de pe Lamy3o6. Şi nu mă gândeam decât la asta: că aveau, în curând, să descopere impostura lui Chag. Apoi *următoarea* lor mişcare avea să fie procesarea tuturor celor 889 de prizonieri din Prepuţul lui D. N-aveau de ce să se grăbească – nu ne duceam, doar, nicăieri. Dar nici n-aveau să amâne. Gongsi are arhive cu toate pietroaiele pe unde-au fost distribuiţi prizonierii, iar în cele din urmă aveau să ajungă şi la al meu. Şi, odată ce ajungeau, totul se sfârşea. M-ar fi luat, mi-ar fi aplicat presiuni de neîndurat asupra minţii, iar istoria omenirii s-ar fi apropiat de linia dreaptă a finişului. Trebuia să scap.

— A zis şi Joad ceva despre asta, pe Korkura, zise Diana cu voce scăzută. Evadarea care a lăsat autorităţile perplexe.

— Despre asta vorbea. Am acţionat cât de repede am putut, dar a durat. Şi, în cele din urmă, a trebuit să-mi ucid tovarăşii de ocnă ca să-mi pot efectua evadarea în bune condiţii. Nu m-am bucurat să fac asta.

— Şase oameni. I-ai omorât pe toţi?

— Nu, zise el, un pic prea repezit. Unii muriseră deja. Au fost… lupte în micul grup. Şi unii i-au omorât pe alţii. Dar după aceea i-am omorât eu pe restul. Nu mi-a făcut nicio plăcere, dar era inevitabil. Dacă zăboveam, dacă decideam să-mi execut sentinţa, atunci Ulanovii ar fi pus mâna pe mine. Iar lucrurile s-ar fi înrăutăţit mult pentru întreaga specie umană.

— Fiindcă aveai arma?

— N-o aveam la mine, nu atunci. Dar ştiam unde era ascunsă. Iar ei ar fi stors de la mine informaţia asta.

— Ei, dar stai aşa, zise fata, care îmbina în minte elementele poveştii, agăţându-se de cele care nu se potriveau. Când Bar-le-duc te-a ajuns iarăşi, în propriul tău dom, ai vrut să mergi cu el. Pericolul era acelaşi, ba chiar mai rău, fiindcă aveai arma la tine. Pericolul pentru întreaga specie. N-ai fi preferat să te autodistrugi decât să le pici în labe?

De când îl ştia pe Iago, Diana nu-l mai văzuse să facă asta. Să roşească. Obrajii i se îmbujorară şi-şi feri privirea.

— Acolo a fost altceva, zise.

— Altceva.

— Cum i-am spus Aishwaryei, dacă mă luptam cu el aş fi murit nu doar eu, ci şi tu.

— Şi? Cum adică altceva? în ce *fel* a fost altceva? Pe ăia din puşcărie i-ai aranjat destul de iute. Viitorul speciei era la mijloc, spui! Şi era mai puţin la mijloc când Bar-le-duc te-a înghesuit în propria ta casă? Cum ar putea o viaţă de individ, a mea, a lui Sapho, să cântărească mai mult, în balanţă, decât *acel* rezultat?

— Înţelegerea pe care am făcut-o cu Bar-le-duc a fost *contractul înregistrat de acel RACdroid.* Asta îţi garantează siguranţa. Era de o importanţă covârşitoare.

— Zeiţă, de ce? De ce merita să te predai pentru asta? insistă ea. Spui că imbecilitatea aia de contract merita să pui în primejdie întregul Sistem? Vieţile a *mii de miliarde?*

El dădu să vorbească, dar îşi înghiţi cuvintele. Îşi trecu palma peste perii aspri de pe obraji şi închise ochii. Zise, în cele din urmă, „Da”.

— Ţi-ai pierdut minţile? Toată omenirea… întregul *Sistem*? Miliarde şi miliarde de vieţi, la schimb pentru siguranţa mea?

— Fiindcă te iubesc, zise Iago.

Auzindu-l, Diana se înfurie. Îi venea să i-o taie pe loc cu un „Nu fi absurd”, „Idiotule!” sau ceva de genul ăsta. Dar, privindu-l, îşi dădu seama că nu-l putea, pur şi simplu, respinge. O sabie i se înfipse, deodată, în inimă, dar era milă, nu iubire. O, era stânjenitoare şi acută, şi mai ales *nepotrivită.* Îşi spuse: „Am doar şaisprezece ani! E cu o *generaţie* mai în vârstă. El ar trebui să ştie mai bine decât mine cum stau lucrurile”. Şi, într-o încercare de a deplasa chestiunea pe terenuri mai puţin primejdioase, ştiind totuşi că încercarea n-avea să schimbe cine ştie ce, zise:

— Loialitatea ta în privinţa familiei mele e un lucru de laudă, Iago. Însă, cu toate astea…

— N-are a face cu loialitatea.

— Nu fi prost, îl mustră ea vag.

— Pe tine, zise el. Pe tine te iubesc.

— Mi-ai zis că nici măcar *nu ai* FEC în sânge. Mi-ai zis că MAHmele nu te-au tratat, fiindcă le trebuia iniţiativa ta şi fiindcă aveau încredere în credinţa ta şi aşa mai departe.

— E adevărat. Când spun că te iubesc… sunt chiar eu cel care o spune.

Îl privi. Politicos ar fi fost să abordeze o expresie neutră, dar un fior oribil de repulsie o zgudui şi-o făcu să se strâmbe. Îşi regăsi, cu ceva efort, expresia iniţială.

— Ei bine, rosti repezit, n-o mai spune.

Pe figura lui apăru un zâmbet trist.

— Nu ţine de *voinţă,* mă tem.

— Ei, îl mustră ea, ştii doar că nu pot să simt acelaşi lucru, nu? N-am putut niciodată. Nu-i doar faptul că eşti mascul. Nici diferenţa de vârstă, sinceră să fiu, dar joacă şi ele un rol. N-aş vrea să crezi, însă, că impedimentele ar consta în asemenea, hm… *detalii.* Oricât de ataşată aş fi de tine, minţile noastre nu se întâlnesc cu adevărat.

— Ştiu, zise el simplu. E dragoste fără speranţă. Dar dragostea nu-i un foc care să aibă nevoie de oxigenul speranţei. E cu totul altceva. Nu pot să trec peste felul în care simt.

Diana deschise gura şi o închise iarăşi. Era o problemă de cu totul alt soi. Încercă să facă apel la sentimente, dar îşi dădu seama că nu ştia ce simţea. Îi veni în minte ceva:

— E o chestie sexuală?

— Nu, nici vorbă.

— Parcă ce puteai să spui, zise ea.

Dar, privindu-l, îşi dădu seama că n-o minţea. Şi, de vreme ce sexul, deocamdată, juca un rol atât de mic în viaţa sa, era destul de pregătită să creadă că nu era chiar aşa o mare chestie umană, dacă se lua după lucrările de artă şi bârfele din reţea. Însă, măcar, „sexul” i-ar fi permis să catalogheze sentimentele lui Iago în privinţa ei. Fără asta, poate contraintuitiv, sentimentele lui deveneau, pentru ea, şi mai neliniştitoare. Zise, deci, din nou:

— Păi ce puteai să spui?

Iago n-o privea. Roşise. Îl mai văzuse roşind.

— De ce? E vorba despre poziţia mea?

— Tu eşti tu, de aceea. Nu fiindcă ai fi isteaţă şi frumoasă, cu toate că eşti, fiindcă o mulţime de oameni sunt aşa. Dar numai tu eşti tu.

— Mă gândesc că poate ar trebui să afli câte ceva despre tehnologia Modulării Accelerate Haptidice, zise ea, cu toate că ştia că ăsta nu era un răspuns. Jack, zise, fiindcă numele lui real i să păru, pentru momentul acela, nimerit (deşi se surprinse gândind „De unde ştiu, măcar, că ăsta e chiar numele lui adevărat?”), ai explicat concis ce simţi şi cred că înţeleg. Deci lasă-mă să-ţi dau un răspuns concis la rândul meu, ce zici?

— Concizia înseamnă nu, presupun.

— Da, încuviinţă ea. Nu, vreau să spun.

Jack roşi mai tare încă, apoi, după o clipă, îmbujorarea se mai reduse.

— Zeiţă, nu ştiu ce vreau să spun.

— Am priceput, zise el.

Apoi Jack-din-Sticlă dormi. Era încă în convalescenţă: rănile nu-i erau uşoare, iar rămăşiţele neurotoxinei îl făceau să se simtă obosit continuu.

Diana se gândi la ceea ce spusese. Sigur că da. Îl lăsă în banchetă şi porni să joace Go cu IA-ul navei. După patru meciuri îşi dădu seama că putea învinge maşina dacă avea un avantaj de opt pietre, însă cu şapte, sau mai puţine, câştiga maşina.

***

În cele din urmă, *Biblioteka* 4 sosi la un roi lung de capsule numit Judasalem, unde Jack susţinea că avea prieteni de nădejde. Îşi luară rămas-bun de la doctoriţa cea binevoitoare. Sapho se ocupă de închirierea unei case pentru ei trei – o simplă cochilie lipită de peretele celei de-a treia capsule. Iago, care-i plătise cele cuvenite doctoriţei, dădu banii şi pentru închiriere.

Mâncară, în seara aceea, la restaurant: peşte crescut, se lăuda patronul, chiar în acvariul din Judasalem. Sapho nu rămase până târziu: simţea încă efectele sevrajului, după ce renunţase la dozele de FEC, aşa că se duse în locuinţă ca să doarmă. Diana, însă, simţea că i se îmbunătăţea starea de spirit. Trecuse atâta timp de când nu mai întâlnise ceva atât de civilizat, atât de dependent de oleacă, măcar, de lege şi ordine, încât fata se simţi invadată de un val dureros de nostalgie amintindu-şi de viaţa ei trecută.

Iago, însă, părea trist. Diana ştia că între ei lucrurile se schimbaseră irevocabil.

Mâncară, cu genunchii proptiţi sub un stâlp. Peştele era adus la masă înfăşurat în frunze şi însoţit de globuri de haşvin. Aveau vedere către peretele curbat ce dădea spre interior al capsulei, plin de vegetaţie verde şi de locuinţe albastre.

Îl întrebă:

— Cum e să omori oameni?

— Ce întrebare! replică el, tresărind surprins.

— Pe interior, vreau să spun. Mă simt ca o străină în privinţa asta. Sapho a omorât pe cineva, tu ai omorât pe cineva. Sau pe mulţi cineva.

Iago cugetă un pic înainte de a răspunde.

— Plăcut nu-i. O parte din mine, ca din mulţi oameni dealtfel, e capabilă să o facă. Dar ţin partea aceea închisă înăuntrul meu. Parcă ar fi o… cutie. O cutie, înăuntrul meu.

— Şi înăuntrul cutiei?

O privi.

— E ceva arzător. O să-mi spui, acum, că trebuie să ne vedem fiecare de drumul lui, aşa e?

Lipsa lui de ocolişuri o făcu să tresară, dar îşi menţinu expresia de pe chip. Întrebarea ei fusese, până la urmă, o tentativă de a-l face să tresară pe *el.*

— De ce? se bâlbâi fata. De ce spui asta?

Dar hotărî, pe dată, că ascunzişurile n-aveau rost.

— Nu, ai dreptate. M-am tot gândit. M-am gândit la asta.

— Fiindcă?

— O, Iago, zise simţind undeva, înăuntru, cum lacrimile se pregăteau să iasă la suprafaţă, dar ţinându-le, cu strădanie, în ea. După ce mi-ai spus pe nava *dr. Zinovieff*? Sunt *foarte* ataşată de tine.

— E un pas spre iubire, băgă el de seamă.

— Poate că e! Presupun că aşa-i. Avem o… legătură, s-ar putea spune. Îţi *datorez* imens. Dar noi doi n-am putea niciodată să… niciodată… o, Iago, dragul meu! Şi dacă am fi tineri amândoi, cum am putea?

— Dacă am fi tineri, cum am putea, repetă el cu voce neutră. Iarăşi condiţionalul. Îţi place să vorbeşti la condiţional.

Oftă.

— Eh, bine, draga mea, spuse ridicând globul de haşvin, o să fac cum crezi tu că-i mai bine.

Fata, auzindu-se chemată „draga mea”, simţi ceva ca un şoc electric uşor. Era imposibil de spus dacă i se părea plăcut ori neplăcut.

— Totuşi, încotro o s-o apuci?

— Nu ştiu. Sapho, desigur, o să vină cu mine. Presupun, zise de îndată ce gândul îi veni în minte, că o să-mi trebuiască ceva bani.

— Te pot ajuta cu asta.

— Cred că o să-mi caut părinţii, zise Diana, privind lung, pe lângă Iago, către învălmăşeala verde aflată lângă peretele din cealaltă parte al sferei. S-au ascuns bine, e drept, şi n-o să fie uşor de găsit. Dar ce-i asta dacă nu o problemă ce se cere rezolvată? S-ar putea să mă duc, în persoană, s-o vizitez pe Anna Tonks Yu. De ce nu?

Iago îşi feri privirea. De unde stătea Diana, era imposibil de spus dacă-i dăduseră sau nu lacrimile.

— Toate astea mi-ar frânge inima, zise cu glas cumpănit. Dacă aş avea inimă.

— Nu fi aşa, Iago. Gura poate rosti „niciodată”, mintea raţională poate socoti aşa, dar nu e niciodată parte din vocabularul inimii.

Auzind asta, bărbatul se mai lumină la faţă, înclină capul, ba chiar zâmbi. Dar fără s-o privească în ochi.

— Avem o problemă mai mare decât locul unde se află părinţii tăi, rosti răspicat. E problema sistemului ca întreg. Revoluţia. Din punct de vedere istoric, presupun că revoluţia e zămislită din disperare, atunci când oamenii nu au cum să coboare mai jos de-atât şi nimic de pierdut. Gelatina comestibilă, însă, şi colonizarea spaţiului au îngreunat procesul. Problema este: cum să-i facem pe oameni să-şi amelioreze situaţia?

— Speranţă, zise ea.

— Exact. Sunt conştient, cum să nu, că există pericole. E, deja, prea puţin să mai spui că *miza e ridicată.* Dacă pistolul PVL ar fi încăput pe mâna Ulanovilor – sau pe cea a MAHsurorii tale, ori a oricărei alte facţiuni – ar fi putut să aducă dezastrul, cu uşurinţă, la scara cea mai largă. Poate că, politic vorbind, ar fi

fost mai simplu să distrug dispozitivul. Dar n-am făcut-o. Nu, fiindcă reprezintă nucleul speranţei, al speranţei că oamenii ar putea să părăsească Sistemul şi să se ducă unde poftesc.

— Libertate, zise Diana.

Sorbiră din globuri un timp, iar Diana se simţi simultan îndurerată şi încântată, cuprinsă de un soi de febrilitate dureroasă la gândul că viitorul i se aşternea înainte, deschis. Foarte adult. Deosebit de matur.

— Şi, dacă ar fi să răspândim speranţa prin întreg Sistemul Solar, adăugă ea, atunci putem să ţinem un pic din ea şi pentru tine. Nu crezi?

El zâmbi din nou, dar tot fără s-o privească în ochi.

— Ar fi frumos.

— Zici că n-ai inimă, rosti ea, căutându-şi cuvintele. Dar nu te cred. Ai o inimă mare. Eşti descurcăreţ, isteţ şi mi-ai adus viaţă. Probabil că ăsta-i un motiv pentru speranţă, n-ai zice?

— N-aş zice? repetă Jack. E una dintre cele mai bune forme de condiţional.

Rămaseră apoi aşezaţi, în tăcere.

— Înţelegi, nu, întrebă ea, de ce trebuie să plec?

— Accept, replică Iago, tot fără să se uite la ea. Ceea ce e mai bine.

CODA

Sapho, totuşi, a refuzat să plece cu Diana Argent. Diana a fost surprinsă, deşi n-ar fi trebuit. Sapho – sau ar trebui să spun, mai bine, *eu* (căci eu am fost povestitoarea aici, cum v-aţi şi dat seama, poate) – a preferat să rămână cu Jack-din-Sticlă, ca însoţitoare şi asistentă. El şi cu mine avem lucruri în comun; şi cu cât cantitatea de FEC scade în sângele meu, cu atât mai puţin simt loialitatea aceea de câine, constrângătoare, pentru ea şi pentru familia ei. Asta nu înseamnă că i-aş vrea răul. Dimpotrivă. L-am ajutat pe Jack s-o pregătească pentru călătorie: am angajat o gardă de corp – lucru, desigur, esenţial – şi am închiriat spaţiu într-o şalupă comercială. A plecat până la urmă, cu RACdroidul după ea (pentru siguranţă, a zis Jack); am plâns un pic când s-a dus, la fel şi ea, numai Jack nu, deşi cred că şi-ar fi dorit să poată. Dar am luat decizia, şi decizia e să stau alături de *el.* Să-i ascult păţaniile şi feluritele întâmplări prin care a trecut în viaţă. Să-i spun povestea.

Să v-o spun vouă.

GLOSAR

Antinomieni: Termen general pentru diversele grupuri opuse Pravilei Ulanova, sau legii Clanului Ulanov.

bId: Biolegătura de interDate, punct de conectare cu bazele mai mari de date IA.

Capsule: Habitate orbitale, de mărimi şi grade de confort diferite. Construite dintr-un aliaj silicat-carbonat (materii prime extrase de pe asteroizi sau sateliţi, îmbunătăţite cu molecule cu catenă lungă provenite din alge modificate genetic, ce se cresc în multe Fab-uri orbitale), ele se găsesc în număr extrem de mare; sunt sute de milioane de asemenea globuri transparente ori semi-transparente care orbitează Soarele.

Corticotopia: O răspândită asociaţie a „cetăţenilor minţii”, adaptaţi la droguri. Membrii acestei comunităţi idealiste pun prea puţin preţ pe confortul lor fizic, crezând, în schimb, că adevărata armonie socială a umanităţii poate fi obţinută doar printr-un fel anume de alterare cerebrală. Natura precisă a acestei alterări este disputată între diversele secte corticopiene.

FEC: Factor de Eliberare Corticotropină: o substanţă modificată, distribuită de unele organizaţii către angajaţi, pentru a garanta loialitatea. Funcţionează cel mai bine dacă obiectul loialităţii e desemnat o singură familie sau (în mod ideal) un individ; cu toate acestea, chiar şi în doze mici, reduce iniţiativa şi motivaţia independentă.

Gongsi: Orice organizaţie comercială, corporaţie sau companie suficient de mare şi de bogată, adesea monopolistă prin natura sa. Orice companie industrială sau comercială poate fi numită „gongsi”, în funcţie de scara la care-şi desfăşoară operaţiunile. Vezi şi: **Casele Comerciale.**

PI „Palatul Ideal”: un simulacru informaţional, sau virtulume, în interiorul căruia un utilizator poate configura ecuaţii, experimente, discursuri, jocuri sau orice altceva îi face plăcere. Un PI se distinge de alte virtulumi prin aceea că reprezintă un mediu închis, sigur, accesibil doar unui singur utilizator.

Pravila Ulanova: După Cele Trei Războaie, Ulanovii şi-au extins dominaţia peste întregul Sistem, cu ajutorul unui codex nou, arhicuprinzător, numit Legea sau Pravila Ulanova. Acesta avea întâietate asupra celor cam o sută de legislaţii locale şi conţinea prevederi semnificativ mai rigide decât majoritatea lor: impunerea Pravilei şi pedepsirea delincvenţilor a devenit o industrie majoră, iar multe dintre organizaţiile de al treilea rang îşi datorează expansiunea existenţei sale.

Case Comerciale: O alianţă strategică între MAHpersoane şi corporaţii comerciale Gongsi. Iniţial şi Ulanovii au fost o Casă Comercială, dar după Războaiele Negustorilor şi obţinerea controlului au separat vechile structuri în părţi componente.

MAH: Tehnologia de manipulare genetică numită Modificare Accelerată Haptidică.

Elevatoare plasmaser: Un sistem de transport public sol-spaţiu (sau spaţiu-sol). Cabinele elevatorului coboară, direcţionate de o coloană semicoerentă de plasmă concentrată cu ajutorul laserului; forţa sa de absorbţie trage cabina la sol şi e folosită, în acelaşi timp, pentru a *ridica* o cabină-contragreutate pe orbită. Sistemul este mai eficient şi mai ieftin de amplasat decât lifturile spaţiale convenţionale, şi mult mai convenabil decât sistemele balistice orbitale.

Poliţie: Sistemul are o structură complicată a forţelor de ordine: aceasta funcționează, în general, cu militari şi angajaţi cu contract; câteva forţe mai mari, în mare parte independente – care în principiu impun Pravila Ulanova – se află, practic, în competiţie. In sens larg, „poliţie” înseamnă trupele care acţionează în spaţiu; „poliţaii” (la origine un termen peiorativ)

operează pe planete; „miliţia”, ca termen, se poate referi la multe categorii de agenţi înarmaţi.

RACdroid: Un sistem robotizat de „Registratură şi Contracte”. E conceput să înregistreze şi să stocheze informaţii privind orice contract legal, comercial sau personal. RACdroizii sunt legaţi la baze de date criptate. Integritatea lor este de o importanţă crucială pentru buna funcţionare; dacă cineva bănuieşte măcar că un RACdroid a fost compromis, acesta nu mai are niciun rost.

Mujici: Poporul.

SubMujici (numiţi altădată *lumpenproletariat):* Sunt de departe elementul cel mai numeros în cadrul populaţiei sistemului. Majoritatea trăiesc în „capsule-ghetou” ieftine şi mizere.

Ierarhie: Structura neoficială a rangurilor din Sistem. Ulanovii ocupă o poziţie de vârf, ca „secretari” ai Sistemului. Sub ei sunt cele cinci MAHfamilii, numite uneori Clanuri (Argent, Yu, Kwong, Aparaceido şi Onbekend). Fiecare dintre acestea e o organizaţie mare şi funcţională, cu interese diverse, deşi, convenţional, fiecare răspunde de un domeniu anume (respectiv informaţii, transporturi, taxe, armată şi poliţie) în scopul respectării Pravilei şi menţinerii stării de fapt. Sub aceştia se află un al treilea nivel, ocupat de diverse organizaţii şi companii comerciale mari, cunoscute drept Gongsi. Mai în josul lor e un al patrulea nivel al ierarhiei, ocupat de diverse culte, clanuri şi grupuri, dintre care majoritatea au de-a face cu impunerea legii: poliţii, mafii, culte, miliţii, familii şi aşa mai departe. Sub acestea se află Mujicii, un amestec de locuitori cu diferite grade de avere şi independenţă; aproape toţi sunt în legătură şi adesea obligaţi contractual faţă de organizaţii de nivel trei şi patru. Pe ultima treaptă, fără a face parte strict din ierarhie, se află populaţia de la Periferie, SubMujicii.

Virtulume: Zisă şi „realitate virtuala’; un mediu alcătuit exclusiv din date, un simulacru de lume generat de tehnologii

de procesare a datelor. Virtulumile pot avea forma unui Consens (un nor de date cu multiple conexiuni, în care interacţionează mulţi utilizatori diferiţi) sau a unui „Palat Ideal”, închis ermetic în sine (vezi **PI).**

POVEŞTILE LUI JACK-DIN-STICLĂ

BALADE DIN ÎNCHISOARE

„Nicicând viaţă n-a venit pe lume pentru care să nu se fi plătit cu viaţă” (Kipling)

În celulă

Aicea sunt, la puşcărie
De vreo cinci luni în sferă-s încuiat
M-am săturat până în gât
Simt că mă-ntunec de urât.
Nici geam, nici uşă, sunt blocat.

Aicea sunt, la puşcărie,
Ca o albină în borcan
Mă uit cum face rondul santinela
Cum nava de poliţie-ntinde vela
Mai trece-o zi, mai trece-un an.

Aicea sunt, la puşcărie
Mă răsucesc în universul gol
Zi după zi, între-ntuneric şi lumină
Zi după zi, şi nu se mai termină
De braţul lung al Legii nu mai e ocol.

Mary Anna

Ţi-am tot plătit, de când te ştii, pentru o viaţă dulce, şi bani pe orişice capriciu

Acum, că tatăl ţi-e pe moarte, ascultă-mă, îţi cer şi ţie un serviciu!

Pot să fiu pus în COMA, cică? Doctorul a minţit dac-a zis asta.

Orice-ar mai născoci ştiinţa, eu mâine voi fi mort, şi basta. Cu Criogenizarea asta Operativ Moleculară, vracii întârzie ce nu pot lecui

Decât să zac cu anii în cuva lor murdară, aş prefera la mine-n pat să pot muri.

O, fiule, să nu te temi de moartea fioroasă, de craniul ei cel alb şi neagra ei manta

Fiindcă aşa a dat pe lume Domnul, e ca o gravitaţie din care nu mai poţi scăpa.

Cât suntem vii, ne aruncăm spre stele, însă apoi, după un timp, ne prăbuşim.

Şi dacă am trăit un timp cu bucurie, la fel, cu bucurie, e vremea să ne-oprim.

Cincizeci de ani am străbătut Sistemul, am fost şi pe Mercur, şi pe-a lui Marte faţă

Am făcut bani, am strâns averi, şi pân' la urmă cu ce m-am ales din viaţă?

Cu mai nimic, afar' de doi bănuţi, doar două credite de aşezat pe ochi

Şi acest cip, ce-l strâng în pumn – vreau să ţi-l dau mai înainte să mă-ngropi.

Vreau să faci lucrul ăsta pentru mine, Havel, deşi te ştiu, o, fiule, prea bine

Ţi-ai dedicat distracţiilor viaţa, o clipă nu ai stat să te gândeşti la viitor, la tine.

Ai risipit în chefuri viaţa ta şi banii mei, plăcerile ţi le-ai făcut, se ştie

N-ai câştigat şi tu un amărât de credit, să ai de haine, de mâncare, de chirie.

Te-ai bucurat să duci o viaţă de bani gata, o groază de parale cu timpul mi-ai tocat

Dar nu îţi mai port pică: de faci cum îţi voi spune, o să mă duc pe Ceea Lume împăcat.

Să nu mai zic de linii de transport şi porturi, Fab-uri şi staţii orbitale şi de mine

M-am făcut singur milionar, om m-am făcut, al naibii, şi n-am putut să te fac om pe tine.

Pilot la douăşcinci de ani şi-un pic; la treizeci însurat în graba mare, dintr-odată

Am avut patruzeci de nave cargo-n spaţiu şi zece mii de oameni am avut în plată.

***

Şi-acum sunt pentru lume Senatorul de onoare, şi Steaua Albă eu o port în piepţi

Vorbesc prieteneşte, la per tu, cu Şefii de industrii, cu Preşedinţii şi alţi oameni deştepţi.

Cincizeci de ani de trudă, şi nicio clipă, deloc, de-odihnă meritată şi deplină

Ba am tot investit: de la întunecatul Pluto pân’ la Venus cea scăldată în lumină.

Nu am pornit ca tine, din răsfăţ, ci cu o slujbă; am găsit-o şi am stat pe loc.

Ca un robot trudit-am, ca o vită, şi-acuma vin unii ca să-mi spună noroc.

Doamne, pe ce nave-am servit… analoage, crăpate şi vechi

Cu fuzelaj ca hârtia, de ne lua frigul spaţial de urechi.

Banchete-g mult prea mari, unde te-nvineţeai peste tot, n-aveai cum să scapi

Ori parcă făcute pentru pitici, micuţe şi joase, în care era peste putinţă să-ncapi.

***

Cu *zilele* în 4G, fără să şovăi, deşi, după Pravilă, doar ore se pun

Blocuri de carburant gheboase, jegoase, făină cu gust de săpun

Mâncarea – otravă curată, şi echipaje cel mai adesea rebele

Şi asigurări de doi bani pentru curse atât de lungi şi de grele.

Am tot umblat aşa cam preţ de-un an lumină, din cât am calculat
Şi toţi îmi spuneau Curajosul, Luptătorul cu Focul, Pilotul Neînfricat.
Ce misiuni am putut face am tot făcut fără preget, şi-am luat şi toţi banii de plată
Dar i-am cheltuit pe prostii, i-am jucat şi i-am risipit de îndată.

***

Pân' s-o cunosc pe mama ta, şi să mă-nsor cu ea, din băieţaş am devenit bărbat:
Cu zece ani mai mare, ca o IA de înţeleaptă, un plan mi-a arătat.
Eu pilotam prin tot Sistemul, eram, în fine, tată la treizeci şi trei de ani
Ea mă-nvăţa să fiu bărbat şi, strângătoare foarte, întruna economisea la bani.
Iar munca de pilot mi-era de-ajuns, dar ea zicea că e pe lume şi mai bine:
Aşa că a riscat în locu-mi, cu mult mai curajoasă decât mine.
Doar că trecutu-i aspru, pecetea de neşters a Legii, din umbră s-a ivit
Justiţia-ncepuse s-o hărţuiască pentru taxe, contrabandă, impozit neplătit.
I-au tăiat orice credit, şi prin spaţiu defel nu mai putea umbla
Toate din simple ne-nţelegeri. Plus o săgeată de-arbaletă… trasă în capul cuiva.
M-a pus atunci pe *mine* să mă-mprumut de bani, m-a ajutat să-i folosesc, din nou
Şi-am cumpărat pe piaţa neagră dreptul de uz pe un transportator-cargou.
Ne-ar fi pândit, pe ea ştergerea minţii, pe mine închisoare pe Saturn, de eram prinşi
Dar am zburat alături, soţi iubitori şi membri de echipaj convinşi.
Zborul alături, mai mult poate decât banii, ne-a-ncurajat pe rute lungi, când
Ne era mai greu. Mamei tale-i plăcea spaţiul, nu suporta să zăbovească pe Pământ.

Am cârpăcit la navă, ne-am chinuit, am acceptat orice, oricum
Am început Compania Boului Roşu cu un transportor – am treizecişopt acum.
Tot zic că eu am făcut treaba, că am muncit, că eu am izbândit
Dar fără Mary, ca să pună umărul la greu, sub nicio formă n-aş fi reuşit.

***

Erau cargouri bune şi iuţi pe-atunci, iar treaba mergea frumos, ca unsă
Şi pe Mercur ne-am făcut soarta, dar tot acolo a fost şi moartea ei ascunsă!
Eram proprietari, de-acum, de drept ai navei, vasul fusese după ea numit îi zicea *Mary Anna;* acolo, într-o confruntare, draga inimii mele a murit.
Mercur, poate nu ştii, e făcut tot din fontă, are puzderie de fier
Şi poţi să faci bani buni, pe piaţă, de eşti calificat în meseria de miner.
Noi bani n-aveam, şi nici ortaci, n-aveam echipe să lucreze pentru noi
Aveam doar mintea, vasul de transport (o navă rablagită) şi-o ţâră de provizii pentru doi.
Nu era-ntocmai după Lege, nici chiar sigur bombardamentul nuclear nu prea era
Noi nu ţineam la forme, nu respectam regulamente orbitale, ce să mai spun, nu ne păsa.
Am aruncat deci proiectilul, de la viteză mare, pentru impactul cât mai concentrat
Şi bucăţi mari, frumoase, de fier mercurian, în spaţiu roi s-au ridicat.
Au început să se învârtă pe orbite, bune să fie apucate, strânse şi culese,
Ca aurul de preţioase pentru plănuitori, pentru curajoşi, să le adune pe alese.
Nu prea uşor de pescuit, deloc de glumă, foarte primejdios era:

Eu pilotam naveta, iar maică-ta harpoane în bolovani de fier cu iscusinţă arunca.

***

Să fi avut pe încă cineva în echipaj, ea poate că n-ar fi murit

Poate că, la sosirea navei de poliţie, ar fi avertizat-o şi ne-am fi oprit.

Vasul, deodată, din umbra albă a Soarelui fierbinte, ca o străfulgerare-a apărut

S-a proţăpit în noi şi-a tras cu tunurile toate, ah, asta cine-ar fi crezut?

Fuzelajul l-au spart, punţile s-au topit, spaţiul a înghiţit turbat căldura

Am dat să fac ceva, să repar, s-o găsesc, dar Mary îşi sfârşise aventura.

La fel de frumoasă moartă era, deşi arsă de flăcări, deşi cuprinsă de foc

Ochii, de la vidul din spaţiu, îi licăreau negri, opaci şi lipsiţi de noroc.

Dar nu puteam să mai stau mult cu ea, poliţia ar fi ajuns, m-ar fi prins

M-ar fi închis, mi-ar fi confiscat totul, m-ar fi torturat cu fierul încins.

Am strâns-o deci odată la piept, cu jale nespusă, şi-am aruncat-o afară

Am plâns, nu-i ruşine, durerea m-a-mpuns ascuţit, ca o gheară.

Am stat să se urce poliţia şi-am început la minciuni să le torn, c-o urmă de fler

Că, în treacăt fiind, dădusem din întâmplare peste mormanul de fier.

N-au crezut ei o iotă, şi am ştiut că nu cred, nu-mi păsa niciun pic.

N-aveau cum să probeze. Am plecat fără soaţă, pierdută pe veci, dar fără să-mi facă nimic.

***

M-am întors aşadar pe Pământ, şi îndată mi-am şi introdus un implant psihedelic însă-n vis maică-ta mi-a apărut şi mi-a spus că drogul e doar întuneric.

Un vis a fost poate, sau de la substanţa activă, ori poate chiar spirit, nu are a face

Mi-a zis să mă ţin ca lumea de treabă, şi pe alţii să-i las să-şi vadă de treabă în pace.

Să ţin bine de bani, mi-a mai zis, alţii pot să îşi urmeze extazul, dar eu

Să am grijă să aibă de toate copilul – tu eşti ăsta, Hav, fiul meu.

L-am cunoscut pe McCullough pe Lună, avea un spaţiu la zidul Copernic

Şi-am ridicat împreună un atelier de construcţii, l-am construit pic cu pic

Reparaţii ieftine pentru strânşii la pungă: a mers, iar afacerea s-a tot mărit

Până şi-un strung cu laser mi-am luat, şi tare a mai fost nimerit.

„Mai bine să construieşti decât să tot dregi," tot spuneam, dornic foarte

Însă abia dup-un an ne-am mutat întreg atelierul pe Marte.

Mai lângă centura de-asteroizi, asta-i drept, ceva mai departe de Soare

Dar cât mai feriţi de traseul pe care obişnuiau poliţaii tereştri să zboare.

Abia se-nfiinţau pe-atunci Casele Comerciale, şi toţi au luat startul cinstit

Ne-am împărţit trasee de comerţ şi nave spaţiale ca nişte locuinţe am construit.

Şi, chiar dacă se cam împiedicau în lege, n-aş spune că erau *toţi* infractori

Am reparat rable, apoi comerţ, muncă şi muncă, fiece zi din zori şi până-n zori.

Pe tine te-am cam neglijat, e drept, deşi ţi-am plătit de copil cei mai buni

Profesori şi mentori; dar nu te vedeam, altfel decât pe ecran, timp de luni.

Şi tu simţeai iubirea mea de tată că-i goală, deşi eu vorbe părinteşti îţi rosteam

Nu mă gândeam la tine, şi-o ştiai prea bine. Numai nave şi spaţiu în minte aveam.

Însă McCullough, *el* visa transportul galactic, voia căi spre-alte stele

Şi-a cheltuit o groază cu echipaje noi şi nave moderne şi grele

Motoare uriaşe, acccelerând imens, pe jumătate viteza-lumină

Dar bietul a murit în anii nouăzeci… şi mie-n seara asta rândul o să-mi vină.

***

Ştiam… ştiam că asta vine, simţeam războiul c-o să cadă peste Case, peste noi

Şi una-i să repari defecţiuni minore, alta-i să dregi cuirasate la război.

Plasmetal şi bătăi cu foc. Dar îmi ieşeau bani frumoşi mie, un neutru terţ

Aveam program de lucru nouă ore şi-am fost nepreţuit pentru comerţ.

Apoi am tot avut contracte pentru-armuri, dar ăstora le ştia McCullough rostul

Se pricepea şi la design mai bine decât mine, păcat că a murit ca prostul.

I-am căutat prin date, şi i-am găsit acolo scheme, planuri şi desene clare

Şi dacă am doar un indiciu duc la capăt treaba, de asta evident că sunt în stare!

Copiii lui s-au supărat, dar ce puteai să faci? Am pus la cale planuri eficiente

Am început cu nave propulsate tahionic şi am avut profit vreo şaizeci de procente!

Şaizeci cu tot cu rata de eşec, totuşi dublu decât am fi făcut altfel

Am adunat un sfert de milion, Hav, pentru tine, făcând afaceri cu corăbii de oţel.

Era de-acum clar în ce direcţie mergea, distrugător, războiul dintre Case

Şi banii investiţi în Ulanovi mi s-au părut afaceri dintre cele-avantaj oase.

Apoi, după o vreme, s-a semnat şi pacea, mai fioroasă şi mai strictă decât vechiul Pact Solar

Dar mi-am văzut de viaţă mai departe, doar nu muncisem, pân-atunci, în zadar.

Ştiu că tu nu pui preţ pe asta, dar e mai important s-obţii tu însuţi decât să ai de-a gata

E mai ceva decât să joci la polo hidraulic şi s-arunci pe distracţii banii cu găleata.

Acuşi o să ai cincizeci… ba nu, şaizeci de ani, şi-n lume n-ai făcut nici pic de bine

Ţi-am dat tot ce-am avut, te-am educat, şi tu ce faci acum pentru mine?

Te-ai însurat cu slăbătura aia, albă şi searbădă ca osul vechi de vacă

Te-a aburit cu artă şi cu mondenităţi, dar un copil de ce n-a reuşit să-ţi facă?

Neîntrerupt tu iei, fără să dai în loc. Ce preţuiesc dispreţuieşti din plin

Trăieşti în lumea ta murdară, putrezită, şi gura ta împroaşcă cu venin.

Mai toată ziua-n virtulume, asta dacă la droguri-software nu eşti conectat

Ai vreo opt case, pe patru planete, însă niciuna nu-i cămin adevărat.

Ehei, să fi avut, în locul tău, atâţia bani pe mână, nici nu i-aş fi crezut ai mei îi foloseam ca să mă-nalţ în lume, nu să-i arunc nepăsător şi să-mi bat joc de ei!

***

Dar mi-a ajuns, vreau să mă-ntorc la început, unde ne-am construit destine, sorţi

Tu'Hav, eşti fiul meu – ori al lui Mary – şi-al meu e numele ce-l porţi.

Vreau s-odihnesc alături de-a ta mamă, deşi e-n întuneric şi peste poate de departe

O să mă duci acolo, ca să-ţi câştigi tainul, chiar dacă după lege e primejdie de moarte.

Dar te cunosc prea bine, şi lepra-ţi de nevastă, cunosc şi cât de scump vă place să trăiţi

Şi am un milion la bancă, ba chiar aproape două, dar cred că asta deja ştiţi.

Pot fi ai tăi. Ştiu că Pravila cere ca de Venus să staţi cât mai departe

Dar soaţa mi-e acolo, şi vreau să fim uniţi în moarte.

Ia de la docuri *Mary Anna* – e gata, pregătită pentr-un ultim drum.

Fă-mă s-ajung lângă soţie, simt că nu mai rămâne prea mult din viaţa mea, de-acum.

Cu toate că-i acolo, de negăsit, ascunsă, pierdută în zadar Eu cred că pân’ la urmă ursita, chiar şi morţi, o să ne aducă împreună iar

Ulanovii îşi ţin cu încăpăţânare monopolul, să sape singuri după minereu

Dar nu le vreau eu fierul, nu-mi mai trebuie, ci un mormânt acolo doresc eu.

Mi-ar fi de-ajuns şi spaţiul gol şi amplu, fără biserici, linţoliu şi cavou

Dac-aş putea să ştiu, pe veci, că-n ale soaţei braţe voi odihni din nou.

Ea a pierit, copile, într-o clipă, şi asta i-a păstrat spiritul pur,

Iar Soarta, cât o fi de crudă, o să m-ajute să fiu cu ea din nou, o jur.

Acolo, sus, ea a tot fost şi este, mereu, cea mai frumoasă Nu ştii ce-i moartea, Havel? Ehei, o să înveţi tu, lasă!

Cântecul unui locuitor pe asteroid

Trei generaţii scurse printre stele
Şi-acum nepoatele-mi din pântece-or să iasă
Nici n-o s-apuc s-ajung la timp la ele
Pe Terra, sfânta noastră casă.
Mult încercată-n timp, e albă şi-albastră
Precum o mărgeluşă de rozariu-n rugă
E citadela din vechime, e moşia noastră
Păcat că omenirea a ales să fugă.
Aşa cum se prelinge sângele din leziune
S-au scurs şi oamenii spre alte zări
Porniţi să părăsească a lor lume
Plecaţi pe-ale Sistemului cărări.
Şi iată că pe-orbită, azi, plutesc
Şi-oraşe uriaşe-n spaţiu sunt
Mereu, neîncetat se învârtesc
Departe, prea departe de Pământ.
Am fost trimişi în globuri transparente
De gravitaţie ne-am dezbărat
Nu mai avem tărie-n braţele subţiri
Aeru-i dens şi greu de respirat.
Însă şi-acum tânjim după Pământ
Şi îl iubim la fel ca altădat’
Nu ne ţin braţele, plămânii slabi ne sunt
Dar focul inimii a fost păstrat.

Minerii de pe Lună

Am muncit fără preget, în craterul Copernic adânc am sfredelit

Câte zece ore pe zi de scobit cu perforatorul: cu treaba nu-i de glumit.

Comandând de la distanţă burghie şi lasere, explozii neîntrerupte

Oamenii nalţi par nişte pitici printre maşinării imense, mecanice brute.

Suntem mineri lunari, plătiţi pe roca rece neîncetat să trudim

Doar răsuflarea-n căşti şi-un petec înnegrit de lume prin vizor zărim.

Căscăm în sol caverne, tuneluri nalte cât ai întinde în sus o mână

În fiecare dimineaţă spargem piatra-ngheţată, seara doar praful să rămână.

Pe Lună ziua are două săptămâni şi-i mai fierbinte ca plumbul topit

Iar nopţile-s reci precum moartea şi lungi ca un coşmar nesfârşit

Şi praful e fin, mai neted decât pe plajă cel mai mărunt nisip

Însă oceanele-s doar valuri încremenite de piatră, de viaţă nu-i chip.

Din cer, cu viteză grozavă, s-au prăvălit adesea pietre, meteori

Lăsând, de milenii, distrugeri imense sub cerul înnegrit, fără nori.

Nu-i sunet, doar vidul imens, straniu, vast, ce şopteşte himeric

Sunt douăzeci de tipuri de rocă şi-o mie de feluri de întuneric.

Un frig selenar, cu toate că bocancii-s ermetici, se strecoară în oase

E ger pe munţii din Lună, dar mult mai ger e-n crevase.

***

Am săpat camera mare, am sigilat-o cu adeziv şi Palmact

Am pavat duşumeaua cu lespezi plate şi-am pus şi drapelul, intact.

Tunelul răsună bizar împrejur, e înalt, luminat de cristalul lichid

Umbre ce par de elastic se înfăşoară şi joacă pe zid.

Eram negri-tăciune, din tălpi pân-la vizoarele pe ochi căzute

Şi să ştiţi ceva despre Lună: praful, pe lângă că-i des, mai şi pute.

Duhneşte scârbos a sulfură, ca o pulbere născocită-n genune

Nu te poţi dezbăra, n-are rost să te speli, peste toate încăpăţânată se pune.

Mâncăm şi dormim, şi-apoi suntem gata din nou, în caverne băgaţi

E greu şi prost se plăteşte, dar ne simţim de *aici,* femei şi bărbaţi.

Săpăm şi săpăm, sfredelim, cu lamele de la perforatoare băgate adânc

Pe Terra s-ar fi smucit zgomotos, ar fi huruit, aici e tăcut ca-n mormânt.

Am trasat trei tuneluri noi, ţintind spre recea inim-a Lunii

Şi am găsit ce n-am fi crezut niciodată, ori poate ne fălim ca nebunii…

***

Suntem lunari şi mândri. Deşi marcaţi de Case Comerciale

E lumea *noastră,* ştim să-nfruntăm tot ce ne iese-n cale

O să luăm banii lor, şi-or să ne dea echipament în plus, nu că-i drăguţ?

Dar munca e a noastră, şi pân’ la urmă viaţa se risipeşte-n puţ.

Şi lumea de aici e-a noastră toată, deşi ne-aţi cumpărat pe mai nimic

Nu suntem nicio clipă sclavii voştri, o, nu, nu suntem nici măcar un pic.

Minerii nu se tem; dac-ai ajuns pe Lună şi ai săpat vârtos

Nu-ţi mai e frică de nimic pe lume, eşti brav şi curajos

Dar m-am temut, o, da, când mânuind perforatorul

Am dat peste ce-am dat şi-am îngheţat de frică. Şi s-a aprins albastru monitorul…

(Transmisia se întrerupe aici)

Imnul rebelilor interplanetari

O, tu, stăpân pe Venus, cu discul neted, cenuşiu
Ulanovii conduc Sistemul, dar măreţia ta o ştiu!
Acum, luptând cu tirania, cu nave ce se-abat fulgerător
O, Mithras, domn al lumii, dă tărie tovarăşilor care mor.
O, tu care conduci Pământul, pestriţ şi-albastru, felurit
Lăsat de omenirea ce-a plecat în goană, tărâm aproape părăsit
Rămas în urmă, mic, ca puful pe care-l bate vântul
O, Mithras, domn al lumii, ajută-ne să ţinem legământul!
Domn al planetei Marte, sfera făcută din roşu ruginit
Aici eşti viu de-a pururi, din moarte te-ai trezit!
Pe Marte, unde puterea se scurge şi din făloşii zei
O, Mithras, domn al lumii, adu tăria-n ei!
Guvernator, stăpân pe-asteroizi ce-ntruna se izbesc
Şi unde milioane de oameni supravieţuiesc
Legaţi în lanţul hâd, de-al cărui capăt Clanul Ulanov ţine
O, Mithras, lord al lumii, dă-ne speranţa de mai bine!
Tu, ce-ngrijeşti pe Jupiter, imens, aproape-stea
Măreţe zeu noptatec, aici stă slava ta.
Ne poartă-nspre lumină, fereşte-ne de rău
Slăvit fii tu, o, Mithras, şi sfânt numele tău!

Scris pe fuzelajul unei nave spaţiale

Inginerii m-au făcut
Să-l trădez pe pilot
La prima luptă.

Să adun fier
De aproape de Soare
Sunt trimis.

Fierul adunat
Ajunge la Ulanovi
Adus din gravitaţie

E ca un peşte de culoarea cărbunelui
Apoi coboară
Tras de gravitaţie.

Nu e folosit
Pentru făcut lucruri sau echipament
Ci pentru Lege.

Fierul adunat de mine
E folosit de conducători
În scopuri rele.

Sunt ca o sabie
Forjată în foc alb
Răcită în vid.

Fierul
E scos
Din gravitaţie

E ca un peşte de culoarea cărbunelui
Apoi coboară
Tras de gravitaţie.

Nu e folosit
Pentru făcut lucruri sau echipament
Ci pentru Lege.

Poemul Lunii (Lucian, 1969)

Au fost odată trei bărbaţi, urcaţi mai sus de sala
Marelui turn, de-o milă, alb, făcut din lespezi grele
Vorbeau în dodii, nu ieşise bine socoteala
Voiau, cu turnul lor înalt, s-ajungă pân’ la stele.
Şi n-avea cum construcţia la temelie să nu crape
Iar turnul să rămână în picioare. În zadar.
S-au prăbuşit cu totul, cât pe ce, aproape
Să moară, însă zidul a căzut pe-un mare deal lunar.

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, ei da
La a Pământului adevărată stea;
Albina harnică, de vrea mierea să-şi sporească
Stupul cel vechi îndat’ să părăsească.

Doar doi, din trei, au nimerit unde-au voit
Şase nopţi lungi, şi nicio zi măcar
Pe un tărâm întunecat şi mohorât
Lipsiţi de apă, fără aer iar.
Praf peste tot, mai fin decât nisipul
Şi ziua lungă, două săptămâni de soare
N-aveau decât o navă cu cala rotunjită
Armura de pe ei şi casca protectoare.

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albina harnică, de vrea mierea să-şi sporească
Stupul cel vechi îndat’ să părăsească.

Bocancii grei au maculat, târâş, nisipuri
Şi noaptea-ntunecată li se-nfăţişa
Indiferentă la căldură ori la friguri
Nepăsătoare la lumina ce creştea.
Au măsurat încet, cu pasul, munte
De munte. Au prefirat deşertul de granit
Au stat şi s-au uitat departe, până unde

Pământul, ca un glob verzui, se-arată-n răsărit.

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albina harnică, de vrea mierea să-şi sporească
Stupul cel vechi îndat' să părăsească.

Însă, din doi, şi mai departe unul, fără preget
A apucat-o, peste văi şi dealuri, tot pe jos
Până în locul unde cerul pare-ngust de-un deget
Şi se iveşte faţa crudă a gerului tăios.
Şi a privit cu ochi atent la locurile aspre, goale
La negrul fără fund şi fără de sfârşit
La creste-ntunecate şi la cratere lunare
În care stăruie nisipul neînsufleţit

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albinei fără stup să piară-i este dat
Oricât de sus ar fi zburat.

Şi cum trecea, pe drum pietros, încoace
Pe faţa cea lipsită de vopsea a Lunii
Şi-a spus: „Din tot nisipul sticlă dac-aş face
O ditamai lentila, ce i-aş uimi pe unii!
Ce-aş mai putea zări, c-o singură privire
De-aici! Planeta mea natală s-ar vedea
Aş pune sub lentilă, măriţi, atomii de iubire
Şi oxigenul spiritual l-aş respira!"

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, păi d
La a Pământului adevărată stea;
Albinei fără stup să piară-i este da
Oricât de sus ar fi zburat.

Pe cerul fără nori se vede hăt, departe
Vidul, ca mediu, nu opreşte între zări
Nimic. Un om priveşte peste gol şi moarte

Căminul său, pierdut în depărtări.
Şi-a găsit, iată, lentila cea mai albă
Şi parcă s-a întors pe dos şi Luna
E mulţumit acum şi îşi şopteşte-n barbă:
„Ajunşi la apogeu ne prăbuşim întotdeauna”.

Uriaş sunt şi mult mai jinduiesc, păi da
La a Pământului adevărată stea;
Albinei fără stup să piară-i este dat
Oricât de sus ar fi zburat.

Legea Ulanov

Se află şi din cei ce nu suportă Clanul Ulanov, ori codul său
Unii vor spune că liderii noştri sunt tirani, criminali şi mai rău
Dar eu spun că-i bine aşa, pe săraci şi bogaţi legea-i uneşte, zău
În special pe bogaţi, lor le trebuie mai multă protecţie!
Cu atâtea milioane de oameni pe cer, de la Saturn la Marte
E imposibil să n-apară vreo ceartă, vreun lucru ce ne desparte
Şi chiar dacă majoritatea poporului respectă legea foarte
Alţii au nevoie, adesea, de câte-o corecţie.
Am crescut într-o capsulă nu prea lungă, nici lată
Şi-n jur cu verdeaţă, flori şi suprafaţă cultivată
Un mândru fermier eram, însă mândria, câteodată
Nu ştie că durerea îi va da curând de ştire,
Înalt m-am făcut, cu degete iuţi, dar slab şi fragil
Ştiam să îngrijesc recolta de când eram doar copil
Îmi trebuia un spaţiu ermetic, atât, şi flux solar stabil
Şi muncă grea, însă făcută temeinic, cu iubire.
Creşteam un soi de vaci care pluteau şi rumegau, fără picioare
Şi zilele treceau senine, calme, fără pic de supărare
Trăiam, iubeam, munceam – era mereu o sărbătoare
Şi deveneam încet-încet o naţie.
Dar au venit Străinii. Voiau ca să ne fure gheaţa
S-au îndopat cu fructe, lapte şi vin, ne-au sorbit viaţa
Ne-au jefuit şi ne-au prădat de noaptea până dimineaţa
Au violat şi au ucis populaţie.
După un timp au obosit de chefuri şi s-au săturat
De îndopat, băut, batjocorit din plin şi violat
Ucisul de nevinovaţi, cu toate astea, n-a-ncetat
Sângele te-mbată mai tare ca vinul.
S-au cufundat în carnagiu, cu ochii înroşiţi, holbaţi
Au umplut aerul cu picuri rotitori de sânge. Copii, mame şi taţi
Le-au fost jucării. Cu cruzime nespusă au fost torturaţi.
Soarele arde şi el, dar mai tare te arde veninul.
Apoi s-au dus, deodată, iuţi, la fel de neştiuţi ca la sosire

Din mii rămăsesem doar sute, procent infim de supravieţuire
Şi doar puţini scăpaseră ne-njunghiaţi, nearşi, întregi la fire
Din toţi ai mei eu singur am scăpat.
Unii au spus s-o lăsăm baltă, alţii c-am face bine să reconstruim
Şi zid să facem cu mortarul din oasele celor ucişi, ce încă îi iubim
Doar eu am insistat că cel mai bine-i după Lege să trăim
Şi am fost singurul care, la urmă, a plecat.
Şalupele, de când cu jaful, fuseseră distruse complet
Abia după un an jumate, cu un cargou, am reuşit să plec.
Până atunci am stat cu ceilalţi, i-am ajutat, am intonat încet
Cântece mici. Dar inima-mi voia să se suie spre cer.
Apoi am mers pe Haag; m-am angajat pe-un transportor
Şi şase luni m-am învârtit ca titirezul, aproape-ntr-un picior
Am încărcat, am tras mai greu ca acasă, pe-ogor
Apoi, dup-un timp, m-am făcut inginer.
Am trăit cu bani cât mai puţini, deşi nu eram prea bine plătit
Am pus întrebări, şi la vorbele altora urechi am ciulit
Când vorbeau despre cum sistemul legal poate fi silit
Să te despăgubească dac-ai suferit.
Şi într-o zi, când mă aflam pe Lună, Liber de contract
Am tras aer în piept, la Discul Solar m-am rugat
Şi mi-am purtat până la SysAdmin (Lege) naveta îndat.
Ca să-mi spun povestea poliţiei.
Mai mult de zece zile m-au făcut s-aştept
Mi-au ascultat raportul atenţi, cu ochi deştept
Şi-apoi mi-au cerut un cod de-asigurare, conform cu situaţia de drept
„Pentru întrunirea legală a condiţiei”.
Le-am spus că lumea mea, săracă, nu-i asigurată
Şi că speram Dreptate, nu doar o sumă, oarecare, căpătată
Speram că Legea nu-i doar pentru pătura bogată.
Căci delincvenţa spaţiul l-a contaminat.
N-au râs de mine cu dispreț, au dat doar, trist din cap.
Unul mi-a zis: „Idealisme în lumea asta dură nu încap
Prietenii îţi sunt toţi morţi, acuma o anchetă n-are rost să fac”,

Şi am plecat cum am venit, nerăzbunat.
M-am dus cu suflet greu, spre domul Kepler am luat naveta înapoi
Am stat şi m-am uitat la stele, gândind la casă şi la noi Aproape-am fost să mă cufund în vinuri, ori soma, dar apoi
Pe Ra slăvitul, m-am oprit.
Aşa mi-am zis: ei au resurse mici, supraveghează miliarde mii
O, de-aş găsi o cale mai eficientă, ce minunat ar fi
Ca să obţin o forţă ce s-ar putea mai bine folosi.
Ca să obţin o reparaţie.
Încă aveam, de la jefuitori, mai multe mostre de ADN stocat
Lăsaseră destul în urmă, aveam dosar de date completat
I-aş fi putut aduce-n faţa legii, dacă... aş fi avut bani de dat.
Şi-n clipa aia am avut o revelaţie.
Fuseseră din cei mai răi bandiţii ce-mi chinuiseră poporul
Dar ne şi pedepsiseră! Îşi jucaseră prea bine rolul.
Eram vinovaţi că eram prea mizeri, că nu deţinusem controlul.
Săracii nu pot cere să aibă vreo ţară.
Omenirea, mi-am dat seama, e purtată mereu de război
Acest lucru Pravila l-a făcut extrem de clar pentru noi
Cea mai mare crimă a noastră era să fim săraci şi goi.
Cei fără bani pot să piară.
Ulanovii au multe căi de a ţine Sistemul bine reglat şi uns
Şaptezeci de procente din lege se aplică-n tăcere, pe-ascuns
Să iei banii vrăjmaşilor tăi e cel mai adesea de-ajuns.
Viaţa mi-am dedicat, deci, unei misii noi şi drepte.
Am trudit zece ani, şi am strâns mai mult ca duşmanii
Mi-am cumpărat locul într-un mic cartel
Am fost necruţător cu toţi, la dracu, le-am luat toţi banii
I-am obligat pe toţi să mă respecte.
Am ajutat poliţia bănesc, şi le-a făcut plăcere, se pare
Şi-au fost de acord toţi cu planu-mi acum, fiindcă oare
Nu e Justiţia unealta celui ce credite are?
Eu credite aveam din belşug.
Unii, fiindcă de lucruri multe se-agaţă, poftesc la averi
Alţii vor să trăiască în lux, răzgâiaţi, ca nişte boieri
Eu însă mă vedeam cavaler al Dreptăţii de ieri.
Eram gata să-mi bag capul în jug.

Zece ani plini, până să dau de ei, atât mi-a luat, să ştii
Dintre Străinii ticăloşi doar vreo optzeci mai erau vii
Din care jumătate duşi, distruşi de droguri şi beţii
Să-i chinui pe aceştia, ar fi fost zadarnic.
Dar pe aceia încă-ntregi la minte amarnic i-am mai chinuit
Legaţi burduf, le-am spus că e-un sfârşit
Acum, la viaţa făr-de-lege. Şi toţi au trebuit
Să se mărturisească, tremurând amarnic.
Au plâns şi s-au jelit, cerându-mi jalnici să îi iert
Şi să fiu blând, deşi puteam cu moartea ca să-i cert
Le-am spus că viaţa lor, dacă şi-o vor, are un preţ concret
Ce se măsoară, după lege, în mulţi bani.
Am pus un preţ: un milion de credite pe an ce trece
Plata constantă, fără scutiri, până-ţi îngheaţă răsuflarea
Şi-n cazuri de neplată moartea brutală, imediată, rece.
Erau ai mei de-acum, îi aveam sclavi pe zeci de ani.
Şi-au smuls părul din cap întâi, apoi, cu greu, s-au învoit
Aflaser-adevărul: cu cel ce peste tine vine cu forţă şi pornit
Să te doboare, nu te pui în veci. E lucrul cel mai chibzuit.
Şi viaţa lor e-n joc dacă-şi încalcă vorba.
Ulanovii, splendoarea lumii, m-au ridicat în slăvi şi lăudat
Că am găsit o cale, ziceau ei, prin care infractorul poate fi controlat
Şi transformat, din criminal feroce, în muncitor onest, adevărat.
Şi am făcut avere. Mai iute-am fost ca vântul.
Mi-au dat şi-o Stea de-Argint să-mi prind fălos în piept
Şi acum mă-nvârt printre amici suspuşi, sunt socotit deştept
Mai cred că-şi are rostul, pe lume, tot ce e bun şi drept?
Nu fiţi sărmani şi faceţi bani, acesta mi-e cuvântul!

Imnul lui McAuley

Doamne, eu ştiu că universu-i doar o umbră în slava ta plină de har
Şi-am învăţat încet şi adevărul – că omul e menit să zboare doar *interplanetar.*
Cândva, o spun acum şi-o recunosc, în cuget am fost cam tulburat,
Că Domnul nu ne permite s-ajungem sus, până la stele, e adevărat.
În angrenaje, roţi dinţate, pistoane şi viteză eu văd, Stăpâne, mâna Ta
Gloria ta cea milostivă permite blocului de-antimaterie a fuziona.
Biblia e complexă ca o maşinărie, Doamne, părţi ea are mii
Şi de eşti om abia de bănuieşti complexitatea, nu ai cum s-o ştii
Orice verset, orice cuvânt e pus acolo cu un rost precis, exact
Ca-ntr-un motor spiritual menit să poarte sufletul, intact.
Şi-acest dispozitiv accelerează, viteza-i cu mult peste păcat
Puterea lui Dumnezeu – carburant şi sufletul e, iată, salvat.
Şi cum un inginer nu poate să aleagă ce fel e nava construită
Ci o păstrează-aşa cum este, adesea dreasă şi cârpită
La fel, un suflet nu poate alege printre-ale Bibliei porunci
Ori le respecţi deplin, cum scrie-n Carte, ori poţi de-a dreptul Cartea s-o arunci.

***

Nu se aşază-n oasele bătrâne şi trudite, nu-mi vine, astă-seară, somnul,
Aşa c-o să stau treaz, în nava de metal, şi-o să gândesc la Domnul.
Motorul zuruie: o sută de zile de-accelerat, de delta-v şi presiune
În spaţiu, pe după soarele-Ţi şi-apoi din nou pe-a noastră lume.
E prea departe drum, motorul geme stins, propulsia e cam stricată

Dar au fost treizeci de milioane de kilometri, drum întins, avaria-i justificată.

Afară-i întuneric beznă, mai negru decât noaptea, cum vrea al nostru Domn

E golul mistic, vid infinit şi rece, noaptea de nepătruns, Eternul somn.

Mă schimbă Ferguson de cart. N-a mai avut permisie de trei ani lungi

Are soţie, trei copii, o locuinţă pe Marte, doar că e tare greu s-ajungi.

Tânjeşte la planetă, i-e dor de casă, dar cine ar putea vreo vină să-i găsească?

Contractu-i lung, chinuitor şi pare că niciodată n-o să se sfârşească.

Eu n-am pe nicio lume nimic, n-am ţintă, nu-i casă pentru mine

De când ai luat-o, Doamne, pe Mia Chong… treizeci de ani? Ba şi mai bine.

De atunci eu aflat-am că mediul Tău nu-i gol, nu e nici pe departe vid

Ci-i ca o floare neagră unde petale de infinită slavă şi măreţie se deschid.

Mă tot gândesc la Mkoko, ce-i azi pierdut în spaţiu, trup rătăcit afară

În ger. Însă, găsit, ar reaprinde-n grabă goana cea interstelară.

Dar mi-e ascunsă munca! Nu i-o lăsa Domnul pe oameni să-l găsească.

Prin spaţiul vast cadavrul său de-a pururi are să se învârtească.

Nu-i singur cuc, căci spaţiul e plin de trupuri moarte, azvârlite-n gol

Răpuse de primejdii în spaţiul crud, cu moartea ce-ţi dă necontenit ocol.

A ars *Noul Apollo!* Oare a meritat călătoria asta, mai mult ca alte câte sunt?

De pe Venus spre Neptun, ca o elipsă lungă, şi dup-aceea iarăşi pe Pământ.

Şi la ce bun? Nici bine n-a andocat pe staţie, şi aştepta să se deschidă trapa de la sas

Când o explozie fulgerătoare a pârjolit cam tot, doar câţiva dintre noi au mai rămas.

Şi negustorii ăştia de la Flota Comercială nu-s decenţi, şi nu se poartă bine.

Zicea Ivanov: „Inginer McAuley, ce-ţi face propulsorul tahionic, se mai ţine?”

Habar nu are de tehnică, dar nu îmi stă în cale, ce altceva să-i cer?

Mă lasă la reglaje, să-i potrivesc viteza, până la urmă sunt Primul Inginer.

Însă e pisălog: „Tot la motoare? N-ai fost primul pe listă, n-ai fost primul la Cape?

Nu-ţi lăudau toţi munca, nu te-aşteptau cu ceva genial să-ncepi?

Nu erai tu primul, cel mai bun dintre cei buni, la Universitate?

Cum ai ajuns acum printre motoare murdare, ruginite şi calate?”

Drept e, am avut bursă, şi la examene am fost cel mai bun din an

Însă mi-am dat seama, apoi, că *mândria* e lucrătura lui Satan.

Am lăsat deci Şcoala Spaţială din Cape, şi dus pe dat-am fost

M-am angajat la o companie, pilot pentru cincizeci de ani, să-mi fac un rost.

Atunci viteza era mică, zece la sută din viteza luminii, ineficient

Când o compari cu-acum, cincizeci şi cinci la sută, pare indecent.

Şi-n curând şi mai iute, fiindcă, ah, câte progrese mari cu anii s-au realizat!

Nu mă-ndoiesc eu de maşini, însă mă-ntreb: cu sufletul omului ce s-a-ntâmplat?

Mai repede e bine, dar Dumnezeu a pus la spaţiu şi la timp o barieră

Şi doar neghiobii-ncearcă să o treacă, doar păcătoşii din viaţa asta efemeră.

Am mers mai mult ca alţii, bucăţi bune de spaţiu negru-am străbătut
Doi ani-lumină de drum, şi-atâta de departe… o, Doamne, ce-am făcut?
Cu mine-ai fost de la-nceput, noapte şi zi. Ţin minte când ne-au lovit asteroizii
Când senzorii n-au sesizat nimic şi s-au izbit în fuzelaj bolizii.
Bucăţi peste bucăţi ne-au străbătut metalul navei, o ploaie de ghiulele
Douăzeci de perforaţii în structură şi îmbinări, şi alte pierderi grele
Foc, panică şi-alarmă. Anson, cu piciorul retezat şi moartă mai târziu
Amputată pe loc – i-a fost un gram de gheaţă spaţială bisturiu.
Sângele ei, în cabină ca o pâclă portocalie. Pufnind ca un straşnic buldog
Am simţit prezenţa Satanei, suflarea greţoasă a lui Gog şi Magog.
M-am rugat, aşadar, şi mai mult de atât: am spus şi vorbe, dar am şi acţionat
Fiindcă spre tine cea mai curată rugă e munca – ea cântăreşte cu adevărat.
Am astupat găurile, am corectat traseul, motoarele le-am repornit
Nici să-mi mai şterg costumul de sângele tovarăşilor n-am mai reuşit
Atunci pe loc. Nu mai văzusem navă să-ndure atâtea şi să scape
N-ar fi scăpat dacă n-ai fi fost Tu, cu grija Ta, aproape.
Şi ce-am făcut cu mila-ţi? Nici bine n-am ajuns la adăpost, pe staţie
C-am şi pornit după femei uşoare, de whisky mi-am luat o raţie.
Încă mai port pe mine cicatrici, am urme negre pe braţe şi pe spate
Dar şi mai rău e că mi-e negru sufletul, în sine-mi, de păcate.

Nici focul cel din soare nu poate să mi-l cureţe, să facă să nu doară
Am doar speranţă-n tine, vreau în Imensitatea Ta Stelară.
Păcate noi şi vechi, atâtea zeci de ani: *Pug, Hesperus şi-Apollo*
Ah, iartă-mă, Stăpâne, m-auzi tu de departe, în norii tăi, acolo?
Atâtea nopţi în care-mi priveam cu ciudă camarazii, gândeam cu urâciune
Ah, le uram iubirea şi mă umpleam cu furie în loc de rugăciune.
Şi ce destrăbălare, Doamne, când terminam, într-un sfârşit, traseul
Ce de desfrâu la Casa Lunii din Pataweyo; nu ştiam cine îmi este Dumnezeul.
Mai mult decât dezmăţul, hula, dar mai ales mândria mi-a fost păcatul capital.
Ah, zece ani cu sufletu-npietrit şi-obrazul gros, un păcătos total.
Am văzut cum se clădesc oraşe pe Saturn, cum cresc fructele noi sub uriaşul dom
M-am minunat, uimit peste măsură: păreau ca globurile atârnate de Crăciun în pom.
Şi am umblat pe ceruri, privind la constelaţii şi la calea lungă
Ce-o aveau oamenii de străbătut. Dar eram sigur că urmau s-ajungă.
Mândrie, ce mândrie vană! Acum o ştiu. Cosmosul e doar către Tine-o rugă
Tu ai făcut distanţele, şi cosmosul nu-i pentru oameni, să fie străbătut în fugă.
Să mă-ndoiesc de viteza luminii? O, hulă grea, o lume neascultătoare!
Puteai s-o fi făcut altfel. Dar ai făcut-o bine, nu-ncape întrebare.
Domeniul nostru este cel Solar, în Biblie se spune lămurit însă cântec drăcesc, cu voce de mătase, pe-orbita lui Saturn am auzit.
Mai cald ca laptele pe foc, şi ispitind: „McAuley, alege-ţi tu o stea!

Setează cursul, inginere… Hai, ştii că poţi pleca!
Şi-o generaţie dacă ţi-ar lua, tu trebuie să o porneşti neapărat
Adoră-mă pe mine, Zeul Hiperspaţial, şi preţuieşte darul ce ţi-am dat.
Hai, cu viteză! Iute, iute, învaţ-a cerului ascuns mister
Premiul PVL atârnă-n aer. McAuley, spune: eu îl vreau, îl cer!”

***

O navă spaţială-i mii de componente, care lucrează toate împreună
La fel şi Biblia-i maşinărie făcută din cuvânt şi concepută de-a pururi să rămână.
Începe clar: „Fie lumină”. Da, asta zice buna noastră cateheză.
Că Dumnezeu a pornit Cosmosul şi-a stabilit în el restricţii de viteză.
Lumină! O, şi ea-i Sfântă, clară, nu poate din tărie să lipsească
Iar vocea ce şopteşte-n taină e doar mândria cea drăcească.
Dar eram tânăr pe-atunci, abia dacă douăzeci şi ceva de ani aveam
Şi că ar fi o limit-a vitezei sub nicio formă nu credeam.
Mă obseda continuu, mereu un gând răzleţ mă răscolea
A, ce-mi plăcea viteza, voiam să fie-a mea, numai a mea.
O, Doamne, inima mi-o ştii, mă ştii de-atâţia ani de groaznic păcătos.
Eram al doilea pe *Hesperus,* la motoare; eram, de fapt, în iadul cel mai jos.
Şi mi-a venit ca o străfulgerare, cum m-aş trezi neaşteptat din somn:
Generează o singularitate înăuntrul unui câmp Bergson.
Şi contrapune un paravan de gravitaţie, pentru sporit impuls
Şi-apoi, cu inerţia de sub-cuantum, creează o bulă de antigravitic puls.
Şi pe *sub* bulă, da, o navă! Fregată, cu blindajul ranforsat
Pusă-ntre forţele tractoare la un punct iniţiat echilibrat.
Şi-n navă echipajul, din mateloţi bărbaţi, dar şi femei
Adami şi Eve, porniţi să cate Paradisul cu temei.
Eu eram tânăr, cu cugetul strâmbat, îmi doream gloria, nebun

Şi-n loc să mă opresc, am început să strâng la bani, că voiam fonduri să adun.

Casele Comerciale se săturaseră, în fine, de război lung şi de oroare

Ulanovii aveau o nouă Pravilă: dreaptă, ziceau unii, deşi necruţătoare.

Dar şi aşa invenţia eu am ţinut-o numai pentru mine

Nu am înregistrat-o nicăieri, mi s-a părut c-aşa e cel mai bine.

Visam la bogăţii, nici gând s-o fac cadou, un *dar* pentru umanitate

Mi se părea că-s lacom, pe atunci. Acuma ştiu: E mâna Ta în toate.

Şi am avut de muncă. Navele, pe-atunci, mergeau încet

Dar am avut timp să chibzui dacă e *drept* ce fac sau doar *deştept.*

Un vers din Biblie, de la-nceputurile Cărţii, în minte-mi răsuna.

„Eu din Lumină făcut-am Universul,” asta în sacrul tom scria.

M-am cufundat atunci în îndoială, în băutură; simţeam că-s supărat până la oase

„Mai bine îţi scoţi ochii decât s-arunci cu ei spre stele priviri aşa de păcătoase!”

Dar mai era o voce, o alta: „Drumul se deschide, priveşte-n sus, nu-n jos

Deschide aripile, zboară, nu te târî ca un broscoi râios”.

În sufletu-mi, cu-nvolburare, Domnul cu Diavolul se războia.

Şi mâna dreaptă, cu îngrijorare, în pumn un cip, cu toată munca mea, strângea.

Acolo era tot, tehnologia de navigat, de stabilit coordonate

Formule matematice, ecuaţii, calcule şi date.

Trebuia s-o distrug, sau, mai bine, s-o împart tuturor

Aveam să redau viaţa, ori poate pe toţi, nevinovaţi, să-i omor?

Atunci a sunat alarma, sirena de bord a urlat tare, ca un lup turbat

Şi camera de control, cadrane şi controale, în roşii vâlvătăi a explodat.

Programul de ghidaj, deşi făcut ca să reziste la şoc, a pâlpâit şi s-a pierdut

Luminile s-au stins cu totul; orice electricitate, de orice fel, a dispărut.
Explozia l-a omorât pe Mkoko. Wei Hu Cho a fost grav rănit
Aer pierdeam, şi căldură, iar motorul era înţepenit.
Era totul negru, mai negru decât un suflet în iad prăvălit
Spaţiul, cernit precum moartea, şi sufletul meu tot cernit.
Ne învârteam pe orbita Lunii, peste faţa-i întunecată, neînsorită
Însă lumina Ta s-a arătat din nou, să fie prea-slăvită.
Doar pe-un hublou la început, o flacără, o limbă ca de lavă
Şi-atunci, pe loc, exact la timp, a revenit iluminarea-n navă.
Am fost salvaţi şi noi, şi nava (Mkoko mai puţin)
De Soarele Tău, Doamne, de planul Tău divin.
Apoi pe Mkoko l-am pregătit de-ngropăciune spaţială, din păcate
Şi-n trupul lui cel neînsufleţit am strecurat şi cipul meu cu date.
Mândrie, da, însă ştiam c-asupra mea nu mai puteam să-l ţin
Îţi văzusem lumina, îmi văzusem păcatul, ţi-am mulţumit, amin!
Şi-apoi ce greu a fost, să ştiu că nu mai pot să fiu ce am visat
Fără vise grozave de mărire, din nou sărac, însă cu sufletul salvat.

***

Motorul omenesc e un motor entropie, e ros de timp şi de uzură şi de boală
Şi de aceea omenirea nu va putea să construiască-n veci Nava Totală.
Eu n-o să mai apuc să o evaluez, curbura să-i admir, nu mi se cade mie!
Însă prin spaţiu am umblat, hăt, mult. O, mulţumită Ţie!
Şi-am făcut ce-am făcut, vei judeca de a fost bine, de-a fost rău.
Şi-n Rai ori Iad dacă-o să nimeresc, mereu voi adora numele Tău.
Dar poate, fără gravitaţie, cu sufletul pe veci eliberat
Îmi vei da voie, pasager, în vasul cel divin, hiperaccelerat.

Purtat de Graţie, cu Dumnezeu la cârmă, peste al anilor cei repezi infinit
Voi izbuti să zbor, să zbor senin, la nesfârşit.

***

„Unde-ţi sunt însemnările, McAuley?” mă tot întreabă, mă tot îmboldesc.
„Ideile o să le pui în practică de-acum? Hai, nu aşa ar fi firesc?
Spune-ne totul de la început. Scrie şi desenează, ca să iasă fain
Măcar ideea cea de bază zi-ne-o, dacă te crezi aşa Einstein.”
Mult m-am mândrit, prea mult m-am lăudat cu planurile mele-aventuroase
De ce nu mi-a smuls limba Dumnezeu, de ce nu mi-a smuls carnea de pe oase!
„De ce umanitatea o privezi, nepăsător, de-a ta descoperire
De ce-i refuzi un viitor de glorie, putere şi mărire?”
Le-aş fi putut-o *zice:* acolo, undeva, cipul şi trupul sunt.
Stau învelite-n giulgiu, spaţiul le e mormânt.
Puteţi să mergeţi după ele, de vreţi, dar e-n zadar, că nu le veţi afla
Fiindcă-n sistemul nostru nimic nu trece peste voia Sa.
Da, *tehnologic* funcţionează, dar nu înseamnă şi *bun* fără-nconjur
Iar Dumnezeu, gelosul, trebuie slujit de preoţi din cei cu zelul pur.
Inginerii! Preoţii adevăraţi. Căci cine ştie mai bine, dacă nu ei
Cum e făcută Legea, ce-i pentru oameni limita cerească şi care-i rostul ei.